DAVID MORRELL

FRĂȚIA PIETREI

DAVID MORRELL

Frăția pietrei

The Fraternity of the Stone

by David Morrell

DAVID MORRELL

Frăția pietrei

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95063-0-1

PROLOG

Luptătorii lui Dumnezeu
Părinţii din deşert
Egipt, 381

Imperiul Roman, fragmentat primejdios, a mizat cu disperare pe unitate, alegînd creştinismul ca singura sa religie oficială. Cîţiva creştini fanatici, deziluzionaţi de contaminarea politică a religiei lor, s-au retras din societate, aventurîndu-se în deşertul egiptean, unde au trăit în peşteri pentru a căuta un contact mistic cu Dumnezeul lor. Ducîndu-se vestea despre aceşti eremiţi spirituali, curînd li s-au alăturat alţi creştini dezamăgiţi, instituind o comunitate religioasă austeră, bazată pe post, rugăciune şi mortificare fizică. În anul 529, severele tradiţii ale celor pe care unii îi numeau „nebuni sfinţi" începuseră să se răspîndească spre nord prin Europa.

Şi a luat naştere monahia creştină.

Bătrînul de pe munte
Persia, 1090

Hassan ibn al-Sabbah, conducătorul unei secte de musulmani fanatici, a adoptat omorul ca datorie sacră în lupta sa de a smulge puterea în țară din mîinile cotropitorilor turci și ale aliatului lor, califul egiptean. Organizația sa secretă de ucigași religioși s-a răspîndit curînd spre vest, în Siria, unde succesorii lui aveau să dobîndească, fiecare, titlul de „Bătrînul de pe munte." În 1096, cruciații europeni au invadat Orientul Apropiat, începîndu-și Războiul Sfînt autorizat de Papă împotriva musulmanilor, pentru a recuceri Sfîntul Mormînt. Acești intruși au atras în mod firesc atenția „Bătrînului" și a discipolilor săi, cunoscuți ca *hashishi,* datorită hașișului pe care se spunea că-l fumau pentru a ajunge la extazul mistic și a promova frenezia cu care se pregăteau să înfrunte posibilul martiriu.

Dar cuvîntul *hashishi* era pronunțat greșit de cruciați. În Europa, au primit un alt nume – asasini.

Sfînta teroare

Palestina, 1192

Deşi soarele începuse să asfinţească, nisipul deşertului încă nu-şi pierduse căldura. Înconjurat de gărzi, voluminosul cort – confecţionat din pînză de corabie, groasă – se umfla uşor într-o briză pîrjolitoare. Caii epuizaţi, lucind de sudoare, stîrneau nori de praf, în timp ce cavalerii ce-i călăreau se apropiau dinspre taberele opuse. Purtători de stindarde mergeau înaintea fiecărei coloane, drapelele lor înfăţişînd trei lei aurii unul peste altul pe fond roşu – englezii – şi o *fleur-de-lis* aurie pe fond albastru – francezii. Deşi uniţi printr-o cauză sfîntă, se aflau totuşi în profund dezacord privind politica dintre ţările lor, căci francezii contestau pămînturile deţinute de englezi pe teritoriul Franţei. Datorită acestor relaţii încordate, nici o coloană nu era dispusă să suporte sosirea cea dintîi, astfel fiind nevoită să sufere umilinţa de a o aştepta pe cealaltă. Cercetaşii postaţi pe dunele din apropiere semnalaseră înaintarea fiecărui grup, asigurînd ambele delegaţii că vor ajunge simultan la cort.

Coloanele se întîlniră: cîte patru emisari în fiecare, împreună cu suita. Cătară spre un munte golaş din zare, unde roiau oştiri printre ruinele fumegînde ale unui castel cu minarete. Asediul fusese brutal, cu mari pierderi de vieţi, durînd aproape trei luni, dar, în sfîrşit, musulmanii

de la Acre fuseseră înfrînţi. Un moment, divergenţele politice dintre francezi şi englezi fură date uitării. Obosiţi, dar hotărîţi, îşi lăudară unii altora valoarea, felicitîndu-se pentru victorie. Mai întîi descălecară păzitorii, apoi valeţii care-şi ajutau stăpînii. Spre deosebire de mîndria care-i determinase pe fiecare să nu-i aştepte pe ceilalţi, acum manierele curtenitoare le cereau să ofere rivalilor privilegiul de a fi cei dintîi care intrau în cort. Spiritul practic rezolvă dilema. Domnul care se afla mai aproape acceptă să-şi lase servitorii în urmă şi să intre.

Înăuntru, odată prins bine faldul intrării, cavalerii se despuiară de arme, coifuri şi zale. Aerul era înăbuşitor. După văpaia soarelui din deşert, ochii li se deprinseră încet cu penumbra. Umbrele gărzilor de-afară se aşterneau întunecate pe pereţii cortului.

Cavalerii se măsurau din priviri. Acum, în cruciada a treia pentru Pămîntul Sfînt, lecţiile cruciaţilor anteriori îi învăţaseră să poarte cămăşi lungi pentru a-şi păstra umezeala corpului şi să împiedice soarele ucigător să le ardă pielea. Cămăşile erau deschise la culoare, atrăgînd mai puţină căldură decît tonurile vii pe care le preferau în patrie. Singura concesie făcută culorii era reprezentarea mare şi roşie a unei cruci care împodobea pieptarul cămăşii – dimpreună cu petele arămii ale sîngelui păgîn uscat.

Oamenii purtau bărbi. Chiar şi aşa, obrajii lor arătau traşi şi deshidrataţi. Ridicîndu-şi glugile pentru a-şi acoperi părul încîlcit, băură vin din cupele ce le fuseseră pregătite. Dat fiind scopul acelei întîlniri, ar fi fost de preferat apa. Erau trebuitoare, la urma urmei, capetele limpezi. Dar prelungirea cruciadei, imensul teritoriu implicat, duseseră la o aprovizionare nesigură, iar vinul – pe care-l păstraseră pentru o sărbătorire – era singurul lichid la îndemînă. Deşi însetaţi, îl beau pe îndelete. Deocamdată. Cel mai înalt şi mai musculos, un lord englez cunoscut pentru priceperea sa în lupta cu securea, vorbi cel dintîi, folosind limba diplomatică acceptată, franceza. Se numea Roger de Sussex

– Recomand să ne desăvîrşim mai întîi treaba, înainte de...

Arătă spre pîine, măsline şi carnea uscată şi condimentată ce-i aşteptau.

– De acord, spuse conducătorul contingentului francez, Jacques de Wisant. Regele Richard al dumneavoastră nu ni se alătură?

– Am socotit prudent să nu-l informăm despre această întîlnire. Dar regele Philip al dumneavoastră?

– Sînt anumite chestiuni care e mai bine să fie discutate în particular. Dacă se vădeşte necesar, i se va spune ce am hotărît.

Toţi ştiau la ce se referea. Deşi aveau gărzi, ei înşişi erau tot nişte gărzi, de grad mai înalt. Aveau funcţia de a organiza apărarea regilor lor. O asemenea protecţie presupunea o reţea de informatori care raportau pînă şi cele mai vagi zvonuri despre comploturi subversive. Rareori însă aceste zvonuri ajungeau pînă la urechile lui Richard sau Philip. Ceea ce un rege nu ştia, nu-l alarma, nici nu-l făcea să suspecteze că personalul său de pază nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Concedierea putea lua forma unui tăiş de secure pe ceafa cuiva.

– Prea bine, spuse un englez, William de Gloucester. Propun să începem.

Atmosfera se schimbă brusc. Cîtă vreme pînă acum cavalerii fuseseră conştienţi de jurămintele lor franceze sau engleze, în acest moment rivalităţile naţionale se mistuiră. Îi unea o legătură comună, un cod exclusiv, tovarăşi în frăţia zeului grec, Harpocrates.

Tăcere. Secrete.

Englezul, Roger de Sussex, ţinea în mîini o Biblie pe care i-o copiaseră călugării de pe pămînturile lui, legată în piele şi ferecată în aur. O deschise.

– Cartea lui Daniil, explică el. Pasajul în care Daniil îşi stăpîneşte limba în pofida ameninţării de a fi devorat de lei. Mi s-a părut adecvat.

Ritualul începu. Cei opt cavaleri formară un cerc. Ca unul, îşi puseră mîna dreaptă pe Biblie şi jurară să ţină

secretul. Imitîndu-şi duşmanii – datorită şi greutăţilor de a transporta mobilier –, se aşezară pe un covor decorativ pe care oştile lor îl luaseră din castelul musulman cucerit. Se rezemară de perne, îşi rotiră vinul în pocale şi-l ascultară pe Pierre de l'tang.

– În calitate de om răspunzător cu organizarea condiţiilor acestei întîlniri, începu el, vă amintesc că gărzile de afară stau la bună distanţă de pereţii cortului. Nu veţi fi auziţi, cu condiţia ca glasurile noastre să rămînă la un nivel normal.

– La fel m-au informat şi ajutoarele mele, replică un englez, Baldwin of Kent.

Francezul dădu din cap a încuviinţare.

– Da, propriile mele ajutoare mi-au adus la cunoştinţă că erau urmărite.

Baldwin răspunse înclinînd din cap, politicos:

– Dar ajutoarele *mele* m-au informat despre altceva. Regele dumneavoastră intenţionează să părăsească cruciada lui Richard.

– Într-adevăr?

Baldwin îngustă ochii.

– Într-adevăr.

– Ca francezi, nu eram conştienţi că această cruciadă îi aparţine lui Richard.

– Îi va aparţine, dacă Philip se înapoiază în Franţa.

– Ah, da, înţeleg ideea, zise Pierre, sorbind din vin. Ajutoarele dumneavoastră au surse excelente. Şi v-au spus cînd intenţionează regele nostru să-şi conducă oastea acasă?

– În două săptămîni. Philip plănuieşte să profite de absenţa lui Richard de la curte. În schimbul teritoriului pe care îl deţine ţara noastră în Franţa, regele dumneavoastră a făgăduit să-l sprijine pe fratele lui Richard în legămîntul său de a cuceri tronul Angliei.

Francezul ridică din umeri.

– Şi ce propuneţi să facem cu această informaţie, presupunînd că este adevărată?

Baldwin nu-i răspunse.

– Vă respect tactul.

Pierre puse cupa jos.

– Se pare că relațiile dintre țările noastre se vor înrăutăți curînd. Țineți seamă totuşi de un lucru. Fără rivalitate, meşteşugurile noastre n-ar fi de nici un folos.

– Iar viața n-ar mai avea pic de interes. Ceea ce ne aduce la motivul de a fi solicitat această întîlnire, îi întrerupse Jacques de Wisant.

Englezul se îndreptă.

– Presupunînd că sursele dumneavoastră sînt corecte, continuă Jacques, dacă părăsim într-adevăr cruciada în două săptămîni, regretăm că vom părăsi şi o problemă nerezolvată, deosebit de fascinantă. Ca gest de despărțire a fraternității pe care o împărtăşim, ne-ar face plăcere să vă ajutăm la găsirea unei soluții.

Baldwin îl studie.

– Vă referiți, fireşte...

– La recenta ucidere a compatriotului dumneavoastră – Conrad de Montferrat.

– Iertați-mă de a fi mirat că moartea unui englez, oricît de şocantă, vă întristează.

– Aproape la fel de mult ca uciderea, identic de şocantă, a compatriotului nostru – Raymond de Chatillon.

Nu mai era necesară nici o altă explicație. Cu şase ani în urmă, fusese călcat un armistițiu între cruciați şi forțele lui Saladin, cînd Raymond de Chatillon atacase caravana surorii arabului. Această încălcare nu se remediase paşnic, aşa că începuse marea contracruciadă musulmană, *jihad*-ul. Peste un an, în timpul asediului Ierusalimului, capul lui Raymond fusese găsit pe altarul Capelei Sfîntului Mormînt. Alături zăcea un pumnal încovoiat. De atunci, avuseseră loc zeci de asasinate identice, învățîndu-i pe lorzii cruciați să se teamă de noapte. În ajun, după căderea castelului musulman de la Acre, capul lui Conrad de Montferrat fusese găsit pe altarul pregătit pentru slujba victoriei. Lîngă el se afla un pumnal, un cuțit pe care cruciații se deprinseseră să-l identifice cu Bătrînul de pe Munte şi cultul său de fanatici.

– Asasini, făcu Roger o mutră ca intenționînd să scuipe vinul. Laşi. Hoți care răpesc vieți în întuneric. Se cuvine ca un cavaler să moară la lumina zilei, în luptă, măsurîndu-şi vitejeşte dibăcia cu cea a duşmanului, chiar dacă duşmanul e păgîn. Şerpii aceştia nu au nici o consideraţie pentru onoare, demnitate, pentru mîndria de războinic. Sînt vrednici de tot dispreţul.

– Dar, cu toate acestea, există, sublinie Pierre de l'tang. Mai important, sînt eficienţi. Îmi mărturisesc bănuielile morbide că următorul cap pe altar ar putea fi al meu.

Ceilalţi încuviinţară, recunoscîndu-şi temerile pentru viaţa lor.

– Şi totuşi, nu putem face nimic decît să adunăm şi mai multe gărzi în jurul nostru cînd dormim, spuse William de Gloucester. Şi chiar şi atunci, aceşti asasini se strecoară pe lîngă cei mai buni apărători ai noştri. Parcă s-ar face nevăzuţi.

– Le acordaţi creditul misterului, îl contrazise Jacques. Sînt însă oameni ca şi noi. Dar foarte bine instruiţi.

– În tactici barbare. Nu există nici un mod de a-i înfrunta, insistă William.

– Mă întreb...

Grupul îi privi pătrunzător pe Jacques.

– Aveţi o sugestie? întrebă Roger.

– Poate.

– Care este?

– Cui pe cui se scoate.

– Nici nu mă gîndesc, se aprinse William. Să le folosim propriile metode? Să devenim la fel de laşi ca ei, furişîndu-ne asupra căpeteniilor lor în timp ce dorm? E de neconceput.

– Doar fiindcă nu s-a mai făcut niciodată.

William se ridică în picioare, deznădăjduit.

– *Fiindcă se împotriveşte codului războinicilor.*

– Dar aceşti şerpi sînt păgîni, stărui Jacques. Dacă sînt prea primitivi ca să înţeleagă onoarea şi demnitatea, nu sîntem datori să-i respectăm.

Remarca lui era convingătoare. În cort se lăsă tă-

cerea, pe cînd grupul cugeta la consecințe.

William dădu din cap.

– Mărturisesc că îl doresc pe Conrad răzbunat.

– Şi pe Raymond, îi aminti un francez.

– Aş străpunge cu sulița un cîine turbat, indiferent dacă stă sau nu cu fața la mine, adăugă un alt francez, strîngînd pumnul.

– Dar planul nu e practic, îi întrerupse Baldwin. Musulmanii l-ar recunoaşte pe oricare dintre noi care ar încerca să se infiltreze printre ei. Nici chiar noaptea nu ne-ar ascunde albeața pielii.

– Şi țineți minte un lucru, adăugă Roger. Chiar dacă ne schimbăm culoarea pielii cu ceva, nu le înțelegem limba sau obiceiurile. Dacă unul dintre ei ne-ar vorbi în timp ce mergem printre ei travestiți, sau dacă am face un gest greşit...

– Nu propuneam să încercăm să ne infiltrăm, îl întrerupse Jacques.

– Atunci?

– Nu noi înşine. L-am trimite pe unul de-al lor.

– Cu neputință. Ne urăsc. Unde-am găsi un asemenea...

– Unul care a înțeles strîmbătatea obiceiurilor lor păgîne, care s-a convertit Dumnezeului unul şi adevărat, un musulman creştinat.

Englezii erau şocați.

– Sugerați că aveți ştiință de un asemenea om? întrebă Roger.

Jacques dădu din cap.

– În mănăstirea benedictină de la Monte Cassino, în Italia.

Numele era răsunător. Monte Cassino fusese întemeiată în 529, una dintre cele mai timpurii mînăstiri creştine, pe vremea cînd zelul auster al părinților din deşert se propaga din Egipt prin Europa.

– Am acceptat ospitalitatea ordinului său pentru o noapte, spre Țara Sfîntă, continuă Jacques. Mi s-a dat permisiunea de a petrece un ceas cu el, iar lui i s-a îngăduit să vorbească. Zelul său creştin e remarcabil. Ar face orice pentru Domnul.

– Un călugăr?

– Într-adevăr.

– Asta este blasfemie, protestă William. Să-i ceri unui călugăr să ucidă?

– Pentru o cauză sfîntă. Eliberarea Țării Sfinte a lui Christos. Aduceți-vă aminte că Papa însuşi ne-a absolvit de orice păcate am putea făptui în această cruciadă de inspirație divină. Am făcut cercetări printre preoții care ne-au însoțit aici. Sînt încredințați că acest călugăr la care mă gîndesc ar primi o dispensă papală. Într-adevăr, devenind războinic al Domnului, şi-ar mîntui sufletul. Dacă este adevărat că compatrioții mei şi cu mine vom reveni în Franța peste două săptămîni, aş putea aranja să poposim din nou la Monte Cassino. Sînt sigur că ar răspunde favorabil. Roma – şi încurajarea papală – nu vor fi prea departe.

Cavalerii îşi priviră vinul din cupe.

Baldwin ridică ochii.

– Dar nu e instruit.

– Este familiarizat cu povestirile, despre asasini, pe care le-a auzit, răspunse Jacques. Şi zvonurile despre tehnicile lor. Dacă nu vă e cu supărare, am şi eu cîteva sugestii tehnice proprii.

– Cît ar dura pregătirea?

– Pentru ce am eu în minte? Trei luni.

– Mie mi-a trebuit o viață de om ca să-mi învăț meşteşugul, replică William. Trebuie să ținem seamă de marele risc că ar putea fi ucis.

– În cursul încercării, completă Jacques. Dar nu vedeți? Încercarea e cea care contează. Odată ce păgînii vor înțelege că şi noi – ba chiar, unul care înainte a fost de-ai lor – sîntem pregătiți să murim pentru Dumnezeu unul şi adevărat...

– Vor dormi la fel de neliniştiți ca noi.

Baldwin miji ochii.

– Să înfruntăm teroarea prin teroare?

– Cu o deosebire, preciză Jacques. Că războiul nostru este sfînt.

PARTEA ÎNTÎI

ISPĂŞIREA

Casa morților

1

Era la nord de Quentin, Vermont. Orașul se zărea, parțial ascuns de brazi, la patru sute de metri de șoseaua asfaltată, cu două benzi, în dreapta piscului unei coline. Dincolo de aceasta se înălța o culme și mai mare, cu arțari deși pe care toamna îi făcea să strălucească în tonuri vii: galbene, portocalii și roșii. Un gard înalt de sîrmă se înălța paralel cu creasta, la capete cotind în unghi drept, pentru a dispărea în pădure. Ar fi fost greu de calculat, întrucît nu se vedea pînă unde ajungeau gardurile, dar n-ai fi greșit presupunînd că proprietatea acoperea cel puțin o sută de acri. Cea mai apropiată clădire – cu excepția celei de pe colină – era o stație service închisă, ascunsă în cealaltă parte a serpentinei. Și mai urmau încă aproape doi kilometri pînă la fabrica de sirop de arțar.

Retrasă. Izolată.

Liniștită.

Privind spre colina presărată cu brazi, puteai bănui în clădirea parțial camuflată, de lemn lucitor, locuința de vacanță a unui milionar, o ascunzătoare în pădure, unde presiunile afacerilor puteau fi înlăturate cu te miri ce distracții.

Sau, eventual, clădirea era o stațiune de schi, închisă pînă la căderea zăpezii. Sau...

Dar numai trecînd cu maşina prin dreptul ei, n-aveai cum să ştii. La poartă nu exista nici o inscripție, nici cutie poştală, iar poarta însăşi era blocată cu un lanț gros şi un lacăt şi mai masiv. Aleea din spatele ei era plină de buruieni, înghesuită între tufişuri şi brazi cu crengile lăsate spre pămînt. Cu siguranță, puteai întreba la fabrica de sirop, dacă te îndemna curiozitatea pînă acolo, dar rezultatul nu te făcea să te simți decît şi mai frustrat. Muncitorii, adevărați neo-englezi[1], erau dispuşi să le vorbească străinilor despre vreme, dar nu şi despre treburile lor sau ale vecinilor. Oricum n-ar fi contat. Nici ei nu ştiau, deşi circulau multe zvonuri.

2

Din văzduh, construcția de pe colină se vedea mai mare decît s-ar fi bănuit de pe drum. Şi nu era singura. Construcții mai mici, ascunse între brazi, se înşirau pe trei laturi ale unui careu, a patra constînd în cabana propriu-zisă. În mijloc se afla un gazon cu iarbă. Două cărări acoperite cu pietriş alb se intersectau în centru, mărginite de flori, copaci şi arbuşti. Se crea un efect de echilibru şi ordine, simetrie, proporții. Liniştitor. Clădirile mai mici, deşi unite ca nişte rînduri de case orăşeneşti, aveau acoperişuri țuguiate, imitîndu-l pe cel mare, al cabanei.

Însă, în pofida întinderii proprietății, pe-acolo se arătau refiresc de puțini oameni. Un îngrijitor se ocupa de peluză. Doi lucrători culegeau mere dintr-o livadă, în dreptul unui şir de clădiri. Din focul aprins într-o grădină

1. – Locuitori ai Noii Anglii, extremitatea de nord-est a S.U.A.

de zarzavaturi, considerabilă, se înălța un fuior de fum. Cu un atît de mare devotament la adresa agriculturii, s-ar fi presupus că moşia avea mulți locatari şi totuşi, cu excepția acestor cîteva semne de viață, părea pustie. Dacă existau vizitatori, nu părea prea firesc din partea lor să ignore farmecul zilei de toamnă însorite şi strălucitoare. Probabil că aveau un motiv important pentru a rămîne în case.

Claustrarea locuitorilor făcea parte din misterul acelui loc. Începînd din 1951, cînd sosiseră de undeva – nu din oraşul învecinat, deşi cel ce finanța proiectul avea cel puțin amabilitatea de a cumpăra de-acolo o cantitate apreciabilă de alimente – muncitorii constructori, cetățenii din Quentin se tot întrebau ce se petrecea pe colina aceea. Cînd muncitorii au instalat poarta şi au plecat, bîrfitorii locali au observat un sistem fascinant. Şi-au amintit povestiri citite recent despre pregătirea bombei atomice în New Mexico, la sfîrşitul războiului. Se spunea că guvernul construise acolo un orăşel în deşert. Prin urmare, comunitățile locale speraseră într-un progres al afacerilor; aşteptaseră zadarnic însă, căci, ciudat lucru, în oraşul din deşert intrau oameni, dar – la fel ca în cazul proprietății de pe colină – nu mai ieşeau.

3

Unitatea, una dintre cele douăzeci ale complexului, toate aidoma, avea două niveluri. Jos, în atelier, se găseau echipamentele pe care le alesese ocupantul pentru a-şi petrece timpul liber. În alte părți ale complexului, unii pictau, sculptau sau țeseau, eventual lucrau cu scule de tîmplărie şi dulgherie. Sau, de vreme ce fiecare unitate avea o grădiniță aparte, împrejmuită de un zid şi vecină cu atelierul, puteau practica horticultura, cultivînd la o adică trandafiri.

În cazul de față, locatarul alesese gimnastica şi com-

poziția literară. Știa că nu s-ar fi putut concentra dacă trupul nu-i era în perfectă formă. În viața trecută, se dedicase intens principiilor filozofiei *Zen*, conștient că gimnastica în sine era spirituală. În fiecare zi, timp de o oră, ridica greutăți, se cățăra pe frînghie, făcea exerciții fizice și repeta *katas* sau pașii dansanți ai artelor marțiale orientale. Făcea toate acestea cu umilință, negăsind nici o satisfacție în perfecțiunea fizicului, căci își dădea seama că trupul nu-i era decît un instrument al sufletului. De fapt, efectul eforturilor zilnice avea puține rezultate vizibile. Torsul îi era slab, ascetic, lipsit de proteinele necesare mușchilor pentru a înlocui țesuturile uzate. Nu consuma carne. Vinerea, trăia numai cu pîine și apă. În unele zile, nu mînca nimic. Disciplina însă îi dădea putere.

Compozițiile îndeplineau un alt scop. În primele luni, după sosire, fusese tentat să scrie despre motivul pentru care venise, să se purifice, să-și alunge spaimele. Nevoia de uitare însă era mai mare. Pentru a ușura apăsarea necesității de autoexprimare, la început scrisese *haiku*-uri, alegere de înțeles, dată fiind simpatia sa pentru filozofia *Zen*. Alegea subiecte fără legătură cu ceea ce-l tulbura – cîntecul unei păsări, adierea vîntului. Dar natura unui *haiku*, tensiunea sa complicată, bazată pe puritate și scurtime, l-au dus la încercări mai ambițioase de comprimare și rafinament, pînă cînd absolut nici un fel de declarație nu mai păru a fi desăvîrșitul *haiku*, și privea pe lîngă stilou spre vidul foii goale. Fusese nevoit să treacă la sonet, alternînd între forma shakespeareiană și cea petrarchiană, fiecare cu cîte o altă schemă ritmică, ambele cerînd perfecta organizare a celor paisprezece versuri. Problema acestui rebus complex era de ajuns ca să-i ocupe timpul. Mai interesat de felul cum scria decît despre subiect, se exprima în raport cu chestiuni minuscule și reușea să le uite pe cele mari și tulburătoare. Scria cît putea de bine, nu din mîndrie, ci din respect pentru rebus. Și totuși, știa că elocvența îl ocolea. Poate că, într-o altă unitate a complexului, se

preocupase şi alt locatar – asemeni lui – de poezie. Poate că celălalt ocupant crease sonete atît de perfecte, încît rivalizau chiar şi cu cele ale lui Shakespeare şi Petrarca.

N-ar fi contat. Nimic din plăsmuirile celorlalţi locatari – picturi, statui, tapiserii sau mobilă – nu avea vreo valoare. Toate erau nesemnificative. Cînd mureau, cei ce le creaseră erau culcaţi pe o scîndură şi îngropaţi într-un mormînt fără însemne, iar obiectele rămase în urmă, hainele şi puţinele bunuri personale, fie şi doar o funie de căţărat, erau distruse. Ca şi cum nici n-ar fi existat.

4

Psihiatrul, conform aşteptărilor, fusese preot. Purtase tradiţionalul costum negru cu guler alb şi avea chipul ridat, plumburiu ca glonţul. În timp ce-şi aprindea o ţigară, îl privea lung pe Drew, peste birou.

– Înţelegi gravitatea cererii.

– Am cumpănit-o cu grijă.

– Te-ai hotărît... cînd?

– Acum trei luni.

– Şi ai aşteptat...?

– Pînă acum. Ca să analizez implicaţiile. Fireşte, trebuia să mă asigur.

Preotul trase fumul în piept, gînditor, studiindu-l pe Drew. Se numea părintele Hafer. În vîrstă de aproape cincizeci de ani, avea părul scurt, de aceeaşi culoare cu a feţei. Expirînd fumul, făcu un gest nepăsător cu ţigara.

– Fireşte. Celălalt aspect al problemei este: cum putem fi siguri? De devotamentul tău? De seriozitatea şi hotărîrea ta?

- Nu puteţi.

– Deci despre asta e vorba.

– Dar eu pot, şi altceva nu contează. E lucrul de care am nevoie. M-am resemnat.

– Să ce?
– Nu „să".
– Mă scuzi?
– Faţă de.
Drew dădu din cap spre strada zgomotoasă din Boston, de dincolo de fereastra presbiteriului aflat la parter.
– Faţă de toate? De lume?
Drew nu răspunse.
– Fireşte, asta înseamnă viaţa de sihăstrie. Retragere, spuse părintele Hafer, ridicînd din umeri. Totuşi, doar o atitudine negativă nu e de ajuns. Trebuie să ai şi o motivaţie pozitivă. Să cauţi, nu numai să fugi.
– A, caută, nici vorbă.
– Într-adevăr? ridică preotul din sprîncene. Ce anume?
– Mîntuirea.
Părintele Hafer îl privi lung, suflînd fumul.
– Admirabil răspuns.
Scutură ţigara într-o scrumieră metalică.
– Atît de iute desprins de pe buze, atît de uşor rostit. De mult eşti religios?
– De trei luni.
– Şi înainte?
Din nou, Drew nu răspunse.
– *Eşti* romano-catolic?
– Am fost botezat în confesiunea asta. Părinţii mei erau foarte credincioşi.
Amintindu-şi dintr-o dată cum muriseră, simţi un nod în gît.
– Ne duceam des la biserică. La slujbă. La Drumul Crucii. Am primit Sfintele Taine pînă la miruire şi despre miruire ştiţi ce se spune. Am devenit un soldat al lui Christos.
Zîmbi amar.
– O, credeam într-adevăr.
– Şi după aceea?
– Termenul este „îndepărtare".

– Te-ai mai împărtăşit de Paşti?

– Timp de treisprezece ani, nu.

– Înţelegi ce înseamnă asta?

– Absentînd de la spovedania şi împărtăşania dinaintea Paştilor, mi-am pierdut efectiv credinţa. Am fost excomunicat neoficial.

– Şi ţi-ai pus sufletul într-o primejdie nepieritoare.

– De-asta am venit la dumneavoastră. Ca să mă mîntuiesc.

– Sufletul, adică, îl corectă părintele Hafer.

– Întocmai. Asta am şi vrut să spun.

Se studiară. Preotul se aplecă înainte, rezemîndu-şi coatele de birou, cu ochii oarecum mai strălucitori, plini de interes.

– Fireşte... Hai să revedem informaţiile pe care le-ai scris în acest formular. Spui că te numeşti Andrew MacLane.

– Se prescurtează „Drew".

– Dar dacă sînt de acord să-ţi accept cererea, acest nume îţi va fi luat. Ca orice altceva îţi mai aparţine – o maşină, de exemplu, sau o casă – va trebui să-ţi abandonezi identitatea. Practic, nu vei mai fi nimeni. Eşti conştient de acest lucru?

Drew ridică din umeri.

– Ce înseamnă un nume?

Îşi îngădui din nou să-i apară surîsul amar.

– Un trandafir, după oricare alt nume...

– Ori după nici unul, continuă preotul, la fel de dulce ar mirosi. Dar pentru nasul lui Dumnezeu...

– Nu mirosim exact a trandafiri. Cel puţin eu, nu. De-asta am depus cererea. Ca să mă purific.

– Ai treizeci şi unu de ani?

– Corect.

Drew nu minţise. Toate informaţiile pe care le trecuse în formular erau verificabile, cum ştia că preotul va face mari eforturi pentru a se convinge. Importante erau cele pe care nu le scrisese în formular.

– În floarea vîrstei, spuse părintele Hafer. Într-adevăr, chiar cu cîțiva ani mai puțin, dacă socotim treizeci şi trei vîrsta potrivită pentru a te socoti în putere. Renunți la posibilitățile drumului pe care-l ai înainte. Îți arunci în vînt potențialul, cum s-ar spune.

– Nu, eu nu consider aşa.

– Atunci...?

– Mi-am descoperit deja potențialul.

– Şi?

– Nu mi-a plăcut.

– Presupun că nu ții să mărturiseşti mai mult.

Drew privi în podea.

– Pînă la urmă, vei fi nevoit, spuse, părînd tulburat, părintele Hafer. Dar nu contează. Deocamdată, avem alte chestiuni de discutat. De obicei, candidații noştri sînt trecuți de vîrsta maturității, ca să mă exprim delicat, cînd depun cererea.

Ridică din umeri.

– Fireşte, foarte puțini solicită şi chiar mai puțini...

– Sînt aleşi. Nici cinci sute, pe tot cuprinsul lumii. Iar aici, în Statele Unite, numai douăzeci, cred.

– Bun, văd că ți-ai făcut temele. Problema este – ca să folosesc un termen mai puțin delicat – că majoritatea acestor oameni sînt bătrîni.

Părintele Hafer îşi stinse țigara.

– Şi-au urmărit ambițiile. Şi le-au împlinit sau uneori n-au reuşit țelurile – lumeşti. Acum, sînt gata să-şi petreacă, retraşi, anii bătrîneții. Hotărîrea lor, deşi împinsă la extrem, poate fi considerată firească. Dumneata însă – atît de tînăr, de robust. Fără îndoială, femeile te găsesc atrăgător. Ai avut în vedere implicațiile renunțării la compania femeilor?

Cu un junghi de dor, Drew îşi aminti de Arlene.

– *Dumneavoastră* ați renunțat.

– Am renunțat la relațiile sexuale, se îndreptă de spate părintele Hafer. Nu la tovărăşia femeiască. Întîlnesc femei de multe ori pe zi. O chelneriță într-un restaurant. O funcționară la biblioteca medicală. Secretara

unuia dintre colegii mei mireni. Toate, cu desăvîrşire nevinovate. Vederea femeilor, în loc de a mă ispiti, îmi face legămîntul de castitate să pară mai puțin sever. Dar, dacă-ți aprobăm cererea, nu vei mai avea voie să vezi niciodată o femeie, şi foarte puțini bărbați, pînă şi pe ei nespus de rar. Subliniez. Pentru tot restul vieții, ceea ce ceri este să devii un eremit.

5

Etajul locuinței, accesibil pe o scară grosolană de brad, consta din trei secțiuni. Mai întîi, oratoriul, altfel cunoscut şi ca sala „Ave Maria", unde o strană simplă de lemn, cu o scîndură necapitonată, ca suport pentru genunchi, stătea cu fața spre un altar auster, cu un crucifix pe perete. După aceea urma studioul – texte sfinte, o masă şi un scaun – şi, apoi, dormitorul – o sobă cu lemne, dar nici un pat, numai o rogojină de cînepă împletită, groasă de un deget.

Rogojina era lungă de doi metri şi lată de unul. Putea fi făcută sul cu uşurință şi proptită într-un colț al atelierului, pentru a o aşterne pe jos cînd dorea să se odihnească. Problema, însă, era să-şi separe diversele activități. Pentru a se duce din atelier în dormitor, sau din dormitor în atelier, trebuia să treacă prin oratoriu, iar regulamentul îi cerea să se oprească acolo de fiecare dată şi să se roage.

6

– Dacă tot ce te atrage este viața întru credință, spuse părintele Hafer, alege un ordin mai puțin strict. Părinții misionari, eventual?

Drew clătină din cap.

– Sau poate congregația resurecționiştilor. Muncesc cu bune rezultate, ca dascăli, de exemplu.

– Nu, răspunse Drew.

– Atunci, ce zici de următoarea propunere? Ai menționat adineauri cum Sfînta Taină a miruirii a făcut din tine un soldat al lui Christos. Sînt sigur că eşti conştient că iezuiții au accentuat acest concept. Sînt mult mai riguroşi decît resurecționiştii. Antrenamentul lor durează cincisprezece ani, motiv cu prisosință pentru porecla pe care au primit-o – Comandourile Bisericii.

– Nu la aşa ceva mă gîndeam.

– Fiindcă înfruntă lumea? continuă grăbit părintele Hafer. În perioada de antrenament, vei fi închis în mănăstire. Abia spre sfîrşit vei fi aruncat afară din cuib şi poate, pe-atunci, vei aprecia acest ghiont. Şi chiar mai devreme, în diverse stadii, vei avea posibilitatea să-ți reconsideri prioritățile, să schimbi direcția dacă aşa doreşti.

– N-aş crede.

Părintele Hafer părea şi mai deznădăjduit.

– Mai este şi o altă formulă. Cistercitii. Al doilea ordin, ca pretenții, din Biserică. Trăieşti într-o mănăstire, izolat de lume. Zilele ți-s pline de muncă istovitoare, cultivînd, de pildă, ceva trebuitor ordinului. Nu scoți o vorbă. Însă, cel puțin, munceşti – şi te rogi – în grup. Iar dacă găseşti viața prea grea, poți pleca, pentru a candida din nou mai tîrziu, deşi nu după vîrsta de treizeci şi şase de ani. Avantajul este acela că au un sistem de controale şi compensații care-ți permite să te răzgîndeşti.

Drew aştepta.

– Dumnezeule mare, omule, de ce trebuie să fii atît de încăpățînat?

Părintele Hafer îşi mai aprinse o țigară, scăpărînd bricheta.

– Încerc să te fac să înțelegi. În deplinătatea tinereții, ceri să fii primit în cea mai aspră formă de adorare din

cadrul Bisericii. Carthusienii. Nimic nu e mai sever decît asta. Este renegarea completă a ființei omenești ca animal social. Calea sihăstriei. În tot restul vieții, vei trăi singur într-o celulă. Cu excepția unei singure ore libere, nu vei face altceva decît să te rogi. E privațiunea absolută. Singurătatea.

7

Purta o cămașă aspră, menită să-i irite pielea. În unele momente, senzația tot mai intensă devenea plăcere, întrucît cel puțin era o experiență, un sentiment profund. Cînd această ispită îl însuflețea, lupta să se distragă, rugîndu-se și mai îndîrjit, uneori flagelîndu-se cu frînghia de cățărat, înăbușindu-și gemetele.

Nu te afli aici ca să te distrezi. Ai venit să te canonești. Să fii lăsat în pace.

Peste cămașa aspră purta o robă albă, iar peste aceea, o sutană, gen șorț cu bretele, și o glugă albă. În rarele momente cînd era nevoit să îndure ritualurile comune, ca de pildă corul, cerințe perverse destinate să-i pună tăria la încercare, purta un capișon alb, larg, care-i ascundea fața și-i îngăduia să se simtă invizibil.

8

– Nu e nevoie să stăm atît de încordați, spuse părintele Hafer, silindu-se să surîdă. Ce-ar fi să ne destindem un moment? Dezbaterile pot fi de folos minții, în fond, dar nu și constituției. Pot să-ți ofer ceva răcoritor?

Strivind chiștocul în scrumieră, se apropie de un dulăpior, îl deschise și scoase o carafă plină cu lichid sclipitor, verde ca smaraldul.

– Un pahar de *Chartreuse*, poate?
– Nu, mulțumesc.
– Nu te atrage gustul?
– Niciodată n-am...
– Ai acum ocazia.
– Nu, nu beau.
Părintele Hafer îngustă ochii.
– Chiar aşa? O slăbiciune de care te păzeşti?
– Nu m-am complăcut niciodată în aşa ceva. Nu-mi puteam permite slăbirea puterii de judecată în domeniul meu de activitate.
– Şi care era acela? Domeniul de activitate?
Drew nu răspunse.
Părintele Hafer îl privi îndelung, învîrtind lichidul smaraldin.
– Încă un subiect pentru discuțiile ulterioare. Mă întreb dacă-ți dai seama cît de potrivită este această băutură.
– *Chartreuse*, desfăcu Drew mîinile. Are reputația de a se număra printre cele mai fine băuturi. Aroma ei aparte – pe care n-o cunosc – se datorează rădăcinii de anghelică. Şi, desigur, o sută cincizeci de alte plante. E principala sursă de venit a carthusienilor. Fabricată la mănăstirea *La Grande Chartreuse*, din Alpii Francezi. Denumirea băuturii provine de la locul unde e produsă. Sortimentul verde pe care-l țineți în mînă are o concentrație alcoolică de cincizeci şi cinci la sută, în vreme ce sortimentul galben are numai patruzeci şi trei la sută. Rețeta a fost alcătuită la începutul secolului al şaptesprezecelea, cred, de către un mirean care le-a donat formula carthusienilor. Un secol mai tîrziu, un geniu chimist al ordinului a perfecționat-o. Pe piață a apărut o versiune contrafăcută, dar cunoscătorii ştiu ce marcă să caute.
Părintele Hafer clipi din ochi.
– Remarcabil!
– Şi nu numai atît. Un ordin de eremiți îşi menține

independenţa datorită venitului obţinut dintr-un lichid care are menirea de a produce bună dispoziţie. Desigur, băutura este fabricată de către o fraternitate de mireni. Chiar şi aşa, ignor contradicţia.

9

Necesităţile îi erau satisfăcute de fraţii non-pustnici, cazaţi în cabană, care cuprindea şi capela, cantina, bucătăria şi o cameră de oaspeţi. Îi înmînau mesele spartane printr-o ferestruică pentru servit, lîngă uşa atelierului. Duminica şi de sărbătorile importante însă regula îi cerea să iasă din celulă, care nu se încuia niciodată, şi să mănînce împreună cu ceilalţi sihaştri în cantina din cabană.

Cu aceste prilejuri, erau permise conversaţii reţinute, dar Drew nu participa niciodată la ele. I se mai cerea să părăsească chilia şi să li se alăture celorlalţi călugări în capela cabanei la miezul nopţii, pentru utrenie, la opt dimineaţa pentru liturghie, şi la şase seara, la vecernie. Îi displăceau aceste întreruperi, preferînd să rămînă în izolarea celulei.

Singura lui distracţie era şoarecele.

10

– *Jurămintele,* spuse părintele Hafer, deznădăjduit. Ai cugetat cu adevărat la gravitatea lor? Nu numai cele de sărăcie, castitate şi obedienţă, îndeajuns de aspre în sine. Dar adaugă-le legămîntul de fidelitate faţă de principiile carthusienilor. Trebuie să ţi-o spun de-a dreptul, brutal. Cînd se întruneşte comitetul pentru judecarea cererilor, de obicei îi respingem din principiu pe tineri.

Imaturitatea lor ne face să le punem la îndoială capacitatea de a-şi respecta jurămîntul de singurătate. Consecinţa nesupunerii e de neconceput.

– Dacă mi-aş încălca aceste legăminte, m-aş damna singur.

– Aşa este. Şi nici măcar confesiunea nu ţi-ar putea aduce sufletul înapoi în starea de graţie. Singura alternativă ar fi să ceri o dispensă. O cerere atît de serioasă necesită luni de zile pentru a fi analizată. Între timp, dacă mori...

– N-ar conta.

– Nu...

– Sînt deja damnat.

Părintele Hafer tresări şi ridică glasul:

– Fiindcă ai nesocotit să-ţi faci datoria pascală timp de treisprezece ani? În comparaţie cu încălcarea jurămintelor sacre, păcatul acesta este neînsemnat. Ai putea fi iertat chiar acum, ascultîndu-ţi spovedania şi împărtăşindu-te. Dar nici chiar mărturisirea nu-ţi poate întoarce sufletul într-o stare de graţie, dacă nu ai dispensă şi continui să violezi jurămintele. Înţelegi de ce ţi-ar respinge comitetul cererea de a te înscrie în ordin. Dacă te-am primi, îndoindu-ne însă de putinţa ta de a îndura modul de viaţă carthusian, am desconsidera noi înşine legămintele pe care le-ai face. În mare măsură, te-am ajuta să te damnezi singur, ceea ce ne-ar face să fim vinovaţi. Am ameninţa situaţia propriilor *noastre* suflete.

– Dar dacă...

– Da? Continuă.

– Dacă nu mă primiţi, oricum veţi fi vinovaţi.

– Pentru ce?

– Pentru ceea ce sînt hotărît să fac. Am spus că mă consider damnat. Nu m-am referit la neglijarea îndatoririlor de Paşti.

– Atunci, la ce?

– Vreau să mă sinucid.

11

În cel de-al cincilea an la mănăstire, după ce primul fior al iernii colorase arţarii, a simţit o mişcare în dreapta lui, cînd stătea îngenuncheat pe podeaua de esenţă tare a atelierului, rugîndu-se pentru mîntuirea sufletului. Era o mişcare minusculă, o pată subtilă care s-ar fi putut datora încordării ochiului, chinului concentrării. Fruntea i se îmbrobonă de sudoare. Ruşinat că lăsase să-i fie distrasă atenţia, medită cu şi mai adîncă fervoare, disperat să alunge imaginile hidoase din trecut.

Dar mişcarea continua, abia perceptibilă, prezentă totuşi. Un moment, se întrebă dacă nu cumva ajunsese în faza halucinaţiilor – se zvonea că alţi călugări, după intensă devoţiune, percepuseră prezenţe străine –, dar scepticismul, precum şi umilinţa, îl descurajară şi, în plus, mişcarea se petrecea pe podea, lîngă un perete. Ce fel de viziune religioasă şi-ar fi aflat acolo locul potrivit?

Conchizînd că i se punea la încercare tăria de caracter, se hotărî să nu privească; însă văzu iar cu coada ochiului pata neclară mişcîndu-se şi, într-un moment de slăbiciune care pînă la urmă îi salvă viaţa, întoarse capul spre dreapta, pentru a vedea un şoricel sur.

Animalul încremeni.

Drew rămase surprins.

Dar la fel, se părea, şi şoarecele. Se uitară o vreme unul la altul. Parcă pierzîndu-şi răbdarea, şoarecele mişcă din mustăţi. Inconştient, Drew se scărpină pe o parte a nasului. Alarmat, cu uimitoare iuţeală, şoarecele o zbughi spre o gaură din perete.

Spre propria-i uimire, Drew aproape rîse. Cînd şoarecele dispăru însă, se încruntă analizînd implicaţiile. Aseară, cînd plecase la slujba de vecernie, gaura nu fusese în peretele atelierului. Îşi concentră atenţia asupra lemnului proaspăt ros, întrebîndu-se ce să facă.

Seara, cînd avea să meargă din nou la vecernie, îi putea cere unui frate epitrop o cursă sau eventual otravă. După ce o introducea pe una sau pe cealaltă în gaură, fratele îşi putea folosi uneltele de tîmplărie pentru a o astupa.

Dar de ce? se întrebă Drew. În frigul toamnei, şoarecele venise la mănăstire să-şi caute refugiul, la fel cum el însuşi dorise un refugiu. Într-un sens, erau amîndoi la fel. Ideea i se păru comică. „Sigur, eu şi şoarecele." Se gîndi la pericolul firelor electrice roase, la şoarecii reproducîndu-se după perete pînă cînd mănăstirea ajungea podidită de vermină. Bunul-simţ îi sugera că tolerarea şoarecelui ar fi fost nepractică.

Dar animalul îl intriga. Ceva în legătură cu îndrăzneala lui. Şi, de asemenea...

„Neajutorarea," îşi spuse Drew. „Mi-ar fi uşor să-l ucid."

Dar n-avea s-o mai facă. Nici măcar un şoarece.

Se hotărî să-l lase să rămînă. De probă. „Cîtă vreme nu creezi probleme. Cît timp rămîi burlac," îşi îngădui el o glumă.

12

Părintele Hafer păli.

– Recunoşti...?

– Cred cu adevărat, răspunse Drew, că retragerea din lume este singura mea şansă de a mă mîntui. Altminteri...

– Dacă-ţi refuz înscrierea, aş fi răspunzător pentru suicidul tău? Pentru păcatul tău de neiertat al disperării? Pentru că vei ajunge în iad? Absurd.

– E logica pe care aţi folosit-o acum un moment. Aţi spus că ar fi culpabil dacă m-aţi primi în pofida îndoielilor şi că mai tîrziu m-aş condamna singur, încălcîndu-mi jurămintele.

– Aşa că acum aş fi vinovat dacă *nu* te-aş primi, iar ulterior tu te-ai condamna scurtîndu-ţi zilele? Ridicol. Ce se-ntîmplă aici? Cu cine crezi că stai de vorbă? Sînt un om al lui Dumnezeu. Am încercat să-ţi tratez cu respect cererea de excepţie, iar acum vrei să mă acuzi pentru... Abia mă pot stăpîni să nu te dau afară.

– Dar *sînteţi* un om al lui Dumnezeu. Prin urmare, nu-mi veţi întoarce spatele.

Părintele Hafer nu păru să-l fi auzit.

– Şi această cerere, arătă el furios spre birou. Am bănuit eu că era ceva în neregulă. Susţii că ţi-au murit părinţii cînd aveai zece ani.

– Adevărat.

Drew simţi un nor înecîndu-l complet.

– Dar există foarte puţine informaţii despre ceea ce ţi s-a întîmplat după aceea. Spui că ai fost educat într-o şcoală industrială din Colorado, dar se vede bine că ai urmat studii umaniste – logică, istorie, literatură. La „ocupaţie" ai scris că eşti neangajat. În ce calitate? Tendinţa firească este aceea de a-ţi declara profesiunea, indiferent că eşti angajat sau nu. Te-am întrebat adineauri, dar n-ai vrut să-mi spui. Necăsătorit. N-ai fost niciodată. Fără copii. Ai treizeci şi unu de ani şi nu eşti decît o umbră.

Drew zîmbi amar.

– Atunci ar trebui să-mi fie uşor să şterg urmele vieţii mele trecute.

– *Pentru că oricum se pare că au şi fost şterse,* îl fulgeră din privire părintele Hafer. Ai probleme cu legea, ăsta e motivul? Crezi că la carthusieni ai găsi un ascunziş sigur? Să perverteşti biserica spre...

– Nu. De fapt, ceea ce făceam eu era încurajat de lege. La cel mai înalt nivel.

– Gata. Mi-am pierdut răbdarea. Audienţa se termină în clipa asta, dacă nu...

– La spovedanie.

– Cum?

– Am să vă spun la spovedanie.

13

Şoarecele s-a dovedit ca fiind la fel de retras ca şi el însuşi. Cîteva zile nu-l mai văzu şi începu să creadă că plecase. Dar, într-o după-amiază rece şi ploioasă, cînd norii coborîseră spre pămînt şi frunzele ude ale arţarilor cădeau mohorît, simţi din nou mişcarea neclară pe cînd stătea îngenuncheat în meditaţie şi, privind prin atelier, văzu vîrful botului şi mustăţile ieşind din gaură.

Rămase cît putea de nemişcat şi privi. Şoarecele scoase capul, cu nările tresărindu-i, adulmecînd primejdia. Hotărît să nu-l sperie, curios să vadă ce planuri avea, Drew încercă nici să nu clipească.

Şoarecele făcu un pas nesigur, apărînd mai mult. Încă un pas şi Drew îi văzu trupul, pieptul mic respirînd, ochii săgetînd încoace şi-ncolo. Un nou pas şi ieşi din gaură.

Dar nu mai părea acelaşi. Deşi sur ca data trecută, blana îi arăta mai mată, trupul mai slab, făcîndu-l pe Drew să se întrebe dacă nu cumva era altul. Grija dinainte, privitoare la un cuib de şoareci, îi reveni. În locul amuzamentului, privea acum şoarecele cu nelinişte.

Se tîra pe lîngă perete, mirosind. Părea însă şovăitor, şchiopătînd ca şi cum ar fi avut un picior rănit sau era ameţit. Ori bolnav? se întrebă Drew. Nu avea de unde şti ce boli purta sau dacă li se transmiteau oamenilor. Poate chiar rabie, îşi dădu el seama, alarmat.

Aproape că se ridică, pentru a alunga şoarecele înapoi în gaură, dar cînd acesta ajunse la colţ şi coti din dreptul unui perete prin faţa celuilalt, continuînd să amuşineze, bănui ce făcea – căuta de mîncare. Asta ar fi explicat aparenta ameţeală. Poate că tremura de foame.

Dar n-ar fi trebuit să se găsească mîncare destulă

prin preajmă? se întrebă.

Apoi observă că ploaia de afară se transformase în lapoviță. Şoarecele ar fi trebuit să rişte înghețul şi învingerea unor obstacole dificile pînă la cele cîteva mere nestrînse din livadă sau resturile de legume din grădina de lîngă mănăstire. Se găsea mîncare, desigur, în bucătăria şi pivnița cabanei, dar şoarecele făcuse greşeala de a alege chilia aceea dintr-o aripă îndepărtată. Evident, nu dibuise unde se afla bucătăria; altfel, s-ar fi cuibărit acolo.

„Chiar c-ai încurcat-o, şoarece. Ai nişte instincte de supraviețuire jalnice."

Cînd şoarecele ajunse la un alt colț, şonticăind pe la baza peretelui următor, se întoarse cu fața spre Drew. Ochii i se dilatară brusc – nasul îi tresări. Se repezi ca săgeata prin atelier, dispărînd în gaura sa.

Drew expiră, aproape rîzînd. Mai privi un moment gaura, apoi se întoarse, auzind clănțănitul ivărului ridicat. În antreul de-afară, mîini nevăzute ridicară ferestruica de lîngă uşă. Cu un fîşîit şi un sunet înfundat, cina fu lăsată pe un raft. Ferestruica se închise.

Se ridică şi merse într-acolo, luînd de pe poliță un castron şi o ceaşcă. Nu avea ceas sau calendar. Singurele moduri de a măsura timpul erau clopotul mănăstirii, trecerea anotimpurilor şi felurile de mîncare ce-i erau servite. „Deci, azi trebuie să fie vineri," conchise, privind conținutul ceştii şi al strachinii, căci era ziua cînd primea numai pîine şi apă.

Puse masa spartană pe bancul de lucru şi privi spre ploaia mohorîtă de dincolo de fereastră. Poate datorită frigului şi umezelii, simțea o tentație neobişnuită de a flămînzi şi, în consecință, pentru a-şi spori disciplina, se sili să nu mănînce toată pîinea.

Ulterior, avea să se întrebe dacă nu avusese şi un alt motiv. Clopotul capelei îl chemă la vecernie şi puse o bucățică de pîine în dreptul găurii şoarecelui.

La întoarcere, pîinea dispăruse, şi-şi îngădui să zîmbească.

14

– Să profiţi de Sfînta Taină?

Părintele Hafer era şocat.

– Dacă te îngrijorează garanţiile mele de a păstra tăcerea, nu e nevoie de confesiune. Nu uita, sînt şi psihiatru. Etica profesională mă obligă să păstrez această conversaţie strict secretă. N-o voi discuta niciodată în instanţă sau la poliţie.

– Prefer să depind numai de etica dumneavoastră duhovnicească. Aţi pus un mare accent pe jurămintele sfinte. V-aţi osîndi dacă aţi dezvălui cele auzite la confesiune.

– Ţi-am spus că nu voi înjosi Sfînta Taină! Nu ştiu cu ce şmecherie încerci să scapi, dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, vă implor!

Preotul clipi din ochi, surprins.

Drew înghiţi în sec, cu glasul chinuit.

– Atunci veţi şti de ce trebuie să fiu primit în sînul ordinului.

15

Devenise un ritual. În fiecare seară, lăsa o parte din mîncare – o bucată de morcov, o frunză de salată, o felie de măr – în faţa găurii. Ofranda nu-i era nicicînd refuzată. Dar, parcă bănuitor pe generozitatea lui Drew, şoarecele rămînea în vizuină.

„Desigur," spunea Drew în sinea lui, „ce de te-ai mai osteni să ieşi, cînd eşti servit la scară?"

Motivul pe care i-l atribuia şoarecelui îl amuza, deşi nu-şi lăsa amuzamentul să intervină asupra hotărîrii lui. Urmărea adoraţia, zile petrecute în rugăciune şi penitenţă, pentru cinstirea şi gloria lui Dumnezeu şi ispăşirea hidoaselor sale păcate.

Viscolele celei de-a cincea ierni în mănăstire îngrămădeau troiene enorme în faţa ferestrei. Drew persista, epurîndu-şi groaznicele emoţii, înăbuşind vinovăţia care-i tortura sufletul.

Acum însă în timpul rugăciunilor, şoarecele se aventura uneori afară. Părea mai gras, cu ochii mai vii. Nu se îndepărta de gaură mai mult de-un metru. Blăniţa îi dobîndise un luciu sănătos.

Sosi primăvara, iar şoarecele cîştigase destulă încredere pentru a se arăta cînd Drew îşi făcea exerciţiile. Stătea în faţa vizuinii, cu picioarele dinainte în aer, contemplîndu-i comportamentul care pesemne i se părea foarte ciudat.

În fiecare zi, Drew se aştepta ca şoarecele să plece. „A sosit timpul să mergi la joacă," spunea el în gînd. „Să guşti mugurii proaspeţi şi dulci şi să faci cunoştinţă cu oarece amici. Du-te, puştiule. Întemeiază-ţi o familie. Lumea are nevoie şi de şoareci-de-cîmp."

Dar şoarecele apărea tot mai des. Se îndepărta tot mai mult de bîrlog. Cînd anotimpul deveni atît de călduros încît lui Drew începuse să-i şiroiască năduşeala pe sub cămaşa aspră şi roba groasă, în timp ce stătea aşezat la bancul de lucru, mîncînd, simţi o mişcare măruntă lîngă picior. Coborînd privirea, văzu şoarecele adulmecîndu-i roba şi-şi dădu seama că animalul se stabilise la el pe timp îndelungat. Un tovarăş de sihăstrie. Nu-i cunoştea sexul. Date fiind împrejurările mănăstireşti prefera să-l considere mascul şi, amintindu-şi de un şoarece despre care citise demult într-o carte de E.B. White, îi dădu un nume.

Stuart Little.

„Pe vremea cînd eram inocent," îşi spuse el.

16

– Nu am odăjdiile la mine.
– Dar unde? întrebă Drew.
– În camera mea din presbiteriu.
– Atunci vă însoțesc să vi le luați. Oricum va trebui să plecăm pentru a folosi un confesional din biserica de peste drum.
– Nu e necesar, răspunse părintele Hafer. Regulile sînt mai blînde. Putem înfăptui Sfînta Taină aici, la loc deschis, în biroul meu, față în față. Este cunoscută sub denumirea de „confesiune publică".
Drew clătină din cap.
– Ce este?
– Să zicem că sînt un om de modă veche.
Traversară strada spre biserică. În măreția răcoroasă și semiobscură, pașii le răsunau cu ecou pe cînd se îndreptau spre compartimentul sumbru al unui confesional. Drew îngenunche în întunecimea cu miros de mucegai. Dincolo de despărțitură, preotul trase micul paravan într-o parte. Drew șopti către umbra de după grilaj:
– Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit. Ultima oară m-am mărturisit acum treisprezece ani. Iată care sînt păcatele mele.
Și începu să i le spună. Și vorbi, neoprindu-se nici chiar cînd descrise fotografiile pe care le avea în buzunar, iar preotul începu să gîfîie sufocat.

17

Era toamnă iar. Octombrie, al șaselea an la mănăstire. Aura ruginie a soarelui smălțuia arțarii strălucitori de pe colină. Auzi clănțănitul ivărului, apoi foșnetul și zgomotul familiar al farfuriei și ceștii depuse pe raftul de

lîngă uşă.

Coborî toporul, cu al cărui capăt neascuţit lovise o pană metalică despicînd buturugi pentru foc, şi privi spre mica gaură din peretele atelierului unde apăru imediat Stuart Little. Şoarecele se aşeză pe coapse, ridicînd lăbuţele dinainte pentru a se freca pe mustăţi.

„Nu-ţi mai trebuie decît cuţit, furculiţă şi baveţică," glumi tăcut Drew, amuzat de felul cum zgomotul sosirii mesei devenise clopoţelul de cină al lui Stuart Little.

Şoarecele se apropie în fugă cînd Drew îşi aduse mîncarea pe bancul de lucru. Pîine şi apă: din nou o zi de post. Cu stomacul chiorăindu-i, îl observă pe Stuart încercînd să se caţăre pe robă şi, cu un oftat de dezgust prefăcut, rupse o bucată de pîine, aruncîndu-i-o şoarecelui. Se aşeză pe taburet şi lăsă capul în piept, cu mîinile împreunate, rugîndu-se.

„Ştii, Stuart," reflectă el cînd sfîrşi, „devii lacom. Ar trebui să te las s-aştepţi pînă termin rugăciunea. Puţină religie nu ţi-ar strica. Ce-ai zice de asta, mm?"

Privi spre şoarecele aflat pe podea.

Şi se încruntă.

Animalul zăcea pe o parte, nemişcat.

Drew făcu ochii mari, surprins, fără să se mişte nici el. Pieptul i se încordă. Şocat, îşi ţinu respiraţia, apoi clipi şi, inhalînd încet, se aplecă să atingă trupul lui Stuart.

Rămase inert.

Îl înghionti uşurel, simţindu-i blana moale şi lucioasă, dar nu provocă nici o reacţie. Parcă ar fi avut gîtlejul căptuşit cu nisip.

Înghiţind dureros, îl ridică pe Stuart. Şoarecele îi zăcea neclintit în palmă. Nu cîntărea aproape nimic, dar greutatea era aceea a morţii.

Drew simţi un junghi de gheaţă în stomac. Deznădăjduit, clătină din cap cu nedumerire. Cu un moment în urmă, şoarecele, efectiv, dănţuise de nerăbdare să mănînce.

„Să fie bătrînețea?“ se întrebă. „Un atac de inimă, sau congestie cerebrală?“ Nu se pricepea mai deloc la şoareci, dar îşi aminti cum citise undeva că nu trăiau mult. Un an, doi.

Asta însă în sălbăticie, expuşi animalelor de pradă, bolilor şi frigului. Dar aici, în celulă? Făcu un efort să gîndească, spunîndu-şi că, fie şi cu căldura şi îngrijirea de care beneficia, Stuart Little tot fusese sortit să moară. Nu avea cum şti cît de bătrîn fusese în toamna trecută, cînd apăruse, dar, în termeni omeneşti, de-acum ar fi putut avea nouăzeci de ani.

„N-ar trebui să mă mire. Hrănindu-l, n-am făcut decît să amîn... Dacă nu murea azi...“

Mîine.

Îşi muşcă buza, întristat, în timp ce depunea micul leş înapoi pe podea. Şi se simți vinovat datorită întristării. Un carthusian trebuia să-şi oprească orice distragere lumească. Nu conta decît Dumnezeu. Şoarecele fusese o ispită căreia ar fi trebuit să-i reziste. Acum Dumnezeu îl pedepsea, învățîndu-l de ce n-ar fi trebuit să se ataşeze de vietățile trecătoare.

Moartea.

Drew se cutremură. „Nu. N-ar fi schimbat nimic. Compania şoarecelui a fost amuzantă. Mă bucur că am avut grijă de el.“

Ochii îl înțepau, făcîndu-l să clipească repetat, cu privirea la prietenul său fără viață. Îi veniră în minte gînduri cumplite. Ce putea face cu cadavrul? Desigur, n-avea să-i ceară unui frate epitrop să se descotorosească de el, poate chiar aruncîndu-l la gunoi. Şoarecele merita mai mult. Demnitatea unei îngropăciuni.

Dar unde? Cu vederea încețoşată, privi spre fereastra atelierului. Asfințitul făcuse loc înserării, aruncînd în umbră zidul grădinii.

Lîngă colțul zidului creştea un tufiş de cedru. Da, îşi spuse Drew. Avea să-l îngroape pe Stuart Little sub arbust. Era peren, verde tot anul. Chiar şi iarna, culoarea

lui avea să fie un memento.

Simţi un nod în gît, dureros la fiecare înghiţitură. Însetat, întinse mîna spre cana cu apă şi o ridică spre buze, privind pe deasupra ei spre bucata groasă de pîine din castron.

Şi se opri.

Începură să-l treacă furnicături pe şira spinării.

Coborî privirea spre pîinea de pe jos, bucăţica pe care i-o aruncase lui Stuart Little. Privi apa din cană. Şi, încet, precaut, avînd grijă să nu se verse nici un strop de lichid, puse recipientul înapoi pe masă. Cu un gest reflex, îşi şterse mîinile pe poala robei.

Nu, îşi spuse. Nu era cu putinţă.

„Dar dacă nu ai închipuiri?"

Suspiciunea îl umplea de ruşine. În cel de-al şaselea an de penitenţă severă, încă mai păstra obiceiul de a gîndi ca în viaţa trecută? Atît de eficace fusese instructajul? Atît de rezistente la schimbări îi erau instinctele?

„Dar să presupunem numai. Înţelegi, de dragul discuţiei. Ce tip putea fi? Ucidea la simpla atingere?"

Încordîndu-se, îşi privi mîinile. Nu, atinsese şoarecele. Şi pîinea. Cu doar un minut în urmă. Dar şoarecele murise repede. În timp ce Drew îşi spunea rugăciunea, cu ochii închişi. „Dacă e otravă şi omoară la atingere, chiar cu proporţiile mele mai mari, pînă acum ar fi trebuit să mor şi eu."

Expiră.

În regulă, deci trebuie să fie ingerată.

(Încetează să mai gîndeşti astfel.)

Şi e puternică. Aproape instantanee.

Presupunînd că e otravă.

Desigur, presupunînd doar. La urma urmei, încă mai e foarte posibil ca Stuart Little să fi murit din cauze naturale.

(Dar ce-ai fi crezut acum şase ani?)

Se strădui să-şi reprime cumplitele amintiri. „Nu. Dumnezeu mă pune din nou la încercare. Foloseşte această

moarte pentru a afla dacă m-am purificat într-adevăr. Un om detaşat n-ar gîndi niciodată astfel.

(Dar pe vremuri... Da? Gîndeai aşa tot timpul.)"

Îşi îngustă cîmpul vizual pînă cînd nu mai văzu decît şoarecele nemişcat, pe jos. Încet, încruntîndu-se atît de tare, încît simţi începuturile unei dureri de cap, ridică ochii spre ferestruica pentru servit, de lîngă uşă.

Era închisă. Dincolo de ea însă se afla un coridor.

(Nu. Nu are nici un sens. Nu *aici*, nu *acum!* Cine? De ce?)

În plus, nu făcea decît să deducă. Singurul mod de a şti cu siguranţă dacă pîinea fusese otrăvită era să...

O guste? Cam greu.

S-o încerce altcumva? Ar fi durat prea mult.

Dar *exista* o altă cale. Putea cerceta prin mănăstire. Deveni ţeapăn de îndoială. Ideea îi repugna.

Dar, în împrejurările date...

Privi spre uşă. În cei şase ani de cînd era acolo, îşi părăsise locuinţa doar rareori, numai pentru a se întruni cu ceilalţi călugări la ritualurile comune obligatorii ale mănăstirii. Aceste aventurări afară erau extrem de tulburătoare, intruziuni asupra liniştii sufleteşti care-l zgîriau pe nervi.

Dar, în împrejurările date...

Îşi şterse buza transpirată. Anii de regim disciplinat îi spuneau că mai avea puţin de aşteptat înainte de a pleca în mod normal la vecernie. Da. Decizia îl calmă. Evitînd extremele, apela la bunul-simţ.

Înserarea se adîncea, întunecîndu-se. O burniţă ceţoasă îi îmbrobona geamul. Se înfioră, trist, prea preocupat pentru a se îndemna să aprindă lumina.

Clopotul de vecernie rămase tăcut, dar, în ritm cu ciclul său cotidian, ştia că pînă acum ar fi trebuit să bată. Îşi spuse că moartea şoarecelui îi perturbase judecata. Timpul trecea cu exagerată încetineală, atîta tot. În chilie nu avea ceas, deci cum ar fi putut ştii cînd trebuia să înceapă slujba?

Numără pînă la o sută. Aşteptă. Începu să numere din nou. Şi se opri.

Cu un oftat dureros, îşi reprimă inhibiţiile, călcă peste obişnuinţa de şase ani şi deschise uşa.

18

Deasupra ardea un bec. Culoarul era gol, fără covor sau tablouri. Tăcut, pustiu.

Nu era un lucru neobişnuit. Adevărat, cînd bătea clopotul, se întîlnea uneori cu alţi călugări care plecau din chilii pentru a merge la capelă. La fel de des însă se ducea mai devreme sau mai tîrziu decît ceilalţi, străbătînd singur coridorul.

La fel făcu şi acum. Încă hotărît să respecte ritualul, ajunse la capăt, coti spre stînga şi trecu pe sub un alt bec, pentru a intra în cabană. Uşa capelei se afla la cincizeci de paşi în dreapta lui, cufundată în umbră.

Îndoielile îi sporiră, alarmate de instincte. În loc de a-şi continua drumul spre capelă, se hotărî brusc şi coti la dreapta, coborînd scara spre cantina mănăstirii. Aşa cum se aşteptase, la ora aceea din seară (cu excepţia zilelor de duminică) nu era ocupată. Gîndindu-se, însă, la pîinea pe care o primise, privi spre lumina din fund, unde se afla bucătăria. Trecînd prin dreptul meselor pustii, cu scîndurile goale, trase adînc aer în piept, împinse uşa batantă şi cercetă maşina de gătit masivă, uşa boltită spre congelator, tejghelele şi dulapurile întinse. Şi pe cei doi morţi de pe jos.

Deşi fraţi epitropi, nu eremiţi, purtau totuşi cămaşa albă, sutana şi gluga adevăraţilor carthusieni. Pieptul fiecărei cămăşi era pătat de sînge, ambele glugi erau mînjite cu roşu la tîmplă.

Drew fu surprins de propria-i reacţie. Poate fiindcă,

inconştient, se aşteptase la aşa ceva sau pentru că instinctele nu-i fuseseră atît de neutralizate pe cît sperase, inima sa păstrînd un calm desăvîrşit.

Îşi simţea însă stomacul ars.

Se trăsese cu amortizorul pentru a nu alarma mănăstirea, îşi spuse. Doi asasini, cel puţin. Amîndoi fraţii căzuseră cam în aceeaşi poziţie, indicînd faptul că fuseseră luaţi prin surprindere. Nici un semn de panică, nici unul nu încercase să fugă, ceea ce însemna că fuseseră împuşcaţi simultan în piept. Drew dădu din cap. Da, cel puţin doi asasini.

Şi cu experienţă. Uneori, rănile în piept nu erau fatale. Protocolul cerea un supliment – pentru siguranţă. Şi pentru a scurta suferinţele. Necesara lovitură de graţie. Cîte un glonţ în tîmplă. Profesional. Într-adevăr.

Drew îşi stăpîni tensiunea crescîndă, se răsuci şi ieşi din bucătărie. În faţa cantinei, dădu din cap, ştiind ce avea de făcut, la ce se gîndise cînd ieşise din camera lui. O amînase însă cît mai mult timp posibil, pînă nu-i mai rămăsese de ales. Ar fi însemnat violarea absolută a regulamentului carthusian. La fel de gravă ca părăsirea chiliei în oricare alt moment în afara ritualurilor cerute.

Gîndul era respingător. Dar trebuia să-l pună în aplicare.

Urcînd scara, se întoarse pe acelaşi drum. Ajunse la capătul culoarului din cabană şi coti la dreapta spre aripa cu chilia lui. Acolo, se opri la prima uşă care-i ieşi în cale. Studie clanţa.

Şi deschise uşa. În tavanul atelierului ardea o lampă. Probabil că locatarul o aprinsese la apropierea înserării. Scaunul din faţa bancului de lucru era răsturnat. Omul zăcea prăbuşit pe podea. Ţinea în mînă o felie de pîine. De sub cămaşă se întindea o băltoacă de urină.

Drew strînse din fălci şi închise uşa. Înghiţind amăreala ce i se ridicase în gură, trecu la uşa următoare şi o deschise. Aici, becul din atelier nu fusese aprins. Dar

lumina de pe culoar era suficientă pentru ca Drew să-l vadă pe călugăr căzut peste masă, cu castronul prins sub un braț.

Continuă astfel, deschizînd şi închizînd fiecare uşă, înaintînd spre următoarea, şi spre următoarea. Lumina ardea uneori, alteori nu. Cîteodată victima se prăbuşise peste masă, iar în alte cazuri pe jos. Unii călugări îşi răsturnaseră cana, vărsînd apa, făcînd-o să nu se mai poată deosebi de urină.

Cu toții – ceilalți nouăsprezece călugări care se izolaseră în acel refugiu – fuseseră otrăviți cu pîine. Sau cu apă, îşi spuse Drew. Era logic să fi fost otrăvită şi apa. N-avea nici un sens să nu-şi ia toate măsurile. Profesionişti.

Interveneau prea multe întrebări. Principala însă era de ce?

Acum îşi înțelegea motivul pentru care, pe măsură ce se înnopta, nu aprinsese lumina. Presupusese că durerea pentru Stuart Little îi răpise pînă şi voința de a traversa atelierul spre a apăsa pe comutator. Dar acum ştia adevărul – faptul că subconştientul său îl prevenise. Cei ce otrăviseră mîncarea vor fi stat postați undeva afară, probabil în curte, pentru a pîndi semne de viață în mănăstire. O lumină aprinsă atunci cînd nu trebuia i-ar fi atras pe asasini spre celula lui.

Alte întrebări. De ce folosiseră otrava? De ce nu-i împuşcaseră pe toți călugării, ca pe oamenii din bucătărie? De ce aşteptaseră atît de mult pînă să vină şi să verifice rezultatele?

De ce să omoare pe toată lumea? Şi unde era echipa morții?

Cu fiecare uşă deschisă, cu fiecare cadavru pe care-l găsea, revenea treptat la starea sa de spirit anterioară. Cu şase ani în urmă, fugind de Scalpel, ar fi presupus, în mod firesc, că el era ținta. Dar avusese grijă. Scalpelul nu ştia că intrase în mănăstire. Scalpelul îl credea mort.

Atunci, cine altul l-ar fi putut vîna? Poate că nici nu era el ținta. Altul dintre călugări o fi fost. Dar de ce? Nu, era improbabil. Şi de ce fuseseră ucişi *toți* călugării? Tactica părea lipsită de sens.

Peste un moment însă înțelese şi simți un fior înghețat la ceafă. Echipa morții nu putuse şti în care celulă se afla. Călugării erau cu toții anonimi, cu uşile fără însemne. Nu exista nici un mod de a determina în ce chilie stătea fiecare.

Echipa nu avusese cum să verifice toate camerele – o operațiune atît de complicată ar fi fost prea riscantă, implicînd prea multe posibilități de a greşi. Una era să se confrunte cu personalul de la bucătărie din subsol, unde nimeni nu risca să audă zgomotele. Acest risc fusese acceptabil. Dar la parter, unde călugării locuiau unul în apropierea altuia – asta era cu totul altceva. Intrînd în fiecare celulă, chiar cu surdine care să amortizeze împuşcăturile, echipa tot ar fi fost preocupată de strigătul neprevăzut al vreunui călugăr surprins, un strigăt care i-ar fi alarmat pe ceilalți şi – „dacă nu mă-nşel," îşi spuse Drew – pe un călugăr anume, omul după care venise echipa.

Eu.

Fruntea i se încreți, chinuită. „Datorită păcatelor mele? De-asta a trebuit să moară toată lumea? Doamne sfinte, ce-am făcut, venind aici?"

Acum, logica de a fi folosit otrava îi era limpede. Un mod de a nimici întreaga mănăstire (cu excepția personalului de la bucătărie, executat deja) dintr-o lovitură. La fel de important, era un asasinat de la distanță. Prin telecomandă.

Dat fiind că echipa respecta calitățile omului pe care veniseră să-l asasineze, fiindcă nu ştiau dacă cei şase ani de recluziune fuseseră suficienți pentru a-i toci talentele, preferaseră să nu vină direct la el. O măsură de prevedere în plus. Ca să fie cu atît mai siguri.

Dar trebuise ca toți ceilalți să moară.

Din gîtul lui Drew ieşi un sunet înecat, cumplit.
Îşi dădu deodată seama că, indiferent unde se ascundeau, asasinii aveau să iasă curînd la iveală. Cînd va fi trecut destul timp ca să se simtă încrezători, urmau să inspecteze mănăstirea. Căutînd prin toate celulele. Vor dori să verifice omorul, *să garanteze că un om anume fusese ucis.*
Umerii i se încordară, în timp ce privea spre ambele capete ale coridorului.
Clopotul de vecernie începu să bată.

19

Suna nefiresc în tăcerea altminteri de moarte, reverberînd pe culoar, prin curte. Jalnic, parcă anunţînd o înmormîntare.
Tendoanele i se contractară. Se ghemui, obiceiurile adînc înrădăcinate insistînd, făcîndu-l să înţeleagă ce simte un fluture de noapte cînd e atras spre o flacără. În fiecare zi a ultimilor şase ani, acel clopot îl chemase, atît de integrat în programul său zilnic, încît chiar şi acum, cînd recunoştea ameninţarea, încă se mai simţea îndemnat să se supună chemării. La fel cum ar fi făcut oricare alt călugăr rămas în viaţă, care în virtutea disciplinei suplimentare se hotărîse să refuze pînă şi minimum de pîine şi apă. Atras în capelă la vecernie, călugărul ar fi deschis uşa.
Pentru a fi împuşcat de un pistol cu amortizor, desăvîrşind ceea ce nu reuşise otrava. Fără martori, fără întreruperi. Rafinament peste rafinament.
Ideea îl făcu pe Drew să se cutremure de mînie.
Dar era evident. Cînd clopotul avea să fi bătut suficient de mult, cînd echipa era convinsă că nici un călugăr, postind, nu i s-ar fi putut opune chemării, urma să înceapă căutarea. Trebuia să se ascundă.

Unde, însă? Nu putea risca să părăsească mănăstirea. Era de aşteptat ca perimetrul ei să se afle sub supraveghere. În regulă, deci trebuia să rămînă înăuntru.

Din nou aceeaşi întrebare, *unde?* Negăsindu-i cadavrul, echipa avea să caute prin toate încăperile şi cotloanele mănăstirii. Chiar dacă nu fusese el ținta aleasă, intenționaseră în mod clar să-i ucidă pe toți. Trebuia să presupună că nu erau mulțumiți înainte de a le ieşi la socoteală toate cadavrele. Adevărat, avea avantajul de a cunoaşte locurile mai bine decît ei. Chiar şi aşa, urmau să fie metodici, hotărîți. Sorții se situau împotriva lui.

Cu o excepție. Disperarea îi stimula gîndurile. Dacă reuşea să-i convingă că...

Fiecare lovitură de clopot părea mai sonoră, mai puternică. Se grăbi să revină în celulă. Din obişnuință, îi închisese uşa, plecînd din atelier la slujbă. Dar aceasta fusese o greşeală, conchise, iar acum, după ce reveni înăuntru, lăsă uşa deschisă. Şoarecele mort de lîngă bucata de pîine ar fi dat de înțeles echipei că aflase despre otravă. Absența cadavrului, semnificația uşii – şi numai a uşii lui – lăsate deschisă, ar fi făcut echipa să creadă că fugise. Aveau să-şi concentreze căutarea asupra altor zone ale mănăstirii, cel mai probabil pe-afară, alertînd gărzile că încerca să scape prin pădure. Urmau să fie zoriți, nerăbdători.

Aşa spera. Grăbindu-se să urce fără zgomot scara întunecată, ajunse în oratoriu unde, pentru prima oară în şase ani, nu se opri să se roage. Se repezi spre bezna studioului, apoi în dormitor, unde coti spre baia mică şi întunecoasă.

În tavanul de deasupra chiuvetei, o trapă ducea spre spațiul de sub acoperiş. Îşi scoase pantofii pentru a nu lăsa urme pe porțelan şi, cu ei în mînă, se urcă pe chiuvetă, care trosnea sub greutatea lui. Dibui deasupra, respiră uşurat cînd simți marginea chepengului, îl deschise şi se săltă în spațiul strîmt, mucegăit şi rece, care totuşi îl făcea să asude. După ce trase chepengul

la loc, se tîrî peste vata de sticlă izolatoare, iritantă, spre un colț îndepărtat, unde rămase pe burtă, cît putea de nemişcat, ascuns după proptele şi căpriori verticali. Încerca să-şi păstreze cugetul calm, dar nu putea.

Inspirînd praf, medita. La vecinii săi călugări.

Şi la Stuart Little.

20

Clopotul se opri din bătut, într-o muțenie sinistră. Drew deveni rigid, încordîndu-şi auzul, ştiind că în acel moment vînătorii săi ieşeau din capelă. Burnița, care-i umezise mai devreme fereastra, se întețise într-o ploaie constantă, care răpăia pe acoperişul înclinat de deasupra. Tremurînd de frig şi umezeală, se lipi şi mai strîns de izolație. În pofida grosimii acesteia, simțea marginile ascuțite ale grinzilor care formau scheletul podelei de sub el. Aşteptă.

Şi aşteptă.

Din cînd în cînd, i se părea că auzea sunete îndepărtate, înăbuşite. Nici un glas, desigur – echipa va fi urmat o procedură stabilită dinainte, comunicînd prin semne. Alte zgomote însă erau inevitabile, uşi deschise, paşi pe podelele goale. Într-adevăr, cu urechea lipită de izolator, bănui că un număr de scîrțîieli neclare, pe care le auzea de jos, se datorau cuiva furişîndu-se prin oratoriu, studiou şi dormitor. Acele sunete ar fi putut fi foarte uşor doar închipuite. Cu toate acestea, îşi concentra atenția, prin podul întunecat, spre trapa nevăzută, ascultînd cu teamă scîrțîitul pe care l-ar fi scos dacă o împingea cineva. Îşi linse buzele uscate.

Şi aşteptă.

Noaptea trecu încet. În pofida tensiunii, aerul înăbuşitor îl amețea. Clipi în întuneric, cu pleoapele îngreunate, trezindu-se cu o tresărire şi străduindu-se să

nu mai ațipească. Data următoare cînd se trezi, dezorientat, punîndu-se rapid în gardă, observă o geană de lumină prin crăpăturile unei guri de aerisire a acoperișului, care vara lăsa să se elimine căldura acumulată. Dimineața. Nu mai auzea ropotul ploii pe acoperiș. Într-adevăr, cu excepția foșnetului sec, controlat, al propriei sale respirații, nu auzea nimic.

Totuși, așteptă. În viața dinainte, fusese vînat odată cinci zile prin junglă. Nu mîncase aproape nimic, numai frunze netoxice care-i furnizau potasiul și litiul necesare creierului pentru a rămîne activ. Incapabil să se încreadă în apa plină de bacterii, se bazase pe ploi pentru a-și hidrata organismul. În comparație cu jungla aceea, podul prezenta puține probleme. În fond, era sedentar și obișnuit să postească. Dacă ar fi fost luna august în loc de octombrie, înăbușeala (cu toate gurile de aerisire) ar fi fost insuportabilă. Așa cum stăteau lucrurile însă, fiind frig, dar nu peste măsură, putea rămîne acolo trei zile încheiate. Era limita supraviețuirii fără apă. Probabil putea rezista chiar mai mult, dar ar fi intrat în delir.

Toată dimineața medită, simțind sub el moartea. De acum, cadavrele trecuseră pesemne de *rigor mortis*, intrînd în stadiul de *livor mortis*, începînd să fie umflate de gazele interne, împuțindu-se. Același lucru i se va fi întîmplat și lui Stuart Little.

Fruntea îl durea de atîta încruntare. În 1979, își amintea, îl ajunsese o asemenea disperare, încît voise să se sinucidă. Mănăstirea îi oferise singura alternativă, o cale de a se pedepsi și a încerca să-și mîntuiască sufletul.

Atunci, de ce dorea cu atîta disperare să-i evite pe cei care-l vînau? De ce se simțea obligat să-i împiedice să facă lucrul pe care nu lipsise mult să și-l fi făcut el însuși? Dacă asasinii îl ucideau, n-ar fi fost suicid, în fond. Nu s-ar fi condamnat singur.

Fiindcă una era să fii martirizat și cu totul altceva să cauți martiriul. Îngîmfarea era un păcat la fel de mare ca și disperarea. Nu putea îndrăzni să conteze pe Dum-

nezeu pentru a-l mîntui numai fiindcă va fi ucis pentru păcatele sale. Trebuia să lupte pentru ispăşire. Să folosească toate mijloacele aflate în puterea lui, toate trucurile la care se putea gîndi, pentru a scăpa de călăi.

„Vreau să fiu pedepsit. Da. Pentru viaţa mea trecută. Pentru călugării care au murit din pricina mea. Dar... Da. Am şi o obligaţie. Aşa? Să ce? *Să-i pedepsesc pe ceilalţi, aceia care i-au ucis.*

Dar nici măcar nu-i cunoşteai pe călugări. Erau pustnici, la fel cum erai şi tu. Personal, nu însemnau nimic pentru tine.

N-are importanţă. Erau fiinţe omeneşti şi au fost înşelaţi. Meritau şansa de a-şi urma sfinţenia.

Poate că acum au ajuns în rai.

Nu ai nici o garanţie. Din nou înfumurare.

Deci preferi în locul ei răzbunarea? Este acesta un motiv carthusian cum se cade? Ochi pentru ochi, contrar întoarcerii celuilalt obraz?"

Nu cunoştea nici un răspuns. Emoţii necunoscute şi răscolitoare, adormite de şase ani, se iscau într-însul. Lumea intervenise, corupîndu-l.

21

În noaptea următoare, tîrziu, reîncepu furtuna. Fulgerele se succedau, vag vizibile prin fantele ferestruicilor de ventilaţie. Tunetele zguduiau acoperişul. Se hotărî să profite de vreme şi se tîrî spre trapă, dînd-o la o parte cît putea de tăcut şi lăsîndu-se pe chiuveta ascunsă în întuneric. În timp ce furtuna urla afară, se strecură în bezna dormitorului, oprindu-se, ascultînd. Asasinul ar fi trebuit să fie teribil de îndărătnic, ca să nu mai pomenim şi cît de răbdător, pentru a aştepta acolo două nopţi la rînd pe baza şansei firave că Drew se ascundea în pod. Cel mai probabil, echipa ar fi trimis pe cineva după el

acolo, sau cel puțin ar fi folosit gaze lacrimogene pentru a-l sili să coboare. În plus, odată ce asasinii bănuiau că Drew ieşise din clădire, s-ar fi simțit compromişi, temîndu-se să nu anunțe poliția. În căutarea lor grăbită, nereuşind să-l găsească, fuseseră nevoiți să se retragă.

Sau cel puțin aşa spera Drew. Nu putea fi sigur de nimic. Noaptea însă avea un avantaj. Una dintre principalele sale aptitudini, rezultat al antrenamentelor speciale concentrate, era lupta corp la corp în întuneric total. Chiar şi după şase ani de inactivitate, nu uitase cum se proceda. Un moment, se simți reîntors în urmă, în încăperea aceea neagră şi apăsătoare a hangarului abandonat din Colorado. Nemişcat, respirînd încet, ascultînd atent, nici nu auzi, nici nu simți mirosul vreunui atacant la pîndă.

Desigur, răpăitul ploii ar fi acoperit şi alte sunete. Într-un anume punct, trebui să se bazeze pe încredere, traversînd dormitorul, atent la orice foşnet de haină, orice năvală neaşteptată în direcția lui. Nu se întîmplă nimic. Privi înapoi. În timp ce ploaia biciuia geamul, dincolo de fereastră fulgeră, luminînd camera şi dîndu-i un moment posibilitatea să se asigure că acolo nu era nimeni.

Întunericul reveni, odată cu bubuitul tunetului, şi-şi dădu seama că greşise privind lumina fulgerului. Pupilele i se contractaseră pentru a se apăra de strălucirea neaşteptată; acum, din nou în întuneric, se dilatau cu întîrziere. Vederea nocturnă îi fusese afectată. Trebuia să aştepte, descumpănit, orbit temporar. Cu chinuitoare încetineală, începu să distingă prin întuneric contururi neclare. Îşi muşcă buza. În regulă, făcuse o greşeală. O recunoştea. Dar greşeala fusese utilă. Învățase din ea. Îi reveneau capacitățile. Calcula deja o cale de a întoarce fulgerul în avantajul său.

Rămînînd cu spatele spre fereastră, părăsi dormitorul, apoi trecu prin întunericul şi mai adînc al studioului şi oratoriului, din nou simțind şi neluînd în seamă atracția

deprinderii de a se opri să se roage. Pe scara care cobora în atelier, văzu uşa chiliei deschisă şi lumina din hol. Simţi o duhoare mult prea familiară, întorcîndu-i stomacul pe dos. Cînd ajunse pe ultima treaptă, privi prudent prin încăpere. Cana şi castronul rămăseseră pe bancul de lucru. Stuart Little era pe podea, în aceeaşi poziţie. Dar, după cum prevăzuse, acum şoarecele era umflat, plin de gaze.

Drew înghiţi în sec, nu scîrbit, ci cu milă. Avînd nevoie de hoit, ridică de coadă trupul mic, cu drag, şi îl înfăşură în batista pe care o lăsase pe stiva de lemne. Frînghia pentru căţărat şi-o înfăşură peste talie.

Scoase dintr-un sertar al bancului de lucru patru fotografii, singurele obiecte din viaţa trecută pe care le luase cu el. Cu şase ani în urmă, îi arătase acele fotografii părintelui Hafer, după ce preotul îi ascultase uimit confesiunea. Fotografiile confirmaseră spusele lui Drew, convingîndu-l pe preot să cedeze şi să recomande acceptarea lui de către carthusieni. Reprezentau un bărbat şi o femeie devoraţi de flăcări, un băiat urlînd îngrozit. În mănăstire, Drew studiase zilnic aceste imagini, amintindu-şi ceea ce fusese, amintindu-şi nevoia de ispăşire. Nu se putea îndura să plece fără ele.

Vîrîndu-le în buzunarul robei, privi în jur. Altceva? Îi trebuia o armă. Securea de lîngă stiva de lemne.

Furtuna devenea tot mai violentă. Chiar stînd cu spatele spre fereastră, văzu lumina unui nou fulger inundînd încăperea. Se apropie de uşa deschisă, privi spre ambele capete ale coridorului gol, se mai uită o dată în urmă, cu dor, la locul care-i fusese cămin în ultimii şase ani, apoi ridică toporul şi se furişă pe culoar spre partea dinapoi a mănăstirii.

Făcu un singur popas pentru a examina altă chilie. Mirosul greţos şi pătrunzător, cînd întredeschise uşa, îi spuse totul. O deschise însă complet şi privi cadavrul deformat, grotesc al unui călugăr.

Prin urmare, echipa lăsase mănăstirea aşa cum o

găsise, închizînd fiecare uşă peste secretul final, fără a se deranja să ridice morţii – nu aveau timp de aşa ceva –, dar totuşi cu un respect pervers faţă de victime.

Nici asta nu conta. Indiferent de strania lor etică – Drew însuşi fusese cîndva fidel unor asemenea obiceiuri – aveau de plătit cu vîrf şi-ndesat.

22

În spatele mănăstirii, se opri în faţa ieşirii spre grădina de zarzavaturi. Un tunet zgîlţîi uşa groasă de lemn.

Îşi analiză din nou deciziile. Cel mai vizibil mod de a părăsi mănăstirea ar fi fost prin faţa cabanei, apoi pe drumul desfundat, prin pădure, pînă la şoseaua asfaltată de la poala colinei. Desigur, văzuse drumul spre mănăstire doar o singură dată, fugar, cu şase ani în urmă, cînd fusese adus acolo cu maşina. Îşi amintea însă drumul acela de ţară şi oraşul – cum se numea? Quentin? – aflat la vreo cincisprezece kilometri spre sud. Totuşi, dacă plecarea prin faţă, spre drum, era cea mai evidentă, tocmai din acest motiv trebuia s-o ia prin altă parte. Fiindcă, deşi se părea că echipa fugise din zonă, exista o şansă – destul de mare – să fi lăsat în urmă un om pentru a observa mănăstirea de la distanţă, în eventualitatea că Drew încă se mai afla prin preajmă. Ar fi bănuit că scăpase şi anunţase poliţia. Dar dacă poliţia nu sosea? Echipa morţii trebuia să ajungă la concluzia că Drew *nu* fugise. Aveau să rişte o întoarcere pentru a-l mai căuta o dată. Un motiv în plus ca Drew să plece de-acolo.

Dar nu prin faţă, nu pe un drum căruia un pîndar i-ar fi acordat o mare atenţie. O.K., atunci prin spate. Însă chiar şi aşa, dată fiind calitatea conduitei profesionale a echipei, Drew trebuia să ţină seama şi de alte ipoteze.

Mai întîi, iscoada n-ar fi ignorat celelalte ieşiri din mănăstire. Ar fi păstrat o distanţă prudentă, alegînd un

loc de unde să vadă clar întregul complex. Numai un singur amplasament oferea un asemenea punct de observaţie: colina împădurită mai înaltă decît cea din spatele mănăstirii.

A doua ipoteză. Observatorul era echipat pentru supravegherea pe timp de noapte, folosind fie o lunetă cu infraroşii, care proiecta o rază invizibilă, fie un vizor *Starlite,* amplificînd orice lumină întîlnea, oricît de slabă. Întrucît norii ascundeau stelele, era de preferat ocheanul cu infraroşii.

Drew îşi studie roba. De obicei albă, acum devenise cenuşie de la pînzele de păianjen, praf şi izolaţia din pod. Însă chiar dacă ar fi fost plină cu praf de cărbune, ştia că tot s-ar fi văzut printr-un vizor nocturn. *Cu o excepţie,* îşi spuse Drew, amintindu-şi de fulger.

Privi în sus, spre becul care ardea sub tavanul culoarului. În momentul cînd deschidea uşa, pîndarul ar fi fost atras de lumina bruscă. În hol nu exista nici un comutator – Drew bănuia că se găsea pe panoul principal, dintr-o cameră de întreţinere care nu-i fusese arătată niciodată – aşa că întinse mîna, fiind destul de înalt pentru a-şi înfăşura sutana împrejurul becului, deşurubîndu-l. Ca măsură suplimentară de prevedere, se duse în lungul coridorului şi mai deşurubă două becuri, învăluindu-se în beznă. Dat fiind că holul nu avea ferestre, un observator din afară n-ar fi putut şti ce se întîmplase.

Reveni la uşă, trase adînc aer în piept, expiră şi ridică ivărul. Deschise uşa încet, încercînd să evite o schimbare prea evidentă în acel sector al mănăstirii. În timp ce o trăgea, se ascunse în spatele ei.

În sfîrşit, o deschise complet. Aşteptă, flexîndu-şi umerii. Acum cronometrarea era totul, căci atît vizoarele *Starlite,* cît şi cele cu infraroşii aveau o slăbiciune comună: iluminarea bruscă îl orbea pe privitor. Orbirea temporară pe care o cunoscuse Drew în dormitorul său, cînd se folosise de fulger pentru a-l ajuta să cerceteze camera, s-ar fi intensificat drastic în cazul unui vizor nocturn. Instinctul firesc l-ar fi îndemnat pe Drew să fugă

din mănăstire în intervalul dintre fulgerele orbitoare. Îşi dădu seama însă că singura şansă de a scăpa nevăzut era aceea de a face tocmai contrariul – să se pregătească, alertîndu-şi toate reflexele, şi s-o ia la fugă spre un adăpost, imediat ce exploda un nou fulger ramificat.

În întuneric, se clinti de după uşă, cercetînd grădina. Precaut, ţinîndu-şi respiraţia, privi în noaptea ploioasă. Închise ochii şi întoarse capul, cînd trăsnetul lovi un copac din spatele grădinii. O creangă trosni. Bezna reveni cu bruscheţe. Acum însă ştia încotro trebuia s-o ia. Un tunet. Curînd, săgeţile fulgerului se apropiară. Drew îşi imagina chinul pe care-l avea de îndurat un observator.

„Ei, ce mai aştepţi?" se întrebă. „Vrei să mai stai pe-aici, să mergi la slujbă?"

În clipa cînd explodă următorul fulger, Drew se repezi pe uşa deschisă: Ploaia îi biciui numaidecît faţa. Ţinînd toporul departe de trup, se aruncă în noroiul îmbibat de apă aflat după un boschet de cedru tuns. Ploaia îi uda roba, infiltrîndu-i-se pînă la piele, rece ca gheaţa. Un tunet, aproape instantaneu, cutremură pămîntul saturat de sub el. În pofida atacului asupra simţurilor, o parte a conştiinţei sale înregistră dulceaţa nefamiliară a aerului, uitata muşcătură a vîntului – senzaţii cîndva banale, acum însă de-o puternică senzualitate, după anii de recluziune. Dar nu avea timp să le savureze sau să-şi dea seama ce dor îi fusese de ele. Îşi şterse ochii stropiţi cu noroi, scrutînd următoarea destinaţie.

Cînd fulgerul erupse încă o dată, Drew stătea deja încordat, repezindu-se prin băltoacele alunecoase, pentru a se azvîrli după un maldăr de gunoi. Mirosul fetid al acestuia îl făcu să icnească.

Cu toate că ploaia era rece, începu să asude. Încotro? Destinaţia finală era liziera sumbră de după grădină, dar trebuia să se apropie de ea în zigzag, trecînd pe lîngă o magazie îngustă de unelte, apoi un şanţ plin cu apă dintre şirurile de porumbi culeşi, cocenii veştejiţi ai acestora ajutîndu-l să se ascundă. Inima îi bătea să-i vină rău. Dar nu putea să alerge mai mult de trei metri,

în timpul fiecărui fulger. Nu îndrăznea să-şi continue mişcarea cînd observatorul l-ar fi putut vedea iarăşi prin vizor. Un nou fulger. Se repezi afară dintre şirurile de coceni, rostogolindu-se în noroi după o movilă acoperită cu paie, unde fuseseră cultivaţi cartofi. Imediat închise strîns ochii, apărîndu-şi-i împotriva unei noi văpăi orbitoare. Cînd bubui tunetul, îi deschise din nou. Intervalul dintre fulger şi tunet se scurtase la doar două secunde, centrul furtunii apropiindu-se. Foarte bine. Avea nevoie de orice diversiune posibilă faţă de urmăritor.

Scrută întunecimea. Clipind prin ploaia rece şi deasă, îşi alese următorul reper, un şir de rugi de zmeură înalţi pînă la talie. Lumina fulgeră, iar Drew sări, dar alunecă pe noroi şi-şi pierdu echilibrul, căzînd pe burtă, cu apa umplîndu-i nările, inundîndu-i gura.

Tuşi, incapabil să respire, rostogolindu-se spre tufişurile de zmeură. Întunericul îl învălui. Pufni, încercînd disperat să-şi degajeze nasul şi gura.

Ajunsese la timp după boscheţi? Îl văzuse oare pîndarul? Adrenalina îi năvăli în sînge; plămînii i se zbăteau în piept. Tremura, extenuat, ca şi cum ar fi alergat cale de cîţiva kilometri. Cu faţa spre cer, lăsă ploaia să-i spele ochii, nasul, buzele. Îşi clăti gura cu apă, o scuipă, apoi aşteptă ca ploaia să i-o umple din nou şi înghiţi, simţindu-i gustul dulce, desfătîndu-se în uşurarea adusă gîtlejului umflat.

Trebuia să-şi continue drumul! Mai întîi, pînă la o viţă-de-vie petrecută peste un cadru de lemn.

Iar după aceea...

În sfîrşit, se năpusti prin desişuri, ajungînd la adăpostul pădurii. Stropi de noroi se prelingeau din păr, de pe faţă şi robă, pe braţe. Noroiul se aduna pe degete, căzînd pe frunzele veştede de la picioare.

Dar reuşise. Observatorul nu-l văzuse.

Dacă îl zărea, pînă acum ar fi fost mort.

Se chinui să-şi regăsească răsuflarea. *Am scăpat! Sînt liber!* Acum nu-i mai rămînea decît să-şi croiască drum prin pădure, să se folosească de adăpostul ei şi să

se îndepărteze.

Încotro? Un moment, întrebarea îl năuci. În viața dinainte, ar fi căutat automat refugiul în cadrul rețelei, Scalpelul. În cele din urmă însă Scalpelul îi devenise duşman. Pentru a supraviețui, făcuse astfel ca Scalpelul să-l creadă mort.

Atunci, în ce altă direcție s-o ia? O neaşteptată scînteie de afecțiune, îndelung înăbuşită, îl îndemnă să se îndrepte spre Arlene. Ea l-ar fi ajutat, o ştia. Cîndva, se iubiseră. În pofida anilor de despărțire, era dispus să rişte acest lucru datorită celor pe care le împărtăşiseră împreună; putea conta pe ea. Şi, ajungînd la ea, avea să-l găsească şi pe Jake, fratele ei. Jake, prietenul lui.

Totuşi, fără tragere de inimă, trebui să-şi alunge gîndul. Dacă pe vremuri avusese obligația să-şi contacteze rețeaua, această obligație continua să existe, deşi nu față de Scalpel, față de actuala lui rețea, Biserica Catolică. Trebuia să anunțe Biserica despre lovitura asupra mînăstirii. Să lase Biserica să decidă cum să rezolve criza. Biserica avea să-l apere.

Dar, deşi acum avea un țel clar, încă nu folosi adăpostul pădurii pentru a fugi. În schimb, se întoarse cu fața spre colina din spatele mănăstirii, cu conturul împădurit, înalt, vizibil în momentul unui nou fulger. În vreme ce întunericul îl învăluia din nou, încercă să-şi înțeleagă ezitarea. Salvarea se afla în fața lui – şansa de a scăpa şi a preveni Biserica. Atunci, de ce se simțea îndemnat să...?

Privi cu şi mai mare ferocitate spre colină, dîndu-şi seama ce avea de făcut, împins de o prioritate irezistibilă. Observatorul. Da, trebuia să pună mîna pe pîndar, să-l facă să vorbească. În mod logic, omul îşi va fi ales un punct unde copacii să nu-i blocheze vederea. Acest lucru sugera că trebuia să fie ascuns cu fața spre o poiană.

Drew însă, după ani de zile trăiți în umbra acelei coline, îi cunoştea ca-n palmă topografia. Cu toată întunecimea şi furtuna, putea repera cele trei luminişuri

mai mari din vîrful pantei, cele mai probabile posturi de observație.

Dacă exista într-adevăr un pîndar. Nu avea nici o dovadă; continua să presupună.

Însă nu exista decît un singur mod ca să se asigure.

Şi o singură cale de a afla de ce fusese trimisă acolo echipa morții; de a afla cine era vinovat.

23

Furtuna se întețea. Neluînd în seamă impactul năucitor al ploii, porni prin pădure cu paşi mari, ocolind cioturi şi rîpe, spre întunecimea şi mai adîncă a colinei.

Strîngînd atît de tare coada securii, încît îl dureau degetele, ajunse la baza dealului şi începu să-l ocolească, în semicerc. Ajuns în partea din spate, o luă spre culme. Crengile îndoite de vînt ale copacilor îl loveau. Se agăța de lăstari, ramuri, tufe, de orice, ca să se tragă în sus prin hățiş.

În vîrf, nu se mai preocupă că făcea zgomot; vacarmul furtunii era mai puternic decît orice sunet ar fi putut produce el vreodată, fie şi un urlet de furie. Începu să se furişeze, la adăpostul arbuştilor şi al crengilor lăsate în jos.

Dintr-un punct de observație ales cu grijă, conchise că arborii din spatele primului luminiş nu erau folosiți ca ascunzătoare. Retrăgîndu-se în pădure, se apropie de a doua poiană. Sub deal, în pofida pînzelor ploii, se zăreau punctele luminoase ale mănăstirii. Probabil că arăta la fel ca în oricare altă noapte. Atîta doar că nu mai era o mănăstire. Cineva o transformase într-o casă a morții.

Cercetînd ascunzişul din spatele celei de-a doua poiene, decise că nici acolo nu era nimeni şi se întoarse să pornească spre cea de-a treia, cînd un freamăt nefiresc printre copaci îi atrase atenția înapoi spre al doilea luminiş. Terminațiile nervoase i se inflamară. Mijind ochii

în urma unui fulger, zări o folie neagră de nylon susţinută la înălţimea unui om, ca un cort improvizat, cu laturile şi spatele înclinate pînă la jumătatea distanţei spre pămînt pentru a împiedica ploaia să ajungă din lateral sub ea. Cele patru colţuri erau legate la baza copacilor, cu corzile smucite năprasnic de vînt. Mijlocul ce fîlfîia era suţinut de un băţ înfipt vertical. Desigur. Un pîndar n-ar fi vrut să se complice cărînd pînă acolo un cort propriu-zis. Dar, pentru cazurile de vreme urîtă, o folie de plastic ar fi ocupat puţin loc în rucsac. Nu era la fel de confortabilă ca un cort, însă nu de confort era vorba.

Trebuia să aştepte următorul fulger. Efectul semăna cu întrezărirea unor imagini sporadice surprinse de o lumină stroboscopică. Sub folia de nylon, prin spaţiul dintre margini şi sol, văzu picioarele şi şoldurile unui om – cizme de teren, blugi, un cuţit în teacă la cingătoare.

Întuneric. Drew se ghemui să-l vadă în întregime, pe sub latura dinapoi a foliei.

Fulgeră, şi văzu partea superioară a omului. Înalt şi musculos, purtînd o bonetă tricotată, de paznic, o vestă de nylon matlasată şi o cămaşă groasă, în culori mohorîte, pentru a se contopi cu pădurea. Folosea un ochean cu infraroşii – uşor de recunoscut după forma sa prelungă şi groasă – montat la o carabină de prezicie, cu închizător, ataşată pe un trepied rotativ.

În lumina următorului fulger, omul se întoarse dinspre lunetă, îşi frecă ochii şi bău dintr-un termos pe care-l rezemase, împreună cu raniţa, în crăcanul unui trunchi de copac.

Drew se retrase, cu ploaia şiroindu-i pe faţă. Îşi privi securea din mînă, ajungînd la concluzia că nu putea ataca repezindu-se sub latura înclinată a foliei de plastic. Ar fi fost o poziţie prea greoaie. Risca să alunece în noroi sau să atingă folia, atrăgîndu-i atenţia celuilalt.

Nu, îşi spuse el, trebuia să existe o metodă mai bună.

Privi foaia de nylon zbătîndu-se în vînt şi dădu din

cap, strecurîndu-se spre dreapta, către coarda care ținea un colț al cortului legat de un copac. Pipăi nodul, recunoscîndu-i forma. Un nod culisant. Puternic şi sigur, putea fi totuşi desfăcut uşor, trăgînd de capătul liber al funiei.

Aşa şi făcu. Plănuia să imobilizeze omul sub folie şi să-l ameţească dintr-o lovitură cu capătul bont al securii. Dar, în loc de a cădea, colțul liber fu prins de vînt şi ridicat, expunînd omul în calea furtunii. Cînd trăsnetul sfărîmă un copac din apropiere, pîndarul se întoarse surprins, observîndu-l pe Drew.

Acum, toporul nu mai era de nici un folos. Prea greu, prea lent. Drew îl lăsă să cadă, repezindu-se, iar surpriza continuă să acționeze în favoarea lui, căci celălalt păru uimit nu numai de ridicarea foliei, ci şi de ceea ce se afla în fața lui – preacinstiții ochi ai unui călugăr turbat, cu chipul ascetic ca o mască a groazei, cu roba atît de plină de noroi, încît putea să fi fost un coşmar răsărit din pămînt.

Acțiunea asupra mănăstirii demonstrase că echipa era profesionistă, dar cu toate acestea observatorul zbieră instinctiv şi, în acelaşi moment, Drew urlă şi el, tradiționalul țipăt *Zen* de atac, menit să distragă atenția oponentului, iar pe el ajutîndu-l totodată să concentreze forța eliberată împreună cu aerul din plămîni.

De ani de zile nu se mai angajase în lupta corp la corp, dar exercițiile cotidiene, implicînd parțial paşii de dans ai artelor marțiale, îi întreținuseră calitatea reflexelor. Acei paşi dansanți fuseseră practicați din motive spirituale. Se părea că unele lucruri nu puteau fi uitate niciodată. Instinctele din trecut îi reveniră cu alarmantă precizie.

Pentru un spectator neavizat, ceea ce se întîmplă în continuare ar fi părut chiar mai rapid decît cele trei secunde necesare ca să se petreacă. Încețoşate, mişcările ar fi fost derutante, aproape imposibil de distins una de alta.

Pentru Drew însă – şi, fără-ndoială, şi pentru adver-

sarul său – trecerea timpului se prelungi uimitor de mult. La fel cum un campion de tenis vede în mod paradoxal mingea apropiindu-se peste fileu cu greutatea şi încetineala unui balon de plajă, şi aceşti doi oameni se confruntau ca nişte giganţi mişcîndu-se cu încetinitorul.

Drew îşi repezi podul palmei spre pieptul adversarului, exact deasupra inimii. Lovitura ar fi trebuit să sfărîme coastele, împingînd aşchiile de os înăuntru, pentru a străpunge atît inima, cît şi plămînii.

Nu se întîmplă astfel. Prin palmă, Drew simţi imediat că se înşelase. Vesta matlasată a celuilalt era atît de gros căptuşită cu puf sau, cel mai probabil, *Thinsulat* cu uscare rapidă, încît absorbise forţa loviturii. Un geamăt anunţă că omul fusese vătămat, dar nu atît de grav încît să iasă din luptă.

Oponentul lui Drew se încordase deja, îndoind genunchii şi rezemîndu-se cu spatele de un copac. Drew trebui să lovească de astă dată spre gît, cu podul celeilalte palme. Adversarul însă răspunse. În clipa cînd un fulger îl orbi pe Drew (dar, probabil, şi pe celălalt), acesta, fără vedere, căută să abată lovitura pe care o ştia ţintindu-i inima.

Prima oară îşi folosise mîna dreaptă. Astfel, acum o repezi pe stînga în sus, înclinînd-o uşor spre înăuntru, prevăzînd că oponentul – fiind lovit în inimă – trebuia să răspundă din jumătatea opusă a trupului.

Palma stîngă a lui Drew îi izbi adversarului cotul drept, în plin atac, dislocîndu-l. Forţa şocului îi făcu pe amîndoi să se împleticească, dezechilibraţi, în noroi. Drew îl auzi pe celălalt gemînd. Duşmanul său alunecă, se ciocni cu el, încurcîndu-şi braţul dislocat în breteaua robei înnoroiate. Era destul de largă pentru a putea fi folosită ca o praştie.

Odată cu revenirea întunericului, se pomeniră încleştaţi, piept în piept. Drew simţi mirosul cîrnatului cu usturoi pe care-l mîncase celălalt. Duhoarea nefamiliară a cărnii îl îngreţoşă.

Împinse, apoi se opinti, îmbrîncit înapoi de adversar.

Picioarele le alunecară prin noroi, într-o parte, apoi în cealaltă, respirînd amîndoi strident.

Drew îşi simţi oponentul ducînd mîna înapoi, bîjbîind după ceva aflat la şold.

Îşi aminti.

Cuţitul din teaca de la cingătoare.

Pregătit să apuce mîna înarmată cu pumnalul, Drew, înnebunit, se răzgîndi. Trebuia să lovească mai devreme. Avea nevoie de o armă.

Arma se găsea la îndemînă. Uitînd de orice semnificaţie, înhăţă crucifixul pe care-l purta la gît, pe un lănţişor. Strînse în mînă capul lui Christ şi repezi baza lungă şi subţire a crucii în nara dreaptă, dilatată, a adversarului.

Furtuna se dezlănţi cu toată furia. Parcă spre a-l condamna pe Drew pentru ceea ce făcuse, cerul explodă în atîţea fulgere frînte încît părea să se fi fracturat însuşi Paradisul.

Omul nu murise. Drew nici nu se aştepta. Dar o asemenea invadare a unui orificiu corporal trebuia să cauzeze un şoc. Previzibil, celălalt se retrase chinuit, văitîndu-se, începînd să tremure. Uimitor lucru, mecanismele sale de supravieţuire continuau să funcţioneze, mîna liberă lovind cu cuţitul.

Încă încleştat de trupul ce se cutremura, Drew pară lovitura, lama cuţitului despicîndu-i mîneca robei, şi-şi repezi cu toată puterea pieliţa dintre degetul mare şi cel arătător în beregata celuilalt, auzindu-i laringele pocnind.

Trăsnetul lovi lîngă el, dezintegrînd copacul cel mai apropiat. Explozia urlîndă îl buimăci, ridicîndu-l de la pămînt. Împroşcaţi de ţăndări, amîndoi fură azvîrliţi afară din pădure. Se rostogoliră în luminiş, ducîndu-se de-a dura pe pantă, căzînd unul peste altul, cînd Drew deasupra, cînd celălalt, pentru a se ciocni de un bolovan. Impactul îl sufocă pe Drew. Chinuindu-se să desprindă din robă braţul omului, îi privi chipul întunecat, atinse vena de pe gît şi-şi dădu seama că murise.

Drew icni. Bubuitura trăsnetului continua să-i reverbereze în urechi. Amețit, scutură capul şi privi spre capătul poienii, la fumul învăpăiat ce se înălța de la rădăcina unui copac, la trei metri de folia zdrențuită. Mirosul de ozon plutea dens în jur. Fulgerul formă un rictus pe cer.

Se cutremură, coborînd din nou privirea spre omul pe care îl ucisese. Cînd intrase în mănăstire, jurase ca omorurile să ia sfîrşit. Şi acum?

Ar fi putut justifica omorul prin mînie – pentru călugări, dacă nu pentru Stuart Little. Mînia era o greşeală omenească naturală, o slăbiciune înnăscută. Moştenirea lui Cain. Dar nu ucisese la mînie. Trecuse cu mult dincolo de mînie, coborînd într-o motivație mai fundamentală, supraviețuirea. Iar anii nu schimbaseră cu nimic situația. Încă mai păstra instinctul, iar antrenamentul fusese atît de eficient, încît chiar şi acum era capabil să dezlănțuie moartea automat – ca un genunchi care zvîcneşte sub lovitura ciocănelului.

„Dacă-l omoram întîmplător, nu mi-ar fi păsat. Dar am făcut-o reflex. Fiindcă la asta mă pricepeam mai bine. O, Iisuse." Se rugă, amintindu-şi cu groază ce făcuse cu crucifixul. „Ai milă de păcătosul acesta. N-am vrut să devin ceea ce sînt. Mi-a fost impus. Dar ar fi trebuit să am mai multă stăpînire."

În timp ce ploaia îi brăzda fața, amestecîndu-se cu lacrimile, înclină capul spre omul pe care îl omorîse şi-i mîngîie pieptul. „Din vina mea. Din cea mai nevrednică vină a mea."

Îi venea să verse.

Totuşi, nu avea de ales. Trebuia să-şi păstreze controlul. Amărît, se ridică şi-şi scoase roba şi cămaşa aspră. Trupul gol i se zgîrci în ploaia înghețată. Îl dezbrăcă pe mort, luînd pe el hainele acestuia. Dacă era silit să reintre în lume, nu se putea aştepta să supraviețuiască atrăgînd atenția prin îmbrăcăminte. Trebuia să-şi ia măsuri de prevedere.

Omul acela nu fusese singur; existau şi alții prin

preajmă, aşteptînd să-l ucidă. De ce? Nu ştia. Dar ajunsese la o nouă înţelegere. Motivaţiile sale trecuseră dincolo de nevoia de a-şi răzbuna confraţii călugări. O emoţie josnică, înlăturată cu necesitate. Căci acum, cînd ucisese din nou, îşi pusese în joc nemurirea sufletului, iar cel răspunzător pentru asta ar fi făcut bine să aibă un motiv al dracului de întemeiat.

24

Hainele duşmanului îi veneau prost, toate fiind prea largi. Trebuise să-şi pună propriii ciorapi peste cei ai mortului, pentru a-i sta bine pe picior cizmele. Blugii stăteau lăbărţaţi, ca şi cum ar fi ţinut cură de slăbire, ceea ce în fond şi făcuse. Fără vesta vătuită peste cămaşa groasă, Drew ar fi arătat de parcă i s-ar fi adîncit pieptul. Băgă într-un buzunar batista cu Stuart Little înfăşurat înăuntru şi-şi legă frînghia de căţărat pe mijloc. Scoase din robă fotografiile, vîrîndu-le în celălalt buzunar al vestei. Apoi porni cu paşi întinşi pe pantă, spre trepied, unde se aflau puşca şi luneta cu infraroşii.

Ploaia îl udă leoarcă. Privind în jur, ochii îi poposiră pe rucsacul proprit în scobitura unui copac. Îl deschise...

Un pistol *Mauser*. Îl verifică, asigurîndu-se că era complet încărcat, şi îl îndesă sub haină, în curea, la baza spinării.

Două încărcătoare pline cu muniţie. Pe acestea le introduse în acelaşi buzunar cu Stuart Little.

O pungă mare de plastic, conţinînd calupuri de ciocolată, alune şi fructe deshidratate. Începînd cu alunele, dorindu-le sarea, le mestecă încet, flămînd.

Nu avea timp. Ce altceva mai putea aduna înainte de plecare? Se sili să gîndească. Ce-i mai trebuia pentru a se confrunta cu lumea? Ce luase înainte drept sigur, dar învăţase să trăiască şi fără?

Îi trecu prin minte un articol şi duse mîna la şold,

scoţînd din pantaloni portofelul mortului. Îl deschise, strîngînd ochii pentru a şi-i apăra de lumina unui fulger, şi văzu cîteva bancnote de douăzeci şi de cinci.

În regulă, deci avea ceea ce se însuma într-o altă armă. Într-un compartiment al portofelului simţi cîteva cartele de plastic, bănuind că erau permisul de conducere şi cărţile de credit. Toate datele de pe ele erau, desigur, false. Un profesionist n-ar fi început niciodată o operaţiune cu comoara identităţii sale reale, scopul documentelor fiind doar acela de a elimina suspiciunile dacă omul era întîmplător implicat într-un incident rutier sau era nevoit să petreacă o noapte la un motel. Identitatea falsă însă ar fi supravieţuit unei cercetări superficiale şi Drew se putea folosi temporar de ea.

Altceva? Privind în jur, cugetînd, auzi deodată un glas în spatele lui. Se ghemui, răsucindu-se, cu palmele ridicate pentru apărare. În ciuda vîntului şuierător, auzi din nou glasul – în faţă, la stînga, înfundat straniu, puternic şi totuşi îndepărtat.

– George?

Drew se încruntă, bănuitor, scrutînd pădurea.

– George, unde eşti?

Glasul răsuna amplificat, vag metalic. Paraziţii trosniră.

– George, ce naiba faci, te pişi? Era vorba să raportezi.

Alţi paraziţi.

Drew se relaxă, simţind tensiunea risipindu-i-se din muşchi. Se apropie de sunetul glasului. Walkie-talkie-ul atîrna lîngă rucsac, în pom, anterior adăpostit sub folia de plastic, dar acum expus ploii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, George. Raportează.

Drew aproape apăsă butonul de emisie, puternic ispitit să răspundă – fără a se preface că era George, însă, căci habar n-avea dacă glasul acestuia era gros sau subţire, dacă George avusese un accent anume sau măcar un guturai. Dorea totuşi să răspundă, să-şi imagi-

neze şocul resimţit de celălalt dacă la aparat venea un glas necunoscut, anunţînd deodată: „Regret. George nu poate veni chiar acum la telefon. A murit. Dar pot să-i transmit vreun mesaj?"

„Stăpîneşte-te," îşi spuse el. „Cînd începi să-ţi imaginezi glume de-astea, eşti aproape pe muchie."

Îşi înfrînă impulsul. Deja ştia mai mult decît cu un minut în urmă. Observatorul nu fusese acolo singur. Undeva, pe-aproape, avea un partener.

Cîntări posibilităţile. Această colină de deasupra mănăstirii era locul cel mai bun de unde să se supravegheze toate ieşirile din incintă. Dar ar fi fost practic să instaleze aici doi oameni? Avea mai mult sens ca oamenii să lucreze în schimburi, pîndind cu rîndul pentru a avea fiecare posibilitatea să scape de frig şi să doarmă?

Unde să doarmă? Avea oare echipa de supraveghere vreun vehicul prin zonă? Oricît de mult dorea răspunsurile, mai avea nevoie şi de un mijloc de transport, dar nu dispunea de prea mult timp ca să-l caute.

– George, ce naiba se întîmplă? pîrîi glasul din walkie-talkie. Nu te mai prosti! Eşti O.K.?

Înainte ca omul de la celălalt capăt să se neliniştească îndeajuns pentru a-şi căuta partenerul sau a pleca din zonă, Drew trebuia să-l găsească. Iar dacă logica lui Drew era valabilă, avea mari şanse căutîndu-l de-a lungul drumului.

Plecă dintre copaci, împins de ploaie, coborînd povîrnişul întunecat. Ajungînd la mort însă, se opri brusc. Se întrebase de ce altceva mai avea nevoie pentru a supravieţui în lume. Un obiect de pe trupul gol, singurul lucru la care Drew nu se gîndise, îi atrase atenţia. Complet artificial, total inutil în ultimii şase ani, dintr-o dată părea esenţial.

Îngenunche în ploaie şi luă ceasul de la mîna cadavrului. Punîndu-şi-l, se simţi cuprins de o schimbare. Da, îşi spuse cu imensă tristeţe, curgîndu-i din nou lacrimile. Acum revenise în lume.

Timpul începuse din nou.

25

La baza pantei, Drew coti spre dreapta, trecînd repede printr-o altă fîşie de pădure pînă ajunse la o parte a gardului înalt de eclise care împrejmuia pămînturile din jurul mănăstirii. Zgomotul furtunii stăruia, ascunzînd zăngănitul gardului cînd îl escaladă. În momentul cînd sări de partea cealaltă în noroi, luă instinctiv poziţia ghemuită de apărare. Mai trecuse încă un prag. La fel ca în cazul ceasului de mînă, gardul reprezenta încă un pas dinspre pacea mănăstirii către tumultul lumii.

Însă nu se putea lăsa perturbat de regrete. Trebuia să ajungă la Biserică, şi anume la părintele Hafer, relaţia lui, protectorul lui. Trebuia să accepte condiţiile care-i fuseseră impuse, să se ducă acolo unde-l chema necesitatea. Răspunsurile, călugării morţi din mănăstire, *acestea* contau. Nu şovăielile lui.

Înaintă prin furtună, în josul următorului povîrniş împădurit, pînă ajunse la drum. Un fulger îi dezvălui că, aşa cum îşi amintea, era asfaltat. Ploaia sclipea pe carosabil. După terenul accidentat pe care se chinuise, suprafaţa netedă, fără obstacole, îl ademenea. Dar nu cuteza să se arate; trebuia să se furişeze prin vegetaţia de pe margine.

Se opri să cerceteze locurile. Acum, mănăstirea se afla la stînga. Mai departe, spre stînga, la cîţiva kilometri în lungul curbelor strînse, se găsea cel mai apropiat oraş, Quentin. Încercă să-şi imagineze strategia echipei morţii. Dacă el ar fi fost unul din cei doi oameni pe care-i lăsaseră în urmă să supravegheze mănăstirea – pentru eventualitatea că prada rămăsese în zonă – n-ar fi vrut să-şi facă tabăra în pădure. Era prea mare umezeala şi frigul. Ar fi dorit un loc uscat şi cald, unde să doarmă, să-şi schimbe hainele şi să aibă ceva de mîncare, în timp ce partenerul îi ţinea locul pe deal. Dar ar mai fi vrut

şi mobilitate, posibilitatea de a pleca grabnic din regiune dacă era nevoie. Această combinaţie de cerinţe sugera un vehicul destul de mare pentru a conţine echipamente şi un pat – o rulotă de camping, spre exemplu, sau un furgon. Şi, categoric, nu l-ar fi parcat într-un loc pe lîngă care puteau trece autorităţile. Ascunzătoarea sa probabilă nu trebuia să se afle pe drumul spre Quentin. În schimb, s-ar fi găsit în partea opusă mănăstirii. La dreapta lui Drew. Acolo unde drumul ducea spre fabrica de sirop din arţar şi, în continuare, peisaje, şi mai nimic altceva.

Peste cincisprezece minute, găsi o dubă. Pe acostamentul opus al drumului, chiar înaintea unei cotituri care l-ar fi împiedicat pe ocupant să vadă capătul drumului spre mănăstire. „E poziţia logică," îşi spuse Drew. „Singurul semn sigur că am scăpat ar fi o mulţime de vehicule sosind la mănăstire – ambulanţe, copoi, legistul. Cine altcineva ar fi anunţat autorităţile, dacă nu un supravieţuitor al masacrului? De îndată ce echipa se încredinţa că nu mai sînt în zonă, perechea din ariergardă se putea retrage. Dimpotrivă, cu cît întîrzia mai mult sosirea autorităţilor, cu atît mai bănuitoare ar fi devenit echipa că n-am scăpat."

Trebuia însă să verifice că furgonul nu fusese parcat acolo numai datorită unei pene de motor sau a unui şofer somnoros. Se tîrî mai aproape prin tufişuri, pe lîngă drum, pînă ajunse în dosul maşinii – nu avea ferestre laterale, ci numai una singură, gen balon, în spate. Ferindu-se să nu fie văzut prin acea fereastră, traversă în fugă carosabilul pentru a se ghemui lîngă roata din dreapta spate. Fereastra convexă putea fi destinată să reflecteze căldura soarelui; pe de altă parte, ar fi putut avea menirea de a deforma imaginea interiorului. Poate că se acţiona numai din interior spre în afară; sau poate avea un stor tras. Geamul putea fi chiar blindat, precum şi caroseria întărită împotriva atacurilor. Aceste posibilităţi erau ipotetice, desigur, neverificabile altfel decît prin forţă.

Totuşi, exista un test uşor pentru a afla dacă un vehicul, aparent banal, fusese amenajat spre a rezista în luptă. Drew n-avea nevoie decît să se culce pe asfalt şi să privească sub şasiu. În întuneric, trebuia să aştepte ca lumina unui fulger să se reflecte din drumul ud; însă chiar în primul moment de luminozitate, văzu ceea ce căuta. Duba nu avea rezervor de benzină vizibil.

Concluzia era evidentă. Montat în compartimentul din spate al furgonului, rezervorul de carburant era la fel de protejat ca şi ocupanţii maşinii. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Trebuia să creadă că furgonul era blindat. Pentru a intra, avea nevoie de o armă, considerabil mai puternică decît un pistol *Mauser*.

Dar pînă şi Goliath putea fi învins. Un vehicul blindat era conceput să supravieţuiască unui atac pe cînd se afla în mişcare. Oprit, devenea mai vulnerabil, mai ales dacă duşmanul se apropia de el. Îngenunche să pipăie pneul din dreapta, constatînd fără surprindere că era făcut din cauciuc foarte gros şi, fără-ndoială, căptuşit cu metal. Un glonţ de *Mauser* ar fi produs puţine avarii, nu destul pentru a împiedica şoferul să plece în viteză.

Şmecheria era aceea de a-l convinge pe cel dinăuntru – deja agitat pentru că nu-şi putea prinde prin radio partenerul – că avea o altă problemă, mult mai urgentă: efectul de durată al ploii asupra acostamentului de pietriş al şoselei. Chiar şi un cauciuc rezistent la gloanţe trebuia să fie umflat sau, folosind invers aceeaşi logică, putea fi şi dezumflat. Într-adevăr, scoţînd aerul din pneu, Drew nu mai putea urni furgonul, dar vehiculul acela bine echipat trebuia să aibă cu siguranţă o roată de rezervă. Căutînd pe acostament, găsi ceea ce dorea. Proiectantul furgonului nu prevăzuse că un atacant putea ajunge atît de aproape. Ventilurile pneurilor nu aveau siguranţe. Drew îl deşurubă în grabă pe cel din spate dreapta, înfipse în el o aşchie de lemn şi auzi fîsîitul aerului.

Maşina începu să se încline spre Drew, lăsîndu-se încet pe acostamentul ud de ploaie. Scoase *Mauser*-ul

de la centură şi se grăbi să se posteze spre portiera din spate şi ambele portiere din faţă. Tactica sa se baza pe ipoteza că, ocupantul simţind duba aplecîndu-se sub el, deducea că ploaia înmuiase pămîntul atît de mult, încît maşina se scufunda în noroi, înclinîndu-se spre pădure.

Avea să iasă şoferul pentru a verifica?

O portieră se deschise zgomotos.

Drew se rostogoli spre şanţ, unde rămase în apa noroioasă şi rece ca gheaţa, aşteptînd ca şoferul să controleze latura înclinată a furgonului.

Şoferul însă făcu altceva. Deja nervos fiindcă nu-şi putuse contacta partenerul, se repezi din loc. Drew auzi paşi alergînd pe asfalt, spre pădurea din partea opusă, şi sări pe marginea şanţului. Culcat pe burtă, incapabil să-l ajungă pe celălalt, trase cu *Mauser*-ul prin spaţiul de sub maşină, ţintind spre sunetul paşilor ce fugeau, în foc strîns.

Auzi un geamăt, apoi căderea unui trup pe asfalt. Se adună pe picioare şi ocoli duba, spre drum. Nu trăsese mortal; în schimb, ochise la picioare, avînd nevoie să-l scoată pe adversar din luptă şi să obţină cîteva răspunsuri. Cine ordonase asasinatul? De ce încercaseră să-l omoare?

Omul se tîra stîngaci în faţa lui.

Străfulgerarea detunătoare a unui pistol îl făcu pe Drew să sară spre stînga. Un al doilea foc îl rată şi mai pe departe. Omul încetă să mai tragă, se răsuci din nou înainte şi-şi continuă avansarea spre copacii de dincolo de drum. Ajunse la marginea carosabilului. Peste o clipă, avea să fie în şanţ, găsind adăpostul tufişurilor de unde să se apere. Drew trebuia să-l oprească neîntîrziat.

Alergă spre el din lateral. Neavînd de ales, îi dădu un şut în frunte şi-l călcă pe mîna cu pistolul. Omul se văită, rostogolindu-se de pe asfalt peste pietriş şi căzînd îndesat pe fruntea lovită. Drew îi smulse arma din mînă şi-l mai lovi o dată cu cizma. Celălalt gemu, rostogolindu-se peste piciorul pe care şi-l tîrîse, a cărui gambă era întunecată de un lichid mai închis decît ploaia. Ţipătul care

urmă întrecu şuieratul vîntului. Se frînse, scăzînd, stingîndu-se într-un geamăt, după care se lăsă tăcerea.

Omul zăcea nemişcat. Din cîte-şi putea da Drew seama, leşinase de durere şi şoc. Chiar şi aşa, următorul pas era riscant, căci acum Drew trebuia să se aplece pentru a-l atinge. Dacă individul simula leşinul, dacă avea un cuţit...

Drew îi legă mîinile cu funia de pe mijloc. Apoi îl percheziţionă, fără a găsi alte arme. Îl apucă de guler şi-l trase pe asfalt spre dubă, înclinîndu-l uşor, astfel ca piciorul rănit să suporte un efort mai mic. Trebuia să folosească în continuare durerea, pentru a se asigura că omul rămînea leşinat. Se opri în dreptul portierei de lîngă volan, pe care o închisese vîntul (oare?) şi studie cabina întunecată. Dacă se înşela? Calculele lui se bazaseră pe ipoteza că echipa morţii lăsase în urmă doi oameni – numai doi. În fond, cu cît erau mai puţini observatori, cu atît riscau mai puţin să atragă atenţia dacă soseau autorităţile, iar doi era cifra minimă pentru această însărcinare. Dar dacă *exista* un al treilea om care rămăsese înăuntru, gata să tragă, în momentul cînd Drew deschidea portiera?

Dîndu-se la o parte din linia de foc, lipit de peretele furgonului, Drew ridică *Mauser*-ul şi deschise portiera încet. Aşa cum se aştepta, lampa interioară nu se aprinse. Pe vremuri, el însuşi deşuruba becul fiecărui vehicul cu care se deplasa, prevăzînd o noapte cînd n-ar fi vrut să devină vizibil ieşind. Lăsa întotdeauna o lanternă sub scaun, de unde o putea scoate rapid la nevoie. Multe obiceiuri ale fostei sale profesiuni *(„fostă?"* se întrebă; „ce crezi că faci *acum?")* reprezentau o practică răspîndită pentru toţi membrii breslei. Acesta era un avantaj al faptului că avea de-a face cu experţi. Lucrai în cadrul unui sistem de reguli bine stabilite. Neliniştea imprevizibilului intervenea numai atunci cînd te confruntai cu amatori.

Lanterna se afla sub scaun, unde ar fi lăsat-o el

însuşi, învelită în cauciuc, un model prelung, puternic, cu patru baterii. Drew apăsă pe buton şi întoarse raza spre partea dinapoi a furgonului.

Nimeni.

Aerul din interior avea un miros stătut. Văzu doi saci de dormit, întinşi peste două saltele. Pe un perete se afla un pupitru de echipamente radio sofisticate. Pe celălalt perete stăteau două rucsacuri deschise, din care ieşeau haine, un bax de Coca Cola, parţial consumat, un primus cu tablete de ligroină, cîteva cutii de ardei iute *Hormel,* spaghete *Heinz* cu perişoare, şi conserve cu tocană de vită *Armor*. Drew simţi în gură un gust rînced. Indivizii ăia nu mîncau nimic care să nu conţină carne? De sub marginea unui sac de dormit ieşeau capetele a două puşti. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

Se aplecă afară şi privi prin ploaie spre omul căzut la pămînt. Apăsînd piciorul rănit, fără a primi vreun răspuns, avu confirmarea că omul era încă lipsit de cunoştinţă. Abia atunci se aplecă şi, apucîndu-l de subsuori, îl ridică să-l împingă în spate.

Încremeni cînd văzu în depărtare o pereche de faruri, două luminiţe ce se măreau, apropiindu-se dinspre Quentin, trecînd prin dreptul drumului spre mănăstire şi continuîndu-şi drumul spre el.

„Nu te repezi," îşi spuse. „S-ar putea ca farurile să nu reprezinte nici un pericol. Doar un şofer întîrziat încercînd să rămînă pe şosea în furtuna asta."

Dar ce-ar fi crezut un şofer în trecere, văzînd un om care împingea trupul nemişcat al altuia în dubă?

Drew stinse lanterna. Respirînd accelerat, înclină în faţă scaunul şoferului, împingînd trupul inert prin deschizătura dintre spătar şi marginea portierei. De îndată ce omul ajunse în maşină, îl acoperi cu un sac de dormit, inclusiv peste cap, şi se aplecă să mute raniţele de deasupra, orice pentru a spori impresia de dezordine, ascunzînd faptul că dedesubt zăcea un trup omenesc.

Răsucindu-se, privi în lungul drumului. Farurile se măreau, tot mai luminoase, mai apropiate. Nu avea timp

să se ascundă înăuntru fără să pară pripit şi suspect. N-ar fi vrut ca şoferul să oprească sau, mai rău, să devină suficient de preocupat pentru a poposi în oraşul următor, anunţînd poliţia.

Dar dacă maşina le aparţinea celor care-l urmăreau? Urcînd în furgon, ar fi fost prins în capcană. Nici măcar nu putea demara, căci încă nu schimbase pneul dezumflat şi nu ştia unde era cheia.

„Fă bine şi stăpîneşte-te," îşi spuse. „Nu-i decît o maşină. Cei şase ani de inactivitate te-au făcut paranoic." Cu toate acestea, îşi amintea că pe vremuri respectase micile detalii.

Avînd nevoie de un motiv acceptabil pentru a sta afară, închise portiera dubei şi o ocoli pînă lîngă şanţ, după care îşi deschise prohabul pantalonilor. Aruncînd o privire spre farurile care acum îl orbeau, se întoarse aparent nepăsător spre pădure şi se prefăcu că urina. Dacă maşina aceea aparţinea echipei morţii, avea o şansă să ajungă la copaci.

Vehiculul ce se apropia începu să reducă viteza, cu farurile pe faza mare. Drew îl privi deznădăjduit. Încetini şi mai mult. Mijind ochii prin ploaie, văzu un suport pe capota maşinii. Iar pe suport se aflau două girofaruri.

„O, grozav. Minunat."

Poliţia. Departe de a fi o graţiere. Drew nu putea risca să le spună ce se întîmplase în mănăstire. Primul lucru pe care l-ar fi dorit un copoi ar fi fost să-l ducă la secţie, după care frecvenţa radio a poliţiei avea să se umple de vorbărie. Era de presupus că echipa morţii încă se mai afla prin zonă. Aveau să afle unde era, să vină după el şi, mai devreme sau mai tîrziu, urmau să treacă de poliţişti.

Maşina se opri lîngă furgon. Apăru o lanternă, îndreptată spre Drew.

„O.K.," îşi spuse el. „Tocmai am petrecut şase ani în cel mai strict ordin al Bisericii Catolice. Tocmai am supravieţuit unui masacru. Am pîndit şi am omorît un om.

Pe altul l-am rănit. L-am legat şi am reuşit să-l arunc în dubă înainte de-a sosi sticletele. Acum să vedem dacă sînt în stare să fac una dură de tot."

Ca de pildă, să urineze.

Mărind apăsarea asupra vezicii, privi peste umăr spre lanternă, reuşind să citească vag cuvintele de pe portiera maşinii: VERMONT STATE POLICE. Îşi contractă muşchii şi oftă uşurat cînd lichidul începu să curgă.

– Nu puteai să mai aştepţi? mormăi un glas arţăgos din spatele lanternei.

Drew se scutură şi-şi trase fermoarul. Întorcîndu-se, rînji cu prefăcută jenă spre prezenţa nevăzută dinapoia lanternei.

Deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un cuvînt. Cu excepţia corului obligatoriu şi al răspunsurilor de rigoare la slujba zilnică, nu mai vorbise cu altă fiinţă omenească timp de şase ani. Conversase doar unilateral, cu şoarecele.

– Nu puteai s-aştepţi? Te-am întrebat ceva.

Poliţistul îşi pierdea răbdarea.

Drew continua să rînjească, ruşinat chipurile. În gînd i se formau cuvinte, dar coardele vocale se împotriveau. „Haide, doar ştii că poţi vorbi. Închipuie-ţi că răspunzi la slujbă." Îşi simţea limba şi buzele ca de plumb.

– Păi... sigur... eu... asta-i, cînd te-apucă, te-apucă.

Amin. Glasul îi răsuna răguşit şi uscat.

– Ai ceva la gît?

Drew clătină din cap, prefăcîndu-se însă că tuşea.

– Doar o răceală.

Cuvintele se desprinseră mai uşor.

– După cum vorbeşti, ai face bine să consulţi un medic. Unde te duci, la Quentin?

Drew se prefăcu nedumerit.

– Unde?

– În oraşul următor. Douăşpe mile mai spre sud. Dincotro vin eu.

– Dacă ştiam că e un oraş atît de aproape, aş fi

încercat să mă mai țin. Aici nu-i tocmai comod, întinse el palma, adunînd stropii de ploaie.

– E umezeală, ba bine că nu.

Polițistul tăcu un moment, nevăzut în spatele lanternei.

– Mai bine urcă.

Drew tuşi din nou.

– Exact.

Dar, în timp ce se întorcea spre portiera furgonului, se întrebă deodată dacă polițistul nu cumva se referise la maşina lui. Întinse mîna spre clanță.

– Nu mi-ai spus unde mergi, zise polițistul.

– În Massachusetts. Spre Boston.

Aşteptă, încordat.

– Circuli tîrziu.

Se părea că răspunsese acceptabil.

– Au nevoie de mine la birou. Mi-am luat o vacanță de toamnă, la vînătoare în Canada.

– Ai împuşcat ceva?

– Mhm. Guturaiul ăsta.

Polițistul rîse.

– Ei, data viitoare nu mai opri cu farurile stinse. În furtuna asta, putea să apară cineva de după curba din spate şi...

– Intra în mine. Adevărat. Nu m-am gîndit.

Tuşi.

– Cred că nu voiam publicitate pentru ceea ce făceam.

Polițistul stinse lanterna. Ochii lui Drew se relaxară. În lumina afişajelor de bord, putu distinge chipul – mai tînăr şi mai slab decît sugerase glasul răguşit.

– Rămîi treaz, mm? spuse copoiul. Stai cu ochii pe şosea.

– Poți fi sigur.

Ridicînd degetul mare, polițistul demară. Drew privi punctele roşii ale luminilor de poziție dispărînd după cotul drumului.

Expiră, rezemîndu-se de furgon. Dacă omul din

spate s-ar fi trezit şi începea să facă zgomot...

„Dar dacă şi-a revenit totuşi şi a profitat de răgaz pentru a-şi scoate funia, iar acum mă aşteaptă?" Deschise portiera. Aprinzînd lanterna, văzu că maldărul de sub sacul de dormit nu se mişca. *Mort? Se sufocase?*

Drew urcă, trase de sacii de dormit şi se destinse cînd auzi respiraţia slabă. Din piciorul rănit, însă, curgea sînge. Sacul era îmbibat. Trebuia să se grăbească.

După ce se asigură că braţele celuilalt erau legate strîns cu frînghia, îi folosi cureaua pentru a aplica un garou deasupra rănii de glonţ din pulpă. Hemoragia slăbi.

Drew îl trase înainte, aşezîndu-l pe scaunul din dreapta, unde-l propti într-o poziţie ce părea comodă şi îi legă peste mijloc şi piept centura de siguranţă. Nu voia să-şi aibă inamicul în spate, nevăzut, şi astfel, pentru un observator neatent, omul ar fi părut doar un pasager adormit.

Îl căută prin buzunare, găsi un inel cu chei şi ieşi în ploaie pentru a deschide capota din spate a dubei, în căutarea unei roţi de rezervă. Într-un compartiment de sub podea, găsi într-adevăr un pneu dar, mai bine chiar, şi o pompă de urgenţă cu pedală şi manometru. Peste cinci minute, umflase la loc cauciucul din spate. Apoi, aşezîndu-se la volan, încercă mai multe chei pînă cînd în sfîrşit una se potrivi în contact. O răsuci; motorul porni lin. Se încruntă însă la vederea bordului nefamiliar, a pîrghiilor şi manetelor derutante de pe axul volanului, mult mai multe decît cele cu care era obişnuit. Ultima oară condusese o maşină în 1979. Nu avea de unde şti ce schimbări de construcţie interveniseră de atunci. Oare se modificase atît de mult tehnologia, încît să nu poată conduce furgonul?

Cel puţin, transmisia era automată; n-ar fi trebuit să aibă probleme cu apăsarea ambreiajului şi direcţia. Cînd, însă, băgă în viteză, îşi dădu seama că nu putea vedea prin parbrizul ud de ploaie şi trecură treizeci de secunde pînă deduse care dintre butoanele de pe maneta de semnalizare comanda ştergătoarele.

Un alt contact, de pe o altă manetă, acționa farurile.
„Mişcă," îşi spuse. „Copoiul s-ar putea întoarce pe aici." Trebuia să se îndrepte spre Quentin. N-ar fi vrut; încă mai exista riscul ca alți membri ai echipei să-l caute pe-acolo. Dar nu-şi putea permite s-o ia în direcție opusă, cînd putea da din nou peste polițist.
Cel puțin oraşul Quentin se afla spre sud, iar sudul era direcția unde trebuia să meargă, la Boston, către relația sa din noua rețea. La duhovnic, părintele Hafer. Biserica avea să-l apere.
Pornind însă la drum, prin furtună, respectînd limita de viteză – tot cincizeci şi cinci era? – continuau să-l domine îndoielile. Privi la stînga, spre poarta întunecată şi drumul îngust care şerpuia prin pădure spre mănăstire. Îşi imagină vîrful cabanei ieşind deasupra brazilor de pe culmea colinei. Îşi închipui tăcerea morților din chilii. Muşchii fălcilor i se încordară.
Apoi drumeagul rămase în urmă şi, cînd privi în oglinda retrovizoare, nu văzu decît întuneric. I se frînse inima, grea de durere, detestînd gîndul că pleca.
Ce stranie lume nouă îl aştepta în cale? se întrebă. Ce răspunsuri? Timp de şase ani, trăise într-o suspendare a filmului. Dar lumea mersese înainte. Gata să se confrunte cu ceea ce pentru el era un viitor necunoscut, ştia că mai trebuia să se confrunte şi cu trecutul, căci răspunsurile se găseau undeva în urmă. Cine atacase mănăstirea? De ce? Oare Scalpelul, rețeaua sa dinainte? Dar cei din Scalpel îl credeau mort. Se gîndi din nou la Arlene, fosta sa iubită, şi la fratele ei, Jake, prietenul lui. Jake, singura persoană, cu excepția părintelui Hafer, care ştia că Drew nu murise. „În regulă," îşi spuse el. „Mai întîi, discut cu părintele Hafer; apoi, mă duc la Jake." În pofida confuziei, de atîta lucru era sigur. Pe timpul vieții sale trecute, îşi făcuse mulți duşmani, nu doar Scalpelul. Revăzîndu-şi păcatele trecutului, avea să se regăsească şi pe sine însuşi.

PARTEA A DOUA
PELERINAJUL

STRANIA LUME NOUĂ

1

Drew vedea în față luminile străzilor, estompate de ploaie. Intrînd în periferiile orașului Quentin, coti de pe șoseaua principală, luînd-o pe străzi lăturalnice, evitînd drumul drept prin oraș, unde ar fi fost cel mai probabil să-i aștepte trecerea un observator ostil. În capătul localității, reveni pe șosea și-și continuă drumul spre sud.

Ceasul de bord era diferit de tipul folosit la mașini în 1979. În locul unui cadran circular cu limbi, acesta avea un șir de cifre și litere verzi, luminoase, care-l făcea să se simtă ca în carlinga unui avion. O altă schimbare la care trebuia să se adapteze. 05:09 a.m. Aveau să se ivească în curînd zorii, își spuse, nerăbdător să ajungă cît mai departe posibil de Quentin înainte de a se lumina.

Omul legat în scaunul de-alături începu să geamă. Drew îi aruncă o privire îngrijorată, încă nefiind pregătit pentru trezirea celuilalt. Apoi, motivul gemetelor deveni evident – garoul stătea pe picior de prea mult timp. Trebui să oprească la marginea drumului și să desprindă cureaua, lăsînd circulația prin picior să se restabilească. Sîngele începu să curgă din rană, picurînd pe jos. Fur-

gonul era plin de un miros coclit, dulceag-bolnăvicios.

Deschise geamul şi mai merse zece minute, privind prin parbrizul stropit de ploaie, după care opri din nou pentru a strînge la loc garoul şi porni iarăşi. Îi trecu prin minte că pe drumul acela existau tot atîtea şanse ca echipa să-l aştepte ca pe strada principală din Quentin, drept care, ca măsură suplimentară de prevedere, la următoarea intersecţie coti la stînga. Un drum mai îngust îl purtă prin cîteva văi montane, şerpuind pe sub piscuri înceţoşate de furtună, cînd urcînd, cînd coborînd.

Trecu prin cîteva orăşele, văzîndu-le cochetăria neo-engleză, cîndva familiară, cu prospeţimea unor ochi parcă străini. O biserică albă cu turlă ascuţită îi trezi asociaţii de idei cu marii predicatori din New England, Cotton Mather, Edward Taylor, Jonathan Edwards, deşi aceştia, desigur, nu în Vermont îşi atinseseră măreţia. Edwards îi amintea de vestita predică „Păcătoşi în mîinile unui Dumnezeu mînios“ şi descoperi că începuse să se roage cu glas tare.

– Şi ne iartă nouă greşalele noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri, şi nu ne duce pre noi în ispită şi ne izbăveşte de cel viclean.

Totuşi, nu iertarea era problema. Ci supravieţuirea. Ispăşirea. Ispita? Da. Şi cel viclean.

În zori, drumul se intersectă cu altul şi, cotind la dreapta, îşi reluă drumul spre sud, mereu spre sud, către Boston şi Părintele Hafer. În timp ce furtuna se potolea, transformîndu-se în ceaţă, un indicator rutier îi spuse că drumul îl trecuse peste un rîu, în New Hampshire. Era perfect. Oricum ajungea mai repede la Boston tăind-o prin partea de jos a statului New Hampshire.

Acum, însă, intrînd în oraşe, începu să întîlnească autovehicule rare, cîte un om pe străzi, lumea deşteptîndu-se spre a se apuca de treburi. Trebuia să-şi facă tîrguielile înainte de-a reuşi să-l vadă prea mulţi martori. Deşi nu mai dormise din noaptea trecută, bombardamentul senzorial al revederii cu lumea îl ţinea complet

treaz. Curînd, soarele ajunse destul de sus pentru a risipi cețurile rămase după furtună, iar Drew remarcă în față indicatorul unei zone de picnic. La ora aceea matinală – 08:14, spunea ceasul – locul n-avea să fie ocupat, şi trebuia să oprească din nou pentru a slăbi garoul rănitului.

Locul de picnic era mic, dar atractiv. O fîşie de pădure deasă îl ascundea vederii de pe drum. Cinci mese stăteau risipite în mijlocul unui crîng de castani cu frunzele ruginii. O cărare pietruită cu alb ducea la un pod de buşteni îngust ce traversa un rîu, spre un leagăn şi un balansoar.

Drew opri lîngă prima masă şi admiră apa sclipitoare – banală, neîndoielnic, pentru nişte ochi plictisiți, însă lui i se părea senzațională – după care se apucă de treabă. De astă dată, simți la prizonier o schimbare.

Instinctele sale defensive îşi spuseră cuvîntul. Ridică *Mauser*-ul, privind fața rănitului. Pleoapele acestuia se deschiseră; nu complet, cam neliniştit, dar totuşi deschise.

– Nici o mişcare, îl preveni Drew. Nu-s sigur cît de treaz eşti, dar în caz că te consideri norocos, află că aici sîntem singuri. Te împuşc, dacă mă obligi.

Avertismentul nu primi nici un răspuns.

– Mă auzi? întrebă Drew.

Nici un răspuns.

– Înțelegi?

Nici o replică.

Exista doar un singur mod de a afla cît de amețit era cu adevărat individul. Drew îşi legănă mîna liberă în dreptul feței prizonierului, apoi îl atinse brusc cu degetul arătător pe vîrful nasului. Era o tehnică preferată de arbitrii de box. Dacă un boxer era pe deplin conştient, ochii săi urmăreau automat mişcarea degetului.

La fel se întîmplă şi acum.

– Eşti treaz, ba bine că nu, observă Drew; cu cît vorbea mai mult, cu atît îşi găsea mai uşor cuvintele. Fii

atent la ce-ți spun. Trebuie să-ți slăbesc cureaua de pe picior. E în interesul tău să nu-ncerci să mă lovești în timp ce-o fac. Nu va trebui decît să-ți dau un pumn în rană ca să te calmez.

Prizonierul îl studie cu ochi duri.

– Dă-i drumul. Desfă-o.

Drew o lărgi.

Prizonierul privi pe geam, spre mesele de picnic.

– Unde sîntem? Tot în Vermont?

– În New Hampshire.

– Aşa, îşi linse omul buzele uscate.

– Ce este?

– Dacă am ajuns tocmai în New Hampshire, cred că nu mă mai pot aştepta...

– Să te găsească prietenii tăi? Nu, n-aş conta pe asta.

Celălalt îşi privi piciorul.

– Cît e de grav?

– Glonțul a trecut drept prin el, ridică din umeri Drew. N-a atins osul.

– Ăsta-i un motiv de recunoştință, nu? Am în spate o trusă de prim ajutor. Dacă nu ți-e cu supărare.

Drew se gîndi un moment.

– Sigur. De ce nu?

Omul păru surprins.

– Şi ți-e sete datorită pierderii de sînge. Deschid o Coca din astea. Păcat că nu-s reci.

Drew curăță rana, o dezinfectă şi o bandajă. Şterse sîngele închegat de pe fruntea omului, apoi îi aplecă spre buze o cutie de Coca-Cola.

– Nu înghiți prea mult dintr-o dată. N-am chef să ți se facă rău.

Omul clipi din ochi, incredul.

Însetat, Drew îşi deschise şi lui o Cola. După şase ani în care nu băuse decît apă, lapte şi suc de fructe, băutura carbogazoasă era înecăcios de dulce.

– Cît de rău te doare?

– Am trecut eu prin altele şi mai rele.
– Nu mă îndoiesc.
– Dacă e nevoie, insistă indignat rănitul, crede-mă, pot suporta mai mult.
– Desigur, dar chiar şi aşa...
Drew deschise două mici plachete de aspirină din trusa medicală şi-i împinse celuilalt între buze patru comprimate.
– De ce mă ajuţi?
– Hai să zicem că-s un bun samaritean.
– Mie-mi spui? Nu m-ai fi luat cu tine dacă nu voiai să mă interoghezi. Crezi că ai inventat vreo tehnică nouă? Te-aştepţi ca toată bunătatea asta să mă facă să cedez?
Drew oftă.
– O.K., dacă insişti, hai să trecem la subiect. Ceea ce crezi acum e că, atîta vreme cît am nevoie de informaţii, te voi ţine în viaţă. Deci, îţi cîntăreşti viaţa în comparaţie cu chinurile la care te-aş supune ca să te fac să vorbeşti. În condiţiile astea, eşti pregătit să suferi la maximum. Sau poate plănuieşti să-mi spui cine ştie ce minciuni pe care crezi că aş fi destul de tîmpit ca să le înghit. Dar, din nou, poate că minciunile nu-s cea mai bună idee. În fond, dacă le-aş crede şi aş conchide că nu-mi mai foloseşti la nimic, aş putea să-ţi pun capăt zilelor. Mă urmăreşti pînă aici?
Omul rămase tăcut.
Drew desfăcu palmele.
– Dacă aş avea chimicale – amytal de sodiu, eventual – te-aş putea face să-mi spui tot ce vreau. Dar, dacă ajungem la tortură, supravieţuirea ta depinde de cît îţi ţii gura. Deci, aici e problema. Nu intenţionez să te torturez şi n-am de gînd nici să te omor.
– Ce fel de...?
– În ce mă priveşte, eşti angajat din afară. Nu-ţi făceai decît meseria. Omul care te-a angajat este răspunzător, nu tu.

– Nu-nțeleg ce naiba...
– În regulă, am să-ți explic cît mai simplu. Cînd ați atacat mănăstirea, știați cine eram? Vi s-a vorbit despre trecutul meu?
– M-am prins, se încruntă celălalt. Toată povestea e o șmecherie ca să mă faci să-ți spun cine...
Drew clătină din cap.
– Mi-am dat toată silința ca să-ți explic. Atunci, ia-o așa. În caz că n-ai dedus, nu sînt un simplu călugăr. Nu-s un amator. Orice fac cu tine, vreau să știi că voi proceda profesional. Și mă aștept și din partea ta la același nivel. Fără panică, fără mișcări prostești, fără rasoleli. În regulă?
Omul păru derutat.
– De pildă, continuă Drew, am să-ți strîng la loc garoul. Apoi, te voi acoperi cu sacul de dormit pînă la gît. Te vei preface că dormi. Mergem pînă găsim o stație service. N-am să cobor. Voi vorbi din mașină cu mecanicul. Trebuie să cumpăr ceva de la el. Iar tu te prefaci adormit. Altfel, dacă faci tărăboi, va trebui să te opresc, cu conștiința împăcată.
– Și în afară de asta? Ai spus că fără omor, fără tortură.
– Ai cuvîntul meu.
– Dar tot mai crezi că mă poți face să vorbesc?
– Exact.
– Pe-asta va trebui s-o văd.
Drew zîmbi.
În timp ce demara din zona de picnic, se simți asaltat de zgomotul și animația traficului intensificat. Mașinile păreau și mai mici decît și le amintea, moștenire a crizei de combustibili de la jumătatea anilor '70. Apoi însă îl depășiră două rulote enorme, și-și aminti prezicerile din 1979 că vehiculele cu consum mare de carburant aveau să devină ceva de domeniul trecutului.
Se părea că nu. Caravanele erau urmate de o mașină luxoasă, căreia nu-i recunoștea stilul și marca (se

terminase criza de benzină? Fusese elaborat un nou carburant, ieftin şi abundent?), apoi de o decapotabilă mare. Nu înţelegea – maşinile decapotabile ieşiseră din modă înainte de plecarea lui la mănăstire.

Ce se întîmplase pentru a provoca această întorsătură?

Ajunse la o serie de *drive-ins*[1] cu gustări. Oricît îl ofensau în anii '70, se deprinsese cu ele, familiaritatea făcîndu-le să-i devină invizibile. Acum însă, din perspectiva sa nouă, urîţenia lor îl copleşea. Un panou făcea reclamă la un sortiment special numit *taco pizza*. Şi ce Dumnezeu erau *Puii McNugget?*

Găsi o staţie service. Benzina costa un dolar douăzeci galonul, cu cincizeci de cenţi mai scump decît preţul scandalos pe care şi-l amintea din 1979, şi totuşi drumul era plin de maşini.

– Mă simt de parcă am aterizat de pe Marte.

– Ce? întrebă omul de alături.

Sau poate chiar era pe Marte.

Drew parcă furgonul lîngă pompele de benzină.

– Închide ochii şi taci. Vine cineva.

Cumpără de la tînărul mecanic un furtun de radiator, plătind cu bani din portofelul omului de pe colină. În timp ce revenea spre stradă, pe lîngă pompe, aruncă furtunul în poala prizonierului:

– Poftim. Ţi-am luat un cadou.

În pofida centurilor de siguranţă care-l imobilizau, omul aproape sări de pe scaun.

– Ăsta pentru ce naiba mai e?

– De ce te agiţi? Nu-ţi plac surprizele?

– Am întrebat, *pentru ce* e?

– Ia ghici.

– Se foloseşte ca să baţi pe cineva fără să laşi urme!

---

1. - Restaurante unde masa se serveşte direct în maşina parcată.

Dar spuneai că n-ai să...

– Exact. Fără bătăi. N-ai ghicit. Da' mai încearcă. O să-ți treacă timpul mai repede.

– Şi nu cumva ne întoarcem pe unde-am venit?

– La locul ăla de picnic.

– Acum m-am prins.

– Că ce?

Omul se zbătu.

– Doamne sfinte, eşti nebun!

Drew îl privi lung.

– Aş dori să nu iei numele Domnului în deşert.

2

Ajunseră la terenul de picnic pustiu. La adăpostul şirului de copaci, Drew trase duba cu spatele pînă ajunse aproape lipită de un castan. Opri motorul şi coborî, zîmbind.

– Vin imediat, promise el, agitînd vesel furtunul de radiator.

Înfipse un capăt al furtunului în vîrful țevii de eşapament, deschise portiera din spate şi îndoi furtunul pînă ajunse cu celălalt capăt în furgon. Pornind iarăşi motorul, conduse maşina în marşarier astfel încît să fixeze furtunul cu portiera din spate. Lăsă motorul în funcțiune. Duba începu să se umple cu fum de eşapament, dens şi acru, albăstrui.

Prizonierul deveni isteric.

– Christoase, am avut dreptate! Asta eşti, un sonat nenorocit!

– Mai agită-te tu mult, replică rece Drew, şi n-ai să-ți mai poți ține respirația.

Celălalt făcu ochii mari. Înconjurat de pîclă, începu să tuşească.

Drew astupă crăpăturile din jurul portierei cu sacii de

dormit. Se asigură că geamurile erau bine închise. Ca un ultim gînd la despărţire, deschise radioul.

– Cum ţi-ar plăcea puţină muzică?

Se aşteptase la ceva mai strident decît rock-ul heavy-metal. În schimb, auzi un crainic anunţînd:

– Linda Ronstadt şi Orchestra Nelson Riddle.

Pe un fond instrumental bogat, tipic pentru înregistrările de la Capitoliu ale lui Frank Sinatra din anii '50, Ronstadt (ale cărei versiuni răguşite după *When Will I Be Loved?* şi *Back in the U.S.*, Drew şi le amintea bine) începu să cînte un şlagăr din anii '40. Îşi simţi facultăţile mintale clătinîndu-se.

Tusea prizonierului îl readuse brusc la normal. În dubă, fumul se îngroşase.

– Nu pot respira, spuse omul. Nu...

Drew închise portiera. Merse prin faţa furgonului, pe cărarea de pietre albe spre podul de lemn ce trecea rîul, şi aruncă în apă cîteva pietricele. Aerul avea un miros dulce şi răcoros.

Cu aparentă nepăsare, aruncă o privire în urmă, spre furgon. Interiorul era ascuns de fum, dar putea totuşi să-l vadă pe rănit zvîrcolindu-se pe scaunul din dreapta. Mai important, şi acesta îl vedea. Drew întinse braţele şi se rezemă de balustrada podului. Auzi urlete din dubă.

Cînd acestea părură să scadă, Drew se desprinse brusc de parapet pentru a reveni agale pe poteca pietruită. Deschise portiera din dreptul volanului şi opri motorul.

– Cum o duci?

Chipul celuilalt se cam învineţise. Avea pleoapele închise pe trei sferturi.

În timp ce briza ajuta gazele să iasă din dubă, Drew îl bătu uşurel pe obraji.

– Să nu adormi pe mine. Nu pot suferi gîndul că te plictisesc. Te-am întrebat cum o mai duci.

Omul icni sec, venindu-i să vomite.

– Ticălosule.

– Chiar aşa de bine, mm?

Celălalt tuşi din nou, horcăind, disperat, să-şi curețe plămînii.

– Ticălosule, ți-ai dat cuvîntul.

– În legătură cu ce?

– Mi-ai promis. Fără omor, fără tortură.

– Mă țin de promisiune. Tu eşti vinovat dacă devine tortură. Asfixierea ar trebui să fie paşnică. La fel ca şi cum ai adormi. Relaxează-te şi lasă-te dus de curent. Uşurează-ți situația.

Omul țiui din piept, cu ochii roşii, înlăcrimați.

– Şi tu zici că asta nu-nseamnă să-ncerci să mă omori?

Drew se arătă insultat.

– Am vorbit serios. N-am nici cea mai vagă intenție să te las să mori.

Prizonierul îl privi printre pleoape.

– Atunci?

– Am de pus cîteva întrebări. Dacă nu răspunzi, îți mai dau o doză de gaze. Şi *încă una*, dacă mă sileşti. Pînă la urmă, monoxidul îşi va face efectul. Numai tu poți judeca în ce măsură, deşi există oricînd riscul ca mințile să-ți slăbească prea mult pentru a-ți da seama cînd nu mai e cazul să stai liniştit.

– Crezi că mă tem de moarte?

– Îți mai spun o dată, nu despre moarte e vorba. Vei supraviețui.

– Atunci de ce naiba aş mai vorbi?

– Fiindcă te aşteaptă ceva mai rău decît moartea. Viitorul tău, dacă nu vorbeşti, – îşi scărpină Drew țepii bărbii – e vătămarea cerebrală. Permanentă.

Celălalt păli.

– Vei fi o legumă.

– Ar fi trebuit să-mi spună.

– Să-ți spună ce?

– Cît de priceput eşti. Din clipa cînd m-am trezit, un moment n-ai încetat să-mi suceşti mințile. Ai jucat o

juma' de duzină de personalităţi. M-ai ţinut pe muche de cuţit tot timpul. Nebun? Pe dracu', eşti cît se poate de întreg la minte.

Drew porni din nou motorul şi închise portiera.

3

Peste încă două şedinţe, omul începu să răspundă la întrebări. Dură un timp. De-acum, devenise semicoerent, iar declaraţiile îi erau adesea bălmăjite. Drew însă, deşi se silea să aibă răbdare, avea încredere că spunea adevărul, căci monoxidul de carbon îl ameţea atît de tare încît îi distrugea inhibiţiile, în acest sens asemănîndu-se oarecum cu amytalul de sodiu. Două ore mai tîrziu, Drew aflase cam maximum din cît bănuia că era posibil.

Dar nu era încurajat. Operaţiunea fusese cumpărată într-un stil la fel de profesionist pe cît fusese îndeplinită. Din motive evidente, regula cerea ca solicitantul să nu se implice direct nici un moment. Dacă se întîmpla ceva neprevăzut, dacă un membru al echipei era capturat sau se hotăra să-şi şantajeze clientul, nu exista nici o pistă directă pînă la cel ce achitase nota. În schimb, clientul lua legătura cu un broker, care contacta un sub-broker, acesta angajînd meseriaşii necesari şi asigurîndu-se că se rezolva treaba. Cu excepţia echipei propriu-zise, nici unii dintre factori nu se vedeau între ei la faţă. Aranjamentele între client, broker şi sub-broker se efectuau prin intermediari, folosind telefoane neutre. Nu se comunica nimic pe hîrtie. Taxele erau transferate în conturi bancare anonime din Elveţia sau Bahamas.

Din cîte putea determina Drew pe baza declaraţiilor prizonierului său, în cazul de faţă se folosise aceeaşi procedură. Omul îl convinse că fusese angajat de aşa-zisul său agent, căruia nu-i aflase niciodată numele.

Agentul ştia unde să-şi găsească profesioniştii, deşi aceştia nu ştiau unde să dea de el şi, desigur, agentul nu le spusese cine plătea acţiunea sau de ce. O misiune era o misiune. În acest caz, bizară, desigur. Oricum, avansul fusese generos.

Drew trebuise să-l trezească frecvent din toropeală, folosind săruri mirositoare din trusa medicală. Acum îl lăsă să adoarmă, asigurîndu-se că avea aer curat.

Medită, descurajat. Nădăjduise cu disperare să afle uşor răspunsurile, dar Dumnezeu hotărîse altfel. Calvarul avea să se prelungească. Încă o penitenţă.

În regulă, încercase, dar, în acest caz, dăduse greş. Totuşi, eşecul nu era din vina lui; dacă n-ar fi încercat, ar fi fost un neghiob. Însă, stătuse prea mult pe loc. Trebuia să pornească. Spre Boston. La relaţia lui, părintele Hafer. Trebuia să-i spună sponsorului său ce se întîmplase. Să prevină Biserica şi să i se acorde sanctuar.

Scoase furtunul din ţeava de eşapament, luă sacii de dormit din portiera de la spate şi o închise.

În timp ce omul dormea un somn bolnăvicios, Drew scoase duba de pe terenul de picnic şi-şi continuă drumul prin New Hampshire, acum spre sud-est, către Massachusetts.

4

Soarele asfinţea cînd ajunse la Boston. Luă portofelul prizonierului, apoi părăsi furgonul şi pe ocupantul său fără cunoştinţă pe platforma superioară, aproape goală, a unei rampe de parcare din aeroportul Logan. În fond, trebuia să facă ceva cu prizonierul, şi-şi dăduse cuvîntul. Dar asta nu însemna că nu-i putea pricinui greutăţi. Înserarea făcuse loc nopţii cînd Drew găsi un telefon public, lîngă o staţie de autobuz din faţa aeroportului. Chemă paza, spunînd unde era parcată duba

(avusese grijă să-şi şteargă amprentele) şi ce aveau să găsească înăuntru.

– Este un terorist. Vă spun eu, este o situaţie anormală, smintită, perversă. Ajunge să-l întrebaţi. Are toate armele alea şi – auziţi, s-a lăudat cum plănuia să deturneze un avion deasupra oceanului, să-l pună să zboare în Florida şi să se prăbuşească peste Disneyworld. Deci, ce puteam face? Puneţi-vă doar în locul meu. A trebuit să-l împuşc.

Închise. Zîmbind în sinea sa, se duse la un autobuz spre centru, îi plăti şoferului biletul şi se aşeză pe un scaun din fund. Ceilalţi pasageri îi priveau nemulţumiţi ţepii bărbii şi hainele murdare. Aveau să-l ţină minte, îşi spuse, gîndindu-se şi la activităţile ce se desfăşurau pe aeroport.

Echipamentele de securitate ale aeroportului erau suficient de sofisticate pentru a localiza pînă şi apelul lui de douăzeci de secunde, întrucît un dispozitiv de blocare menţinea contactul ca şi cum nici n-ar fi închis telefonul. De-acum, o echipă a securităţii găsise duba, iar o alta se repezea spre telefonul public din faţa aeroportului. Aveau să-i chestioneze pe oamenii din apropiere. Existau toate şansele ca vreun om să-şi amintească de individul răvăşit, cu înfăţişare de vagabond, îmbrăcat în blugi şi vestă matlasată, ieşind din cabină – şi poate chiar să fi reţinut că omul cel neras se urcase într-un autobuz. Lăsa urme. Dacă intenţiona să dispară, trebuia să coboare din autobuz şi să ia măsuri cu privire la înfăţişarea lui, să şi-o schimbe, s-o amelioreze. Cît mai curînd. Abia după aceea se putea duce la părintele Hafer.

Privi prin fereastra din spate, spre traficul de noapte al oraşului Boston. Nu goneau în urma lui farurile nici unei maşini care să-l urmărească. Cel puţin, nu încă. Dar cît timp...?

Magazinele erau închise; trebuia să aştepte pînă dimineaţă pentru a face rost de nişte haine nebătătoare la

ochi. Şi pînă atunci? Analizîndu-şi posibilităţile, respinse ideea unui hotel, fie şi a unuia sordid. Nu aşa cum arăta acum. Toţi recepţionerii de hotel aveau memorie bună. În acest moment, avea nevoie de camuflaj.

Se amuză imaginîndu-şi întrebările la care trebuia să răspundă prizonierul său cînd îl găseau ofiţerii de la pază. Ce fel de istorie avea să inventeze pentru a explica furgonul blindat, armele, echipamentul radio? Indiferent de poveste, îşi spuse Drew, singurul lucru la care n-avea să îndrăznească a se referi era mănăstirea.

Îşi aminti înviorarea pe care o simţise cînd vorbea cu prizonierul, cînd îşi ţinea discursul către securitatea aeroportului. După şase ani de tăcere relativă, vorbirea îl făcuse să se simtă straniu de bine. Starea de spirit i se schimbă brusc cînd se întrebă de ce se ostenise să-şi lase prizonierul în maşină.

„Mă rog, nu prea puteam să-l iau cu mine.

Nu, sigur că nu. Dar...

Am avut de ales.

Da, dar n-ai profitat.

Pe vremuri...

Adevărat. Cînd luptai pe viaţă şi pe moarte în vîrful colinei, ţi-ai ucis adversarul. *(Mea culpa.)* Aici însă ai avut de ales."

Implicaţia îl lovi dintr-o dată. Pe vremuri, nu l-ar fi lăsat pe acel om să trăiască.

5

În ciuda schimbărilor din lume petrecute în lipsa lui, cel puţin un aspect rămînea acelaşi. Sau, poate, şi acesta se înrăutăţise. Zona de luptă din Boston.

După ce coborî din autobuz, se îndreptă spre centrul oraşului, mergînd prin întunericul cu halouri de felinare, în lungul străzilor orientate după unghiuri bizare (moş-

tenire a haoticului secol al XVII-lea, coşmarul oricărui planificator edilitar), trecînd pe lîngă construcţii de sticlă şi crom, vecine cu faţade istorice din cărămizi şi scînduri, avînd neîndoielnic interioarele dezgolite şi zugrăvite proaspăt, pline cu plante agăţătoare şi covoare orientale. Dar, aventurîndu-se şi mai adînc în labirintul oraşului, clădirile deveniră apăsătoare. Mîndria ceda locul neglijării. Ajunsese în jungla fiarelor de pradă. A hienelor. Zona de luptă.

Prostituate, la cîte zece metri între ele, se înşirau pe ambele părţi ale străzii. În pofida nopţii reci de octombrie, unele purtau fuste strîmte, adesea de piele, scurte pînă deasupra genunchilor, sau rochii lungi despicate, care dezgoleau pielea pînă la fesă.

În timp ce Drew trecea pe lîngă ele, îl priveau lung.

– Hei, dulcişor.

– Cum ţi-ar plăcea o răsturnica, iubiţel?

Drew le studia la fel cum îl studiau şi ele, cercetîndu-le feţele, căutînd o vagă sugestie că femeia cutare sau cutare ar fi putut să-i fie de folos.

O maşină galben-ţipătoare frînă scrîşnind lîngă el. Drew se răsuci, în gardă, apucînd patul *Mauser*-ului de sub vesta vătuită. Clipi din ochi, surprins, cînd o femeie aşezată lîngă şofer îşi expuse sînii, avînd sfîrcurile încercuite cu ruj, şi ridică întrebătoare sprîncenele.

Drew simţi furnicături nefamiliare sub pîntec. Scutură aprig din cap. Femeia rîse şi se întoarse spre bărbatul de lîngă ea, care duse la gură o cutie de bere şi apăsă pe accelerator, demarînd cu un vuiet.

Se strădui să-şi înfrîneze învîrtoşarea perversă. În mănăstire, impulsul sexual îi dispăruse fără efort; acum, după cîteva ore de la întoarcerea în lume, îi revenise şi el. Se sili să-şi continue mersul, căutînd, dar în memorie i se ivea vie faţa Arlenei.

O negresă tînără îi atrase atenţia. Avea părul negru şi des tuns scurt, băieţeşte. Sînii îi stăteau umflaţi sub o bluză groasă *Celtics;* pe deasupra, purta o manta de

plastic, descheiată. Ceea ce-l atrase însă era faptul că trăgea încontinuu, amărîtă, de ceva ce părea a fi o ruptură pe gamba ciorapului cu chilot. Gestul îi trezea simpatia.

Cînd se apropie, ochii negresei scînteiară. Se îndreptă de spinare, repezindu-şi sînii înainte.

– Ai un loc? întrebă Drew.

– Pentru ce?

– Trebuie să aibă pat.

– *Pentru ce?*

Drew se încruntă. Nu-i venea să creadă că se înşelase în privinţa ei.

– Fii concret, adăugă femeia. Ce-mi ceri?

Înţelese.

– O cursă? Te temi să nu fiu sticlete?

Negresa clipi din pleoapele cu gene lungi.

– Ei, de ce-ar vrea un copoi să mă bată la cap?

– A trecut atîta timp, încît am uitat. Ar trebui să te întreb cît ceri. Dacă eu-s ăla care pomeneşte de bani, nu poţi fi taxat pentru solicitare.

– Cît, şi pentru ce?

– Ca să stau peste noapte.

– Şi ce vrei să *faci* peste noapte?

N-ar fi crezut adevărul, îşi dădu el seama, aşa că-i făcu o propunere.

– Aha, se destinse negresa. Atîta tot? Un moment mi s-a părut că arătai a de-ăla sucit. Tot ce pot spune e că ai o părere foarte bună despre tine dacă-ţi închipui că poţi face *asta* toată noaptea. Cincizeci de marafeţi.

Chiar şi cu şase ani în urmă, preţul ar fi fost ieftin.

– Pentru toată noaptea?

– Scumpi, ia-le pe rînd. Poate. Vedem noi.

Îl bătu uşurel pe obrazul ţepos.

– Da' va trebui să facem ceva cu glaspapiru'.

– Intră şi asta.

În ochi îi reveni sclipirea.

– Ia-te după mine.

6

Îl conduse cu două străzi mai încolo, la un bloc dărăpănat, cu cărămizile înnegrite şi ferestrele pline de praf. Treptele de ciment de la intrare erau pătate cu găinaţi de păsări.

La uşă, se opri.

– Ei, dragoste, ce trebuie să ştii e că prietenul meu locuieşte în apartamentul vecin. Aşa că, în caz că-ţi plac figurile nasoale...

– O să ne facă o vizită, împreună cu doi amici înarmaţi cu bîte de baseball.

– Asta e. Ştiam eu c-ai să înţelegi.

Intrară într-un vestibul mucegăit şi urcară două tronsoane de scări scîrţîitoare, cu balustrada şubredă. Negresa descuie uşa unui mic apartament şi întinse braţul într-un gest de bun-venit.

– Acasă eşti acolo unde ţi-e inima. Bîrlogul inegalităţii.

Remarcînd sarcasmul, Drew îşi dădu deodată seama că era chiar inteligentă.

– Ai urmat colegiul?

– Mda, şcoala castanelor la cap. Da' dacă despre dragoste vrei să-nveţi, ţi-arăt în noaptea asta.

Rînji şi închise uşa. Camera era mică, dar ordonată şi atrăgătoare.

– Observi că n-am încuiat, pentru cazul că amicul meu va trebui să ne facă o vizită. În dulăpiorul ăla e pileală. Scotch, whisky, bourbon. În frigider, bere. Toate costă în plus. Am chiar şi unde să trimit după sandvişuri, da' şi alea costă.

– Pe bune, replică Drew. Pileală, nu. Dar mor de foame. Orice, fără carne. Tartine cu roşii şi salată. Trei, nu, pune patru. Lapte.

Scrută odaia, cu stomacul chiorăindu-i; în timp ce femeia comanda mîncarea prin telefon. Un mic televizor *Zenith*, un stereo *Sony*, o canapea, un scaun directorial.

– Acolo-i dormitorul? întrebă el, arătînd spre o uşă.

– Ce, te crezi la *Ritz?* rîse femeia. Aia-i debaraua. Dincolo este buda. Scuză expresia. Canapeaua-i patul. Ridică pernele şi trage găinăria aia afară.

Se supuse. Auzi imediat foşnetul hainelor în spatele lui. Se răsuci, alarmat. Prea tîrziu, cu o eficienţă îndelung exersată, negresa lepădase impermeabilul de plastic, îşi scosese bluza *Celtics*, iar acum îşi dădea jos fusta de piele.

Drew ridică o mînă.

– Nu. Ce-am spus că voiam... Am minţit.

Femeia încremeni într-o poziţie adunată, incomodă, cu fusta la genunchi, într-un dres prin care i se vedea părul pubian negru. Ochii îi scăpărară. Aplecată cum era, sînii îi atîrnau, făcînd-o să arate vulnerabilă.

– Ce? se ridică ea, furioasă. *Ce?*

Pe pielea ciocolatie a sînilor şi şoldurilor avea vergeturi albicioase, semn că născuse un copil la viaţa ei.

– Nu la asta mă gîndeam. Am vrut să-ţi explic în stradă, dar n-am crezut c-ai să...

– Auzi, eu ţi-am spus. Orice nasoală, cea mai mică suceală, şi...

Ridică pumnul să bată în perete.

– Nu! Stai!

Drew ridică braţele. Ştia că pereţii erau atît de subţiri încît strigătele ar fi avut un efect la fel de dezastruos ca loviturile ei. Se strădui să vorbească liniştit:

– Te rog, nu-l chema. Uite, nu m-apropii. Stau la distanţă. N-ai de ce te teme.

– Ce naiba?

– Vreau exact ceea ce ţi-am spus pe stradă. Vreau să stau peste noapte. Atîta tot. Să fac o baie. Să-ţi folosesc aparatul de ras şi să mă fac prezentabil. Şi să mă culc. Şi să dorm.

Sprîncenele femeii se arcuiră.

– Le ai pe-astea cu băile? Trebuie să te spăl eu, asta e?

– Deloc.

Deşi încerca să nu-i privească părul pubian, trupul îl trădă. În fond, nu mai văzuse o femeie, necum una goală, din 1979, şi nu putea să nu se simtă atras de ea. Dar *trebuia* să reziste şi se strădui să-şi concentreze atenţia spre chipul ei întunecat şi băieţesc, ignorîndu-i sînii.

– Te rog, aş vrea să pui ceva pe tine.

– Ei, acum, chiar că eşti sucit, comentă ea, nemaifiind însă furioasă. Vrei să zici – şi poză sugestiv, cu ochii amuzaţi, arcuindu-şi un şold – că nu-ţi place ce vezi?

– Dacă te-ajută să înţelegi, sînt... sau aproape am fost... preot.

Femeia îngustă ochii.

– Ei, şi? O prietenă de-a mea, lucrează doi popi pe săptămînă. Cred în posibilităţile egale. Nu fac discriminări.

Drew rîse.

– Ei, asta era. Te-ai dezobişnuit, hmm?

– Serios, cît ceri pe-o noapte? Dar fără sex.

– Vorbeşti serios?

Dădu din cap.

– Va trebui să plec?

La asta, clătină din cap.

– De fapt, aş prefera să rămîi.

– Zău că eşti aiurea, murmură ea, calculînd. O.K., atuncea, două sute de parai.

Mişcarea furişă a ochilor sugera că se aştepta ca Drew să se tocmească.

– Cam atîta am la mine.

Scoase portofelul pe care i-l luase omului de pe colină şi pe cel al prizonierului din furgon, aruncînd banii pe patul desfăcut.

– De hoteluri n-ai auzit niciodată?

Drew arătă spre hainele sale murdare.

– Aşa? M-ar fi ţinut r ıinte.

– Şi nu vrei să te ţină minte?
– Hai să zicem că sînt pudic.
Zîmbetul femeii fu înlocuit de o expresie serioasă, evaluîndu-l.
– Şi, dragoste, mai eşti şi mişto. O.K., acum te-am citit. N-ai de ce te teme. Aici eşti în siguranţă. Fă-ţi baia.
– Dar dacă ţie ţi-e totuna...
Negresa deschise debaraua, scoţînd un halat.
– M-aş simţi mai bine dacă...
Se întoarse spre el, îmbrăcîndu-se.
– Ai veni acolo cu mine.
– Aşa?
– Mda. Vreau să-ţi pun cîteva întrebări.

7

Şi voia să n-o scape din ochi.
În baie, îşi scoase vesta jegoasă. Negresa se aşeză pe un scaun, în colţ, şi-şi aprinse un *joint*[1].
– Sigur nu vrei şi tu un fum? îl întrebă.
– E contra religiei mele.
– Ce, să te relaxezi?
– Să-mi amorţesc simţurile.
Femeia chicoti.
– N-ar fi cazul.
Apa fierbinte şiroia din robinet în cadă, emanînd aburi care acopereau oglinda de deasupra lavaboului.
Drew îşi puse hainele pe raftul din spatele lui, strecurîndu-şi discret *Mauser*-ul sub vesta matlasată. Nu-i fusese greu să se dezbrace în faţa ei. Ruşinea fizică nu se numărase niciodată printre – cum era cuvîntul argotic de pe vremuri – apucăturile lui.

1. – „Chiştoc"; ţigară de marijuana.

– Nu-i rău, murmură ea, studiindu-i fizicul, după care inhală adînc şi ţinu fumul în piept. Cam supt la şolduri.

Arătă cu chiştocul.

– Cam slăbănog la cur. Dacă eu aş avea posteriorul tău, ar trebui să trăiesc din ajutoare. Totuşi, nu-i rău.

Drew rîse.

– Datorez totul regimului şi gimnasticii.

– Gimnastică? Pe naiba, arăţi ca unul din ăia care fug.

Lui Drew i se înfierbîntă pieptul; fusese un alergător pasionat.

– Mda, zîmbi el. Jim Fixx, Bill Rodgers.

– Doamne, sper că nu. Fixx a murit.

Drew simţi un şoc.

– Glumeşti.

Femeia trase din ţigară şi clătină capul.

– Nnţ. S-a dus fericit. A murit în timp ce fugea.

Îl privi.

– Unde-ai fost? Dacă te pricepeai la astea, ai fi ştiut că Fixx e mort. Avea o boală de inimă ereditară. Toate alergăturile alea, şi...

Drew încerca să-şi revină de pe urma şocului.

– Cred că nu există nici o garanţie.

Se întoarse să intre în cadă.

Brusc, negresa se aplecă spre el.

– Căca-m-aş!

Se răsuci înapoi, gata să înhaţe pistolul de sub vraful de haine.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Ce s-a-*ntîmplat?* Sfinte Christoase, spatele tău! Ce-ai păţit?

– Vorbeşte încet.

– Iartă-mă, am uitat. Amicul.

– Ce-i cu spatele meu?

– Cicatricele.

– *Ce?*

– Arată de parcă te-ar fi biciuit careva.

Pe Drew îl luă cu frig. Nu-şi dăduse niciodată seama.

Anii de penitență pe care și-o impusese. Flagelările cu funia pe spinare.

– Mda, am fost în Nam. Torturat.

– Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta. Nu vreau să mă mai gîndesc.

Rămînînd cu spatele întors astfel încît să nu i-l vadă, intră în apă. Închise robinetul și se cufundă încet, simțind apa ridicîndu-se peste șolduri, peste talie, căldura relaxîndu-i mușchii îndurerați. Nu mai făcuse o baie fierbinte de cînd intrase în mănăstire, iar voluptatea uitată îl făcea să se simtă vag vinovat. Inhală mirosul de liliac al săpunului. Ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva, studie săpunul enorm pe care i-l dăduse ca să se spele, apoi îl înmuie în apă și-și stoarse spuma peste cap.

Negresa mai trăsese o dată din chiștoc, iar acum expira fumul pe care-l ținuse în plămîni mult.

– Ei, m-am înșelat. În legătură cu pudoarea ta.

– Nu e decît un trup.

– Mda, am învățat și eu asta, de-o bună bucată de vreme. Șamponul e pe raftul de plastic de lîngă capul tău. Și să mai vorbești de murdărie. Uită-te la apă. O să trebuiască să golești cada și s-o iei de la-nceput. Ce-ai făcut, te-ai tăvălit prin noroi?

Ironia situației îl amuză.

– Nici nu știi cîtă dreptate ai.

Își scărpină barba.

– Sîntem amîndoi de acord că trebuie să mă rad.

– Lama e lîngă șampon, pe raft.

Nu avea cremă de bărbierit, iar Drew trebui să folosească săpunul.

– Sînt sigur că ți se va părea ciudat, spuse el. Dar cine e președinte?

Femeia se înecă, aproape, cu fumul pe care-l inhala.

– Faci mișto de mine.

– Aș vrea eu.

– Dar e a doua oară că... Cînd am pomenit de Fixx.

Nu te uiți la televizor, nu citești ziarele?

– Acolo unde am fost eu, nu.

– Pînă și în pușcărie au televizoare și presă.

– Atunci, asta ar trebui să-ți spună ceva.

– N-ai fost la închisoare? Dar aveam impresia...

– Crede și nu întreba. Cu cît îți spun mai puțin...

– Cu atît îmi va fi mai bine. De acord, susții că ești preot.

– Aproape. De fapt, ceea ce se numește frate.

– Dacă o ții așa, mă voi preface că te cred c-ai fost într-o mănăstire. Reagan e președinte.

Surprins, Drew se opri un moment din bărbierit.

– Deci, Carter n-a fost reales.

– Nu, după cum i-a lăsat pe iranieni să ne facă de rîs.

– Pe iranieni?

– Criza ostaticilor. Nu știi nimic?

– Cred că devine evident. Spune-mi.

Începu ora de curs, iar subiectul îl deznădăjdui. Află despre atacul iranian asupra ambasadei americane din Teheran, în 1979. Află că în 1980 sovieticii, susținînd că îi neliniștea violența din Iran, invadaseră Afghanistanul pentru a transforma țara într-un tampon de protecție. Ambele crize, își dădu el seama cu un fior, se întîmplaseră din cauza lui, datorită unui lucru pe care-l făcuse – sau, mai degrabă, *nu-l* făcuse. Valuri. Cauze și consecințe. Dacă și-ar fi îndeplinit ultima misiune, dacă l-ar fi omorît pe omul pe care-i ordonase rețeaua să-l asasineze, probabil că succesiunea de evenimente nici n-ar fi început. În schimb, el intrase în mănăstire, iar ținta lui cucerise puterea în Iran.

„Am greșit?" se întrebă Drew. „Cîți oameni au suferit din cauza mea? Dar cum poate fi greșită decizia de a nu ucide?"

Femeia continuă. Datorită Afghanistanului, președintele Carter refuzase să le permită atleților americani participarea la Olimpiada din 1980 de la Moscova. Sovieticii, la rîndul lor, refuzaseră să-și trimită sportivii la Jocurile Olimpice din 1984, la Los Angeles.

– Ruşii au declarat că nu vin la Olimpiadă fiindcă se tem de terorişti, spuse negresa. Dar ştie toată lumea că nu făceau decît să ne-o plătească pentru ceea ce făcuse Carter.

Terorişti. În sinea lui, Drew gemu. Sperase să nu mai audă niciodată acest cuvînt.

Dar mai urmau şi altele, multe altele. În timp ce femeia fuma un nou chiştoc, făcînd asociaţii libere despre evenimentele importante ale ultimilor şase ani, greaţa din sufletul lui se înrăutăţi. Află că nu lipsise mult ca Reagan să fie asasinat de un maniac îndrăgostit care dorea să atragă atenţia unei adolescente vedetă de cinema[1] care tocmai începuse cursurile la *Yale*. Papa fusese rănit în timpul unei procesiuni din Piaţa San Pietro, de către un fanatic religios turc[2] presupus a lucra pentru poliţia secretă bulgară. Un avion de linie sud-coreean, plin cu pasageri, printre care şi cîţiva americani, pătrunsese în spaţiul aerian sovietic şi fusese doborît, fără a rămîne nici un supravieţuitor, dar nu se luase nici o măsură concretă.

– De ce? întrebă el indignat. Cum se poate să-i lăsăm să-şi bată joc de noi?

Nu se putea îndura să-i spună că în asemenea probleme nimic nu era ceea ce părea a fi, că avioanele comerciale de linie nu se rătăceau întîmplător în spaţii aeriene ostile.

Fondul chestiunii era clar. Aceste dezastre, negresei i se păreau banale, dar asupra lui, după şase ani de pace în mănăstire, efectul listei era catastrofal. Încercă să evite concluzia că inacceptabilul devenise firesc, că lumea îşi ieşise din minţi.

– Dezarmarea? întrebă el.

– Ce-i aia?

---

1. – Brooke Shields
2. – Ali Ben Acqa

– Discuțiile despre armament. Tratatele nucleare.

– A, tot încearcă. Dar știi ce declară niște căcănari (ei cică-și zic experți)? Că putem efectiv să învingem să *supraviețuim* unui război nuclear. Zic că e prezis în *Biblie*. Că creștinii îi vor învinge pe comuniști.

Drew gemu.

– Nu-mi mai spune.

Se ridică, șiroind de apă, pregătindu-se să iasă din cadă.

Negresa îi aruncă un prosop.

– Mai bine acoperă-te, dragoste. Altfel – ridică ea o sprînceană – nu se știe niciodată, s-ar putea să-mi trezești interesul.

Alesese bine, hotărî Drew. Era potrivită pentru el; îl făcea să rîdă. Își înfășură prosopul pe talie, apoi aruncă o privire spre haine.

– Cred că n-ar strica să le spăl.

– Aș putea să fac *ceva* pentru cît mi-ai plătit. Lasă-mă să te-ajut.

Nu reuși s-o oprească la timp. Cu o expresie dezgustată, femeia luă hainele murdare. Și se holbă la *Mauser*-ul de sub ele.

Rămase neclintită.

– Ești plin de surprize.

Drew o privi pătrunzător.

– Deci, în situația asta ce facem?

– Zbier. Și vine prietenul meu fuga.

– Sper că nu.

Negresa îi studie ochii.

Nu voia să-i facă nici un rău. Cum ar fi procedat dacă începea să urle?

– Bine, nu țip.

Drew expiră.

– Jumate din oamenii pe care-i cunosc poartă pistol, dar nu-și supraveghează manierele așa ca tine. Asta ți-o garantez. Zău că poți distra interesant o fată pentru două sute de dolari.

Continuînd să țină hainele în mînă, strîmbă din nas.

– Da' cu pachețelul ăsta din buzunarul vestei ce e? Miroase cam stricat.

– Ți-am spus, mai bine nu întreba.

Drew luă vesta şi o puse pe raft. Apoi goli cada şi-şi spălă ciorapii, lenjeria, blugii şi cămaşa de lînă, în apă proaspătă. Îi ceru o pungă de plastic şi, în timp ce femeia telefona să afle de ce dura aşa de mult pînă le era trimisă mîncarea, băgă înăuntru leşul umflat al lui Stuart Little şi legă etanş gura pungii. Apoi, puse punga şi *Mauser*-ul sub un prosop, împreună cu fotografiile pe care le adusese cu el de la mănăstire, şi în sfîrşit spălă şi vesta.

Mai tîrziu, cînd negresa îi dădu să pună pe el un halat de catifea reiată, maro, aşteptă un moment cînd nu se uita şi mută în buzunarele acestuia şoarecele, fotografiile şi pistolul. Femeia observă umflăturile, dar de acum se învățase.

– Ştiu, spuse ea. Să nu întreb.

8

Bătaia în uşă îl alarmă. Apucînd pistolul în buzunarul halatului, trecu în unghiul mort al uşii, iar negresa întrebă:

– Cine e?

– *Semipreparatele lui Speedy*. Gina, Al sînt.

Dădu din cap spre Drew şi deschise doar atît cît să plătească, din banii primiți de la el, şi să ia mîncarea. Închise uşa.

– Gina? Aşa te cheamă?

– Oarecum. Maică-mea m-a botezat Regina. A trebuit să mi-l prescurtez. În meseria mea, n-am nevoie de bancuri cum c-aş fi o regină.

Drew rînji.

– Dacă nu te superi, Gina, am putea să încuiem uşa?

– Prietenul meu vrea să poată intra aici repede dacă e nevoie.

– Dar ştim amîndoi că nu va avea de ce.

Îl cercetă.

– Nu-s sigură de ce-mi asum atîtea riscuri cu tine.

Făcu însă cum îi ceruse şi, imediat, Drew se simţi mai destins. Înfometat, se aşeză la masă şi-şi mîncă repede tartinele. Pîinea era veche, iar roşiile şi salata fleşcăite, dar, după dieta recentă cu alune, ciocolată şi fructe deshidratate, nu-i păsa. Pînă şi laptele călîu avea un gust delicios.

Mîncarea îl lovi imediat, zahărul făcîndu-l să simtă oboseala. Nu dormise de treizeci şi şase de ore. Îşi simţea ochii numai carne vie după efortul de-a fi condus toată ziua. Privi spre pat.

– Detest s-o fac, dar trebuie să-ţi mai cer o favoare.

Gina înmuie un cartof prăjit în ketchup.

– Pînă acum, nu te-am refuzat.

– Aş vrea să mă culc.

– Şi? întrebă ea, muşcînd din cartof şi lingîndu-şi o picătură de sos de pe buză. Culcă-te.

– Dar vreau să vii şi tu.

– Cum? fulgerară ochii negresei. Aş prefera să te hotărăşti. Mai întîi faci mare caz că noaptea asta mă scuteşti, iar acum...

– Lîngă mine, în pat. Atîta tot. Altceva, nimic.

– Doar să mă culc acolo? se încruntă ea. Haide. Trebuie să vrei să fac *ceva.*

– Să dormi. La fel ca mine.

Părea nedumerită.

Nu era sigur cum să-i explice că n-ar fi putut dormi fără să ştie unde se afla ea şi ce făcea. Dacă-i spunea adevărul – că nu-i putea încredinţa viaţa lui în timp ce dormea – putea să nu mai coopereze. Se frămîntă, prefăcîndu-se jenat.

– E greu să... Înţelegi... Hai să zicem aşa. Am...

Gina bătea în masă cu unghiile ei lungi.

– ...nevoie să ţin pe cineva în braţe.

Fața rigidă i se relaxă.

– Asta probabil că-i cel mai trist lucru pe care l-am...

Îl luă de mînă.

Drew merse împreună cu ea pînă la canapeaua desfăcută şi o ajută să aştearnă deasupra un cearceaf şi să înfăţeze două perne pe care le luase dintr-un dulap.

– E frig în noaptea asta, se înfioră Gina, întinzînd două pături; dar, în pofida remarcii despre frig, începu să-şi scoată capotul.

– Nu, şopti el.

– Puterea obişnuinţei. Scuze.

Rînji şi-şi strînse cordonul la loc, după care stinse luminile. Drew se strecură cu ea sub pături. În întuneric, luînd-o în braţe, simţindu-i moliciunea trupului, ignoră ispita sînilor, a muntelui Venus, a şoldurilor. Nu mai fusese în pat cu o femeie din 1979, iar amintirea Arlenei îl excită din nou. În profesiunea lui anterioară, nu se apropiase de multe femei, incapabil să rişte o legătură de durată. Numai Arlene fusese importantă pentru el, singura femeie pe care îşi permisese s-o iubească. Simţi un nod în gît. Gina se foi alături, potrivindu-se comod, iar Drew îşi abătu gîndurile cu preocuparea de a se asigura că avea *Mauser*-ul sub picior, unde ea nu l-ar fi putut ajunge fără să-l trezească.

Se cuibări pe saltea – prima pe care se culca de cînd intrase în mănăstire – şi încercă să se destindă.

– Vise plăcute, îi murmură ea la ureche.

Spera şi el. Şi, uimitor, aşa se întîmplă.

Sau, mai curînd, *nu* avu vise. Cumplit lucru, dormi ca un mort. Îl trezi un licăr de lumină. Îşi dădu seama că Gina nu mai era lîngă el. Surprins, se ridică în capul oaselor, în gardă, observînd că lumina provenea de la televizor. Imaginile îl făcură să creadă că încă mai dormea şi avea un coşmar. Văzu nişte tineri cu ochii dementi şi chipurile cadaverice, îmbrăcaţi în trupe de asalt naziste şi – pesemne avea halucinaţii – cu păr purpuriu, tuns *Mohawk*, şi inele în urechi. Femei îmbrăcate în jachete din piele neagră, de motociclişti, îndreptau fur-

tunuri de incendiu spre nişte panouri înfăţişînd ciuperci ale exploziilor unor bombe cu hidrogen.

În faţa televizorului se mişcă o umbră.

Dibui după *Mauser*. Dar se opri.

Umbra era Gina. Întorcîndu-se, îşi scoase ceva din ureche. Imaginile nebuneşti continuau, în tăcere.

– Iartă-mă, spuse ea. N-am crezut că televizorul te va trezi. Credeam că dacă folosesc casca asta...

Drew arătă spre ecran.

– Ce-i *aia?*

– M.T.V. Asta înseamnă *Music Television*. Ăştia-s punkişti.

– Ce?

– Ascultă, am spus că-mi cer scuze. Ştiu că voiai să dorm, dar trebuie să înţelegi, n-am acelaşi program de somn ca tine. Sînt obişnuită să lucrez în schimbul de noapte. În momentul ăsta, sînt trează de-a binelea. Pînă la opt dimineaţa, după ce iau o gogoaşă şi o cafea cu nişte prieteni la...

– Ce oră e?

Gina miji ochii spre ceasul de mînă.

– Aproape cinci jumate.

– Atît de tîrziu?

În mănăstire, la ora asta era treaz şi gata pentru slujbă. Dădu păturile la o parte şi coborî din pat. Chiar şi în halatul Ginei, îi era frig. După ce merse la baie, atinse hainele pe care le spălase, puse la uscat pe suportul de prosoape. Încă mai erau umede.

– N-ai un uscător de păr?

Gina rîse.

– Acum *ştiu* că n-ai fost într-o mănăstire.

– Pentru haine.

Rîse din nou.

– Roagă-te să nu le facă să se micşoreze.

Nu se micşorară şi la micul dejun...

– Fructe, ceru Drew. Dă-mi orice fructe ai.

...spre propria-i surprindere, se aplecă şi o sărută pe obraz.

Şi ea fu mirată.
– Asta ce-a mai fost?
– Doar ca să-ți mulțumesc.
– Pe jumătate, adică.
Drew nu se opuse cînd ea îi înapoie sărutarea. Nu lung, nu senzual, dar intim. Pe buze.
Într-o altă viață, își spuse, cu buzele umplîndu-se de mireasma ei. Se gîndi din nou la Arlene. Dar viața aceea îi era interzisă.
„Datorită păcatelor mele."

9

La nouă şi jumătate, intră în cabina telefonică a unei farmacii aflate la două străzi spre vest de Boston Common. În pofida hainelor jerpelite, era bărbierit şi curat şi nu păru să-i atragă atenția farmacistului care scria o rețetă pe tejgheaua de lîngă telefon.
– Bună dimineața. Parohia Sfintei Eucharistii, spuse glasul uscat al unui bătrîn, la fel de insipid precum cel mai bun vin de *Xeres* folosit uneori la împărtăşanie.
– Da. Cu părintele Hafer, vă rog.
– Îmi pare nespus de rău, dar în dimineața asta nu puteți vorbi cu părintele Hafer.
Drew simți un gol în piept. Seara, de la aeroport, şi de cîteva ori de la Gina, telefonase la presbiteriu, dar nu-i răspunsese nimeni – sau, de fapt, răspunsese un robot, acelaşi glas uscat şi fad, înregistrat, explicînd că în acel moment preoții nu se aflau în apropierea telefonului şi cerîndu-i solicitantului să lase un nume şi un mesaj. În cazul lui Drew, nu se prea potrivea. Din cauza mesajului pe care-l aducea *el*.
Doamne sfinte. Strîngînd receptorul în mînă, îşi cîntări variantele.
– Alo? întrebă nesigur glasul cel uscat de la celălalt capăt al firului. Mai sînteți...?

Drew înghiți în sec.

– Da, sînt la telefon. Știți cumva...? Stați. Ați spus că nu pot vorbi cu dumnealui în dimineața asta? Înseamnă că-l așteptați să vină după-amiază?

– E greu să fiu sigur. Poate. Dar s-ar putea să nu fie disponibil, după tratament.

– Tratament? încleștă Drew și mai tare mîna pe telefon.

– Dacă de un preot aveți nevoie, vă pot ajuta eu. Sau oricare altul dintre preoții de-aici. Aveți o urgență? Păreți necăjit.

– E ceva personal. Cu *dumnealui* trebuie să vorbesc. Nu înțeleg. Ce tratament?

– Regret. Nu am libertatea să discut despre asta. Dar, de vreme ce îl cunoașteți, fără îndoială că va fi de acord să vă explice. Ce-ar fi să lăsați numele și telefonul?

– Voi reveni.

Puse receptorul în furcă, deschise ușa și ieși din cabină. Farmacistul aruncă o privire spre el. Încercînd să-și ascundă nefericirea, Drew se uită la ceas, apoi trecu pe lîngă rafturi și tejghele, ieșind în strada zgomotoasă.

După-amiază? Și poate nici măcar atunci?

Trebuia să-i spună cuiva. Acasă la Gina, văzuse numărul de ieri al ziarului *Boston Globe*. Nu scria nimic despre cele întîmplate la mănăstire. În afara eventualității că autoritățile țineau cazul secret, cadavrele încă nu fuseseră găsite. Însă era greu de crezut că o asemenea situație putea fi ascunsă. În timp ce mergea pe trotuarul aglomerat, revenind spre Boston Common, își imagina hoiturile umflate, prăbușite peste mesele sau podelele chiliilor. Morți. Cu toții, morți.

Din nou, fără tragere de inimă, se gîndi la poliție. Poate că dacă le telefona pur și simplu... Dar nu l-ar fi crezut. I-ar fi cerut să se identifice, să-i întîlnească, iar Drew nu era pregătit pentru asta, nu înainte de a i se garanta siguranța. Între timp, dacă reușea să-i convingă

că nu era totul o farsă, aveau să alerteze autoritățile din Vermont, unde cineva urma să controleze la mănăstire. Găsindu-se cadavrele, avea să reiasă curînd că un călugăr scăpase. Poliția din Boston urma să facă legătura cu omul care telefonase. Cine altcineva ar fi ştiut despre cadavre, dacă nu un supraviețuitor sau asasinul?

Drew clătină din cap. În cel mai rău caz, poliția l-ar fi bănuit implicat în crimă. În cel mai bun, chiar dacă îl credeau nevinovat, ar fi emis un mandat pe numele lui, ajutînd efectiv echipa de şoc să-şi restrîngă propria arie de căutare. Şi nici măcar nu se gîndise ce s-ar fi întîmplat cînd poliția îi cerceta trecutul, mai întîi nedumerită, apoi alarmată de paravanul de fum al antecedentelor lui. Ar fi fost un dezastru dacă ancheta se îndrepta în direcția aceea.

Nu. Drumul pe care-l alesese inițial rămînea cel mai bun, cel mai sigur. Părintele Hafer. Duhovnicul lui. „Ia-mă în grija ta. Cît mai curînd. Şi ajută-mă să aflu cine-mi sînt duşmanii!“

Înstrăinat, rătăcea prin haosul labirintului străzilor din Boston. Bîntuia prin magazine, făcînd cunoştință cu galeriile de jocuri video zgomotoase şi multicolore, şi incredibila tehnologie care-i ajuta pe adolescenți să-şi dezvolte reflexele ucigaşe ale piloților de vînătoare. În fiecare joc pe care-l examina, scopul era de a ataca şi distruge.

Învingătorul îl nimicea pe inamic. Şi, uneori, ciuperci nucleare anunțau supraviețuirea sau înfrîngerea.

Adolescenți se plimbau prin spațiile comerciale, în uniforme de camuflaj la modă, în vreme ce bărbații mai vîrstnici, preocupați de stil, purtau imitații după scurtele piloților de bombardiere din al doilea război mondial.

O nebunie. Doamne fereşte, se întrebă Drew, ce se întîmplase în cei şase ani de cînd lipsea?

Se străduia să-şi învingă îngrijorarea. Altceva era mai important. Mîntuirea. Dacă lumea era hotărîtă să se distrugă singură, prea bine. Necesare însă erau pacea şi izolarea. Moartea era inevitabilă. Sosirea ei în timpul

rugăciunii o făcea mai uşor de acceptat.

În timpul după-amiezei, mai telefonă de cîteva ori la presbiteriu, simţindu-se tot mai pierdut şi nerăbdător de fiecare dată cînd afla că părintele Hafer încă nu se întorsese. Timpul devenea o tortură.

Cea mai recentă ediţie din *The Boston Globe* nu conţinea nici de astă dată nimic despre mănăstire, deşi faptul în sine nu era semnificativ. Erau posibile mai multe explicaţii pentru absenţa oricărui articol. Drew, însă, nu putea suporta gîndul că leşurile încă nu fuseseră descoperite, rămînînd ca un secret blasfemiator. La aproape patru şi jumătate, în timp ce trecea printr-o altă hală comercială, deodată şovăi, clipind din ochi la vederea spectacolului din faţă. Spre el venea o mulţime de oameni, cu paşi tîrşiţi şi ochii roşii, ştergîndu-şi lacrimile.

Probabil se întîmplase ceva îngrozitor, îşi spuse Drew. Îşi aminti de anul 1963, reacţia Americii faţă de asasinarea preşedintelui Kennedy, şi se pregăti pentru ce putea fi mai rău.

Se apropie, alarmat de tristeţea lor.

– Ce s-a întîmplat? De ce plîngeţi?

O femeie grasă, între două vîrste, îşi suflă nasul în batistă, clătinînd din cap.

– E aşa de trist...

– Ce?

– L-am văzut de opt ori. Şi-acum mă mai face să plîng. E atît de frumoasă, cînd moare de cancer.

– Cancer?

– Debra Winger.

– *Cine?*

Femeia păru şocată.

– *În termenii afecţiunii*[1]. De unde-aţi picat?

Şi arătă dincolo de mulţimea care o urma. Un cine-

---

1. – *Terms of Endearment*, celebră melodramă realizată în 1985, cu Shirley Mac Laine, Jack Nicholson, Danny de Vito etc.

matograf. Filmul tocmai se terminase, iar spectatorii ieşeau din sală.

Nedumerit, găsi un şir de telefoane publice lîngă un magazin de lenjerie *Lady Godiva* cu vitrina plină de chiloţi. Un bărbat cu cercei în urechi trecu pe-alături, apoi o femeie cu o inimă tatuată pe mînă. Drew introduse monedele în aparat şi formă grăbit numărul pe care-l memorase.

– Parohia Sfintei Eucharistii.

– Vă rog, a venit părintele Hafer?

– A, tot dumneavoastră sînteţi. I-am spus că aţi sunat. Un moment. Să văd dacă poate fi deranjat.

Drew se rezemă moale de perete, aşteptînd. Cînd în sfîrşit auzi zgomotul receptorului ridicat de pe masă, nu recunoscu glasul încordat, cu răsuflarea tăiată.

– Da, alo. Părintele Hafer la telefon.

Drew se încruntă. Nu mai vorbise cu părintele Hafer de şase ani. Cum putea fi sigur?

– Trebuie să vă întîlnesc, Părinte. Acum. Credeţi-mă, e urgent.

– Cum? Cine *sînteţi?*

Privi receptorul, bănuitor. Dacă echipa de şoc, căutînd, ghicise persoana căreia îi va cere Drew adăpost? Dacă acest glas, care suna prea răguşit şi sufocat pentru a fi al părintelui Hafer, aparţinea unuia dintre oamenii care îl urmăreau? Nu, n-avea încotro. Trebuia să respecte măsurile de siguranţă ale fostei sale promisiuni. Nu-şi putea permite să fie neglijent.

– Am întrebat, cine *este* la telefon?

Gîndurile lui Drew deveniră frenetice. În pofida îndoielilor, spera totuşi. Avea nevoie să creadă. Un cod de recunoaştere, o informaţie pe care n-o cunoşteau decît ei doi.

– Acum şase ani, ne-am întîlnit în cabinetul dumneavoastră. Am avut o discuţie. Apoi însă ne-am dus la biserica de peste drum şi mi-aţi ascultat confesiunea.

– Am auzit multe... acum şase ani? Nu există decît un singur om care poate fi sigur că mi-aş aminti de

mărturisirea lui.

– Am discutat despre o băutură.

– Dumnezeule mare, nu se poate! *Dumneata?*

– Nu, ascultaţi. Băutura. Vă mai amintiţi denumirea ei?

– Desigur.

Drew se încruntă.

– Vă vine în minte atît de repede?

– O prepară carthusienii. Intenţionat am ales-o. Poartă numele parohiei. *Chartreuse.*

Drew se relaxă. Perfect. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit.

Părintele Hafer continua să vorbească:

– Ce Dumnezeu este cu tot misterul ăsta? Unde *eşti,* pentru numele lui Dumnezeu? De ce mi-ai telefonat?

Acum vorbea şi mai sufocat.

– E evident că nu te afli...

– Nu, a intervenit o urgenţă. A trebuit să plec. Trebuie să discutăm.

– Urgenţă? Ce fel?

– Nu pot spune prin telefon. Trebuie să vă întîlnesc. *Acum.*

– De ce eşti atît de evaziv? Unde să ne întîlnim? Şi ce are vorbitul la telefon?

Glasul se întrerupse brusc.

– Cu siguranţă, doar nu sugerezi că...?

– Ar putea fi interceptat.

– Dar e absurd.

– Absurd e ceea ce se întîmplă aici, afară, părinte. Vă repet, nu am timp. E urgent. Vă rog, ascultaţi-mă.

În receptor se lăsă tăcerea, cu excepţia respiraţiei încordate a preotului.

– Părinte?

– Da, în regulă. Ne vom întîlni.

Drew privi prin hala comercială, continuînd cu glas scăzut, dar insistent:

– Luaţi hîrtie şi creion. Vă voi spune cum facem. Trebuie să mă ajutaţi, părinte. Trebuie să mă primiţi.

10

O operațiune clasică de interceptare. Versiune a locului de corespondență. Teoretic. De astă dată însă Drew trebuia să prevadă mai mult decît o singură variabilă.

Principala sa temere, în fond, era că echipa de şoc presupusese cui va cere ajutorul. Prin definiție, nu poliției, nu cu un trecut ca al lui. Şi cu previzibila nevoie de a evita să-l ia în custodie.

Cealaltă variantă logică? Preotul care îi asigurase candidatura în ordinul carthusienilor.

La urma urmei, cine altcineva l-ar fi înțeles? Dar, conform aceleiaşi logici, echipa de şoc ar fi ținut preotul sub supraveghere. Iar cînd părintele Hafer părăsea pe neaşteptate presbiteriul, la ora cinei, urma să se dea alarma. Aveau să-l urmărească.

Factorul suplimentar? Dacă fusese implicată poliția, fie pentru că fuseseră descoperite cadavrele, fie dat fiind că părintele Hafer era suficient de tulburat de telefonul lui Drew pentru a le cere protecția? Era posibil ca preotul să fie urmărit nu numai de echipa de şoc sau de poliție, ci de amîndouă. Această complicație schimba o operațiune, altminteri ca la carte, de la echivalentul algebrei la cel al calculului integral. Indiferent cît de sofisticat devenea planul, Drew trebuia să înceapă cu elementele de bază.

De mai multe ori în cursul zilei, trecuse pe lîngă Boston Common, scrutîndu-l din toate unghiurile, calculîndu-i avantajele. Spațios, plin de copaci şi cărări, ronduri de flori, iazuri şi instalații de joacă, parcul era mărginit pe toate laturile de şirurile clădirilor învecinate, comerciale şi rezidențiale. Alesese un punct de observație avantajos şi, în aceeaşi seară la orele şapte, se

postase pe acoperişul unui bloc de apartamente. Ghemuit la adăpostul unui horn, privi în jos spre Common. La jumătatea lui octombrie, soarele apusese deja; parcul era cufundat în întuneric, cu excepţia felinarelor stradale de pe margini şi a lămpilor de lîngă alei.

Avantajul acelei poziţii de pe acoperiş era că Drew putea să scruteze trei dintre cele patru străzi ce încadrau parcul. Latura opusă era camuflată de crengile negre, intersectate, ale copacilor desfrunziţi. Dar partea aceea nu conta; era prea îndepărtată pentru ca echipa de şoc sau poliţia să alerge încoace fără a se descoperi, dîndu-i lui Drew posibilitatea de a fugi. Iar latura apropiată era cea unde intenţiona el să-l abordeze pe părintele Hafer.

Dar nu personal.

Fusese prudent cu ceea ce-i spusese preotului. Dacă s-ar fi mulţumit să-l instruiască să meargă la Common şi să aştepte evoluţia evenimentelor, risca să fie găsit pe acoperiş, fie de echipa de şoc, fie de poliţie, cînd acestea ar fi controlat, în mod previzibil, clădirile din perimetrul parcului. Acest mod de a gîndi presupunea că telefonul presbiteriului era interceptat sau că preotul coopera cu autorităţile. Supravieţuirea lui Drew însă depindea de presupuneri. Chiar şi acum, după atîţia ani, îşi amintea viu *Colegiul Industrial al Munţilor Stîncoşi*, din Colorado, pe Hank Dalton şi predicile acestuia: „Paranoia vă va salva viaţa.

În lumea *voastră*, bibicilor, e o nebunie să *nu* fii paranoic. Presupuneţi că ticăloşii vă urmăresc. Tot timpul. Pretutindeni."

Prin urmare, instrucţiunile lui Drew fuseseră atît de complicate, încît îi spusese părintelui Hafer să le noteze. Nici o echipă de şoc sau forţă poliţienească n-ar fi putut mobiliza atît de mulţi oameni, încît să acopere întregul itinerariu, în numai cîteva ore. Nu aveau o zonă-ţintă concretă. Din perspectiva lor, contactul se putea stabili oriunde.

Avînd nevoie însă de o marjă suplimentară de sigu-

ranță, Drew se hotărîse să nu stabilească personal acest contact. Scrutînd cele trei străzi umbrite, dar vizibile – sub el, la stînga și la dreapta – nu văzu nici un semn de supraveghere, nici un hoinar sau vehicul care să oprească fără a coborî nimeni. Străzile păreau populate normal, inocente, banale.

Avea să afle curînd. La șapte și zece, îl văzu pe preot. Părintele Hafer purta o manta lungă și neagră, cu nasturii de sus descheiați, conform instrucțiunilor, albul gulerului văzîndu-i-se clar în lumina parțială a serii. Modul său de a se mișca însă, îl făcu pe Drew să se încrunte. Nu pășea, ci mai mult își tîra picioarele, ușor adus de spate, cu vizibil efort. Apăru prin colțul din dreapta lui Drew, începînd să traverseze parcul. Ceva era în neregulă. Drew întoarse privirea spre strada pe unde venise preotul. Nu părea să-l urmărească nimeni.

Săgetă cu ochii înapoi spre părintele Hafer și deodată deveni și mai alarmat. Nu fiindcă ar fi descoperit o capcană, ci datorită unui lucru mult mai neașteptat, deși acum, stînd să se gîndească, înțelegea că avusese toate indiciile. Ar fi trebuit să-și dea seama. Părintele Hafer se cocoșase, tușind atît de tare, încît de la cincizeci de metri distanță Drew putea să-l audă. Preotul părea să sufere. Și era mai slab decît își amintea el. Chiar și noaptea, paloarea feței era evidentă.

Părintele Hafer era pe moarte.

Tratament, spusese glasul insipid ca vinul de *Xeres*, la telefonul presbiteriului. *S-ar putea să nu fie disponibil, după tratament.*

Chemoterapie. Radiații. Părintele Hafer murea de cancer. Răgușeala, lipsa de aer, cum altfel s-ar fi putut explica? Avea cancer la căile respiratorii, cel mai probabil pulmonar. Și, cu nemărginită durere, Drew își aminti țigările pe care le fuma părintele Hafer una după alta, cu șase ani în urmă, în timpul întrevederii. Preotul se aplecă din nou, tușind, chinuit vizibil. Își șterse gura cu o batistă și se îndreptă încet, reluîndu-și cu greutate drumul spre parc. Drew se concentră asupra celei de-a

treia bănci de pe aleea unde îl instruise să se ducă.

Prima. A doua.

Cînd părintele Hafer ajunse la a treia, din tufişuri apăru o umbră, repezindu-se spre el.

„Acum," îşi spuse Drew. „Dacă e urmărit, *acum.*" În loc să privească silueta slabă, ca a unui şacal, ce părea să-l atace pe preot, Drew îşi concentră întreaga atenţie spre străzile învecinate.

Dar nu se întîmplă nimic, nici un strigăt, nici o sirenă, nici o erupţie bruscă de umbre sau împuşcături. Nimic. Noaptea rămînea de un calm ireal şi, cu excepţia circulaţiei din apropiere, tăcută.

Drew reveni cu atenţia spre a treia bancă de pe alee. Îi dăduse umbrei instrucţiuni clare, bazate pe amplasamentul lămpilor din parc, permiţîndu-i lui Drew să vadă nestînjenit tot ce se întîmpla. Dacă preotului i se dăduse un microfon şi o baterie pe care să le ascundă sub îmbrăcăminte, ciocnirea grăbită cu umbra le-ar fi dezvăluit. Silueta urma să ridice mîna dreaptă, prevenindu-l pe Drew să fugă.

Desigur, umbra avusese nevoie de un stimulent pentru a-şi îndeplini misiunea, iar Drew căutase din timp, în zona de luptă, un toxicoman demn de încredere. Îi dăduse o parte, promiţîndu-i însă mai mult, dintr-o pungă cu heroină pe care i-o săltase unui plasator de mîna a doua, pierzînd în acest scop jumătate din după-amiază. Preţul fusese de ajuns pentru a-l convinge pe drogat, dar nu suficient ca să-i modereze disperarea şi nici atît de mare, încît să-şi pună întrebări privind scopul lui Drew – sau posibilele pericole.

Drew privi cum umbra fugară se ciocni cu preotul, pipăindu-i hainele fără a trezi bănuieli, după care îi lăsă în mînă un bilet.

Se îndepărtă imediat, retrăgîndu-se printr-un spaţiu întunecat dintre două lămpi, pentru a redeveni vizibil cînd alergă peste un teren de joacă luminat, îndreptîndu-se, conform instrucţiunilor, spre colţul parcului din stînga lui Drew.

„Măi, măi," îşi spuse el. „Ei, ce pot să zic? N-a fost rău. Zău aşa, deloc împotmolit. Ceea ce demonstrează – la strîmtoare, nu subestima un drogat, cîtă vreme îi oferi o motivaţie cumsecade." Era încîntat nu numai de performanţa toxicomanului, ci şi de supravieţuirea acestuia. Nu-l omorîse nimeni.

Concluzie: dacă echipa de şoc era în zonă, îşi vor fi dat seama că umbra de jos nu era Drew, ci un curier. Urmau să-şi împartă atenţia între acesta şi preot, cu speranţa că mesagerul avea să-i ducă la Drew sau cel puţin să-i informeze ce scria pe bilet. Curierul avea să-i conducă, nici vorbă – într-o alee înfundată, la trei străzi distanţă, unde Drew promisese că-i va preda restul de heroină din pungă.

Drew lăsase punga pe pervazul unei ferestre, iar acum, în timp ce-l privea pe toxicoman dispărînd în siguranţă, începu să creadă că nici echipa de şoc, nici poliţia, nu-l urmăriseră pe părintele Hafer. Totuşi, încă nu putea fi complet sigur. Mai plănuise o diversiune, acesta fiind scopul mesajului pe care-l ţinea acum în mînă preotul.

Drew reveni cu atenţia spre parc. Părintele Hafer stătea lîngă a treia bancă de pe alee, ţinîndu-şi o mînă la piept ca pentru a-şi potoli bătăile de inimă, în urma surprizei. Revenindu-şi după atac, privi nedumerit biletul din mîna cealaltă, dar înainte de a-l putea citi, izbucni deodată într-un nou acces de tuse, scoţînd batista şi scuipînd în ea.

„Doamne fie-ţi milă," se rugă Drew în gînd.

Preotul se apropie istovit de o lampă din preajmă şi-şi cocoşă umerii, chinuindu-se să citească răvaşul. Drew ştia ce avea să vadă.

„Îmi cer scuze pentru surpriză. Trebuia să mă asigur că nu sînteţi urmărit. Dacă ar fi existat altă cale... Dar sîntem aproape gata. Reveniţi pe acelaşi drum. Înapoiaţi-vă la presbiteriu."

Preotul ridică brusc capul, privind în jur cu o ne-

mulțumire vizibilă chiar şi de la acea distanță. Vîrî biletul în buzunarul mantalei, se aplecă din nou şi tuşi dureros în batistă. Cu energia datorată nervozității, se răsuci să plece furios din parc, pe drumul pe care venise.

„Dacă ştiam că sînteți bolnav, n-aş fi procedat astfel," spuse Drew în sinea lui. „Iertați-mă, părinte, pentru suferința pe care v-am pricinuit-o. N-am avut încotro. Trebuia să fac ca inamicul să fie la fel de nervos ca dumneavoastră."

Îl privi îndepărtîndu-se de parc, cu efort, dispărînd apoi chinuit pe strada din dreapta. Nu văzu nici un semn de supraveghere reorganizată în pripă. Nici un vehicul nu coti să pornească în noua direcție urmată de preot. Nici un om nu se răsuci, grăbindu-se să nu-l scape din ochi.

Drew mai aşteptă douăzeci de secunde şi, cînd nici acum nu văzu nimic anormal, se încredință cît de mult era posibil că nu era implicată nici poliția, nici vreo echipă de şoc.

Totuşi, de pe acoperiş, nu putea să vadă strada pe unde pornise părintele Hafer. Dacă nu se grăbea să coboare şi să privească după colț, n-avea cum afla că strada era sigură. Apropiindu-se aici de preot, ar fi riscat.

Avea o altă soluție. Dacă el nu putea ajunge la preot, putea veni preotul la el.

11

Din întunericul boschetilor dinapoia bisericii, Drew privi peste stradă, către presbiteriu. Deasupra lui, lumina din biserică îşi arunca razele palide prin vitraliile cu scene ale Calvarului. Deşi ferestrele erau închise, Drew auzea rugăciunile unei slujbe de seară, glasul înăbuşit al unui preot intonînd:

– Miel al Domnului, care ai luat asupră-Ți păcatele lumii, aibi milă de noi. Miel al Domnului...

Congregaţia i se alătură:
– Dăruieşte-ne pacea.
Biletul lui Drew îi ceruse părintelui Hafer să parcurgă din nou traseul întortocheat pe care i se spusese să vină, întorcîndu-se la presbiteriu. Drew însă folosese un drum direct, pentru a ajunge mai devreme. Trebuia să studieze diversele puncte de observaţie asupra presbiteriului, să determine dacă îl supraveghea cineva. O măsură finală de prevedere. În fond, dacă pe părintele Hafer îl urmărise o echipă de şoc, unul dintre membrii acesteia putea să fi rămas în urmă, tot ca o măsură finală de prevedere din partea lor. Abia cînd avea convingerea că presbiteriul era sigur, urma să rişte continuarea planului.
Dar, după şase ani petrecuţi în mănăstire, uitase că, în anii '70, Biserica îşi îmblînzise regulile de a-i obliga pe catolici să participe la slujba de duminică – putînd-o înlocui cu o slujbă de sîmbătă seară.
Şi era seara de sîmbătă. Cu slujba în plină desfăşurare, cu maşinile enoriaşilor parcate de-a lungul străzii din acel cartier înstărit, şi altele oprind în faţa presbiteriului, cu motoarele în mers şi şoferii aşteptînd, pare-se, să-şi ia stăpînii la sfîrşitul slujbei, Drew se pomeni confruntat cu prea multe puncte critice posibile.
Într-o maşină din josul străzii scăpără un chibrit, silueta cuiva aprinzîndu-şi o ţigară. Şi-ar dezvălui un profesionist poziţia într-un mod atît de flagrant? Poate – dacă voia să pară doar un şofer oarecare în aşteptarea pasagerului.
Dar femeia de pe treptele bisericii? Ţinea în braţe un copil mic, cu bonetă tricotată roz şi pătură miţoasă la înfăţişare, bătîndu-l uşurel pe spate, în mers. Ieşise de la slujbă mai devreme, fiindcă micuţul începuse să plîngă, deranjîndu-i pe enoriaşi, iar acum îşi aştepta soţul? Atunci, de ce nu mai plîngea copilul? Şi, ţinînd seama de aburii ce ieşeau pe gura femeii, de ce nu aştepta în antreul bisericii, unde ei şi bebeluşului le-ar fi fost cald?

Prea multe motive de îngrijorare.

Mai rău, ştia că suspiciunile aveau să-i crească la încheierea slujbei, cînd vor ieşi credincioşii. În iureşul plecării, nu mai putea determina nicicum dacă zona era sigură. Planul său se bazase pe posibilitatea de a ajunge la presbiteriu înainte de sosirea părintelui Hafer. Preotul trebuia să apară dintr-un moment în altul, iar Drew nu putea risca traversarea străzii.

Doar dacă... Slujba, conchise el. În loc de a-i ruina planurile, putea fi o binecuvîntare. Se întoarse şi porni furişat spre uşa laterală a bisericii. În umbră, uşa se afla la zece metri de capătul din fund, vecină cu un trotuar care le oferea enoriaşilor o cale de acces comodă din strada paralelă. Apăsă pe clanţa de fier şi trase de uşa mare, din lemn de stejar.

Rezistă şi, un moment, cu inima bătîndu-i, Drew se alarmă că era încuiată. Trase mai tare; uşa se deschise, scîrţîind.

Privi înăuntru, umerii devenindu-i rigizi. Avea în faţă un palier de ciment, cu pereţii netezi, zugrăviţi într-un alb strălucitor. La stînga, şapte trepte duceau la o uşă dincolo de care se rostea slujba – partea principală a bisericii. Drept înainte, alte trepte coborau spre subsolul întunecos. Iar în dreapta, un al treilea şir de trepte duceau către o altă uşă.

Urcă scara din dreapta, încercînd uşurel uşa din partea aceea. Nu era încuiată; nici nu se aşteptase. Preotul care trecuse pe-acolo nu de mult ca să se pregătească pentru slujbă nu s-ar fi aşteptat la apariţia unui intrus, în timp ce el şi dascălii erau în altar. Totuşi, Drew trebuia să păstreze tăcerea.

În spatele lui, zgomotele de paşi dinapoia uşii spre partea principală a bisericii sugerau că începuse împărtăşania, congregaţia apropiindu-se de altar pentru a primi ostia. Imediat, din biserică se auzi strunirea înăbuşită a unei ghitare şi o voce de soprană cîntînd melodia lui John Lennon şi Yoko Ono *Daţi o şansă păcii,* substituind pentru această ocazie „pacea“ cu „Dumne-

zeu". Amintindu-şi imnurile liturgice, pe care el şi confraţii săi călugări le cîntau la slujba zilnică, Drew tresări în faţa contrastului. Dar, cel puţin, congregaţia era ocupată, deşi acum, stînd să se gîndească, existau întotdeauna cîţiva credincioşi nerăbdători care plecau mai devreme de la slujbă, de îndată ce împărtăşania se apropia de sfîrşit. Dintr-o clipă în alta, prin cealaltă uşă putea veni cineva din biserică, văzîndu-l pe Drew furişîndu-se înăuntru. Trebuia să se grăbească.

Păşi prin deschizătură, închise uşa după el şi cercetă încăperea care se arcuia pe după peretele din fund al altarului. Această zonă era sacristia, aici preotul îmbrăcînd veşmintele – stiharul şi cingătoarea, odăjdiile şi patrafirul – înainte de a începe slujba.

Debaralele, dulapurile şi rafturile conţineau nu numai aceste articole, ci şi haine de altar, lumînări, ştergare de in, tămîie, sticle pentru vinul sfinţit şi felurite alte obiecte necesare numeroaselor ritualuri catolice.

Fusese îngrijorat ca unul dintre dascăli să nu revină după vreun articol pe care-l uitase, dar sacristia era pustie. În stînga, văzu arcada care ducea la altar, licărul lumînărilor ce încadrau tabernacolul de aur unde erau încuiate ostiile sfinte nefolosite, într-un potir. Spaţiul din faţa altarului era gol, preotul şi dascălii fiind încă la parmalîc, unde cuminecau credincioşii. Ghitarele continuau să zăngăne. Probabil că sopranei îi stătea mintea la Beatles – parafrazase versul lui George Harrison *Iată vine soarele*, acum însă „soare" avînd sensul de „fiu"[1] şi fiind pe alocuri înlocuit cu „Domnul".

Sacristia era construită astfel încît enoriaşii să nu vadă înăuntrul ei prin arcadă. Încredinţat că era bine ascuns, Drew deschise cîteva dulapuri, descoperind în sfîrşit ceea ce-i trebuia – o sutană neagră, lungă pînă la glezne. O îmbrăcă repede şi încheie numeroşii nasturi.

---

1. – Omofonie intraductibilă: *sun/son* (n.tr.)

Alese apoi un stihar alb de in, lung pînă la coapse, trăgîndu-şi-l peste cap, deasupra sutanei. Această combinaţie de veşminte era de obicei folosită de către preoţii care înlocuiau băieţii de altar, ajutîndu-l pe cel ce săvîrşea slujba.

Pe o tejghea de lîngă chiuvetă găsi un acoperămînt oficial pentru cap, numit biretta – o pălărie neagră, pătrată, cu trei muchii simetrice în vîrf şi un pompon în mijloc. În urma unui impuls, mai luă şi o carte de rugăciuni de pe un raft, aflată lîngă o cădelniţă. Mireasma tămîiei, chiar şi neaprinsă, îi inundă nările.

Privi spre arcadă, auzind paşi înfundaţi apropiindu-se de altar, peste covor. Trebuia să plece. Revenind repede la uşă şi închizînd-o în urma lui, cu trupul crispat, îi întrezări neclar pe preot şi dascăli sosind la tabernacol, după încheierea împărtăşaniei. Ghitarele şi soprana tăcură, slavă Domnului.

Închise încet clanţa, răsucindu-se s-o ia la fugă pe trepte spre palier, dar încremeni cînd uşa spre partea principală a bisericii se deschise scîrţîind.

Un bărbat cu părul roşcovan şi o femeie pistruiată ieşiră de-a-ndaratelea din biserică, privind spre înăuntru – la dreapta, către altar – şi vîrîndu-şi fiecare mîna dreaptă într-un bazinet de marmură cu apă sfinţită pentru a-şi face semnul crucii. Erau prea preocupaţi să plece mai devreme de la slujbă pentru a-l observa, dar, în clipa cînd închiseră uşa şi se întoarseră să coboare pe scară, se îndreptară de spate, văzîndu-i hainele, şi se foiră jenaţi.

Drew îşi înclină biretta pe o parte, ţinînd cartea de rugăciuni în faţa stiharului.

– Oh, ăă... Bună seara, părinte, şopti bărbatul.

Drew dădu din cap, sobru, vorbind încet:

– Fiule. Fugim de la binecuvîntare, aşa?

– Păi, da, adică, ştiţi, părinte, noi...

– Nu face nimic. Nu e nevoie să-mi explicaţi mie.

Bărbatul şi femeia se priviră, mai liniştiţi.

– Dar s-ar putea să vă explicaţi în faţa Domnului.

Sînt sigur că ați auzit parabola despre oaspeții care au plecat mai devreme de la ospăț.

Roşiră, pînă cînd pistruii femeii nu se mai văzură, iar chipul bărbatului se asortă cu culoarea părului.

– Iartă-mă, părinte, aplecă acesta capul.

Dincolo de uşă, Drew îl auzi pe preot intonînd:

– Sfînta slujbă s-a sfîrşit. Mergeți în pace.

Le adresă un surîs părintesc.

– Dar sînt sigur că ați avut un motiv pe care-l socoteați întemeiat. Cel puțin, ați venit totuşi la slujbă.

– Pe cît de des putem, părinte.

Uşa părții principale a bisericii se deschise, enoriaşii începînd să plece.

Drew ridică mîna dreaptă a binecuvîntare.

– Domnul fie cu voi, le spuse el bărbatului şi femeii, după care deschise uşa de ieşire şi le făcu semn să iasă înaintea lui.

Pe trotuarul întunecos de lîngă biserică, expiră aburi în aerul rece al serii de octombrie şi-şi puse pălăria. Dădu să le ureze bună seara, dar, văzînd că cei doi porneau spre partea din față a bisericii, nu spre strada din spate, îi urmă. În spatele lui, alți credincioşi ieşeau din biserică, mulți venind în aceeaşi direcție. Îi convenea de minune. Cu cît era mai numeroasă mulțimea, cu atît mai bine. Îi auzi vorbind despre predică, despre vreme, despre Michael Jackson (cine-o mai fi fost şi *ăla)*.

– Probabil sînteți nou în parohie, părinte, spuse femeia. Nu v-am mai văzut.

– Mă aflu aici numai pentru cîteva zile, în vizită.

Ajunseră în fața bisericii, unde grosul congregației ieşea pe uşa principală, împrăştiindu-se în ambele direcții ale străzii. Porniră cîteva maşini; traficul se aglomeră. Oamenii se strîngeau în grupuri, vorbind. Perfect, îşi spuse Drew. Dacă cineva urmărea presbiteriul, toată această agitație i-ar fi distras atenția, iar persoana care se pierdea cel mai bine în peisaj ar fi fost un preot.

– Ei, noapte bună, părinte, îl salută bărbatul. Ne vedem la biserică.

Părea să creadă că făcuse un banc nemaipomenit.

După ce acesta luă mîna femeii, Drew afişă expresia mîndră a unui preot care tocmai avusese mulţumirea de a întîlni o pereche de buni bisericoşi catolici.

Expresia nu i se schimbă cînd, dincolo de mulţime şi maşinile ce plecau, îl zări pe părintele Hafer apropiindu-se de presbiteriu din direcţia opusă.

Preotul îşi ţinea batista la gură, tuşind. În toată tevatura, Drew nu-şi putea da seama dacă părintele Hafer era urmărit, dar, într-un fel, nu mai conta. Făcuse tot ce putea, luîndu-şi cît de multe măsuri de prevedere fusese în stare să inventeze. De-acum încolo, totul era mai presus de puterile lui, în mîinile lui Dumnezeu.

„Nu, să nu îndrăzneşti a gîndi aşa," se preveni Drew pe sine însuşi. „Nu poţi spera că depinzi de Dumnezeu. Domnul îi ajută pe aceia care se ajută singuri."

Traversă strada spre presbiteriu. Un moment, avu îndoiala disperată că procedase bine îmbrăcînd stiharul alb peste sutană. În lumina lămpii de la intrarea presbiteriului, stiharul constituia o ţintă perfectă. Simţi mîncărimi pe şira spinării. Întinse mîna spre clanţă, o apăsă, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Dar încă nu se afla în presbiteriu. Mai fusese odată acolo şi-şi amintea că presbiteriul avea un vestibul, un antreu scurt care ducea la o altă uşă, cu partea de sus făcută din sticlă mată, dincolo de care lumina palidă contura umbrele unor mobile masive. Din mijlocul uşii ieşea o mică manetă, chiar sub geamul opac, iar Drew îşi amintea de data trecută că, dacă răsucea mînerul, de cealaltă parte răsuna un clopoţel, curînd sosind o îngrijitoare pentru a-i deschide. Dacă prefera să nu sune, putea deschide pur şi simplu uşa, intrînd, în ipoteza că nu era încuiată.

Însă n-o făcu nici pe asta. În schimb, se întoarse, privind spre uşa de la intrare, şi aşteptă. Iarna, antreul împiedica frigul să pătrundă în interiorul presbiteriului, deşi Drew nu se putea abţine să nu reflecteze că acei curenţi de aer ar fi fost neînsemnaţi pe lîngă iernile

amarnice petrecute la mănăstire, unde singura sa sursă de căldură consta în lemnele pe care i le aduceau în chilie fraţii mireni, pentru sobă. Pustnicii. Morţi! Cu toţii, morţi! Îi scăpă un geamăt. Deodată, îşi dădu seama că părintele Hafer întîrzia prea mult, că preotul care săvîrşise slujba avea să vină curînd din biserică, pentru a-l descoperi acolo, un străin dîndu-se drept cleric, şi va ţipa recunoscînd veşmintele pe care Drew le furase din sacristie.

Pulsul i se acceleră cînd auzi clanţa. În timp ce se deschidea uşa, Drew se ascunse după ea. Apăru o umbră. Se lipi de perete, simţind apăsarea uşii în piept. Umbra intră. Şi, în timp ce închidea uşa, părintele Hafer se trezi faţă în faţă cu Drew.

12

– Părinte, pot să vă explic.

Ochii părintelui Hafer se dilatară, negri şi totuşi aprinşi de furie.

– *Dumneata*.

Drew ridică mîinile.

– Iertaţi-mă. Sincer. Dacă mi-aş fi dat seama că sunteţi bolnav, n-aş fi... aş fi găsit o altă cale...

– *Dumneata!*

– N-avem timp. Trebuie să plecăm. Aici nu putem vorbi în siguranţă.

Drew rostogolea cuvintele, încercînd să-l calmeze pe preot, să-i oprească o izbucnire atît de indignată, încît să atragă atenţia celor din presbiteriu.

– Credeţi-mă, aş vrea să nu fi trebuit să vă pun pe drumuri atît de...

– N-avem timp? Trebuie să plecăm? Nu e sigur? îl fulgeră din priviri părintele Hafer. Pentru Dumnezeu, ce tot îndrugi? Ai plecat din mănăstire. M-ai silit să sufăr toată şarada aceea cu biletul. Uită-te cum eşti îmbrăcat.

Ți-ai pierdut...

Deodată se opri, rolul de psihiatru cîştigînd întîietate față de cel al preotului. Părea să recunoască greşeala pe care o comisese.

– Nu, părinte, nu mințile. Sufletul, poate.

Arătă spre zgomotele circulației din fața uşii.

– Şi, dacă nu sînt atent, viața. Mănăstirea a fost atacată. Toți călugării sînt morți. Eu sînt urmărit.

Chipul pămîntiu al părintelui Hafer deveni de o paloare şocantă. Făcu un pas înapoi, fie revoltat de cuvintele lui Drew, fie din teamă.

– Morți? Dar e cu neputință! Îți dai seama ce spui?

– V-am spus că n-avem timp. Amîndoi sîntem în pericol. Cei care i-au ucis pe ceilalți pot veni aici. S-ar putea să fi şi ajuns deja.

Părintele Hafer privi spre uşă.

– Dar e'o nebunie. Nu în...

– Mai tîrziu. Am să vă explic. Dar mai întîi trebuie să plecăm. Ştiți vreun loc unde putem vorbi? Un loc sigur.

Auzind un zgomot neaşteptat, Drew se răsuci spre uşa interioară a presbiteriului. Aceasta se deschise, un preot înalt şi slab privind afară îngrijorat.

– Mi se păruse că aud voci.

Îi studie pe amîndoi, atent la stiharul şi sutana lui Drew, încruntat, devenind conştient de agitația ce li se citea pe chipuri.

– Părinte Hafer? E totul în ordine?

Lui Drew îi bubuia inima în piept. Rămase cu ochii spre părintele Hafer.

Acesta păru să-şi țină respirația. Îl privi la rîndul său, pătrunzător, în cumpănă, după care se întoarse spre preotul din uşa deschisă.

– În ordine? Nu, deloc. Tocmai am primit o veste proastă despre cineva pe care-l sfătuiam. Mă tem că trebuie să plec din nou.

Drew îşi simți muşchii abdomenului relaxîndu-se.

Preotul din uşă cugetă la cele auzite.

– Dacă trebuie neapărat. Nu uitați, părinte, trebuie să vă odihniți.

– Mai tîrziu. Această problemă nu poate să mai aştepte.

Cel de la uşă reveni cu privirea spre Drew.

– Se vede că ați venit în mare grabă, de nu v-ați schimbat nici veşmintele după slujbă. Din ce parohie sînteți...?

Părintele Hafer îl întrerupse:

– Nu, e mai bine să nu violăm o confesiune. Nu ți-ar prinde bine să te împovărezi cu informații buclucaşe.

– Da, adevărat. Înțeleg.

– Dar...

Deznădăjduit, părintele Hafer se răsuci spre Drew.

– ...poate că *acum* veşmintele pot fi scoase.

Se priviră lung.

PARTEA A TREIA
PĂZITORUL

Refugiul

1

– Nu. Categoric, nu. Cu *toții?*

Glasul părintelui Hafer se frînse. Drew şedea în fața lui, măsurîndu-l din priviri.

Preotul părea să creadă şi totuşi să facă eforturi împotriva acestei convingeri, ca şi cum, inițial bănuind că Drew îşi pierduse mințile, acum ar fi încercat înnebunit să şi le apere pe ale lui, punînd la îndoială inacceptabilul, insuportabilul.

– Nici unul, Dumnezeu să ne ajute, n-a supraviețuit?

– N-am căutat prin toate chiliile. Nu aveam timp. Nu eram în siguranță. Dar în cele unde m-am uitat... şi în bucătărie, unde am găsit doi frați epitropi împuşcați. Înțelegeți, la început, clopotul n-a bătut de vecernie. Apoi a bătut, dar mai tîrziu decît ar fi trebuit. Aşa am ştiut că toți muriseră.

– Nu sînt sigur că...

– Obişnuința. Dacă vreun călugăr supraviețuia, n-ar fi ştiut că restul erau morți. Simțind chemarea clopotului, ar fi mers din capul locului la capelă.

– Şi?

Părintele Hafer părea să dorească a adăuga „ar fi scăpat".

– Ar fi fost executat. N-am auzit nici o împuşcătură, armele trebuie să fi fost dotate cu amortizoare. Apoi, trebuia de asemenea să presupun că echipa avea garote.

Părintele Hafer se holbă la el ca şi cum cuvîntul „garote" ar fi aparţinut unei limbi neinteligibile. Şocat de brusca înţelegere, chipul i se schimonosi. Se aplecă în scaun, îngropîndu-şi faţa în mîini, şi gemu:

– Dumnezeu să-i ierte.

2

Se aflau într-un apartament de la etajul patru al unei clădiri de sticlă şi crom. Părintele Hafer parcase microbuzul presbiteriului într-un garaj subteran, apoi îl condusese pe Drew, cu un ascensor, pînă la intrarea locatarilor.

Dar, după ce preotul încuiase uşa şi aprinsese luminile, Drew privise în jur derutat. *Living-room*-ul era elegant mobilat, dar totuşi de o stranie impersonalitate, amintindu-i de o cameră de hotel luxos.

– Ce *este* aici? Sînteţi convins că e...?

– „Sigur" e cuvîntul pe care l-ai folosit adineaori. N-ai de ce-ţi face griji. Nimeni, sau în orice caz foarte puţini oameni, au cunoştinţă de acest loc.

– Dar de ce?

Apartamentul îl făcea să fie nervos. Părea nelocuit.

– La ce se foloseşte?

Părintele Hafer nu se arătă dornic să răspundă.

– La chestiuni discrete. Îndatoririle mele de psihiatru nu se limitează numai la recomandarea carthusienilor. Sînt adesea chemat să consiliez preoţi din felurite ordine care – să zicem – au probleme speciale. O criză de

credință. O slăbiciune exagerată față de cîte o tînără din corul parohiei. Preferințe pentru alcool, chiar droguri, sau chiar un alt bărbat. Sper că nu spun nimic care să te şocheze.

– Ispita este cheia naturii omeneşti. În viața mea dinainte, luam drept garantat faptul că oricine are o slăbiciune. Nu trebuia decît să caut pînă o găseam. Dacă oamenii n-ar fi păcătoşi, toate rețelele de informații ar rămîne fără lucru.

Părintele Hafer dădu din cap, trist.

– Amenințarea cu candalul. În această privință, că lumile noastre nu sînt chiar atît de depărtate. Un preot care se găseşte în conflict moral cu jurămintele lui sacre devine uneori atît de descumpănit, încît...

– Clachează?

– Prefer să spun că are o prăbuşire nervoasă. Sau bea mult, încît primejduieşte reputația Bisericii.

– Deci folosiți acest loc ca să-i calmați sau să-i dezintoxicați.

– Pentru odihnă şi consultații. Sau, în cazuri de urgență, devine o mănăstire temporară, cît timp se fac aranjamentele pentru a-i duce la casa de odihnă a ordinului. Căci, la o adică, separația dintre Biserică şi stat nu e întotdeauna atît de clară pe cît cere Constituția. Politicienii care oferă stimulente Bisericii în schimbul voturilor catolicilor preferă adesea să ne întîlnim aici decît să fie văzuți sosind la cabinetul episcopului sau al cardinalului.

– Cu alte cuvinte, o casă sigură[1] pentru preoți, spuse Drew amar. Nu, părinte, lumile noastre nu sînt deloc diferite.

---

1. – Teren neutru; vezi romanul „Frăția trandafirului", de acelaşi autor, Editura MIRON, 1996.

3

– *Dumnezeu să-i ierte.*

Drew nu era prea sigur la cine se referea părintele Hafer – la sufletele călugărilor ucişi sau la oamenii care-i asasinaseră.

Geamătul declanşă un nou acces de tuse.

Drew îl privi, neputincios. Oricît de bolnav păruse a fi părintele Hafer cînd îl văzuse de pe acoperişul acela, la Boston Common, de-aproape preotul arăta şi mai rău. Pielea sa, care întotdeauna fusese pămîntie, se închisese acum şi mai mult la culoare, era mai cenuşie, ducîndu-l pe Drew cu gîndul la intoxicaţiile cu plumb.

Sau la un alt gen de otrăvire. Chemoterapia. Carnea se uscase pe obraji şi bărbie, reliefînd şi mai mult oasele feţei. În acelaşi timp, pielea părea dezlipită de oase, gata să se jupoaie. Ochii erau bulbucaţi. Părul – cîndva grizonat – devenise acum de un alb fără luciu, rar, subţiat şi sfărîmicios.

Începuse să i se comprime şi trupul; costumul negru şi gulerul alb atîrnau pe el ca şi cum le-ar fi luat cu împrumut de la un om mai voluminos. Drew nu se putea abţine să nu le compare cu felul cum propriii lui blugi, vestă şi cămaşă de împrumut îi veneau cam prea largi. Exista însă o diferenţă. Trupul zvelt şi mlădios al lui Drew avea culoarea sănătoasă a ascetului, cîtă vreme cel al preotului părea să absoarbă lumina în loc de a o reflecta – ca o gaură neagră, prăbuşindu-se în sine.

A morţii.

– *Garote?* înghiţi în sec, scîrbit, părintele Hafer. Dar nu eşti sigur. Din cîte poţi spune, n-au fost împuşcaţi decît cei doi fraţi epitropi din bucătărie. N-ai văzut nici o urmă de strangulare.

– Întocmai. Cu excepția personalului de la bucătărie, leșurile pe care le-am văzut fuseseră otrăvite.

– Atunci – Dumnezeu să-i ierte – există o șansă de a nu fi suferit.

– A, mai mult decît o șansă. N-au știut nici un moment ce li se întîmpla.

– *Dar cum poți fi atît de sigur?*

– Datorită șoarecelui.

Preotul îl privi neînțelegînd nimic.

– Am așteptat pînă acum să vă spun despre ceva anume.

Oftînd, Drew îi arătă punga de plastic cu trupul lui Stuart Little.

– Otrava l-a omorît instantaneu. Dacă nu i-aș fi aruncat o bucățică de pîine, zăbovind apoi să-mi spun rugăciunea, acum eram eu însumi mort.

Părintele Hafer reacționă cu oroare.

– Ai purtat tot timpul cu dumneata *lucrul* acela?

– Am fost nevoit.

– *De ce?*

– Cînd am coborît din pod, nu știam dacă fuseseră luate cadavrele sau nu. Mai tîrziu, am văzut că încă mai erau în chilii. Dar dacă, după fuga mea, echipa revenea și le ridica de-acolo? Trebuia să iau cu mine cadavrul șoarecelui, ca să aflu ce otravă a fost folosită. Unii specialiști au semnele lor distincte. Țin la tipuri anumite. Sper că o autopsie îmi va spune...

– Specialiști? Tipuri? Autopsia pe un șoarece? Și l-ai dus în buzunar? Am greșit. Dumnezeu să-i ierte? Nu, nu pe ei. Dumnezeu să ne ierte pe *toți*.

Părintele Hafer se ridică în picioare, furios.

– Spui că mănăstirea a fost atacată acum patru nopți?

– Întocmai.

– Iar dumneata ai scăpat peste altele două? deveni strident glasul preotului.

– Da.

– Dar în loc să te duci la poliție, ai pierdut atîta timp numai ca să vii la mine.

– Nu-mi puteam asuma riscul să mă rețină în închisoare. Aş fi reprezentat o țintă.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu puteai să le telefonezi măcar? Acum, urma s-a răcit. Le va fi mai greu să ancheteze.

– Nu. Am avut un alt motiv pentru care nu le-am telefonat. *N-am putut*.

– Mi-e imposibil să înțeleg de ce.

– Nu-mi revenea mie hotărîrea. Trebuia să afle mai întîi autoritățile Bisericii. Şi să decidă ele ce e de făcut.

– Să decidă? Chiar crezi sincer că ar fi avut o altă variantă decît să anunțe poliția?

– Probabil că ar fi avut, dar nu imediat.

– Vorbeşti fără sens.

– Cu deplin sens. Amintiți-vă cine sînt. Cine am fost. *Unde* am fost.

Cînd implicațiile îi deveniră clare, părintele Hafer gemu.

– Cît îmi doresc să nu fi venit niciodată în biroul meu, spuse el, apoi păli. Spui că lumile noastre nu sînt diferite? Categoric, aşa vor interpreta duşmanii Bisericii situația asta. Din cauza *dumitale*. Şi dintr-a *mea*. Din cauza slăbiciunii mele de a crede că doreai mîntuirea, în pofida păcatelor dumitale şocante.

– Dar o doresc!

Părintele Hafer îşi înfipse unghiile în palme.

– Din cauză că le-am recomandat carthusienilor să te primească. Din cauză că te-au ajuns din urmă propriile dumitale crime, iar acum acei sfinți călugări au suferit pedeapsa destinată dumitale – tuşi – am primejduit nu numai reputația carthusienilor, ci şi pe a Bisericii Maicii Domnului însăşi. Parcă văd titlurile din ziare. Biserica Catolică protejează un asasin, oferă refugiu unui ucigaş internațional...

– Dar eu eram de partea...

– Binelui? Asta vrei să spui? A binelui? Ucigînd?

– Am făcut-o pentru țara mea. Credeam că procedez just.

– Şi pe urmă ai tras concluzia că te înşelaseşi?

Glasul părintelui Hafer era plin de dispreț.

– Și ai vrut să fii iertat? Aha. Acum, călugării aceia sînt morți. *Și ai pus Biserica în pericol.*

– Ar fi bine să vă stăpîniți.

– *Să mă stăpînesc?*

Se apropie de sofa, înșfăcă telefonul de pe măsuța alăturată și apăsă un șir de cifre.

– Stați o clipă. Pe cine sunați? Dacă e poliția... întinse Drew mîna spre telefon.

Cu neașteptată putere, Părintele Hafer îi împinse mîna la o parte.

– Aici părintele Hafer. E acolo? Bine, trezește-l. Am spus să-l trezești. E urgent.

Cu receptorul la ureche, Părintele Hafer își făcu mîna căuș peste microfon.

– Voi muri pînă la sfîrșitul anului.

Ridică mîna, făcîndu-i lui Drew semn să tacă.

– Ce legătură are? Îți mai amintești convorbirea noastră de acum șase ani?

– Desigur.

– Am vorbit despre jurăminte. Eu am spus că mă temeam să recomand admiterea unui om atît de tînăr ca dumneata în regimul riguros al carthusienilor, fiind răspunzător de sufletul dumitale dacă găseai sacrele legăminte ale ordinului prea aspre și le încălcai.

– Mi-amintesc.

– Și mi-ai răspuns că oricum aș fi fost răspunzător dacă-ți refuzam cererea. Fiindcă trăiai o asemenea disperare, încît altminteri te-ai fi sinucis. Dacă te respingeam, aș fi fost responsabil de damnarea dumitale.

– Da.

– A fost un raționament ipocrit. Sufletul fiecărui om cade în propria lui răspundere. Sinuciderea dumitale ar fi fost o damnare autoimpusă. Dar ți-am ascultat confesiunea. M-am gîndit, un om cu trecutul dumitale, ce speranță de mîntuire mai avea? Ce posibilă penitență putea să-ți compenseze cumplitele păcate?

– Așa că ați recomandat ordinului să mă primească.

– Iar acum, dacă nu eram eu, călugării aceia încă s-ar mai strădui să-şi mîntuiască sufletele. Datorită mie, au murit. Acesta nu e un simplu scandal. Nu e numai o controversă despre protecţia acordată de Biserică unui criminal. Bătu-te-ar Dumnezeu. Dumneata eşti responsabil faţă de ei, faţă de mine. Şi din cauza dumitale, mi-am primejduit sufletul. Ţi-am spus că voi muri. Pînă la Crăciun. *Cred că m-ai azvîrlit drept în iad.*

Drew îl privi cu ochi mari, asimilînd acuzaţia, iar acum îi veni lui rîndul să se aplece înainte, să-şi îngroape faţa în mîini. Ridică brusc privirea, auzindu-l pe părintele Hafer vorbind la telefon:

– Excelenţa Voastră? Regret profund că vă deranjez atît de tîrziu, dar s-a întîmplat ceva îngrozitor. Catastrofic. Se impune să vă întîlnesc neîntîrziat.

4

Episcopul, Excelenţa Sa Preaînaltul Peter B. Hanrahan, avea un chip rectangular, îngust. Se apropia de cincizeci de ani şi, cu toate că se trezise de nici o oră, părul său scurt, blond-nisipos, arăta proaspăt spălat şi uscat cu foenul. Era pieptănat impecabil. Ochii lui verzi îi sugerau lui Drew porţelanul, dar sclipirea lor, observă, era acea a oţelului.

Episcopul stătea la un birou mare de stejar, într-un cabinet lambrisat, decorat cu plăci omagiale de la diverse organizaţii caritabile – protestante şi evreieşti, pe lîngă cele catolice – alături de fotografii lucioase, înrămate, care-l reprezentau rînjind şi dînd mîna cu feluriţi primari ai Boston-ului, guvernatori ai statului Massachusetts şi preşedinţi ai Statelor Unite. Dar fotografiile împreună cu cîţiva Papi ocupau locul de onoare, pe peretele dinapoia biroului.

Poate fiindcă presimţise o întîlnire atît tulburătoare, cît şi prelungită, venise la birou îmbrăcat în haine ce

arătau considerabil mai confortabile decît roba episcopală sau costumul preoțesc negru cu guler alb. Alesese o pereche de mocasini gri, pantaloni marinărești reiați, o cămașă *Oxford* bleu-deschis, cu nasturi, și un pulover de Burgundia, căruia îi trăsese ușor mînecile, dezvăluind un ceas *Rolex*. Din oțel totuși, nu de aur.

Lui Drew i se părea că arăta a politician, comparație adecvată, întrucît la acel nivel, oficialitățile Bisericii trebuiau să fie și oameni politici. Blîndețea glasului, cuvintele alese cu grijă și eficiență, erau probabil nu atît rezultatul predicilor duminicale, cît al negocierilor cu oamenii de afaceri catolici locali, pentru donații în proiecte de construcție ale diocezei.

Excelența Sa stătea la birou, cu scaunul înclinat pe spate și ochii concentrați, fermi, în timp ce părintele Hafer și, apoi, Drew, îi explicau.

De patru ori, episcopul îi ceru lui Drew lămuriri. Privi șoarecele din punga de plastic, dădu din cap și-i făcu semn să continue.

În sfîrșit, Drew încheie ceea ce considera, mașinal, ca fiind raportul lui, practic al doilea în noaptea aceea. Se uită la ceas. Era ora unu și șapte minute. Deși ferestrele erau acoperite cu draperii bej, groase, se auzea vuietul înăbușit al cîte unei mașini trecînd pe-afară. În rest, odaia era învăluită în tăcere.

Episcopul își mută privirea nepătrunsă de la Drew la părintele Hafer, apoi din nou spre Drew. Clipea din ochi, dar altminteri stătea nemișcat. Tăcerea se prelungea. Brusc, scaunul scîrții cînd episcopul se aplecă înainte, rezemîndu-și coatele pe birou.

Ochii îi sclipiră tăios.

– Ai suferit, fără îndoială, o serie de evenimente cum nu se poate mai remarcabile.

Glasul îi rămăsese răsunător, calm.

– Și, desigur, dintre cele mai tulburătoare.

Stătu pe gînduri, apoi apăsă un buton al intercomului.

– Paul?

Răspunse un glas bărbătesc la fel de calm:

– Excelența Voastră?
– Ah, bun, nu te-ai întors în cameră.
– Mă gîndeam că poate aveți nevoie de mine.
– Nu știu cum m-aș descurca fără tine. Îl mai ții minte pe Pat Kelley?
– Vag. Dar îi pot consulta dosarul.
– Nu e nevoie. Are o firmă de echipamente pentru construcții. Vara trecută, a făcut, împreună cu soția, o călătorie la Roma. A întrebat dacă aș putea aranja ca Sfinția Sa să le dea o binecuvîntare.
– A, da, acum îmi amintesc, chicoti glasul. A pus în ramă certificatul de binecuvîntare și l-a agățat pe perete în birou.
– Dacă nu mă înșală memoria, firma lui are un elicopter. Susține că îl folosește să ridice utilaje grele pe înălțimi, dar am bănuit întotdeauna că nu este decît o jucărie pe care o exclude de la impozitul pe venit. Vrei să-i telefonezi, te rog? Spune-i că Biserica sa îi cere o favoare, împrumutul elicopterului. Explică-i că iau legătura cu el ca să-i mulțumesc de îndată ce voi putea.
– Desigur, Excelența Voastră. Fiți convins că discut cu el înainte de a pleca spre birou.
– Nu, acum.
– Adică să-l scol din somn?
– Vreau să am la dispoziție elicopterul pînă se crapă de ziuă. Dacă ezită, fă o aluzie că Cavalerii lui Columb ar putea da un banchet în onoarea lui. Apoi, caută în computer preoți din dioceză care au experiență spitalicească sau au luptat în război. Trei vor fi de ajuns, dar unul dintre ei trebuie să poată pilota elicopterul.
– Prea bine, Excelența Voastră. Altceva?
– Da, adu-ne niște cafea, eventual și cîteva gogoși. O vreme, voi fi foarte ocupat.
Episcopul Hanrahan ridică degetul de pe intercom și păru să-și organizeze gîndurile.
– Permite-mi să te întreb ceva, frate MacLane. Doresc să fiu sigur că înțeleg situația. După ce ai fugit, grija dumitale – în afară de propria siguranță – a fost binele

Bisericii? Din acest motiv nu ai anunțat autoritățile, ci ai venit la duhovnicul dumitale şi apoi la mine?

– Aşa este.

– Atunci, pot presupune că ai unele sugestii practice privind felul cum ar trebui să tratez aceste informații?

Drew încuviință.

– Concret, care anume?

– Trei posibilități, îşi atinse Drew degetele arătătoare unul de altul. Mai întîi, în calitate de carthusieni, acei călugări se despărțiseră de lume. Vînduseră toate proprietățile pe care le dețineau şi închiseseră conturile bancare, demisionaseră din slujbă. Şi-au luat rămas-bun pentru totdeauna de la prieteni şi rude, şi au dat clar de înțeles că nimeni din viața lor trecută nu va mai putea lua vreodată legătura cu ei. Nici o vizită, nici un telefon, nici o scrisoare. Au anunțat pînă şi guvernul că vor înceta să mai achite impozitele.

– Sînt la curent cu acest lucru. Te rog să-ți enunți sugestia.

– În ce priveşte restul lumii, aceşti oameni puteau fi deja morți. Deveniseră invizibili şi, în cursul firesc al evenimentelor, murind, ar fi rămas la fel de invizibili. Cum nu mă îndoiesc că ştiți, carthusienii nu folosesc sicriu. Trupul complet îmbrăcat este depus pe o scîndură, cu fața ascunsă sub glugă. Roba de bătută în cuie de scîndură. Apoi trupul este înmormîntat într-un cimitir privat, însemnat doar cu o cruce albă, simplă. Pentru a spori umilința, nu există nici o inscripție.

– Şi de aceasta sînt conştient. Unde vrei să ajungi?

– Urmați procedura.

– Poftim?

– Dați-i înainte şi îngropați-i.

– *Şi să nu spunem nimănui?*

– Cine ar şti? Dacă mureau de epidemie sau prin otrăvirea accidentală a mîncării, Biserica ar fi făcut publicitate? S-ar fi mulțumit să-i dea odihnei veşnice. Tot invizibili ar fi rămas. Secretul Bisericii.

– Cu alte cuvinte, propui ca Biserica să acopere un

asasinat în masă?

– E o posibilitate.

Episcopul Hanrahan îl privi lung.

– Dar dacă autoritățile nu pot investiga, dacă nu-i pot găsi pe cei vinovați, cine, îngăduit fie-mi să întreb, ar putea să pedepsească...?

– Dumnezeu.

Capul episcopului zvîcni înapoi.

– Am uitat, pare-se, că şi dumneata ai fost carthusian. Ai o credință remarcabilă.

– Nu, vă rog, nu spuneți asta. Credință? Eu cred în iad.

– Într-adevăr, se încruntă episcopul. Deci, pentru a proteja reputația Bisericii, lăsăm omorurile în seama Judecății de Apoi şi, între timp, ne prefacem că nici nu s-au întîmplat?

– Am spus că e o variantă. Trebuie analizată.

– Dar ai acționa în virtutea ei?

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă e prea mare riscul ca povestea să iasă la iveală. O operațiune de acest gen – curățenia, înmormîntarea – cere mult personal, apare probabilitatea bîrfelor. Dacă aceasta ar fi o misiune informativă, dacă de curățenie s-ar ocupa nişte profesionişti, nu mi-aş face griji. Dar treaba o vor face nişte preoți şi se vor confrunta cu ceva atît de şocant, încît s-ar putea să nu-şi poată ține gura după aceea.

Episcopul stătu pe gînduri.

– Poate. Să nu uităm însă că preoții sînt deprinşi cu legămîntul păstrării secretului. I-aş putea pune să jure discreție.

– Chiar şi aşa, ce rost are să procedăm dur? De ce să amestecăm o mulțime de oameni? Problema nu este că acei călugări au fost ucişi. Problema e...

– Dumneata, spuse părintele Hafer, vorbind pentru prima oară de o bună bucată de vreme.

Drew dădu din cap, sumbru.

– Eu.

– Precum şi dumneata, îi spuse episcopul părintelui Hafer. Dacă nu erai dumneata, nu s-ar fi întîmplat nici un masacru.

– Sînt pe deplin conştient, Excelenţa Voastră. *Mea culpa.* Curînd va trebui să dau seamă pentru sufletul meu.

Părintele Hafer încercă fără succes să-şi înăbuşe o tuse.

Privirea severă a episcopului se îmblînzi.

– Iartă-mă. N-ar trebui să vorbesc aspru.

Se întoarse spre Drew.

– A doua sugestie?

– Nu ştergeţi urmele crimelor. În schimb, ştergeţi dovezile prezenţei mele în mănăstire. Scoateţi totul din chilia mea. Făceţi-o să pară nelocuită. Eliminaţi-mi dosarul din arhivele ordinului. Apoi, anunţaţi autorităţile şi, cînd vor întreba despre camera goală, explicaţi că ordinul avea dificultăţi în a atrage recruţi, că mănăstirea nu era ocupată complet. Întrucît poliţia nu va avea cum să afle că acolo i se acordase refugiu unui fost asasin, Biserica va evita scandalul.

– Şi recomanzi această a doua variantă?

– Are meritul de a fi simplă. Poliţia poate să ancheteze. Nu există aproape nici o şansă să vorbească cineva. Singurii oameni care ştiu sîntem noi trei şi cei care-mi vor elibera chilia.

Tăcu o clipă.

– Mai este şi o a treia opţiune, desigur.

– Într-adevăr?

– Cea mai simplă dintre toate.

– Şi anume?

– Să spuneţi poliţiei adevărul.

Episcopul îngustă ochii.

Intercomul sună. Apăsă un buton.

– Da?

– Excelenţa Voastră, am rezolvat cu elicopterul.

– Şi echipajul?

– Iezuiţi. Înainte de a fi intrat în ordin, au luptat în Vietnam. Unul dintre ei a pilotat un avion de vînătoare.

– Adecvat. Comandourile Bisericii. Alte cîteva lucruri, continuă episcopul. Aş dori să ne stabileşti o audienţă la cardinal dimineaţă, cît mai devreme posibil.

– Doriţi să-l trezesc?

– Milostive Doamne, nu. Aşteaptă pînă la şapte. Înainte de a-şi rosti slujba privată zilnică. Şi, Paul, sînt puţin nedumerit cu privire la cine deţine jurisdicţia asupra carthusienilor din Vermont. Află.

– Imediat, Excelenţa Voastră.

Episcopul eliberă butonul intercomului. Se rezemă de spătar.

– Probabil te întrebi ce fac.

– Cîtuşi de puţin, răspunse Drew. Plănuiţi să-i trimiteţi pe iezuiţii aceia la mănăstire. Ca să se asigure că spun adevărul.

Episcopul clipi din ochi.

– Şi intenţionaţi să vă întîlniţi cu cardinalul la timp pentru a trimite un mesaj ca să-i opriţi, dacă nu e de acord cu dumneavoastră. Dar vă îndoiţi că o va face. Există toate şansele să vă laude pentru a fi acţionat atît de rapid. Partea cea mai grea, decizia finală, o veţi lăsa în seama lui.

– Trebuie să recunoşti că povestea dumitale trezeşte scepticismul. O mănăstire plină de cadavre? Zău aşa, aş fi necugetat să iau hotărîri înainte de a fi în posesia tuturor faptelor.

– Dar de ce aş minţi?

– Poate nu să minţi. Poate că, după şase ani de sihăstrie, te-ai înşelat. Ai făcut o confuzie.

– Deranjat mintal?

Drew se simţea jignit.

– Fireşte că nu. *Confuz.* În acest moment, cine poate spune? Tot ce ştiu e că ai în buzunar un şoarece mort de cîteva zile. În locul meu, ai considera că asta inspiră încredere?

Episcopul privi spre punga de plastic de pe birou. Cu prea mare indiferență, întinse mîna spre ea. Ca fulgerul, Drew îi interceptă mîna. Episcopul tresări.

– Te-ai ataşat de micul dumitale prieten?

– Să zicem că sînt sentimental.

Expresia episcopului deveni dură.

– Prea bine. Dacă Eminența Sa, cardinalul, e de acord, elicopterul ar trebui să ajungă la mănăstire pe la amiază. Iar dacă ceea ce susții e adevărat, vom hotărî care dintre opțiunile propuse de dumneata pare cea mai înțeleaptă.

– Şi pînă atunci?

– Ai nevoie de un loc unde să rămîi. Indiferent de adevărul spuselor dumitale, eşti vizibil epuizat. Şi aş putea sugera că o schimbare de îmbrăcăminte ar fi adecvată.

Drew coborî privirea, conştient de cum arăta, spre hainele sale deteriorate, de om al pădurilor.

– Deci, unde mă trimiteți?

– Încă nu ştiu exact. Va trebui să mă consult cu Paul.

Părintele Hafer tuşi.

– Dar eu? Să-mi fac planuri de a-l însoți?

Episcopul țuguie buzele.

– N-aş crede. Nu trebuie să atragem atenția asupra noastră. Pînă nu ştim exact cum se prezintă situația, e mai bine să ne urmăm programul regulat. Propun totuşi un lucru. Ai ascultat mărturisirea acestui om?

– Desigur. Înainte de a recomanda să-l accepte carthusienii. Viața de sihăstrie era penitența lui.

– Nu, recent vreau să spun. Astă-seară.

– Păi, nu. Adică... se încruntă părintele Hafer. Nu m-am gîndit...

– Fiindcă susține că a ucis un om, acum două nopți. Dacă e adevărat, sufletul lui este în pericol. Trebuie să fie absolvit.

Drew îşi aminti de crucifixul pe care-l folosise ca armă şi se întrebă dacă mai era posibilă absolvirea.

5

– Trezeşte-te, spuse glasul. Am ajuns.

Drew zăcea pe bancheta din spate a *Cadillac*-lui negru după care trimisese episcopul. Şoferul – un tînăr zvelt, atletic, cu ochi albaştri şi tunsoare perie, purtînd pantofi sport, blugi şi o bluză cu inscripţia *U. of Mass*[1] – îi fusese prezentat ca părintele Logan:

– Dar poţi să-mi spui Hal.

Preotul arăta ca şi cum ar fi aparţinut unei echipe sportive universitare. Lui Drew îi trebui un moment pentru a recunoaşte dubla semnificaţie a cuvîntului *Mass*[2] de pe cămaşă.

Părăsiseră reşedinţa episcopului cu puţin înaintea zorilor şi, în timp ce *Cadillac*-ul se îndrepta spre vest, pe şoseaua 90, printre luminile răzleţe ale traficului, la ieşirea din Boston, Hal spusese:

– Avem ceva de mers. Poţi foarte bine să dormi puţin.

Dar avea prea multe la care să se gîndească. Drew nu se simţise obosit. Totuşi, după ce opriseră să ia micul dejun, adormise de cum revenise în maşină. Mai tîrziu, avea să se întrebe dacă nu cumva i se administrase un somnifer. Dar Hal nu se apropiase nici un moment de mîncarea lui Drew. „Decît," îşi spuse el, „cînd m-am dus la toaletă. Dar de ce ar vrea episcopul să mă adoarmă?"

Se gîndi la asta pe cînd zăcea în spatele *Cadillac*-

1. – (Abr.) *University of Massachusetts* = Universitatea Massachusetts.
2. – (şi) slujbă religioasă.

ului, prefăcîndu-se a se deştepta încet după ce Hal îi vorbise. Ridicîndu-se, se frecă la ochi, privind printre gene spre soarele strălucitor al dimineţii şi seducătoarele nuanţe ale arţarilor de pe colinele ce mărgineau drumul. Deodată îşi dădu seama că, fie şi dacă n-ar fi fost tranchilizat, efectul era acelaşi. Nu ştia unde se afla.

– Am ieşit de pe şosea?

– De-o vreme. Cum ai dormit?

– Ca un prunc.

Drew observă zîmbetul lui Hal.

Drumul era asfaltat, cu două benzi, mergînd printre munţi. Nu se vedeau alte maşini, nici clădiri. Ceasul digital de bord arăta ora 10:31.

– Sîntem tot în Massachusetts?

– Mhm.

– În care parte?

– Capătul apusean.

– Dar unde, exact?

– E un traseu complicat. Ar dura prea mult ca să-ţi explic.

– Şi spuneai că am sosit... acolo unde m-oi duce.

– Nu mai e mult. Voiam să-ţi dau posibilitatea de a te trezi pînă ajungem.

Nemulţumit, Drew studie terenul, continuînd să se întrebe unde se aflau. Intraseră într-o vale blîndă, împădurită, unde cotiră pe un alt drum. După încă patru sute de metri, ajunseră la un zid înalt de piatră, în dreapta, şi intrară pe poarta unui gard metalic. În depărtare, Drew văzu un crucifix înalt, alb, aureolat de soare, în vîrful unei mari clădiri paralelipipedice. O încadrau clădiri mai mici. Incinta era spaţioasă. Iarba, deşi cafenie acum, în octombrie, fusese tunsă recent. Arbuşti înconjurau rondurile de flori ofilite. Apropiindu-se, Drew zări un teren de baschet pustiu.

– *Ce*-i aici?

Aparenta linişte a locurilor nu-l încuraja. Se întreba dacă nu o fi fost un sanatoriu.

– Mai multe, răspunse Hal. A început ca seminar. Dar candidații la preoție nu dădeau tocmai buzna, în ultimii cîțiva ani. Aşa că Biserica s-a hotărît să dea în folosință camerele libere. Clădirea din dreapta e un cămin. O dată pe lună, timp de un weekend, vin să se refugieze aici diverse cluburi bărbăteşti catolice.

Drew dădu din cap, simpatizînd cu ideea. Biserica avea credința necesității credincioşilor de a scăpa din cînd în cînd de presiunile lumii dezlănțuite. Aşa că, timp de patruzeci şi opt de ore, îndeobşte de vineri pînă duminică seara, enoriaşii aveau posibilitatea ca, în schimbul unei taxe anume, să se retragă într-un „refugiu", adeseori un seminar, unde se cufundau în ritualuri catolice. Un diriginte, de obicei preot eminent, ținea predici despre problemele dogmei şi ale spiritualității. În afara discuțiilor de grup, conversațiile nu erau permise. În fiecare cameră de cămin se găsea din abundență literatură religioasă, ca sprijin pentru meditație.

– Dar asta, numai o dată pe lună, continuă Hal. Clădirea din stînga e cel mai folosită. E o casă de odihnă. La episcop, te-am văzut discutînd cu părintele Hafer. Ştii, cred că e psihiatru. N-aş vrea pentru nimic în lume să am postul lui. Trebuie să consilieze preoții care nu mai suportă tensiunea jurămintelor.

– Ei, uneori oamenii au şi momente slabe.

– Mie-mi spui? E trist. Ai fi surprins să afli cîte cazuri la limită am adus cu maşina aici. Din cîte-aud, mai sînt în țară încă trei, patru locuri ca ăsta. În clădirea din stînga seminarului sînt dormitoarele. N-au nici o îndatorire, decît, bineînțeles, să-şi rostească rugăciunile zilnice. Altfel, primesc medicamentele şi terapia de la personalul local.

– Cît timp stau?

– O lună, două, majoritatea. Pînă li se termină rachiul sau îşi dau seama că nici chiar sfinții nu trebuie să lucreze douăzeci şi cinci de ore pe zi. Cîțiva însă – ei bine, am adus aici un pastor, acum patru ani, şi încă mai jură că-n fiecare noapte îi cîntă Fecioara Maria.

6

Se opriră în fața clădirii mari din mijloc, cea cu crucea în vîrf. Razele soarelui cădeau după un asemenea unghi, încît umbra crucii se așternea peste *Cadillac* și, cînd coborî, Drew observă că, în pofida cerului senin, aerul era rece.

Se întoarse spre clădire, scrutîndu-i ferestrele. Cărămizile păreau dărăpănate. Treptele de beton aveau crăpături.

– Pare pustiu.

Hal ridică din umeri.

– E aproape unșpe. Seminariștii trebuie să fie la cursuri.

Ca la un semnal, glasurile unor tineri răsunară de undeva din adîncul clădirii:

– Doamne, ai milă. Christoase, ai milă. Slavă lui Dumnezeu în cele mai înalte...

– Sună ca Kyrie și Gloria, spuse Hal. Probabil exersează liturghia.

Drew clătină din cap.

– Cursuri duminica? N-aș crede. Iar slujba trebuie să se fi ținut dimineață la prima oră. Nu, e ceva în neregulă.

Porni pe treptele crăpate.

Hal îl opri.

– Sigur, dar duminica asta e deosebită. Slujba s-a amînat pînă acum.

Nedumerit, Drew se întoarse spre el.

– Nu avem voie să ne apropiem de seminariști. Episcopul i-a spus directorului că vii. Dar se înțelege că n-ai să atragi atenția. Vei dormi acolo, îi arătă el clădirea din dreapta. Unde au loc întrunirile.

Drew se simțea stînjenit.

– Dar dacă se ține o întrunire, ce mai contează dacă mă văd *ei* sau seminariștii?

– În weekend-ul ăsta nu e nici o întrunire. Avem toată clădirea numai pentru noi.

„Cît i s-a spus lui Hal despre mine?“ se întrebă Drew. „De ce am senzația că am mai întîlnit genul lui de om? Felul cum stă în poziție de drepți. Cum se tot uita în retrovizorul mașinii.“ Într-un alt domeniu profesional.

– Mda, va fi frumos și liniștit, continuă Hal. Odihnitor.

Un vînt slab atinse chipul lui Drew. Neliniștit, reveni de pe trepte și îl urmă pe Hal peste gazon, spre clădirea din dreapta. Îl mai deranja ceva.

– N-ar trebui să fim observați; nu crezi c-ar fi mai bine să muți mașina?

– Peste cîteva minute. Oricum trebuie să mă întorc.

– De ce?

– Ca să-ți aduc niște haine. Nu prea am de unde alege. Seminariștii ăștia nu se îmbracă tocmai la modă. Pantofi negri, ciorapi negri, pantaloni negri. Deprimant. Dar le plac sporturile, așa că probabil îți voi putea face rost de un tricou. Poate o bluză de trening. Chiar un hanorac, cine știe. Ți-e foame?

– Legume. Proaspete. Multe.

Hal rîse.

– Mda, morcovi, mm? Ce se-ntîmplă, doctore? Vrei ceva de citit?

Drew clătină din cap.

– Mă gîndeam să fac mișcare.

– Excelent! Îți place baschetul? Ai chef de-un mic unu-la-unu? Nu, stai puțin, n-are nici un rost. Terenul e afară. Nu trebuie să te arăți.

Drew se opri brusc.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă Hal.

– O întrebare. Ard s-o pun.

– Fii invitatul meu.

– Chiar ești preot?

– Oare Papa nu poate suferi bancurile poloneze?

Oare Ioan a fost Botezător? Poţi fi sigur că-s preot.

– Şi altceva?

– Mă scuzi?

– Ce altceva mai eşti... ai fost? Miroşi a informaţii militare de la o poştă, îl privi grav Drew.

– O.K.. Mda, am lucrat în informaţiile militare. La Marină. Ca *Magnum, P.I.*

Drew nu înţelese aluzia.

– Ce te-a determinat să alegi preoţia?

Hal o luă iarăşi din loc.

– Poţi să-ţi alegi camera. Care?

Drew răspunse repede, nevrînd să schimbe subiectul:

– Oricare, lîngă scări, la etajul întîi.

– Mda, la fel aş alege şi eu. Nici un risc să intre careva pe fereastră. Iar înălţimile sînt mai uşor de apărat. Dar nu-i ca la etajul doi, unde durează prea mult pînă ieşi.

– Te-am întrebat de ce ai intrat în preoţie.

– Şi poţi să tot întrebi.

– Atunci îţi cer altceva.

Hal se opri, iritat. Drew continuă:

– Sînt obişnuit cu un sistem. Acum cinci zile, am fost silit să renunţ la el. Iar azi e duminică.

– Şi?

– La episcop, părintele Hafer mi-a ascultat confesiunea. Cinci zile este prea mult. Vreau să-mi primesc împărtăşania.

– Ei, acum vorbeşti. Lasă-ncolo baschetul. Nici eu nu mi-am spus rugăciunea pe ziua de astăzi. Dar n-am ministrant.

– Ba cum să nu. Arată-mi doar drumul pînă la un altar.

– E o capelă în casa de refugiu.

– Am să-ţi umplu sticluţele cu apă şi vin. Voi servi cea mai bună slujbă pe care-ai rostit-o vreodată.

– Amice, ne-am înţeles. Ce-i de rîs?

– Parc-am fi doi puşti gata să se joace.

7

O podea trosni. Drew stătea îngenuncheat, rugîndu-se, în rîndul întîi al capelei. Înălță capul pentru a privi peste umăr spre umbrele din spatele lui.

Nimeni. Reveni către altar, continuîndu-şi rugăciunile.

Trecuse de miezul nopţii. Deşi slujba pe care o servise pentru Hal avusese loc cu aproape douăsprezece ore în urmă, încă îşi mai amintea senzaţia ostiei subţiri şi ţepene pe limbă. I se înălţase sufletul.

Restul zilei îl deprimase. Încercase să-şi facă de lucru – se spălase, se bărbierise şi îmbrăcase hainele aduse de Hal. Se plimbase prin cameră, făcuse flotări şi tracţiuni, repetase paşii de dans ai artelor marţiale şi se întrebase unde dispăruse Hal.

Pe la jumătatea după-amiezei, ştia că elicopterul trebuia să fi ajuns de mult la mănăstire. Iezuiţii găsiseră cadavrele şi-l anunţaseră pe episcop. Episcopul vorbise cu cardinalul. Cardinalul vorbise la Roma. „Atunci, de ce n-a vorbit nimeni şi cu mine? Ce decizii s-au luat? *Ce se întîmplă?*"

Ironia plictiselii sale nervoase îl frapa cu tărie. Timp de şase ani, trăind în singurătate, nu simţise nici un moment povara timpului. Iar acum, după cinci zile de absenţă din mănăstire, nu se mai putea abţine să nu se tot uite la ceas, un ceas luat de la un om pe care-l ucisese. Gemînd, se lăsă în genunchi şi se rugă să i se ridice povara de pe umeri. „Ştiu că nimic nu se întîmplă fără motiv. Eu nu sînt decît un instrument. Dar, rogu-te, Doamne, treacă de la mine paharul ăsta. Tot ce doresc este pacea."

Totul? Atinse umflătura din buzunarul hainei, amin-

tindu-şi nevoia pe care o simţise pentru a răzbuna moartea în flăcări a bărbatului şi a femeii, ţipetele băiatului – şi se rugă pentru sufletul lui.

Aproape de ora şase, Hal intră în camera lui.

– Ţi-am adus lapte şi zarzavaturi. Ziceai că vrei conopidă crudă? Nici fiartă nu pot s-o sufăr.

– Cît timp trebuie să stau aici?

– Pînă la noi ordine, cred. Auzi, dacă te plictiseşti, e un singur televizor în clădirea seminarului, dar pot să-ţi aduc un radio.

– Dar un telefon?

– Linişteşte-te, bine? Respiră aerul de la ţară.

– În casă?

– Ai şi tu dreptate. Dar nu-ţi face griji. Se rezolvă toate.

– Zău?

– La noapte o să fie frig. Dar am descoperit cum se dă drumul la căldură în clădire.

Hal plecă.

Drew se uită din nou la ceas, nerăbdător. Limbile arătau ora şase fix – cînd, ani de zile, sunase vecernia.

Jinduia după satisfacţia pe care o simţise mai devreme, în timpul slujbei. Dorea să restabilească sistemul binecuvîntat al mănăstirii. Ora şase. Ca şi cum ar fi auzit clopotul bătînd de vecernie, îi ascultă chemarea şi ieşi din cameră.

8

Refugiul era cufundat în tăcere. În capătul coridorului ardea un bec, chemîndu-l spre scară. Cu mîna pe balustrada de metal corodat, Drew coborî, ajunse la parter, ignoră holul semiluminat şi-şi continuă drumul spre pivniţă. Îşi trecu mîna peste un zid cu tencuiala igrasioasă, înaintînd prin întuneric spre o uşă aflată în dreapta.

Capela unde servise mai-nainte la slujbă, unde ar fi

trebuit să aibă loc vecernia.

Deschise uşa şi intră. Beznă. Amintindu-şi că în dreapta era un comutator, îl căută pe orbecăite şi-l apăsă. Dar se vede că în pivniță funcționa un alt circuit electric decît cel al etajului întîi şi al camerei lui, căci în fața sa nu rămase decît întunericul. Ziua, soarele ce strălucea pe fereastră, în înaltul unui perete, îi fusese suficient pentru a ajuta la slujbă. Acum însă...

Îşi imagină acele ceasului depăşind ora şase. Imboldul se intensifica. Bîjbîind de-a lungul peretelui din stînga, se ciocni de un scaun. Apoi ajunse la un alt perete, unde-şi dibui drumul pe lîngă compartimentul voluminos al unui confesional. Mirosul de mucegai îi făcu nările să se dilate. Pe sub mucegai însă se simțea tămîia rămasă după ani în şir de slujbe. Cînd atinse cu mijlocul parmalîcul altarului, ştiu că aproape ajunsese acasă. De-ar fi avut măcar chibrituri. Îşi aminti şirurile de lumînări votive care mărgineau pe dinăuntru, la stînga şi la dreapta, pe toată lungimea altarului. Da, cînd încălecă balustrada, păşind înainte, simți chibriturile într-o cupă metalică, frecă unul de marginea acesteia şi zîmbi la vederea flăcării. Zîmbetul îi stărui pe cînd aprindea una cîte una lumînările, inundînd partea dinainte a capelei cu o aură pîlpîitoare. Îngenunche în rîndul întîi, recitînd tăcut rugăciunile de vecernie.

La miezul nopții, neprimind nici pînă atunci vreo veste de la episcop, se simți din nou atras de ritual, revenind să rostească rugăciunile de utrenie.

Şi auzi trosnetul în spatele lui.

9

Prima oară cînd îl auzi, îşi spuse că sunetul nu se datora decît lemnului ce se contracta de frig.

A doua oară, îşi spuse că vechea clădire, obosită, se tasa.

A treia oară, scoase *Mauser*-ul de sub haină şi se lăsă la podea.

– O.K., amice, linişteşte-te, spuse un glas, în spate. N-am vrut să te sperii.

Hal!

Drew rămase ascuns după bancă, pe podea.

– Haide, continuă Hal, bine camuflat în întunericul din fundul capelei. Ştiu unde eşti. Te-am văzut ghemuindu-te. Dar mai întîi am văzut că ai scos un pistol de sub haină. Deci, să fim calmi, da? Era vorba să nu te scap din ochi, nu să te las să mă foloseşti ca ţintă de antrenament.

Drew nu avea de gînd să rişte. Privi spre o uşă din stînga, dincolo de parmalîcul altarului, amintindu-şi de la slujba pe care o servise la amiază că ducea în sacristie. Dincolo de ea, o altă uşă se deschidea spre o scară. „Dacă n-am încotro, pot să sar peste parmalîc şi să fug."

Încă un scîrţîit, mai aproape.

Drew îşi simţi fruntea umezită de năduşeală. În capelă însă era un frig cumplit.

– O laşi mai moale, O.K., pînă-ţi explic? întrebă Hal. Înţelegi, ştiu că ai venit aici la ora şase. Mi-am spus că urmai programul pe care-l avuseseşi la mănăstire. Slujba de vecernie. Următoarea e utrenia, la miezul nopţii. Deci, am coborît mai devreme. Mă gîndeam să te urmăresc fără să mă vezi, ca să nu-ţi deranjez rugăciunile. Nu-mi fac decît datoria. De unde era să ştiu că podelele astea scîrţîie de fiecare dată cînd respir?

Drew stătea în cumpănă. Hal putea spune adevărul. „Dar de ce n-a venit împreună cu mine? Nu mi-ar fi păsat dacă stătea în capelă cît timp mă rugam. Nu, e ceva în neregulă."

Un nou scîrţîit. Şi mai aproape.

Drew se retrase de lîngă bancă, începînd să se tîrască înapoi, spre parmalîcul altarului. Simţea pe piept răceala pardoselii.

– Sîntem chit, spuse Hal, ceva mai aproape. Nu vrei să te-arăţi pînă nu mă vezi pe mine. Dar nici eu nu vreau

s-o fac primul, cît timp ții pistolul în mînă. Uite, am făcut o greşeală neanunțîndu-te că eram aici. Recunosc. Dar trebuie să punem capăt remizei ăsteia. Sînt de partea ta.

Alt scîrțîit.

Drew se mai tîrî un pas spre balustradă. Lumînările pîlpîiau.

– Gîndeşte-te, urmă Hal. Dacă voiam să acționez împotriva ta, o puteam face cît timp dormeai în maşină.

Bine zis.

– Sau aş fi putut...

Scîrțîit. Drew se mai apropie de parmalîc cu cîțiva centimetri.

– ...să te împuşc adineaori în vreme ce te rugai.

La fel de adevărat.

– Deci, hai să declarăm armistițiu. Sînt o victimă a împrejurărilor.

„În regulă," îşi spuse Drew. „Îmi place să mă cred un om cu vederi largi." În loc să se mai tîrască în continuare pînă la altar, se rostogoli în direcția opusă, spre stranele din dreapta capelei.

Ochi şi, pentru prima oară, vorbi:

– Atunci poți să-mi spui de ce ai intrat în preoție.

La sunetul glasului său, uşa capelei zbură de perete. Un bărbat în costum negru, preoțesc, cu guler alb năvăli înainte, cu un *M-16* în mînă.

– Nu! răcni Hal. Se ridică, mult mai aproape decît se aşteptase Drew, ridicînd un braț. În penumbră, era greu de distins. Era posibil să aibă un pistol.

Dar preotul se răsuci spre Hal, apăsînd trăgaciul *M-16*-lui. Flacăra la gura țevii lumină umbrele din fund, cînd arma – pe foc automat – pîrîi, ejectînd tuburile ce țăcăniră pe podea. Forța rafalei îl smulse pe Hal de pe picioare, azvîrlindu-l în perete. Sîngele țîşni. Hal ricoşă, cutremurîndu-se, şi se răsturnă pe podea.

Pe cînd Drew se ridica în genunchi, ochind cu *Mauser*-ul, un al doilea preot apăru în uşă, lîngă primul, strîngînd în mîini un *Uzi* şi mitraliind prin toată capela. Zgomotul, amplificat de ecourile pereților, lovi timpanele

lui Drew. Începură să-i răsune, chinuite.

Se ghemui înapoi după banchetă. *Preoți? Ucigași?* Echilibrul mintal i se clătina. *Religie? Violență?* Contradicția îl șoca.

Asasinii-preoți aveau avantajul întunericului din spate. Nu îndrăznea să apară în lumina lumînărilor pentru a ținti și trage. Un *Mauser* contra unui *M-16* și a unui *Uzi?* Sorții erau împotriva lui. În mirosul acru de cordită ce plutea spre el, se răsuci, sărind în picioare, și se aruncă într-o voltă peste parmalîc. Trupul i se arcui. Ateriză îndesat pe covorul din spate, sufocat de impactul în umăr, și se repezi înnebunit spre ușa sacristiei. În urma lui, gloanțele sfîrtecară altarul.

Imediat, detunăturile sacadate ale unui pistol întrerupseră rafalele. Clocotul inconfundabil al unui 45 automat. Din nou. Și din nou.

Drew înhăță clanța ușii de la sacristie, apăsînd, împingînd, trîntindu-se pentru a-și ascunde trupul. Privi în urmă, zărind fugar că în capelă apăruse încă cineva. Suficient spre a-l face să se oprească pe loc, chircit.

Alt preot. Acesta însă era mai bătrîn. Trecut de cincizeci de ani, înălțime medie, dar piept lat. Umeri musculoși. Păr brunet, trăsături slave, mustață.

În întunericul sacristiei, Drew se sili să privească în continuare. Preotul apăruse – se cutremură Drew, înțelegînd deodată – din confesional.

„A stat acolo tot timpul? Cînd dibuiam eu prin întuneric și m-am ciocnit adineaori de confesionalul acela?"

Ieșise, trăgînd, în momentul cînd fusese ucis Hal. Drew continua să ochească spre preoții din spate, cu o prudență inutilă. Zăceau nemișcați în naos, într-o băltoacă de sînge ce se lățea.

Pistolul se afla în mîna stîngă a preotului. Din unghiul său, Drew vedea bine partea exterioară a mîinii. O lucire de lumină reflectată a lumînărilor îi atrase atenția. Pe degetul mijlociu.

Un inel și, chiar de la distanța aceea, era impresionant. Ireal. Părea să lumineze singur.

Un inel cu o piatră mare şi roşie, strălucitoare.

Preotul, continuînd să țină pistolul ridicat, se răsuci spre uşa deschisă a sacristiei. Deşi nu avea cum să-l vadă pe Drew în întunericul de-acolo, acesta avu cumplita senzația că li se întîlneau privirile. Cu fălcile strînse înverşunat, preotul porni încet spre altar.

Drew încordă degetul pe trăgaciul *Mauser*-ului. Nu ştia dacă să-l împuşte sau să-l ia la întrebări. În fond, omul îi salvase viața.

Oare? „Doi preoți tocmai au încercat să mă ucidă. Hal e mort. Iar ăsta pare a fi gata să-ți smulgă dinții ca penitență, dacă nu-i place ce i-ai spus în confesiune. De ce se ascundea în capelă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă?"

Preotul sări din spațiul deschis, ascunzîndu-se sub parmalîcul altarului.

Drew îşi ținu respirația.

Glasul ce răsună era scos din gît, răguşit, cu un vag accent slavon.

– Ştiu că eşti în sacristie. Ascultă ce-ți spun. Yanus.

Cu greutate, Drew îşi controlă respirația.

– Yanus, repetă glasul slavon. Trebuie să vorbim despre Yanus.

Variantele delicat echilibrate ale lui Drew se răsturnară. Auzind paşi neaşteptați care alergau pe coridor, tot mai tari, mai aproape de capelă, se repezi din loc.

10

Nu fu singurul. Cînd glasurile intrară în capelă, preotul fugi şi el, sărind peste balustrada altarului, spre sacristie.

Drew ajunse la uşa care ducea într-un alt hol şi o deschise. La amiază, cînd îl ajutase pe Hal să se pregătească pentru slujbă, se uitase după uşă, văzînd o scară care urca.

Acum însă, noaptea, fără lumina soarelui intrînd pe fereastră, nu putea distinge treptele.

Nu c-ar fi contat. Nu intenționa să le folosească. În schimb, goni drept înainte, spre intrarea unui tunel. Nu știa unde ducea, dar de un lucru era sigur – cei doi preoți care încercaseră să-l omoare acționaseră cu o asemenea detașare profesională, încît, cu certitudine, trebuia să fi respectat și alte standarde ale meseriei și nu acționaseră singuri. În caz că Drew reușea să scape, aveau să fie și alți asasini care pîndeau scările de ieșire din pivniță. Imediat ce-l auzeau apropiindu-se, urmau a se pregăti să tragă. Dacă ar fi avut timp, putea încerca să urce scara fără zgomot. În urma lui, însă, pașii preotului ce stătuse ascuns în confesional îl obligau să urmeze drumul pe care-l considera cel mai neprevăzut, probabil chiar necunoscut echipei de șoc. În acel caz, nu trebuia să se descurce decît cu preotul ce-l urmărea.

Pașii se apropiau.

În spate, mai departe, alți pași năvăleau în capelă.

Drew alerga prin beznă. Se ciocni de o masă, lovindu-și coapsele, tresărind cînd impactul făcu picioarele mesei să se tîrșească peste pardoseala de ciment.

Se răsuci. Deși nu vedea nimic, auzi scîrțîitul subtil al unor pantofi călcînd cu grijă, foșnetul pașilor apropiindu-se pe furiș. Drew își înfrînă pornirea de a trage. Flacăra la gura țevii *Mauser*-lui i-ar fi dezvăluit poziția. Și la ce bun, dacă nu-și putea vedea ținta? Adevărat, ar fi putut încerca să judece amplasamentul adversarului după sunetele auzite. Dar dacă acesta scotea zgomote înșelătoare pentru a-l păcăli? Dacă Drew trăgea, focul de armă l-ar fi condamnat. Desigur, putea rămîne pe loc, ghemuit într-o parte. În fond, întunericul era specialitatea lui. Lupta corp la corp, complet lipsit de vedere. Dar acest gen de luptă era chinuitor, consumînd mult timp. Pentru a o face cum se cuvine, deci pentru a supraviețui, era necesară grija unui specialist în dezamorsări de bombe.

Drew nu avea timp să fie atent. Trebuia să scape

de-acolo. Din sacristie răsunau ecouri de voci. Se gîndi la probabilitatea ca alți asasini să aştepte în casa de refugiu, continuînd să asculte paşii care se apropiau.

– N-ai înțeles, şopti glasul cu accent slav. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Yanus. Trebuie să vorbim despre Yanus. Mă aflu aici ca să te apăr.

Dezorientat, Drew nu-şi putu permite să-l creadă. Se îndepărtă din nou, grăbit. Celălalt îl urmă. Cînd Drew se opri, se opri şi urmăritorul.

– Lasă-mă să-ți explic, şuieră glasul.

„Ba bine că nu," răspunse Drew în sinea lui, repezindu-se din nou înainte. „Nu ştiu cine eşti sau dacă măcar eşti preot. Nu ştiu cine naiba a încercat să mă omoare aici, sau de ce. Dar ştiu un lucru. Am încercat să respect regulile. Am luat legătura cu duhovnicul meu, relația mea. Am avut încredere în superiorii mei din cadrul Bisericii" (aproape înlocui cuvîntul cu „rețelei"). „Altcineva însă nu joacă după reguli. A existat un informator. O scurgere. Cineva le-a spus unde eram.

Aşa că, acum jucăm după regulile mele. O fac cum ştiu eu."

Se năpusti prin pînze de păianjen, simțind cum i se agățau de față. Picura apă. Simți mirosul umed şi fetid de putregai. În spate, paşii continuau să-l urmărească. Plescăind printr-o băltoacă, simțind cum i se udau pantofii şi pantalonii, auzi ecoul glasurilor departe, în tunel. Grupul care intrase în capelă venea acum încoace. Grăbi pasul. Mult prea curînd, omul din urma lui călcă şi el prin apă. Vocile păreau să răsune mai tare. Întorcîndu-se să asculte, se lovi cu capul de o țeavă ce trecea de la un perete la altul. Se clătină înapoi, văzînd stele verzi, apucîndu-şi cucuiul ce începea să se umfle. Simțind umezeală în păr, coborî degetele la gură, uşurat să simtă gustul sărat al transpirației, nu pe cel coclit, de sînge. Îşi reluă înaintarea grăbită.

La ce se folosea tunelul? Unde ducea? Se aplecă, din goană, ferindu-şi capul de alte țevi. Frecîndu-se însă de un şir de conducte izolate, pe peretele din stînga,

presupuse că era un culoar de întreținere. Sigur. Pe acolo trebuia să treacă instalațiile de apă și încălzire, își spuse el, ușurînd reparațiile făcute de echipa de lucrători ai seminarului. Dacă așa era, tunelul trebuia să ducă la clădirea respectivă. Avînd în sfîrșit un țel clar în minte, Drew se simți mai încurajat. Ceva însă era în neregulă. Sunetele din urma lui încetaseră.

De ce?

După alți cîțiva pași, se lovi de un perete. Simți înțepături în nas.

Se înșelase – tunelul era o capcană! Iar acum, urmăritorul îl aștepta în spate.

Drew strînse în mînă patul *Mauser*-ului, se răsuci și miji inutil ochii spre hruba de smoală pe unde trebuia să se întoarcă. Pipăi peretele din stînga, pornind încet înapoi. Cînd însă atinse cu pantofii o bucată de ciment spart, căzută pe dușumea, sunetul propriilor săi pași se schimbă. Se opri, încruntat. Înaintînd din nou, auzi zgomotul pantofilor revenind la ecoul îngust cu care se obișnuise. Încercă, experimental, trei pași înapoi, iar ecoul redeveni mai înfundat.

Înțelegînd, dibui spre peretele din partea opusă și, așa cum se așteptase, în locul unde ar fi trebuit să-l găsească, mîna lui nu întîlni nimic. Totuși, lovi cu piciorul în ciment. Puțin mai sus, din nou ciment. O scară! Urcă grăbit.

Scara cotea. Drew ajunse la o ușă de lemn, apăsă pe clanță și trase. Nu se întîmplă nimic. Pradă unei inspirații de moment, împinse în loc să tragă, iar ușa se deschise. În caz că se ascundea cineva în spatele ei, o dădu de perete, apoi privi dincolo, întîlnind un hol slab luminat. Tunelul îl adusese în clădirea seminarului.

Nevăzînd pe nimeni, se repezi spre stînga. Ajunse într-o încăpere spațioasă: canapele, scaune, mese, un televizor. Lumina lunii lucea dincolo de ferestre, dezvăluind gazonul din fața clădirii. După peluză se aflau pădurea și munții. Salvarea.

Dar trebuia să plece înainte de a-l găsi vreun semi-

narist, sau a-l intercepta urmăritorii.

Trecînd prin cameră, intră într-un hol, unde văzu la stînga o uşă care dădea afară. De cum porni în direcția aceea însă, auzi în spatele lui un foşnet de haine. Răsucindu-se, ridică pistolul şi încremeni.

– Oh, Iisuse, îți mulțumesc.

Drew simți furnicături pe pielea capului.

– Ştiam că vei veni.

Din întuneric, glasul suna disperat, bătrînesc, uscat.

– Eliberează-mă. Ştii cît de mult am suferit.

Începu să suspine.

– Ei nu cred că maica ta îmi cîntă în fiecare noapte.

Din umbra unui colț apăru o arătare. Un bătrîn cocîrjat. Avea părul şi barba albe. Purta o cămaşă albă de noapte.

Drew simți un fior în stomac. Bătrînul se sprijinea într-un baston. Avea picioarele desculțe. Ochii săi sticleau nebuneşte.

„Doamne sfinte," îşi spuse Drew, „nu sînt în clădirea seminarului. Am trecut de scara aceea. M-am dus mai departe. Sînt în casa de odihnă. Acesta e bătrînul preot pe care Hal spunea că l-a adus aici. Aici îi țin pe..."

Bătrînul îngenunche, împreunîndu-şi mîinile, cu o privire extatică.

– Dar îți mulțumesc, Iisuse, continuă el, lăcrimînd. Tu îi vei ajuta să înțeleagă. Le vei spune că n-am mințit despre binecuvîntata ta maică. Am aşteptat atît de mult ca să mă izbăveşti.

Drew făcu un pas înapoi, poticnit, cu groază. Bătrînul căscă gura, iar Drew se temu că va avea un atac de inimă. Dar nu făcu decît să inspire, după care începu a cînta.

– Nu, te rog, spuse Drew.

Glasul cel uscat horcăia frenetic:

– Sfinte Doa-amne, slăvit fie numele Tău. Doamne atotputernice, Te ado-răm, te slă-vim pre Tine.

Drew se repezi spre uşa care ducea afară.

La etaj, un glas bărbătesc strigă nervos:

– Părinte Lawrence, iar ai fugit din cameră? Ştii că n-ai voie să cînţi noaptea. Ai să-i trezeşti...

– Un miracol! ţipă bătrînul. Un miracol!

Şi izbucni din nou, cîntînd:

– Ne-sfîr-şita, în-tiiin-sa Ta îm-pă-răţie.

11

Drew năvăli afară, inspirînd aerul rece care-i înţepa nările. Coborî în goană treptele de beton, alergînd peste peluză, prin întuneric, iarba întărită de brumă trosnindu-i sub tălpi.

La stînga, văzu că toate luminile seminarului erau aprinse. Seminariştii se adunaseră afară, privind spre casa de refugiu, aflată şi mai departe către stînga. Unii alergau într-acolo; alţii ajunseseră deja şi se înghesuiau să intre.

Casa de refugiu era cufundată în întuneric. Deodată însă începură să se aprindă luminile, la parter, la etajul întîi, la al doilea, toate ferestrele iluminîndu-se într-o succesiune rapidă.

„De ce?" se întrebă Drew, fugind. „Încă mă mai cred aflat în clădire sau caută pe altcineva? Preotul care m-a urmărit, restul echipei morţii?"

Noaptea era plină de strigăte. Alergă şi mai repede, în timp ce drept în spatele lui se aprindeau alte lumini, ale casei de odihnă. Razele lor neaşteptate răzbăteau destul de departe pentru ca Drew să vadă umbra pe care o arunca în faţa lui şi rotocoalele de aburi groşi ce-i explodau pe gură.

Cineva ţipă atît de aproape, încît Drew întoarse capul. Un bărbat înalt, în halat de baie, stătea în uşa deschisă a casei de odihnă, arătînd în direcţia lui Drew. Coborî în grabă treptele, dar cu paşi stîngaci. Îşi pierdu un papuc, se împiedică şi căzu.

Totuşi, strigătele lui atrăseseră atenţia. Un grup de

seminariştii se repeziră spre omul căzut în fața uşii. Alt grup o luă la goană după Drew.

I se păru că avea vedenii. Un smoc de iarbă explodă în fața lui, dar nu auzi împuşcătura. Putea să fi fost acoperită de gîfîielile lui repezi şi strigătele înnebunite din urmă. Sau arma avea surdină. Tot ce ştia era că, în clipa cînd ajunse la marginea luminii răspîndite dinspre casa de odihnă, în fața lui explodă un nou bulgăre de pămînt. Coti, începînd să alerge în zigzag.

Auzi nu următoarea împuşcătură, ci un *whump!* îndesat, cînd încă un nou glonț se înfipse în iarbă. Unghiul dădea de înțeles că trăgătorul se afla în fața lui. Pe panta împădurită.

„Iar eu sînt prins la mijloc," îşi spuse, auzindu-i pe seminariştii care fugeau după el. Ştiau despre puşcaş? Cînd îşi vor da seama de prezența lui, aveau să se oprească?

În schimb, se opri trăgătorul, iar Drew, cu un ultim sprint, se aruncă printre tufişuri, în întunericul şi mai adînc al pădurii.

Îşi simțea pieptul comprimat. Adus de spate, se strecură printre copaci, prin vegetație, peste un trunchi prăbuşit. Cu o deconcertantă senzație de *déja vu,* îşi aminti fuga de la mănăstire. Dar situațiile nu se potriveau exact. Cu şase nopți în urmă, ochitorul de pe colină nu ştiuse că Drew era afară din clădire, pîndindu-l. Iar Drew nu fusese urmărit. Acum nu mai putea pierde vremea căutîndu-l pe trăgător, fără ca urmăritorii să-l ajungă din urmă; şi, dacă se concentra să scape de ei, putea nimeri drept în cătarea puşcaşului.

La noapte o să fie frig, spusese Hal.

Drew nu era îmbrăcat pentru ger. Pantalonii negri, subțiri, cămaşa de bumbac şi sacoul necăptuşit pe care i le adusese Hal nu aveau nici o putere împotriva frigului. Drew dîrdîia deja, în pofida fierbințelii din plămîni, cu transpirația absorbind frigul din pădure. Ar fi putut supraviețui cu uşurință, apărat de lîna robei pe care o purtase la mănăstire. Hainele pe care le purta acum însă

reţineau frigul în loc de a-l proteja împotriva acestuia. Dacă petrecea toată noaptea în pădure, ar fi riscat să-l învingă frigul. Iar din acel moment, mai erau doar trei ore pînă la moarte.

Metalul rece al *Mauser*-ului îi amorţea mîna. Sări pe lîngă o rîpă, strecurîndu-se şi mai adînc în pădure. În urma lui, seminariştii se îmbulzeau prin desişuri. Trosneau crengi.

Oare trăgătorul avea să conchidă că situaţia îi scăpase de sub control şi să se retragă? Chiar şi atunci încă, îşi dădu seama Drew, urmăritorii n-aveau să-şi înceteze căutările.

Îi trebuia o maşină.

Cadillac-ul cu care-l adusese Hal acolo. Era parcat pe undeva. Prin fereastra sa de la etajul întîi al casei de refugiu, Drew îl văzuse ducînd maşina în spatele seminarului. Fără-ndoială, exista un garaj dosnic. Nu insistase Hal că nu trebuia ca seminariştii s-o vadă?

Evitînd ameninţările din spate şi din faţă, Drew o luă spre dreapta. Urmase deja acea direcţie, dar planul său final fusese de a se pierde în adîncul pădurii. Pînă acum, însă, nu-i trecuse prin minte să se deplaseze în semicerc, ocolind înapoi spre seminar. În fond, ce rost ar fi avut? Traversînd gazonul, ar fi devenit din nou o ţintă. Şi cu ce scop? Dorea să scape de-acolo, nu să se ascundă, aşa cum făcuse la mănăstire. Dar acum?

12

Ieşi dintre copaci, la marginea peluzei. Îi auzea pe urmăritori în spatele lui, adîncindu-se tot mai mult în pădure. În faţă, continuau să ardă luminile casei de odihnă, ale seminarului şi refugiului. Prin faţa clădirilor încă mai mişunau siluete.

L-ar fi văzut dacă traversa din acel loc curtea, aşa că se hotărî să urmeze liziera pădurii. Iarba nu făcea zgo-

mot, iar întunericul din spatele lui îi camufla silueta.

Merse spre zona din spatele clădirilor, riscînd să se expună, şi alergă din răsputeri spre partea dosnică a seminarului.

Nimeni nu dădu alarma.

Bănuiala i se vădi întemeiată. În spatele seminarului – aici luminile erau mult mai slabe – găsi o construcţie de lemn cu cinci porţi basculante. Primele două pe care le încercă erau încuiate. A treia însă se clinti cînd trase de mîner.

O ridică încet, încercînd să facă minimum de zgomot. Lumina lunii dezvălui *Cadillac*-ul negru al episcopului. Drew presupuse că Hal lăsase poarta garajului descuiată în eventualitatea că trebuia să plece repede. Deschise portiera de lîngă volan, iar lampa interioară se aprinse. În mod normal, ar fi stins-o, temîndu-se să nu atragă atenţia. Acum însă profită de lumină, blocînd portiera deschisă, culcîndu-se pe spate şi căutînd sub bord, pînă găsi firele de care avea nevoie. Uni două sîrme. Ocolind contactul *Cadillac*-lui, porni motorul.

Începu să duduie uşurel. Drew se aşeză la volan şi trînti portiera. Din nou, la fel ca în furgonul cu care venise din Vermont, bordul maşinii îl nedumeri. Nu era sigur cum să aprindă farurile. Nu că ar fi contat. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era lumina farurilor. Apăsă pedala acceleratorului şi demară din garaj cu toată forţa.

Maşina luă viteză atît de rapid, încît, înainte de a apuca să cotească, ieşi de pe alee şi sări peste o bordură de beton, cu capul zgîlţîindu-i-se pe umeri. Trase de volan, derapînd lateral pe iarbă. Un zăngănit răsunînd în spate îi dădu de înţeles că ciocnirea cu bordura dislocase un capac de roată. Continuă să cotească spre dreapta şi simţi roţile maşinii scobind şanţuri în pămînt. Apoi redresă direcţia, reveni de pe gazon, peste bordură, pe alee, şi porni de-a lungul peretelui lateral al seminarului. Aleea avea să cotească la stînga prin faţa seminarului, prevăzu el, ducîndu-l prin dreptul refugiului,

pentru ca în sfîrşit să cotească din nou, de astă dată spre dreapta, prin pădurea de dincolo de gazon, spre poarta de fier şi drumul public.

Dar prefera să nu treacă prin dreptul celor din faţa clădirilor. În schimb, odată ce depăşi colţul seminarului, îşi continuă drumul drept înainte, mai lovi o bordură şi pendulă peste iarbă pînă cînd pneurile prinseră, cîştigînd tracţiune şi smulgînd alte bucăţi din gazon.

Se avîntă cu toată viteza. Avea geamul coborît. Auzi strigăte. Dinspre clădiri se repeziră spre el nişte siluete. Nu vedea în faţă decît întuneric. Cu farurile stinse, nu ştia unde să cotească pentru a ajunge la continuarea aleii. Nu ştia decît că în curînd avea să se repeadă în copaci. Călcă frîna, apoi îşi dădu seama că astfel se aprindeau luminile de poziţie, devenind totul vizibil şi fără faruri.

Al dracului să fie dacă o făcea şi al dracului dacă n-o făcea.

De ce nu, în fond?

Pipăi manetele şi butoanele şi, mai avînd doar cîteva secunde la dispoziţie, aprinse farurile, spre a vedea zidul negru al pădurii înălţîndu-se înaintea lui. Smucind de volan spre stînga, se frecă de un copac şi auzi aripa din dreapta spate a *Cadillac*-ului scrîşnind. Apoi văzu drumul şi îi ţinti tunelul păduros.

Un moment, se simţi uşurat. Dar imediat îi îngheţă pielea capului – în faţa lui se afla preotul din capelă, cel brunet, cu mustaţă şi trăsături slave. Cel cu pistolul 45 automat.

Preotul stătea cu picioarele desfăcute şi faţa spre maşina ce se apropia, blocînd drumul. Lumina farurilor sclipea pe gulerul său alb. Făcu să scînteieze tulburătorul inel roşu de la mîna stîngă, cea cu care ridică pistolul.

Drew apăsă pe accelerator, simţind cum stomacul i se lipea de şira spinării, îndreptînd *Cadillac*-ul drept spre preot. Copacii îngustau drumul din ambele părţi.

În loc de a trage, omul dădu agitat din mîini, făcîndu-i

semn să oprească.

Nici vorbă, îşi spuse Drew. Stabiliză volanul şi acceleră şi mai tare.

Preotul continua să dea din braţe, insistent, cu trupul văzîndu-i-se tot mai mare prin parbriz.

Îi mai despărţeau doar două secunde.

Dar preotul se răsuci într-o parte, săgetînd înapoi spre stînga şi ochind. Bubuitul 45-ului îi luă lui Drew auzul. Numai că nu trăsese spre *Cadillac*. Ochise deasupra, peste capotă.

O puşcă automată pîrîi feroce din pădure, în dreapta maşinii. Gloanţele loviră maşina. Geamurile se sparseră, împroşcîndu-l pe Drew cu cioburi.

Disperat, încercă să păstreze direcţia, în timp ce-şi apăra ochii de sticla spulberată. Îl observă pe preot căzînd pe spate, spre pădure.

Drumul cotea, îngustat. Maşina se frecă de copaci. O smucitură bruscă în spate sugeră că bara de şoc se agăţase de ceva. În timp ce *Cadillac*-ul îşi relua goana în linie dreaptă, luminînd cu farurile în lungul drumului, Drew văzu de ambele laturi zidul înalt de piatră. Poarta metalică se zărea în faţa lui.

Însă era închisă. Altă armă automată slobozi o rafală în urma lui. Strînse şi mai tare volanul în mîini.

Zece metri.

Şapte.

Trei.

13

Şocul îl azvîrli cu pieptul în volan. Gemînd de durere, auzi un urlet ascuţit de clacson şi ricoşă în spătarul fotoliului.

Botul *Cadillac*-ului se îndoi. Un far se sparse. Cioburile săriră în toate părţile, lucind în lumina celuilalt far. Cercul nichelat al farului zbură prin aer ca un disc *fris-*

bee. O frîntură metalică ciobi parbrizul. Drew se chinuia să stăpînească volanul rupt. În ambele laturi, poarta de fier se desfăcu în două. Îndoite, bucățile izbiră zidul de piatră.

Deşi Drew călcase pe frîne, maşina se repezi de-a latul drumului. În față se căsca un şanț, iar *Cadillac*-ul zbură pe deasupra. Coborînd botul, lovi o zonă cu iarbă, derapă şi se opri smucit.

Drew rămase cu ochii holbați. Încă trei metri şi ar fi lovit un amestec de copaci şi pietre. Îl durea pieptul, făcîndu-l să se strîmbe cînd respira.

Scutură din cap pentru a şi-l limpezi. Trebuia să fugă. Farul din stînga rămăsese aprins, deşi forța ciocnirii de poartă îi abătuse poziția spre dreapta. Din radiator ieşeau aburi, fîsîind. Motorul mergea în continuare, însă murmurul i se transformase în pîrîit.

Încercă acceleratorul. Maşina răspunse greoi, traversînd porțiunea cu iarbă. Suspensiile erau distruse, hurducîndu-l la trecerea fiecărui hop.

Ajunse la un rîu, coti spre stînga pentru a-l evita şi găsi o zonă mai puțin adîncă a şanțului. Cu puțină încurajare, maşina coborî, urcînd apoi din nou pe drum. Mări viteza.

Acum însă roata din față dreapta se clătina. Vitezometrul – digital, asemeni ceasului – arăta zero. Motorul țiuia, radiatorul sfîrîia. Nu ştia cît de departe putea ajunge, nici cît de rapid. Dacă motorul se supraîncălzea, putea să se distrugă.

Ideea i se păru nostimă. Distrus? *Cadillac*-ul episcopului era deja o epavă totală. Nu-i putea pricinui mai multe avarii.

Maşina însă îl uimea. Continua să meargă. Ceea ce, de asemenea, îl frapă ca fiind amuzant. Hopa-Mitică, nu se sparge nu se strică, drept în picioare se ridică.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, căutînd faruri care l-ar fi urmărit.. Numai că n-o mai găsea. Privind în jur, o văzu căzută pe jos.

După asta, nu i se mai păru nimic comic.

La prima intersecţie coti spre stînga, apoi la dreapta, după încă opt kilometri, dornic să-şi piardă urma în labirintul drumurilor de munte.

Pieptul îl înţepa, comprimat. Simţea stîngaci în mîini volanul frînt. Cînd făcu din nou la dreapta, simţind munţii înalţi împrejurul lui, distinse un indicator rutier care anunţa că în direcţia opusă, la douăzeci de kilometri, se afla un oraş numit Lenox.

Lenox? Numele îi trezea amintiri. Căsuţa cea roşie. Nu fusese niciodată acolo, dar ştia că oraşul şi căsuţa erau celebre.

Acolo locuise cîndva Hawthorne. Hal nu minţise spunînd că merseseră în vestul statului Massachusetts. Se afla în Berkshire Hills.

Trebuia să se afle prin apropiere şi oraşul Pittsfield, unde locuise Melville, cel, care venise adeseori călare în vizită la Hawthorne, dorind atît de mult să-i devină prieten, după ce scrisese pentru el *Moby Dick*.

De jur împrejur pluteau duhuri. Reveria lui Drew luă sfîrşit cînd durerea din piept îl făcu să tuşească. Motorul se supraîncălzise. Îl auzea cum se chinuia. Radiatorul nu mai fîsîia.

Fiindcă era gol.

Maşina începu să încetinească. O bucată din grilă căzu, zăngănind pe şosea. Trecu prin dreptul unui magazin sătesc închis, se tîrî într-un orăşel adormit şi, cu motorul tuşind, murind, încetini şi opri în faţa unei case dărăpănate cu iarba la mare nevoie de-o tunsoare.

Deşi casa era întunecată, un felinar din colţul străzii dezvăluia nişte motociclete rezemate de latura şi faţa verandei strîmbe. Ieşi din *Cadillac* şi descoperi curînd că nici una dintre motociclete nu era legată.

„Cîtă încredere. Probabil îşi închipuiau că nimeni nu şi-ar pierde vremea cu ele. Ei bine, eu am chef.“

Alese cea mai mare *Harley-Davidson* şi o împinse în lungul străzii. Între copaci, goli coburii şeii, care erau plini cu scule şi o geacă veche de piele. Desfăcu insta-

laţia electrică şi scurtcircuită motocicleta, la fel cum procedase cu *Cadillac*-ul. Pentru a porni motorul, trebuia să încalece în şa şi să apese pedala de igniţie. Motorul se însufleţi duduind.

Nu mai umblase cu motocicleta de aproape zece ani, de cînd folosise una într-o operaţiune care-i ceruse să...

Nu. Clătină din cap. Nu voia să-şi amintească.

Aerul rece de octombrie îi înţepa faţa în timp ce răsuci regulatorul şi porni vîjîind prin noapte. Se întrebă cum aveau să reacţioneze motocicliştii dimineaţă. Oare furtul motocicletei avea să-i înfurie atît de tare, încît să despoaie *Cadillac*-ul de tot ce-i mai rămăsese, vînzînd piesele ca să-şi scoată paguba? Îşi şterse lacrimile pe care vîntul i le aducea în ochi. *Cadillac*-ul episcopului. Patru roţi şi un şasiu. Ştia că n-ar fi trebuit să-l amuze ideea. Şi totuşi îl distra, la fel cum îl însufleţea şi forţa vuindă a *Harley*-ului de sub el, ducîndu-l înapoi spre Boston.

Şi spre nişte răspunsuri.

14

– Cu părintele Hafer, vă rog.

Drew îşi păstră glasul alb, stînd în cabina telefonică de lîngă o staţie service, imediat după ora opt dimineaţa, străduindu-se să-şi ascundă furia. Mîinile îi erau amorţite. Tremura, după vîntul rece care-l biciuise toată noaptea. Soarele dimineţii, aducînd o iluzie de vară indiană, încălzea generos cabina.

Glasul bărbătesc, care răspunsese la telefonul presbiteriului Sfintei Eucharistii, nu răspunse.

– Nu se-aude?

Cu tot efortul, Drew nu-şi putea stăpîni mînia din glas. Dorea explicaţii. Cine o încurcase? De ce fusese

atacat la seminar? Şi-ncă de nişte preoţi!

– Am spus că vreau să vorbesc cu părintele Hafer.

Privi furios prin geamul prăfuit al cabinei, spre drumul din faţa acesteia, căutînd motociclişti, sticleţi, oricine s-ar fi putut arăta interesat de el. Plănuise să ajungă pînă la Boston, dar i se făcuse prea frig şi trebuise să se oprească în Concord, la treizeci de kilometri spre vest.

Glasul omului de la celălalt capăt al firului continua să tacă.

„Trage de timp?" se întrebă Drew. „O fi urmărit telefonul?"

Pe neaşteptate, omul spuse:

– O clipă.

Se auzi zgomotul receptorului pus jos. În apropiere murmurară nişte voci.

„Îi mai dau treizeci de secunde," îşi spuse Drew. „Pe urmă, închid."

– Alo?

Glasul altui bărbat.

– Aţi spus că doriţi să vorbiţi cu...?

– *Părintele Hafer*. Care-i problema?

– Cine sînteţi, vă rog?

Pe Drew îl cuprinse teama.

– Un prieten de-al dumnealui.

– Atunci, e clar că n-aţi aflat.

– *Ce* să aflu?

– Regret că trebuie să v-o spun astfel. Prin telefon, pare atît de impersonal... Mă tem că a murit.

Cabina păru să se clatine.

– Dar e...

Cuvîntul „imposibil" i se opri în gît.

– L-am văzut ieri în zorii zilei.

– S-a întîmplat azi-noapte.

– *Dar cum?* insistă Drew, cu glasul îngroşat de şoc. Era pe moarte. Ştiu. Însă mi-a spus că medicii îi mai dădeau de trăit pînă la sfîrşitul anului.

– Da, dar nu de boală a murit.

15

Năucit, Drew închise. Se sili să se urnească, ştiind că trebuia să plece din Concord cît mai curînd posibil – în caz că telefonul fusese urmărit într-adevăr. Avea nevoie de un loc unde să se simtă în siguranță.

Să-şi acorde luxul suferinței.

Să încerce să înțeleagă.

Călătoria pînă în Lexington, şi mai spre est, la şaptesprezece kilometri de Boston, nu i se înregistră în creier. Nu reținu nici un amănunt, avînd ochii – conştiința – încețoşați de durere. Lăsă motocicleta pe o stradă lăturalnică liniştită, îndoindu-se că raportarea furtului putea să fi ajuns atît de devreme la poliția din Lexington.

În lumina strălucitoare a soarelui care-şi rîdea de tristețea lui, rătăci pe pajiştea satului, simulînd interesul față de locul unde începuse războiul de independență a Americii.

Cu pumnii strînşi, abia dacă percepea copacii aurii de toamnă, mirosul fumului de lemne, sau foşnetul frunzelor veştede sub picioare. Avea mintea prea plină de durere şi furie.

În seara trecută, părintele Hafer primise un telefon la presbiteriu. Le spusese celorlalți preoți că trebuia să iasă în oraş. Traversase strada pînă pe trotuarul din fața bisericii, unde îl lovise o maşină. Pe trotuar. Forța coliziunii îl aruncase tocmai pînă pe trepte, unde se lovise de uşa bisericii.

– E imposibil să fi suferit.

– Dar... de unde ştiți?

– Pierduse atîta sînge. Şoferul n-a oprit. Probabil era beat. Să-şi piardă aşa controlul, să iasă de pe carosabil. Poliția încă nu l-a găsit, dar şi cînd o să-l găsească...

Legea nu e destul de aspră. Bietul om mai avea atît de puțin timp de trăit. Şi să i-l irosească prosteşte un iresponsabil de bețiv!

Drew încleştă şi mai tare pumnii, mergînd înainte, fără să ia în seamă foşnetul frunzelor.

„A primit un telefon? L-a lovit o maşină în timp ce stătea pe trotuar? Veriga principală dintre fosta mea viață şi mănăstire, omorîtă de un bețiv?

Pe dracu'."

Îşi pipăi umflătura din buzunarul hainei. Simți punga de plastic. Trupul lui Stuart Little. Se gîndi la călugării morți. Acum mai avea şi un alt motiv pentru a face pe cineva să plătească.

16

– Dă-mi legătura cu episcopul.

Drew vorbea răguşit, privind din cabina de telefon spre motocicleta parcată pe strada lăturalnică, apoi spre turiştii de pe pajişte.

– Îmi pare extrem de rău...

Drew recunoscu glasul cu rezonanță. Îi aparținea lui Paul, omul cu care vorbise episcopul prin intercomul biroului, cu două nopți în urmă.

– ...dar Excelența Sa nu poate veni acum. Dacă binevoiți să lăsați numele şi telefonul.

– E-n regulă. Cu mine va vorbi.

– Şi cine...?

– Zi-i doar că e omul cu şoarecele.

– Da, aşa este. Vrea să discute cu dumneavoastră.

Drew auzi pe neaşteptate un declic. Uitîndu-se la ceas, făcu un pariu cu sine însuşi: cincisprezece secunde. Dar episcopul veni la telefon chiar mai repede, după doar douăsprezece.

– Unde *eşti?* Îți aşteptam telefonul. Ce s-a întîmplat la...

– Seminar? Ce curios. Speram să-mi spuneți dumneavoastră.

– Are sens. Telefonul meu sună încontinuu, de la cinci dimineața, în problema asta. Te-am întrebat ce...

– Au încercat doi preoți să mă omoare, asta s-a-ntîmplat!

Lui Drew îi venea să spargă geamul cabinei.

– Iar pe Hal chiar l-au omorît. Şi altcineva, alt preot, se ascunsese în confesional!

– Ai înnebunit?

Drew împietri.

– Doi preoți au încercat să te omoare? Ce tot vorbeşti? Hal e mort? Tocmai am primit un bilet de la el. Ceea ce vreau să ştiu e de ce ai tras în seminarişti. De ce ai dat buzna în casa de odihnă, ai speriat de moarte preoții şi mi-ai furat maşina? Şi încă ceva – fantezia aceea a dumitale, continuă episcopul.

– *Fantezie?*

– În legătură cu mănăstirea. Slavă Domnului că am fost prevăzător să-i trimit pe iezuiți să cerceteze. Dacă ne-am fi hotărît, cardinalul şi cu mine, să anunțăm poliția, ar fi fost un dezastru. În mănăstirea aceea nu este nici un cadavru.

– *Ce?*

– Nu mai e nici un călugăr acolo. Locul e părăsit. Nu înțeleg unde au dispărut, dar pînă nu aflu *mult* mai mult n-am de gînd să fac de rîs Biserica.

Glasul lui Drew tremura de furie.

– Deci ați ales prima variantă, acoperirea. Iar pe mine mă lăsați de izbelişte, singur.

– Nu intenționez să te las singur. Crede-mă, am nevoie de nişte răspunsuri. Nu e înțelept să vii la cabinetul meu. Îți voi spune unde să te prezinți.

– Las-o baltă.

– Nu-mi vorbi aşa. Te vei prezenta la adresa pe care mă pregătesc să ți-o comunic.

– Nu.

– Te previn. Nu-ți agrava şi mai mult situația. Ai jurat

supunere. Episcopul dumitale îți dă un ordin.

– N-am să-l ascult. Am făcut în felul vostru. N-a mers.

– Mă nemulțumește foarte mult atitudinea dumitale.

– Așteaptă numai să-ți vezi mașina.

Și trînti receptorul.

17

Nervos, încălecă pe motocicletă. Pieptul, deja vătămat de ciocnirea cu volanul, îl durea și mai tare de tristețe și mînie. Apăsă pedala de aprindere: Cu motorul duduind, apucă regulatorul.

Dar unde putea să se ducă? Ce să facă?

Biserica, acum era clar, nu putea fi considerată un refugiu. Cineva, undeva în lanțul de comandă, nu era demn de încredere. Episcopul poate, deși nu neapărat – putea fi sincer, la fel de derutat ca Drew însuși. Dar Paul, asistentul episcopului? Episcopul însă îl tratase pe Paul cu deplină încredere. Atunci, cine? Și, mai important, de ce? Și ce era cu preotul slav cu pistol 45 și inel roșu, sclipitor și ciudat, care se ascunsese în confesionalul capelei?

În regulă. Drew își mușcă buzele. Biserica nu mai conta. Numai Dumnezeu. Propria lui supraviețuire. Mîntuirea sufletului. Trebuia să uite că intrase la mănăstire. Să-și ignore retragerea din viața anterioară.

„Imaginează-ți că încă mai faci parte din rețea," își spuse. „Ce-ai fi făcut dacă nu puteai avea încredere în ea, dacă te temeai de un dușman din interior?"

Răspunsul era evident. Instinctiv. Dar și întinat de trufie, pentru care îi imploră lui Dumnezeu iertarea. Cîndva, fusese cel mai bun. Încă mai putea fi cel mai bun. Șase ani nu însemnau nimic. Da. Răsuci regulatorul, demarînd cu un huruit, decis. Acum însă nu spre Boston. Nu spre est, ci către sud. La New York. La singurii oameni pe care se putea baza. La fosta lui iubită și fostul lui prieten. Arlene și Jake.

PARTEA A PATRA
ÎNVIEREA

Cornul lui Satan

1

Blocul din gresie de pe strada 12, lîngă Washington Square, îi era familiar de pe vremuri. Desigur, acum putea locui acolo un necunoscut, îşi spuse Drew, aşa că, înainte de a începe supravegherea, îşi luă măsura de prevedere de a găsi o cabină telefonică din care, prin cine ştie ce miracol, vandalii nu furaseră cartea de telefon. Pulsul i se acceleră în timp ce dădea paginile pînă la H, coborînd degetul pe o listă şi răsuflînd uşurat, cînd găsi familia Hardesty, Arlene şi Jake.

Aceeaşi adresă.

Asta nu însemna că Arlene şi Jake erau în oraş. Cu siguranţă, Drew n-avea de gînd să se dedice efortului de a urmări casa pînă nu ştia că era locuită. Problema era că nu putea telefona pur şi simplu ca să afle – telefonul putea fi interceptat şi nu voia ca inamicii să ştie că se găsea în zonă. Puteau să fi bănuit că avea să-i caute pe Arlene şi Jake.

Legă cu un lanţ motocicleta de un gard metalic, lîngă Washington Square, şi porni agale prin parcul mare, pătrat, neluînd în seamă drogaţii şi plasatorii care stăteau

prăvăliți pe bănci. Depăşi locul de joacă, gravitînd spre enorma arcadă acoperită cu mîzgălituri care marca ieşirea pe Fifth Avenue, largul bulevard maiestuos ce se întindea spre nord cît vedeai cu ochii. Cerul era plumburiu, dar temperatura rămăsese ridicată, peste 20°C, iar obişnuita gloată de muzicanți ai parcului se adunase sub arcadă, cîntînd cu jale, ca şi cum prevestirile cerului mohorît i-ar fi prevenit cu prisosință că n-aveau să mai poată folosi parcul multă vreme.

– Vrei să cîştigi cinci dolari?

Tînărul pe care-l alesese şedea într-o parte a arcadei, sub un copac desfrunzit, înlocuindu-şi o coardă ruptă a chitarei. Plete blonde, barbă, geacă *C.C.N.Y.*, o ruptură în genunchiul blugilor şi un deget ieşind din pantoful de tenis. Ridicînd privirea, tînărul răspunse – cu un glas surprinzător de gutural:

– Cară-te.

– Nu mă înțelege greşit. Nu-ți fac o propunere obscenă. Şi nici ceva ilegal. Tot ce ai de făcut e să dai un telefon în locul meu. Ia ascultă. Salt prețul la zece.

– Doar să dau un telefon?

– Am eu chef să fiu generos.

– Nici obscen, nici ilegal?

– Garantez.

– Un pol.

– S-a făcut. Mă presează timpul.

I-ar fi putut plăti şi mai mult. În noaptea trecută, ieşise la vînătoare, plimbîndu-se pe străzi întunecate, ca țintă pentru tîlhari. De trei ori atrăsese atenția, confruntîndu-se respectiv cu un pistol, un cuțit şi o bîtă. Pe fiecare hoț îl lăsase cu rotulele şi coatele sparte („Pentru ispăşirea ta. Mergi în pace şi nu mai păcătui") şi fără banii pe care-i avea asupra sa.

Afacerea cu jaful era lucrativă. Încasase în total două sute douăzeci şi trei de dolari, destul ca să-şi cumpere dimineață o haină căptuşită cu thinsulat, de culoare pămîntie, şi o pereche de mănuşi din lînă. Dar, deşi cu ceea ce-i mai rămăsese îşi putea permite să fie generos,

nu voia să-i dea tînărului atîţia bani, încît bunul-simţ să indice că ceva era în neregulă.

Astfel stînd lucrurile, tînărul păru incapabil să-şi creadă norocului. Se ridică în picioare, bănuitor.

– Deci, unde-s banii?

– Jumate-acum, jumate pe urmă. Uite cum facem, găsim o cabină telefonică. Eu formez numărul. Îţi dau receptorul. Dacă răspunde un bărbat, întreabă dacă-i Jake. Spune-i că locuieşti pe aceeaşi stradă şi te-a enervat tărăboiul de la petrecerea de-aseară. N-ai putut dormi.

– A dat o petrecere?

– Mă îndoiesc. Cine ştie? Dar tu ţine-o pe-a ta. Trînteşte-i receptorul. Dacă răspunde o femeie, foloseşti aceeaşi poveste, dar o întrebi dacă e Arlene.

– Şi ce-ar trebui să dovedesc cu asta?

– Nu e clar? Că Jake sau Arlene sînt acasă.

Peste cinci minute, tînărul ieşi dintr-o cabină telefonică din apropiere.

– O femeie, spuse el. Arlene.

2

Ca de obicei, Drew începu de la trei cvartaluri depărtare de ţintă, mergînd cu aparentă nepăsare pe strada 12, prefăcîndu-se indiferent faţă de împrejurimi, în timp ce studia toate detaliile dinaintea lui. În pas cu numeroasele alte talente pe care şi le reactivase, instinctul de supraveghere nu-i fusese tocit de anii inactivi. Nici plăcerea pe care i-o producea întotdeauna. Îşi lăsă mintea să se desfete cu amintirea primei ocazii cînd învăţase.

Hong Kong, 1962. Avea doisprezece ani. „Unchiul" său, Ray, era deznădăjduit, fiindcă Drew chiulea de la şcoala particulară unde îşi înscriseseră copiii majoritatea părinţilor din ambasadă. Deznădejdea lui Ray a fost cu

atît mai mare cînd a aflat ce făcea Drew – se înhăitase cu copiii de stradă chinezi, învîrtindu-se prin mahalale şi docuri.

– Dar de ce? întrebase Ray. Un băiat american neînsoţit în unele părţi ale oraşului ăstuia – în *acele* părţi – poate fi ucis. Într-o dimineaţă, te va găsi poliţia plutind mort în port.

– Păi nu sînt singur.

– Adică puştii ăia cu care umbli? Ei sînt obişnuiţi să supravieţuiască pe străzi. Şi sînt chinezi, se integrează.

– Asta vreau şi eu să învăţ. Să mă integrez pe străzile de-aici, chiar dacă sînt american.

– Mă-ntreb dacă ăia nu te bat, doar, în loc să te accepte.

– Nu. Înţelegi, le dau alocaţia mea, mîncare de-acasă, haine care mi-au rămas mici.

– Dumnezeule mare, de ce e aşa de important?

Chipul de obicei rumen al lui Ray îşi pierduse culoarea.

– Din cauza părinţilor tăi? Pentru ceea ce li s-a întîmplat? Chiar şi după doi ani?

Ochii torturaţi ai lui Drew spuneau totul.

Data următoare cînd trăsese chiulul, bătînd străzile cu gaşca de chinezi, Ray propusese un compromis.

– Nu poţi continua aşa. Vorbesc serios, Drew. E prea periculos. Ceea ce crezi că înveţi nu merită riscul. Să nu mă înţelegi greşit. Sentimentele tale după ceea ce li s-a întîmplat părinţilor tăi te privesc. Cine sînt eu ca să spun că greşeşti? Dar, cel puţin, fă-o cum se cuvine.

Drew îl privise printre pleoape, intrigat.

– Pentru început, nu te mulţumi cu nişte profesori de mîna a cincea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu ignora lucrurile pe care le poţi învăţa la şcoală. Sînt la fel de importante. Crede-mă, cineva care nu înţelege istoria, logica, matematica şi artele e absolut la fel de neajutorat ca unul care nu înţelege străzile.

Expresia lui Drew se transformase în nedumerire.

– Nu mă aştept să înţelegi imediat ce vreau să zic.

Dar cred că mă respecți destul ca să ştii că nu-s prost.

– Profesori de mîna a cincea?

– Promite-mi că nu mai lipseşti de la şcoală şi că nu vei lua note mai mici de B. În schimb...

Ray stătuse în cumpănă.

– În schimb?

– Voi aranja să ai un profesor cum se cuvine. Cineva care cunoaşte cu adevărat străzile, care-ți poate oferi disciplina de care prietenii tăi din gaşcă nu-s în stare.

– Cine?

– Ține minte ce ne-am înțeles.

– Dar *cine?*

Astfel a început una dintre cele mai interesante perioade din viața lui Drew. A doua zi, după şcoală, Ray l-a însoțit la un restaurant din centrul oraşului Hong Kong, unde mîncarea, deşi orientală, nu era chinezească. şi al cărui patron – uimitor de scund, rotund la față, mereu rînjind, bătrîn, dar cu păr negru, lucios – i-a fost prezentat ca Tommy Limbu.

– Tommy este un *Gurkha*, explicase Ray. Desigur, acum s-a retras.

– *Gurkha?* Ce-i aia...?

Tommy şi Ray rîseseră.

– Vezi, ai şi început să înveți. Un *Gurkha* – se întorsese Ray reverențios spre Tommy, aproape făcînd o plecăciune – este cel mai bun soldat mercenar din lume. Provin dintr-un oraş cu acest nume, din Nepal, o țară muntoasă din nordul Indiei. Principala afacere a regiunii sînt exporturile. De soldați. Mai ales pentru armatele britanică şi indiană. Cînd munca este prea dură pentru orice alt militar, îi trimit pe *Gurkha*. Şi se rezolvă treaba. Vezi cuțitul ăla încovoiat din teaca de pe perete, în spatele barului?

Drew dăduse din cap.

– Se numeşte *kukri*. E emblema oricărui *Gurkha*. Simpla lui apariție îi face pe oamenii, altminteri cel mai duri, să se teamă.

Drew privise sceptic spre nepalezul scund, zîmbitor,

aparent inofensiv, apoi din nou către pumnal.

– Pot să-l iau în mînă? Pot să-i ating tăişul?

– N-o să te încînte consecinţele, răspunsese Ray. *Gurkha* au o regulă. Dacă scoţi cuţitul din teacă, trebuie şi să verşi sînge. Fie pe al duşmanului, fie, de nu, pe al tău propriu.

Drew rămăsese cu gura căscată.

Tommy rîsese, cu ochii sclipitori.

– Doamne fereşte şi apără.

Îl surprindea pe Drew nu numai prin engleza sa aristocratică, ci şi datorită accentului britanic.

– Nu trebuie să-l speriem pe băiat. Sfinte cerule, nu. Va crede că-s o teroare groaznică.

– Tommy locuieşte în Hong Kong, fiindcă mulţi *Gurkha* sînt încartiruiţi în cazărmile britanice de aici, explicase Ray. Cînd au liber, le place să mănînce aici. Şi, desigur, îl ţin minte de pe vremea cînd făcea parte din regiment.

– Vei fi profesorul meu? întrebase Drew, încă sceptic faţă de acel om jovial, dornic să placă.

– Vai de mine, nu.

Glasul lui Tommy era melodios, aproape ca şi cum ar fi cîntat.

– Ferească, oasele mele sînt prea bătrîne. N-aş avea niciodată energia să ţin pasul cu un derviş ca dumneata. Şi trebuie să mă ocup de firma mea.

– Atunci?

– Un alt băiat, fireşte.

Cu mîndrie veselă, Tommy se întorsese spre un copil care, neobservat de Drew, venise în tăcere lîngă el. O imagine în miniatură a lui Tommy, mai scund chiar decît Drew, deşi ulterior Drew urma să afle că băiatul avea paisprezece ani.

– Ah, iată-te! exclamase Tommy. Nepotul meu.

Chicoti, întorcîndu-se spre Drew:

– Tatăl lui face parte din batalionul local şi preferă să ţină copilul la mine, nu în Nepal. Merg în vizită cînd are

permisie, deşi la drept vorbind asta se întîmplă rareori. Deocamdată, ajută la lămurirea unei altercaţii neplăcute, dar fără-ndoială minore, din Africa de Sud.

După cum avea să afle Drew mai tîrziu, al doilea nume al lui Tommy Two era consecinţa tentativei englezilor de a rezolva similitudinile de nume în rîndurile unor oameni ce se identificau menţionînd triburile de care aparţineau (de unde şi numele al doilea al lui Tommy, Limbu). Întrucît birocraţii nu puteau distinge un Tommy Limbu de altul, cel puţin pe hîrtie, fusese ales Two în loc de Junior.

Dar Tommy Two era, esenţialmente, diferit de bunicul său. Nu zîmbea. Nici măcar nu dădea bună ziua. Drew îi simţise dezinteresul şi, cuprins de îndoieli, nu putuse să nu se întrebe cum aveau să se înţeleagă – sau ce putea să-l înveţe băiatul acela ursuz.

Îndoielile i se risipiseră într-o jumătate de oră. Lăsaţi singuri de către adulţi, ieşiseră în strada îngustă şi agitată, unde Tommy Two îl informase într-o engleză perfectă că Drew avea să fie învăţat să fure din buzunare.

Drew nu-şi putuse reţine surpriza.

– Dar unchiul Ray m-a adus aici, fiindcă banda cu care umblam făcea aşa ceva. Nu vrea să...

– Nu, ridicase Tommy Two degetul, ca un magician. Nu din orice buzunare. Dintr-ale mele.

Surpriza lui Drew crescuse şi mai mult.

– Dar mai întîi – îşi legănă Tommy Two degetul înainte şi-napoi – trebuie să înţelegi ce simţi cînd cineva ţi-o face *ţie*.

Imaginea acelui băieţaş, preluînd comanda, era uluitoare.

– Şi tu eşti cel ce-o va face? întrebase Drew, înălţînd neîncrezător sprîncenele.

Tommy Two nu răspunsese. În schimb, îi făcuse semn lui Drew să-l urmeze. Dăduseră un colţ, îndepărtîndu-se de restaurant. Acum, mai puţin încrezător, Drew se pomenise în faţa unei străzi şi mai strîmte,

doldora de cumpărători: bicicliști, vînzători ambulanți și tarabe cu coviltir. Rumoarea de voci, amestecul de mirosuri, cele mai multe rîncede, erau covîrșitoare.

– Numără pînă la zece, anunțase Tommy Two. Pe urmă, mergi pe strada asta. Peste cel mult trei colțuri, arătase el spre buzunarul de la spate al lui Drew, portofelul tău va fi la mine.

Nedumerirea lui Drew fusese înlocuită de fascinație.

– Trei colțuri, hai?

Privise în lungul străzii haotice. Inspirat, scosese portofelul din buzunarul de la spate și îl introdusese în altul mai strîmt, din față, după care își stăpînise un zîmbet răutăcios.

– O.K., am pornit. Dar nu mi se pare corect. Vreau să zic, în timp ce număr, n-ai vrea să-mi acopăr ochii? Ca să-ți las timp să te ascunzi?

– De ce te-ai osteni?

Posac ca întotdeauna, Tommy Two pornise încet pe stradă.

Drew începuse să numere în gînd. Unu, doi... Îl văzuse pe Tommy trecînd printre o motoretă și o ricșă. Trei, patru, cinci...

Deodată, se încruntase. Tommy Two dispăruse. Drew se îndreptase de spinare, holbînd ochii. Cum reușise? Ca o piatră aruncată în apă, Tommy Two fusese absorbit de vîltoarea mulțimii. Pînă se dezmetici după trucul la care tocmai asistase, Drew își dăduse seama că restul numărării pînă la zece trebuia să se fi terminat de mult.

Truc? Sigur, asta era tot, conchisese el. Un truc. Îmbățoșînd umerii și adunîndu-și încrederea, pornise pe stradă. Dar, cufundîndu-se el însuși în gloată, își dăduse seama că era mai complicat decît prevăzuse inițial. Existau prea multe variante. Pe de o parte, trebuia să meargă încet sau repede, precaut sau grăbit? Pe de alta, să privească încontinuu în jur, atent la Tommy Two, sau să se uite drept înainte, pentru a putea evita...

Un biciclist trecuse pe-alături în viteză, atît de aproape, încît Drew fusese nevoit să sară spre dreapta, înghiontind o chinezoaică bătrînă, care căra un coş cu rufe. Femeia lătrase spre el nişte cuvinte chinezeşti, fără-ndoială deloc prietenoase, pe care Drew nu le înțelesese. Toți puştii din gaşca de stradă fuseseră mai talentați la asimilarea limba lui decît el cu a lor. Poate că unchiul Ray avea dreptate cu privire la avantajele şcolii. Auzind în urma lui un strigăt, Drew se întorsese, instinctiv alarmat, dar nu-i descoperi sursa. Se împiedicase de o crăpătură a caldarîmului şi dăduse peste un cărucior plin cu fructe. Scosese cotul cămăşii ud de suc. În timp ce vînzătorul țipase la el, Drew aproape se oprise să-i plătească paguba, dar imediat îşi dăduse seama că, dacă scotea portofelul...

Tommy Two. Drew se răsucise, bănuitor, simțind că-i palpita stomacul şi repezindu-se înainte prin mulțime. Vînzătorul continuase să zbiere după el. Curînd însă răcnetele îi fuseseră înghițite de strigătele îmbietoare ale mămularilor de la tarabele ce mărgineau strada. Mirosurile se înrăutățeau – ulei de gătit vechi, carne arsă, zarzavaturi stricate. Lui Drew începuse să i se facă greață.

Totuşi, se grăbise mai departe. Trebuia să stea cu mintea la portofel. Apăsîndu-şi cu mîna umflătura liniştitoare din buzunarul din față al pantalonilor, ajunsese la al doilea colț. Observase cum atrăgea atenția un european într-un iureş de orientali tot mai dens. Ochii îi fulgerau în toate direcțiile, căutînd vreun semn al prezenți lui Tommy Two, şi astfel trecu de ultimul colț.

Păşind repede, se simțise uşurat cînd văzuse în față capătul strîmtorii aglomerate şi o firmă proeminentă: BAR, GRĂTAR, HONG KONG, LA HARRY. Alegînd pancarta ca pe un far călăuzitor, ocolise un om fără picioare, care se tîra pe o platformă cu rotile, şi se umflase în pene, triumfător, văzîndu-l pe Tommy Two rezemat de peretele din colț, sub firmă.

Cu un rînjet, traversase intersecția aglomerată și se opri.

– Deci, ce mare scofală? ridicase Drew din umeri cu dispreț. Ar fi trebuit să pun pariu că reușesc.

– Și cu ce-ai fi plătit?

Tulburat, Drew băgase mîna după portofelul din buzunar.

– Cu asta, bineînțeles.

Dar, chiar în clipa cînd îl atinsese, știuse că ceva nu era în ordine. Îl scosese și roșise. Portofelul era murdar, confecționat din pînză. Al lui fusese din piele lucioasă, nou-nouț. Iar acesta, cînd privise înăuntru, era gol. Deschisese gura, dar nu ieșise nici o vorbă.

– Căutai cumva asta? Tommy Two scosese o mînă de la spate, ridicînd trofeul. Sînt de acord cu tine. Ar fi trebuit să facem o prinsoare.

Dar pe chipul rotund, cu păr negru, lucitor, al băiatului mai scund cu trei degete decît Drew, nu se citea nici o satisfacție a triumfului – nici rînjet, nici înfumurare, nici ridiculizare.

– Cum ai făcut-o?

– Diversiunea e întotdeauna cheia. Te-am urmărit pas cu pas, ascuns în mulțime. Cînd ai storcit fructele negustorului, ai fost prea zăpăcit ca să observi că-ți schimbasem portofelul. Nu te interesa decît să simți ceva în buzunar.

Drew se încruntă, furios că fusese făcut de rîs.

– Deci, asta-i tot? E ușor. Acum, cînd știu despre ce e vorba, n-o să mă mai las prins niciodată la fel.

Tommy Two ridică din umeri.

– Vom vedea. Încă ți-au mai rămas treizeci de minute din lecție. Mai încercăm o dată?

Drew se simțise descumpănit. Treizeci de minute rămase din lecție? Un moment, crezuse că se jucau împreună. Repede însă își dăduse seama că Tommy Two îl învăța pe bani.

– Să mai încercăm? întrebase el, rănit în amorul

propriu, dar răspunzînd din nou provocării. Să fiu al dracu' de nu.

– Şi de data asta, te-ar interesa să pui prinsoare?

Drew aproape că spusese da, însă suspiciunea îi înăbuşise îndîrjirea.

– Nu chiar acum.

– Cum doreşti, îşi îndreptase Tommy Two spinarea. Propun să folosim aceeaşi stradă, de data asta invers, întorcîndu-ne spre punctul de plecare.

Drew avea mîinile transpirate. Vîrîndu-şi propriul portofel la loc în buzunar, îl privise pe Tommy Two dispărînd din nou în mulţime, ca prin farmec.

Şi cînd, peste două intersecţii, Drew băgase mîna în buzunar, doar ca să se asigure, simţi imediat că portofelul nu era al lui. Înjurase.

La fel ca data trecută, Tommy Two stătea rezemat de un perete, la capătul străzii, arătîndu-i lui Drew portofelul.

În după-amiaza următoare, după cursuri, Drew încercase din nou. Cu aceleaşi rezultate.

Şi în după-amiaza următoare. Şi în următoarea. De fiecare dată însă, Tommy Two îi dădea cîte un nou sfat.

– Ca să eviţi un atac, trebuie să nu-l chemi. Trebuie să devii invizibil.

– Uşor ţi-e ţie de zis. Eşti oriental. Te pierzi printre ei.

– Nu-i adevărat. Pentru tine, un american, fără-ndoială că toţi orientalii par la fel. Dar unui chinez, un nepalez ca mine îi atrage atenţia la fel de mult ca tine. Sau aşa ar trebui.

Drew rămase surprins.

– Ar trebui? Vrei să zici că nu-i aşa?

– Mă mişc în ritmul străzii. Nu privesc pe nimeni în ochi. Nu stau în nici un loc destul timp ca să fiu observat. Şi mă trag în mine.

– Aşa? încercase Drew să-şi contracte trupul, luînd o poziţie atît de grotescă, încît Tommy Two îşi permisese raritatea unui rîs.

– Nu. Ferească sfîntul, fireşte că nu. Ce idei ciudate mai ai. Vreau să zic că-mi trag gîndurile în mine. Mintal, mă fac să...

Îşi căutase cuvintele.

– ...nu fiu aici.

Drew clătinase din cap.

– Cu timpul, vei învăța. Dar mai e ceva. Nu trebuie să te laşi niciodată – niciodată – distras. Să nu laşi ca nimic să te zăpăcească sau să-ți tulbure concentrarea. Nu doar aici, cînd exersăm. Tot timpul. Pretutindeni.

„Şi s-ar zice că puştiul ăsta are paişpe ani," reflectase Drew. „Nici vorbă. Doar fiindcă e scund, crede că-şi poate falsifica vîrsta. Trebuie să aibă cel puțin douăzeci. Să devin invizibil. Să mă mişc o dată cu mulțimea. Să nu las să mă distragă nimic." Şi încercase din nou.

Şi din nou. Pînă cînd într-o după-amiază, după şcoală, trecînd printr-o altă străduță, spre Tommy Two care se rezema ca de obicei de un perete, Drew vîrîse mîna în buzunar, dezgustat de un nou eşec, numai pentru a clipi din ochi la vederea portofelului pe care-l scoase. Era al lui.

– M-ai lăsat să cîştig.

Tommy Two clătinase din cap, serios.

– Eu nu las niciodată pe nimeni să cîştige. Ai făcut ce te-am învățat. N-ai reacționat la cerşetorul care voia bani. Nici nu te-ai uitat la papagalii de vînzare de pe taraba aceea. Mai presus de orice, n-ai vădit nici un interes pentru căruțul cu legume care s-a răsturnat, ci doar l-ai ocolit, fără o privire măcar la piperul de sub picioare. Mi-ai zădărnicit orice încercare de a te păcăli.

Inima lui Drew începuse să bată mai repede, cu mîndrie.

– Deci, am...

– Reuşit o dată. O dată nu face regula. Eşti gata să mai încerci?

Data următoare, Drew scosese din nou propriul său portofel. Dar Tommy Two nu-l felicitase. Tînărul şi totuşi

bătrînul nepalez părea să fie sigur de faptul că succesul îşi era singura răsplată.

– Acum începem partea cea grea?

– Grea? Lui Drew i se năruiseră speranţele.

– Ai dovedit că nu pot să-ţi fur portofelul. Eşti în stare să mi-l furi pe-al meu?

Drew îşi foise picioarele în loc.

– Hai să-ncercăm.

Se furişase prin mulţime, venind prin spate, prinzînd ocazia, repezindu-se înainte, întinzînd mîna. Tommy Two îl apucase de încheietură.

– Am ştiut în fiecare secundă unde erai. N-ai devenit invizibil. Mai încearcă o dată.

Şi;

– Lasă mulţimea să te absoarbă.

Şi:

– Anticipează ce m-ar putea distrage.

– *Nimic* nu te distrage.

– Atunci, trebuie să rezolvi tu problema.

Peste trei zile, Drew se rezemase de un perete din capătul străzii. Cînd Tommy Two îi văzuse poziţia, în ochi îi scînteiasee înţelegerea. Ducînd mîna la buzunar, scosese celălalt portofel.

– Cînd m-a lovit portocala în umăr? întrebase el.

– L-am plătit pe-un puşti s-o arunce în tine.

– Şi eu, ca prostul, m-am întors în direcţia aia. Fiindcă eram sigur că tu o aruncaseşi.

– Dar eu eram în spatele tău.

– Excelent! rîsese Tommy Two. Doamne sfinte, măi, ce glumă!

– Dar n-ai uitat nimic?

Tommy Two păruse nedumerit. Numaidecît, înţelesese şi ridicase din umeri.

– Fireşte.

Fără nici o undă de dezamăgire, îi dăduse lui Drew un dolar american.

Fiindcă, de astă dată, Drew se hotărîse să parieze.

3

Continuîndu-şi drumul pe strada 12, pentru a începe supravegherea blocului de gresie de la trei cvartaluri distanţă, Drew îşi dădu seama că începuse să se gîndească la Tommy Two. Nu-l mai văzuse niciodată după terminarea lecţiilor, dar Tommy şi cursurile lui îi rămăseseră vii în memorie. Ştia că ar fi arătat mai posac ca de obicei – şi l-ar fi mustrat mai aspru – dacă ar fi fost cumva de faţă şi ar fi ştiut că Drew se lăsase distras, fie şi doar o clipă.

Contopeşte-te în sistemul străzii! Compactează-ţi spiritul! Fă-te invizibil! Concentrează-te! Drew se supunea tăcutului glas englez, aristocratic şi ştia că totul avea să fie O.K. Stăpînit, depăşi primul colţ, traversînd intersecţia zgomotoasă, şi se apropie de următorul.

Dar nu intenţiona să treacă de mijlocul cvartalului al doilea. Tactica pe care o aplica presupunea răbdare, ocolirea vecinătăţilor, folosirea mai multor abordări din direcţii diferite, îngustînd încontinuu zona. Încrezător că nu atrăgea atenţia nimănui, traversă strada la jumătatea celui de-al doilea tronson şi reveni în direcţia de unde venise. La intersecţie o luă spre sud, merse pînă la strada 10, porni pe ea într-o direcţie paralelă cu blocul de gresie şi în cele din urmă coti spre nord, revenind pe 12. Acum îl despărţeau din nou trei cvartaluri de ţintă, dar de astă dată în direcţia opusă. La fel ca înainte, contopindu-se cu ritmurile străzii, studiind fiecare detaliu din faţa lui, îşi începu recunoaşterea. Cînd ajunse la mijlocul celui de-al doilea cvartal, traversă iarăşi strada, revenind.

„În regulă," îşi spuse, „am restrîns perimetrul şi pînă acum totul se prezintă bine. Prin definiţie – fiindcă n-am

fost atacat. Dacă e supravegheată casa, observatorii se află în limita de un cvartal şi jumătate, pe ambele direcţii."

Ştia exact ce anume să caute. Mai întîi, o maşină. Trebuia să presupui că, dacă ţinta părăseşte zona supravegheată, va lua un taxi. Ceea ce însemna că aveau nevoie de o maşină pentru urmărire. Dar în oraş problema parcării era atît de dificilă, încît odată ce găseai un loc nu îndrăzneai să-l abandonezi. Mai mult, trebuia să rămîi în apropierea maşinii, pentru cazul că ţinta pleca repede. Doi oameni într-o maşină parcată ar fi atras atenţia, aşa că de obicei unul stătea în maşină, pe cînd celălalt găsea un punct de observaţie într-o clădire din apropiere.

Aceste tactici aveau variaţiuni, iar Drew le căutase pe toate: maşina cu capota ridicată, în timp ce cineva repara ceva, duba cu prea multe antene, omul care instala o tarabă de vîndut umbrele la colţ.

Însă văzuse deja ceea ce dorea să ştie. În capătul de vest al cvartalului cu blocul de gresie, într-o maşină albastru-închis (regula cerea să nu se folosească niciodată culorile ţipătoare), stătea un bărbat, mai atent la clădire decît la blonda platinată în costum de piele strîns pe trup, care trecu pe lîngă el plimbînd un caniche.

„Contopeşte-te cu ritmul străzii, amice," medită Drew. „Dacă ocazia o cere, prefă-te distras chiar dacă nu eşti."

Nu era sigur unde se afla celălalt pîndar. De fapt, presupunea că se mai găseau încă doi în zonă, unul rămînînd lîngă blocul de gresie, iar al treilea pentru a urca în maşină cu şoferul, pornind pe urmele ţintei.

Dar principalul lor scop, îşi reaminti Drew, nu era acela de a urmări familia Hardesty. Blocul era doar momeala. „Eu sînt motivul pentru care se află observatorii aici, şi-i vor urmări pe Arlene şi Jake numai bazîndu-se pe şansa că aş putea încerca să stabilesc contactul în altă parte. Perfect. Nici o problemă." Determinînd cea mai mică distanţă sigură pînă la bloc, se grăbi înapoi

spre motocicletă, pe care şi-o lăsase lîngă Washington Square. Descuie lanţul cu care o legase de un gard metalic şi apăsă pedala de pornire, revenind spre strada 12. Parcă între două maşini, la trei sferturi din cvartalul aflat în spatele observatorului de la volan, propti cricul, se rezemă pe şaua capitonată şi, ascuns de vehiculul din faţa lui, începu să aştepte.

4

Trei ore.

La scurt timp după ora şaisprezece, cînd tocmai începea să burniţeze, văzu o femeie ieşind din blocul de gresie aflat la două străzi distanţă. Chiar de la depărtare, cu conturul atît de neclar, încît lui Drew i se părea că o privea printr-o lunetă întoarsă, o recunoscu.

Arlene! În gît i se puse un nod atît de mare, încît i se îngreună respiraţia. Crezuse că era pregătit pentru şocul de a o revedea, dar emoţiile acumulate, interzise timp de şase ani, îl asaltau.

Dragostea pentru ea reveni năvalnic, cu un şoc. Antrenamentul sportiv, de alpinism, îi conferise un mers senzual aparte, energic, dar fără mişcări de prisos, cu paşi elastici însă fermi. O graţie disciplinată. Îşi aminti atingerea trupului şi sunetul vocii, jinduind s-o atingă şi să audă din nou vocea aceea.

Hainele îi trădau modul de viaţă. Nu se îmbrăca aproape niciodată formal; prefera pantofi de jogging sau cizme de teren, blugi, un pulover gros, o geacă de doc. Purtînd, în locul poşetei, o mică geantă de nylon agăţată pe umăr, porni pe stradă în direcţia opusă, nepăsătoare faţă de burniţa care-i uda părul arămiu.

Cu gîtul contractat încă şi ochii deodată plini de lacrimi, Drew porni motocicleta, dar nu se clinti dintre maşinile care-l ascundeau. Cînd Arlene aproape ajunse

la colț, de pe treptele unui subsol aflat vizavi de bloc se ridică un bețiv. Sărind balustrada de fier, veni spre Drew și traversă strada către mașina de supraveghere din colț. Se așeză pe bancheta din spate și nici nu închisese bine portiera, cînd șoferul demară, accelerînd spre colțul unde acum Arlene coti la dreapta.

Drew rînji, prezicerile sale dovedindu-se corecte. Undeva, pe interval, fusese lăsat la fața locului un alt observator. Între timp, mașina avea să ajungă la colț în timp util pentru a afla dacă Arlene rămînea pe stradă, intra în vreun magazin sau oprea un taxi.

Drew o luă din loc, însă nu putea merge pe strada 12, unde pîndarul rămas ar fi putut să-l observe. În schimb, ocoli cvartalul făcînd dreapta la intersecția dinaintea acestuia și pornind spre nord, paralel cu Arlene. Pe strada 13 coti la stînga, gonind spre colțul următor, în speranța de a o prinde din urmă.

N-o văzu. Nu văzu decît mașina albastru-închis a urmăritorilor. Înăuntru, cei doi priveau drept înainte, trecînd prin intersecție. Pentru cine lucrau? se întrebă Drew. Pentru Scalpel?

Cînd ajunse la colț, privi în susul și-n josul străzii. Nici urmă de Arlene. Își stăpîni nerăbdarea destul timp cît să lase cîteva mașini să treacă, înainte de a se înscrie în trafic pentru a urmări mașina de supraveghere, care probabil o avea în colimator.

Bănuia că, ajungînd la bulevard, Arlene luase un taxi. În acest caz, îl surprindea, căci aproape întotdeauna mergea pe jos oriunde, chiar dacă destinația se afla la o distanță mare.

Cel puțin avea mașina de supraveghere în față, ceea ce echivala cu a o vedea pe Arlene. Cele cîteva autovehicule intercalate între el și urmăritori reduceau riscul de a-l observa dacă priveau întîmplător în urmă. Burnița, devenită între timp ploaie în toată regula, îl camufla și ea, deși stropii reci, care i se prelingeau pe față, îl făceau să-i fie greu să se oprească din clipit.

Pentru a-şi controla clipitul, recurse la disciplina deprinsă în orele de scrimă, la *Şcoala Industrială Muntele Stîncos*. Scopul fusese acela de a se obişnui atît de mult cu vîrful ucigător al spadei repezindu-se spre ochiul neprotejat, încît învăţase să-şi stăpînească această acţiune reflexă a pleoapelor. Unii elevi nu reuşeau niciodată; nu rămîneau prea mult timp în şcoală.

Prin ploaia tot mai deasă, care acum îi îmbibase mănuşile de lînă şi se adunase sub gulerul hainei, continuă să urmărească maşina albastru-închis. Ajunse în mijlocul Manhattan-ului şi coti pe strada 15.

Încetini în acelaşi timp cu maşina de supraveghere. Peste un moment, înţelese de ce. În faţă, destul de aproape pentru a-i distinge luciul părului arămiu şi rumeneala sănătoasă a pielii, Arlene coborî dintr-un taxi oprit la bordură.

Îşi simţi inima luînd-o la goană. Niciodată nu avusese nevoie de machiaj; vîntul şi soarele îi dăruiseră destulă culoare. Fruntea, obrajii şi bărbia erau perfect proporţionate, cu trăsături elegante. Dar nu se asemăna nici pe departe cu o păpuşă de porţelan. Deşi avea o siluetă unghiulară, şoldurile, talia şi sînii ei egalîndu-le pe ale oricărei actriţe, era vînjoasă, deloc moale.

Maşina de supraveghere se opri. Omul cu haine jegoase, de beţiv, se strecură de pe bancheta din spate în faţă, aşezîndu-se la volan. Şoferul cel bine îmbrăcat coborî s-o urmeze pe Arlene. În sunetul clacsoanelor, înlocuitorul şoferului se grăbi să pornească maşina. Drew îi înţelegea problema. Unde putea acest nou şofer să găsească un loc de parcare în centrul Manhattan-ului? În afară cazului că dubla o altă maşină, riscînd o amendă, trebuia să ocolească iar şi iar cvartalul, pînă apărea din nou partenerul lui. Totuşi, Drew observă imediat că agentul care o urmărea pe Arlene îşi pusese pe cap o pereche de căşti mici. De la ele pornea un fir, pînă în buzunarul interior al costumului.

La Boston, plimbîndu-se prin hala comercială, Drew fusese nedumerit să vadă adolescenţi şi chiar adulţi

purtînd căşti asemănătoare. Ici şi colo, auzise răsunînd din ele, slab, muzică. Se dusese la un magazin de echipamente stereo şi aflase că aparţineau unor mici radiocasetofoane, cunoscute ca *Walkmans*. Omul cel bine îmbrăcat nu folosea un *Walkman*, deşi căştile păreau să fie de acel gen, neatrăgînd atenţia. Nu, menţinea contactul cu şoferul maşinii de supraveghere, prin intermediul unui aparat de emisie-recepţie ascuns. Beţivul putea ocoli cvartalul cu maşina toată după-amiaza, ştiind totuşi exact cînd şi de unde să-şi ia partenerul.

Deşi era abia ora patru şi jumătate, norii făceau ca după-amiaza să pară a înserare. Drew îşi opri motocicleta la bordură, hotărînd să rişte o amendă. Vehiculele în trecere îl ignorau. La rîndul său, ignoră şi el frigul şi ploaia, privind înainte, dincolo de omul cel bine îmbrăcat şi cu căşti, unde Arlene intra într-un magazin.

Ghicise unde se ducea încă de cînd o văzuse coborînd din taxi. Magazinul avea vitrinele pline cu materiale sportive, majoritatea pentru alpinişti. Colaci de funie din nylon, răsucită şi uşoară, lungă de cincizeci de metri, capabilă, după cum ştia, să susţină tensiune de două sute de kilograme; carabine, pitoane şi ciocane, hamace de plastic, rucsacuri, pioleţi pentru gheaţă, ghete cu crampoane.

Magazinul vindea şi articole sportive obişnuite, dar, datorită specializării sale, îl cunoşteau alpinişti din tot nord-estul ţării. Drew însuşi îl vizitase de cîteva ori, împreună cu Arlene şi Jake.

Uşa batantă cu geam se închise în urma ei. Omul cu căştile îşi continuă indiferent drumul pe trotuar, pe lîngă clădiri, după care prinse o pauză a traficului şi traversă strada pînă sub prelata unui magazin de unde o putea vedea prin vitrină fără a fi observat.

„Dacă priveşte încoace însă," îşi spuse Drew, „s-ar putea să mă remarce pe mine."

Maşina albastră avea să apară curînd după colţ. Drew ridică motocicleta pe trotuar, se întoarse şi o împinse înapoi pînă la intersecţie. Traversînd bulevardul,

se îndepărtă de colţ la distanţă suficientă pentru ca beţivul de la volan să nu-l vadă. În pofida ploii şi a distanţei, încă-l mai putea vedea pe omul care pîndea magazinul şi o putea zări pe Arlene cînd avea să iasă.

Apăru peste douăzeci de minute, ducînd în braţe trei pachete.

Avu un noroc uimitor. Opri imediat un taxi. Dar şi norocul urmăritorilor era la fel de mare – maşina albastră coti la colţ chiar în clipa cînd taxiul pornea. În timp ce agentul se aşeza grăbit în spâte, beţivul nici nu se opri complet, continuînd urmărirea.

Apoi, pe Drew îl părăsi norocul.

Împinse motocicleta pe trotuar pînă în stradă, apăsă pedala de pornire, apucă regulatorul şi se pomeni blocat de maşini, cu lumina semaforului pe roşu. Pînă se mută pe verde, ceilalţi dispăruseră.

5

Omul din spatele tejghelei părea elveţian – înalt, robust, blond cu ochi albaştri. Abia trecut de treizeci de ani, bănui Drew, şi într-o formă excelentă, cu spate lat, piept şi braţe musculoase. Zîmbind bine dispus, se întoarse dinspre colacii de coardă pe care-i punea în raft, cînd uşa de sticlă se închise fîsîind în urma lui Drew.

Avea un accent mai apropiat de Bronx decît de Elveţia.

– Împuţită zi, mmm? Mă bucur că nu-s pe-o pîrtie, cu porcăria asta, arătă el spre aversa de-afară. Vreţi o ceaşcă de cafea? Aveţi haina aşa de udă, că păreţi gata să faceţi hipotermie.

Drew zîmbi la rîndul său.

– Cafea? M-ar tenta. Dar mă face să mă simt ca după amfetamină.

– Decafeinizată?

Se întrebă despre ce Dumnezeu vorbea. Cafea de-

cafeinizată? Asta ce mai era?

– Nu. Dar vă mulțmesc, oricum. Eram într-un magazin de peste drum şi întîmplător am observat o femeie intrînd aici. Gen atletic, arătoasă, roşcovană, cu sac de echipament în loc de poşetă. Semăna cu o prietenă de-a mea. Arlene Hardesty.

– Ea era, sigur. Şi ea şi fratele ei cumpără o mulțime de la noi.

– Bătrînul Jake. Mă gîndeam să intru să-i dau bună ziua. Dar am întîrziat. Văd că am pierdut-o.

– Acum zece minute.

Drew simulă dezamăgirea.

– Aşa merge şi cu unghiul pantei, cred. N-am mai văzut-o de-atîta vreme, încît cred c-ar trebui să-i dau un telefon, mai mult ca sigur.

– Unghiul pantei? sclipiră ochii vînzătorului. Sînteți cățărător?

– În ultima vreme n-am mai prea avut timp, dar cîndva mă cățăram mult. Cu Arlene şi Jake, de fapt. Poate-ar trebui să-i întreb dacă le-ar plăcea să mai ieşim împreună, în curînd.

– Mai curînd decît credeți. Mai bine luați imediat legătura cu Arlene. De-asta a fost aici. A înlocuit echipamentele uzate. Urcă mîine pe munte. Adevărul e că i-ați face o favoare dacă i-ați propune s-o însoțiți.

– De ce o favoare?

– Fiindcă mi-a spus că merge singură. Nu ştiu cît de strict țineți la reguli, dar chiar şi în cazul alpiniştilor experți, îi sfătuim să nu urce singuri. Nu merge, pur şi simplu. A, sigur, ştie ea ce face, dar dacă are un accident? Iar stînca pe care se cațără nu-i pîrtie de începători.

– Unde?

– Cornul lui Satan. În Pennsylvania.

– La Poconos.

– Îl ştiți?

– Am fost acolo de cîteva ori, cu Arlene şi Jake. Arlene spunea că la dureri de cap Cornul lui Satan

prinde mai bine decît aspirina. Ori de cîte ori avea necazuri, îl escalada ca terapie.

– Ei, l-am escaladat şi eu şi, credeţi-mă, m-am ales cu o durere de cap. Aţi fost acolo, deci ştiţi că nu-i o pantă pe care s-o încerci de unul singur. Şisturile alea nenorocite. De fiecare dată cînd mă prindeam de o ieşitură, începeam să cred iar în Dumnezeu, de teamă c-o să se desprindă piatra în mîna mea.

Drew rînji.

– În Dumnezeu? Cunosc sentimentul.

– Atunci, mutaţi-i gîndul, O.K.? Sau, dacă nu reuşiţi, autoinvitaţi-vă s-o însoţiţi.

– Nu mi-aş putea ierta-o dacă o jignesc.

Drew se prefăcu a sta pe gînduri.

– Dar, ce mama naibii, în ultima vreme am muncit pe brînci. O.K., m-aţi convins. Dacă mîine plec pe munte, n-ar strica să-mi iau ceva echipamente. Alea pe care le folosesc eu sînt la locuinţa mea de vară.

Ochii vînzătorului scînteiară şi mai viu. Atît de aproape de ora închiderii, părea că nu se mai aşteptase la încă o vînzare.

– Să începem cu ghetele.

6

Înconjurat de ceaţa zorilor, Drew cobora o pantă împădurită, umedă. Pămîntul şi frunzele saturate de apă se simţeau buretoase sub tălpi. Ocolind doi bolovani, ajunse la un rîu. Soarele se înălţa deasupra pantei, în spatele lui, risipind parţial ceaţa şi ajutîndu-l să vadă mai bine trunchiurile şi crengile căzute din jur. Alese una – lungă de trei metri şi groasă de douăzeci şi cinci de centimetri – şi o cără pînă la rîu, unde o aruncă de-a curmezişul. Cu funia încolăcită şi laţul de nylon pe umăr, traversă în echilibru, ţinînd braţele întinse şi auzind trosnetele lemnului de sub el.

Pe malul opus, urcă o pîrtie, cu nările dilatate în mirosul de mosc al argilei grase, iar în vîrf se opri. Parcursese într-o jumătate de oră cei patru sute de metri prin pădurea deasă, pînă acolo. Motocicleta era ascunsă în tufişuri, lîngă un drum cu două benzi care ducea la parkingul cu pietriş de unde obişnuiau să-şi înceapă expediţiile excursioniştii şi cățărătorii. În New York, dormise într-un adăpost, spunîndu-i preotului responsabil că avea să spele vasele în schimbul unei mese şi a unui pat. Iar acum, după două ore pe drum, se bucura de mişcare, de uşurarea muşchilor crispați, de nemişcarea în contrast cu vibrațiile duduitoare ale motocicletei.

În față, prin vegetația pipernicită, ceața dispărea pe măsură ce soarele urca pe cer, dezvăluindu-i destinația; privi tot mai sus, spre conul cenuşiu numit Cornul lui Satan. Pe latura opusă, îl despărțeau zece metri de un versant învecinat, cîndva legat de el printr-un pod natural de piatră care se năruise în anii '50. Faptul că Cornul se despărțise de peretele muntelui dovedea, în chip dramatic, cît de sfărîmicioase erau acolo rocile. Iar judecînd după grămada de grohotişuri căzute în jurul bazei sale circulare, Drew ştiu că într-o bună zi avea să se surpe şi Cornul, la fel ca puntea.

Deocamdată însă se înălța impunător – ispititor? – apărat contra eroziunii vîntului cel puțin de pereții acelei căldări semicirculare.

Îşi croi drum prin tufişuri, traversă o întindere de ferigi veştede, cafenii, şi iarbă pînă la genunchi, cu paniculii goliți de semințe, simțindu-le umezeala înghețîndu-i pielea prin pantaloni. Păşea atent peste cioburile de piatră ce urcau spre Corn, preocupat ca frînturile să nu se rostogolească sub ghete, făcîndu-l să-şi luxeze glezna.

Neclintirea depresiunii părea ireală, versanții din jur amplificînd, accentuîndu-i trosnetul distonant al paşilor. Într-adevăr, făcînd încă un pas prudent, auzi în urma lui un trosnet de crengi.

Se răsuci, alarmat, scoțînd fulgerător *Mauser*-ul,

ochind... Încotro? Zgomotul continua, apropiindu-se.

Cel mai apropiat ascunziş se afla la treizeci de metri distanță, înapoi în pădure, şi ce garanție avea că tufişurile pe care le alegea n-aveau să fie deja ocupate?

La dreapta.

Acolo. Crengile se despărțiră. Boscheții se mişcau.

Clipi din ochi.

Trei cerbi cu cozi albe, două ciute şi un țap, ieşiră în zona cu ferigi şi iarbă, coarnele rămuroase ale masculului semănînd cu crengile golaşe din spatele lui. Drew le distinse groaza în ochi, un şoc care-i făcu să încremenească o clipă, nemişcați ca într-o fotografie.

Clipa se risipi. Imediat, cerbii se smulseră din loc, ridicînd în sus cozile albe în timp ce se repezeau înapoi în pădure, tropotul lor din copite răsunînd ca o avalanşă. Îndepărtîndu-se. Stingîndu-se. În căldare se lăsă iarăşi tăcerea.

Trăgînd adînc aer în piept şi punînd *Mauser*-ul la loc, Drew îşi continuă urcuşul, precaut, peste grohotişuri.

7

Ajuns la baza Cornului, nu se uită în sus decît o dată. Regula era: „Nu privi în sus, nu privi în jos, studiază doar suprafața dinaintea ta." Dar nu se putu abține să nu aprecieze splendoarea neobişnuitei formațiuni.

Asigurîndu-şi pe umăr colacul de funie şi lațul, cercetă sarcina înşelător-uşoară care-l aştepta. Deşi peretele urca aproape vertical, abătîndu-se spre interior aproape de vîrf, avea suprafața atît de inegală, încît punctele de sprijin pentru mîini şi picioare nu reprezentau o problemă.

Pînă începeai urcuşul, adică. Apoi, îți dădeai seama că piatra putea plesni la fel de uşor ca un cartof prăjit. Nici o priză nu putea fi considerată sigură. De fiecare dată cînd îți lăsai greutatea pe o cornişă sau încleştai

degetele împrejurul vreunui pinten, trebuia să-l încerci – şi iarăşi să-l încerci, sporind treptat presiunea, niciodată convins că va ţine. Numai alpiniştii cei mai experimentaţi, curajoşi şi îndrăzneţi erau calificaţi să încerce Cornul. Numai ei *doreau* să-l escaladeze. Şaptezeci de metri pînă în vîrf, asta era tot. Dar ascensiunea putea dura chiar şi două ceasuri. O sută douăzeci de minute în care nervii se întindeau pînă la limita de a plesni. Mii de contractări ale stomacului, de hotărîri care îmbrobonau fruntea de sudoare. Înţelegea de ce îi plăcea Arlenei să urce Cornul cînd avea nevoie să-şi limpezească minţile. Nu te puteai gîndi *decît* la Corn, în timp ce-l escaladai.

Dar de ce era atît de tulburată, încît avea nevoie de terapia acestui versant?

Îşi alungă gîndul. Cornul era o sarcină pentru existenţialişti. Nici o preocupare. Numai alegeri de pe-o clipă pe alta. Nimic înainte, nimic după.

Contrar aşteptărilor unui amator, nu te lipeai de stîncă. N-o îmbrăţişai pentru sprijin, pentru îmbărbătare. Modul adecvat de a te căţăra, de a supravieţui, conta în a te ţine departe de suprafaţa şisturilor. Această poziţie îţi permitea să vezi mai bine următoarele puncte de sprijin. Îţi mai permitea şi să întinzi braţele şi picioarele, relaxîndu-le astfel. Pornind, alegîndu-şi proptelele cu grijă, Drew îşi aminti secretul escaladării pe care-l învăţase de la Arlene. Secretul multor lucruri, acum, cînd sta să se gîndească. Agăţat în gol.

Nervozitatea îi scormonea stomacul. Se simţea însufleţit şi speriat totodată. Curînd, avea s-o revadă.

8

Cornul era încoronat cu plante pitice, acum golaşe, dar destul de dese şi încîlcite pentru ca Drew să se poată ascunde. După ce se tîrî peste vîrful peretelui, se sili să aştepte pînă mai parcurse o fîşie de stîncă goală,

lată de un metru şi jumătate, înainte de a-şi îngădui să se odihnească în zona cea mai deasă a unui boschet. Soarele era deasupra lui, dar, deşi strălucea pe un cer albastru, pur, răspîndea puţină căldură. Sudoarea, în prealabil încălzită de efort, începu să se răcească.

Drew se înfioră, căutîndu-şi în haine seminţele de floarea-soarelui, fructele uscate şi un calup de *Granola*.

Mestecînd încet, desprinse o ploscă de la centura de sub haină şi înghiţi apa călduţă. Curînd, puterile îi reveniră. Vîrful acoperit de vegetaţie al Cornului avea un diametru de vreo treisprezece metri, spaţiu suficient pentru a manevra la nevoie. Îşi flexă mîinile înăsprite de pietre, risipind durerile, şi se concentră asupra singurei intrări în căldare, sectorul cu copaci pe unde venise. Aflat mult deasupra vîrfurilor acestora, punctul său de observaţie îl făcea să se simtă micşorat.

Rosti o rugăciune de mulţumire pentru măreţia creaţiunii lui Dumnezeu.

Culcat pe burtă, încercînd să se destindă, aştepta. Privite retrospectiv, deciziile pe care le luase păreau logice. Dacă ar fi rămas în New York, poate ar fi avut de aşteptat cîteva zile înainte de a găsi ocazia de a-i transmite un mesaj Arlenei, fără a alerta echipa de supraveghere. Şi cu cît îi urmărea mai mult pe observatorii care la rîndul lor o urmăreau pe Arlene, cu atît risca să fie depistat.

Astfel însă cunoscîndu-i destinaţia şi sosind aici înaintea ei, se simţea în siguranţă. La urma urmei, deşi echipa o va urmări fără-ndoială pînă la Corn, nu îndrăzneau să se dezvăluie escaladîndu-l pentru a afla ce făcea în vîrf. Puteau fi tentaţi, desigur, să urce pe o faleză învecinată pentru a privi de acolo, dar existau toate şansele de a nu cunoaşte terenul şi a nu fi căţărători cu experienţă. Principalul motiv pentru care nu credea că echipa avea să încerce s-o supravegheze de pe o înălţime învecinată era acela că le-ar fi luat prea mult ca să se urce şi să coboare de-acolo. Între timp, Arlene avea ocazia să le scape.

Drew îşi confirmă hotărîrile, convins că, cel puţin pentru un timp, avea şansa să discute cu ea între patru ochi, nevăzuţi, pe culme.

Stînd cu stomacul lipit pe pămîntul pietros, o văzu pe Arlene ieşind din pădure. Pe frunte începu să-i pulseze o venă şi făcu un efort să-şi potolească bătăile inimii. Minusculă din unghiul lui de vedere, se opri să observe Cornul, apoi îşi îndreptă umerii, satisfăcută, începînd să se apropie prin vegetaţia pitică.

Ducea un colac de frînghie, la fel cum făcuse şi el. În plus, Drew văzu un rucsac voluminos şi greu. Hainele îi stăteau largi pe trup, cămaşă şi pantaloni de lînă aspră, albaştri, şi o scurtă kaki descheiată, dotată cu o mulţime de buzunare. În pofida diformităţii austere a veşmintelor, era inconfundabil femeie. Cu părul arămiu vîrît sub un fes gri, croşetat, îşi dezvăluia linia senzuală a gîtului. Şi, chiar încălţată cu ghetele solide de alpinism, continua să meargă cu aceeaşi graţie atletică. Imagini ale trupului ei îi inundară creierul. Drew închise ochii pentru a le alunga.

9

Mai întîi apăru o mînă. Înăsprită ca a lui, se agăţă de muchea peretelui. Apoi, încă o mînă. Văzu fesul tricotat, gri. Şi faţa încordată de efort, îmbrobonată de sudoare, în timp ce inhala adînc, adunîndu-şi pentru un ultim efort puterile.

O privea din tufişuri, nevăzut, avînd în faţă imaginea vie a trăsăturilor ei. Femeia se ridică, puse un genunchi pe margine şi se trase pe întinderea de stîncă plată, rostoglindu-se pe spate, cu pieptul palpitîndu-i greu.

Privi cîteva momente cerul fără nori, înghiţi în sec şi duse mîna la plosca de la cingătoare. Aşa cum se aşteptase Drew, bău cu înghiţituri scurte, măsurate, avînd grijă să nu i se facă rău. Cînd ritmul respiraţiei îi reveni

la normal, se şterse pe frunte cu mîneca hainei şi se ridică încet în capul oaselor, cu spatele spre Drew, privind spre peisajul tomnatec de jos.

Îşi scoase fesul, scutură capul pentru a-şi elibera părul şi-şi trecu mîinile prin el. Avea spinarea la fel de dreaptă ca a unui fotomodel.

Drew privi pe lîngă ea, spre pădurea deasă, dar încă nu putu zări echipa de supraveghere. Spera ca Arlene să se ridice şi să-şi relaxeze picioarele păşind prin boscheţi şi astfel apropiindu-se de el, dar ea continua să şadă, privind în jos.

În cele din urmă, nu mai putu să piardă timpul. Riscă, bazîndu-se pe disciplina ei.

– Arlene, eu sînt, Drew.

Vorbise în şoaptă, dar pentru ea era ca un strigăt.

– Nu. Nu te întoarce.

Prin umerii Arlenei se undui o trepidaţie de tensiune şi surpriză. Dar, aşa cum prevăzuse, antrenamentul îşi spuse cuvîntul. Deprinsă cu schimbările instantanee de situaţie, nu trădă nici o altă reacţie, rămînînd cu privirea spre pădure. Pe gît i se zbătea o venă.

– Nu vorbi, continuă el. Am să-ţi explic de ce sînt aici. Dar nu la loc deschis. Ai fost urmărită. Te observă de jos.

Arlene mai luă o sorbitură din ploscă.

„Mda, eşti cea mai bună," se minună Drew.

– Cînd va părea firesc, ridică-te, întinde braţele, scoate-ţi cîrceii. Fă cîţiva paşi. Dacă tot eşti aici, ce naiba, închipuie-ţi că explorezi. Intră în tufiş. Dar imediat ce ai dispărut din ochii lor, aşază-te şi vom putea sta de vorbă.

Arlene mai înghiţi puţină apă şi puse dopul la loc.

– Am nevoie de ajutorul tău, adăugă Drew. Sînt la ananghie.

Peste un moment, se ridică, vîrî mîinile în buzunarele scurtei, se întoarse să scruteze culmile din capătul căldării şi intră nepăsătoare în boschet.

Voia din toată inima s-o îmbrăţişeze din nou, să-i

simtă sînii, să-i sărute buzele întredeschise. „Pentru numele lui Dumnezeu, se întrebă chinuit Drew, ce-i cu tine? Ai depus un jurămînt sacru!"

Arlene îngenunche spre el, după tufişuri, cu mîna în buzunar. Ochii ei îl tulburară. Nu vădeau nici curiozitate, nici plăcerea de a-l revedea. În schimb, arătau teribil de calmi. Şi avea un zîmbet fix.

Pulsul i se acceleră. În timp ce îngenunchea, Arlene scoase mîna din buzunar.

Şi, în clipa următoare, îi repezi spre tîmpla stîngă un ciocan de bătut pitoane.

Avea un capăt arcuit, cu suprafaţa inferioară zimţată. Auzind şuieratul vîrfului prin aer, Drew se răsturnă îndărăt, evitîndu-l, văzîndu-l fulgerător pe dinaintea ochilor.

– Nu.

Avea glasul încordat, răguşit. În timp ce femeia ridica din nou ciocanul, se rostogoli în direcţia opusă. Spaima îi opărea stomacul. Ea era destul de puternică, ciocanul destul de ucigător, pentru a-i zdrobi cel puţin mandibula.

Drew se rostogoli din nou, încercînd să cîştige avantajul, să-şi învingă şocul.

– Arlene, *de ce?*

Aerul vîjîi, ciocanul trecînd pe-alături.

– Pentru Dumnezeu!

De astă dată, ciocanul, ochind greşit, îi agăţă umărul hainei.

Drew lovi cu piciorul, în timp ce ea îi ţintea locul dintre ochi. Gheata lui o nimeri în încheietura mîinii, deviind vîrful. Arlene gemu. Drew sări în picioare, apucînd-o de încheietura mîinii şi de biceps şi trîntind-o pe spate. Îi strivi trupul sub al lui, blocîndu-i ambele mîini, conştient de piepturile lor lipite. Se afla la zece centimetri de furia ce-i clocotea în ochi.

Respiraţiile furtunoase, aspre, li se amestecau. Îi simţi mirosul.

– *Ticălos nenorocit,* scrîşni ea.

Drew tresări.

Femeia se zbătea, fierbînd de ură.

– Unde naiba-i Jake?

Îl părăsiră puterile. Prin minte îi năvăliră bănuieli.

– Jake?

– M-ai auzit, ticălosule. Unde *e*? Să te bată Dumnezeu, dacă l-ai omorît.

Se zvîrcolea, încercînd să-l lovească între picioare cu genunchiul.

Drew îi apăsă piciorul la pămînt, străpungîndu-i cu privirea ochii arzători şi, clătinînd neputincios din cap, se rostogoli la o parte de pe ea, privind pierdut printre tufişuri, spre cer.

Singurul gest la care se putea gîndi pentru a o tempera. Să-şi demonstreze nevinovăţia. Expunerea totală – capitularea.

Arlene se adună pe picioare, cu ochi feroci, legănînd ciocanul. Dar Drew nu făcu nici un efort să-l mai respingă.

Cu un ţipăt înecat, înfipse vîrful ciocanului în pămîntul puţin adînc de lîngă gîtul lui, latura arcuită potrivindu-i-se pe conturul gîtului, înţepîndu-i pielea cu zimţii.

Nici unul nu se mai mişcă. Se măsurau din priviri, aprigi. De pe o înălţime din spatele lor, o pasăre îşi luă zborul, fîlfîind din aripi.

Pieptul Arlenei începu să palpite, avînd nevoie de oxigen.

– Eşti un...

– Ticălos, completă el. Ştiu. Am prins ideea. Iar Dumnezeu mă va bate pentru că sînt un ticălos. Şi ideea asta s-a prins de mine. Problema e, să-mi spui de ce.

Arlene ezită. Înghiţind încă o gură de aer, se lăsă pe pămînt, lîngă el.

– Aproape că mă...

– Hotărîseşi să nu nimereşti pe lîngă gît? Mda, mi-am dat seama. Dar mi-am dat seama şi că trebuia să risc.

– Ca să cred că nu reprezinţi o ameninţare? Încă nu-s convinsă.

– Dar cel puțin știi că te-aș fi putut omorî cînd zăceam peste tine.
– Și ăsta-i singurul motiv pentru care n-am...
Se încruntă spre ciocanul împlîntat lîngă gîtul lui.
– Același Drew dintotdeauna. Nici măcar n-ai tresărit.
Drew ridică din umeri, scoțînd ciocanul, apoi se așeză, îl cîntări în palmă și i-l dădu înapoi.
– Regreți? Vrei să-ncerci din nou?
Nervoasă, scutură din cap.
– Atunci, ce-i cu toată povestea asta?
Ochii îi scăpărară.
– E valabil și pentru tine. Ce cauți aici? De unde-ai știut că voi veni?
– Ai fost urmărită.
– Știu.
Drew înălță sprîncenele.
– Serios?
– Sînt trei. Unul, într-o mașină albastră, pe stradă. Altul, zace pe treptele subsolului de vizavi, prefăcîndu-se că-i un bețiv. Al treilea vinde umbrele la colțul străzii, pe o tonetă portabilă. Cînd e soare, trece pe *bratvurști* și *sauerkraut*.
Se strîmbă.
– Au apărut acum cinci zile.
Drew se crispă.
– Sîmbătă?
– Da, sîmbătă, răspunse ea, studiindu-l. Dimineață. De ce? E atît de important?
Drew își frecă gura cu o mînă. Vineri noapte ajunsese el la Boston. Își lăsase prizonierul în dubă, la rampa de parcare a aeroportului Logan. Peste cîteva ore, echipa morții – și cei care ordonaseră atacul asupra mănăstirii – aveau să fi aflat că ieșise din Vermont.
Jake? Arlene voise să știe unde era fratele ei. Presupusese că Drew avea o legătură cu dispariția lui Jake. De-asta fusese cît pe-aci să-l omoare.
– Îmi spune multe, răspunse el, încă dorind s-o ia în brațe și păstrîndu-și cu dificultate calmul. Ce-i cu

Jake? Mi-ai spus că a dispărut. Înainte de marțea trecută?

Falangele Arlenei se albiră pe coada ciocanului.

– Tu *știi* ceva despre el!

– Cîtuși de puțin. Haide, eram apropiați, ai uitat? Stai cuminte. Am bănuit că e vorba de marți, fiindcă atunci au început necazurile mele. Încep să cred că ceea ce i s-a întîmplat lui Jake are o legătură cu mine.

Mintea îi alerga nebunește.

– Exact, cînd a dispărut?

– Vineri. Înainte de marțea aceea.

– Și de ce-ai dat vina pe mine?

– Din cauza lui Janus.

– *Ce?*

– Tu și Janus.

– O femeie numită Janice?[1]

– Nu. Numele mitologic. J-a-n-u-s, spuse ea pe litere. Pari că n-ai auzit niciodată de el. Asta-i noul tău criptonim, nu?

Janus? Își aminti brusc glasul preotului slav: *Yanus! Trebuie să vorbim despre Yanus!* Oare accentul deformase cuvîntul?

Începu să-i bubuie țeasta. Durerea creștea, apăsîndu-i craniul pe dinăuntru. Janus? Zeul roman cu o față înainte și una înapoi. Cel cu două fețe.

Nebunie.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Dar criptonimul e *al tău.* Articolele din ziare. Fotografiile.

Oricît de mult dorea să-i spună, peste demență se adăugau alte demențe. Nimic nu mai avea sens.

– Ale mele?

Se temea să nu-i cedeze mințile.

1. – Omofonie aproximativă.

– Dar *nu pot* exista nici un fel de fotografii. Nu e posibil.

Arlene se încruntă.

– Ce este?

– Nu pot exista nici un fel de fotografii... Nu este posibil... La fel spunea mereu şi Jake.

– Te cred c-o spunea. Era cazul să ştie.

Femeia trînti ciocanul în pămînt.

– Fir-ai al dracu', nu te mai juca cu mine!

– Janus. Cine e? De ce e atît de important?

– Dacă tu eşti Janus, ar trebui să ştii.

– *Spune-mi.*

– Un asasin liber-profesionist. Un ucigaş internaţional. Un singuratic. În ultimii doi ani, a executat douăzeci de oameni.

Drew simţi sîngele fugindu-i din obraji.

– Şi ar trebui ca eu să fiu acela?

Privirea ei dură deveni nesigură.

– Cu cît auzea Jake mai multe despre tine, cu atît devenea mai neliniştit. Nu voia să-mi spună de ce. Acum două săptămîni şi jumătate, în sfîrşit mi-a spus că nu mai putea aştepta. Trebuia să afle ce se întîmpla.

– Şi atunci a...?

– Dispărut. Sîmbăta trecută a apărut echipa de supraveghere. Nu mai puteam merge nicăieri fără ei după mine. Indiferent ce tactică încercam. Mă ghiceau dinainte. De-asta sînt aici. Ca să încerc să scap de ei. Plănuiam să stau în vîrf pînă se întunecă, să cobor, să escaladez un perete din spatele Cornului şi să-mi piardă urma.

– Nu-i rău.

Cu pieptul durîndu-l de afecţiune, Drew zîmbi la adresa isteţimii ei.

– Apoi, plănuiai să afli ce s-a întîmplat cu Jake?

– Fii sigur.

– Ai un partener.

Glasul îi era încordat.

– Vreau să aflu răspunsurile la fel de mult ca tine. *La*

o mulțime de lucruri. Uite, îmi pare rău că nu ți-am spus ce mi s-a întîmplat.

O cercetă, aproape atingînd-o.

– Dar te înşeli în legătură cu echipa de supraveghere. Nu pe tine te urmăresc. Nu vor să te oprească să-l găseşti pe Jake.

– Atunci?

– Pe mine.

Sprîncenele Arlenei se împreunară.

– Te urmăresc pentru cazul că... Pe mine mă caută, continuă Drew. Adineaori, te-ai întrebat de ce era Jake atît de sigur că nu pot fi eu Janus. De ce trebuia să se înşele ziarele. De ce nu puteau exista fotografii.

Femeia aştepta, respirînd adînc.

– Fiindcă ultimii şase ani i-am petrecut într-o mănăstire. *Fiindcă, acum şase ani, Jake m-a omorît.*

10

– Omorît?

Chipul ei îşi pierduse orice culoare. Smuci din cap înapoi, ca şi cum ar fi fost lovită.

– O mănăstire? Despre ce tot vorbeşti? Jake te-a *omorît?*

– N-am timp să-ți explic. Nu acum. Mi-ai pune şi mai multe întrebări. Şi altele, după alea.

– Dar...

– Nu, insistă el. Oamenii de jos vor deveni bănuitori. Vor vrea să ştie ce faci. Şi-aşa ai stat prea mult timp ascunsă vederii.

Arlene părea în conflict cu sine însăşi.

– Îți promit. Mai tîrziu, o asigură Drew.

Dînd pe neaşteptate din cap, Arlene privi spre plantele care-i ascundeau de urmăritori. Îşi descheie imediat cureaua şi nasturele pantalonilor, şi trase în jos fermoarul.

Drew reacționă șocat.
– Ce faci?
– Chiar tu ai spus – vor vrea să știe ce făceam.
Starea de șoc i se transformă în înțelegere, apoi în admirație.
– Deștept gîndit.
– Dar ești alături de mine? Mă vei ajuta să-l găsesc pe Jake?
– *Trebuie* să-l găsesc pe Jake. Din ce mi-ai spus, sînt sigur că știe cine mă urmărește. Vom aștepta pînă se întunecă, apoi plecăm împreună. De cum ajungem într-un loc sigur, am să-ți răspund la întrebări. Cu ceea ce știm amîndoi, poate reușim să deducem unde e.
Îl studie, zîmbind, cu ochi iubitori.
– A trecut atîta timp. Mereu m-am întrebat ce ți se întîmplase, spuse ea, luîndu-l de mînă. Iartă-mă pentru chestia cu ciocanul.
– N-are nimic.
Emoția îl făcea să tremure.
– Am bănuit că dacă voiai într-adevăr să mă omori, ai fi făcut-o.
– Și eu m-am gîndit la fel. M-ai fi putut omorî *tu* pe mine.
Îi strînse mîna.
– Nici nu pot să-ți spun cît mă bucur că te revăd. Ce dor mi-a fost de tine.
Glasul lui Drew se îngroșase.
– Și mie mi-a fost dor de tine.
Se simțea sfîșiat, dragostea pentru ea trăgîndu-l într-o parte, jurămîntul de celibat în cealaltă. Tumultul îi crescu cînd Arlene se aplecă spre el, sărutîndu-l pe buze. Îi simți respirația pe piele. Dorea nespus s-o sărute la rîndul său, s-o cuprindă în brațe, să simtă mîngîierea cărnii ei. Dar criza de voință îi trecu. Ceea ce simțea acum nu era patimă. Nu voia să facă dragoste. Doar să-i arate că ținea la ea. Ce păcat ar fi fost în asta? O îmbrățișă strîns.
– Cei de jos, spuse el.

– Ştiu, zîmbi Arlene. Mai bine să nu ne lăsăm distraşi.

Reculegîndu-se, se ridică şi ieşi din tufişuri, încheindu-şi fermoarul pantalonilor.

Încă simţindu-i atingerea buzelor, străduindu-se să-şi supună nehotărîrea, privi nevăzut printr-o deschizătură a desişului, temîndu-se pentru ea. Arlene îşi închise nasturele de la betelie, apoi catarama centurii, şi se aşeză pe stînca plată de la marginea piscului. Gesturile-i erau convingătoare, conchise el. Dăduse echipei de supraveghere impresia că se ascunsese ca să se uşureze. „Eu, în locul lor, aş accepta explicaţia."

O privi mîncînd nişte hrană rece. Mai bău puţină apă şi se culcă pe spate, ca pentru a se odihni înainte de coborîre. Văzu, printre boschete, că închisese ochii. După un timp, cu excepţia ridicărilor şi coborîrilor pieptului, nu se mai mişcă. Indiferent că adormise într-adevăr sau nu, urmăritorii vor fi crezut că da.

Drew scrută pădurea, dar nu văzu nici urmă de echipă. „Fie sînt extrem de pricepuţi, fie n-au venit. N-ar fi o glumă grozavă?" se întrebă el. „Să ne dăm atîta bătaie de cap cînd nici nu era nevoie."

11

După ce se înnoptă, Drew alese cel mai bun punct de sprijin din partea dinapoi a Cornului – un bolovan pe care nu-l putea urni nici cu toată puterea.

Arlene veni printre tufişuri, cu coarda şi rucsacul, îngenunchind lîngă el.

– Ai găsit un ancoraj?

– Aici, îi puse el mîna pe piatra abia vizibilă.

– L-ai încercat?

– O să ţină. Cu puţin noroc.

– Noroc? Ei, fir-aş a naibii.

Dar părea să ştie că Drew glumea.

– N-ar strica să pornim.

Băgă mîna în rucsac şi scoase un laţ de nylon.

– Îmi va trebui echipamentul tău în plus. Tot ce am eu e o funie şi un laţ.

– Nu te caracterizează să nu vii complet pregătit.

Acum *ea* glumea.

– Ei, am avut o mică problemă. O penurie temporară de fonduri.

În timp ce vorbeau, cu glasuri scăzute, Drew simţi bucuria de a colabora cu ea. Îşi legă laţul de nylon împrejurul bolovanului. Arlene agăţă o carabină metalică de laţ, asigurîndu-se că avea cîrligul articulat bine închis. Înnodă capetele corzii şi-i trecu mijlocul prin carabină. Drew ştia că o metodă mai simplă ar fi constat în a agăţa funia direct de laţ, dar aceasta, la fel ca laţul, era confecţionată din nylon, care avea un punct de fricţiune primejdios de mic. Dacă erau lăsate să se frece una de alta, greutatea alpinistului le putea face uşor să se înfierbînte prea tare şi să plesnească. Astfel, carabina de metal acţiona ca tampon, reducînd căldura.

Erau aproape gata. Arlene îşi legă un laţ împrejurul picioarelor şi taliei, într-o formă asemănătoare cu a unui scutec. Agăţă de laţ o altă carabină, în punctul dintre coapse. Drew făcu la fel, împrumutînd materiale din echipamentul ei. În timp ce-i învăluia noaptea, îi putea distinge totuşi conturul întunecat, atletic şi mlădios. Iubirea pentru ea i se înteţea.

Arlene agăţă în carabină coarda pusă pe din două şi-şi încolăci cele două părţi de funie împrejurul umărului, în josul spinării şi pe flancul drept, la talie. Astfel, carabina dintre picioare prelua principala tensiune din coardă. Umărul şi spatele aveau să absoarbă efortul rămas şi, la nevoie, îşi putea folosi mîna dreaptă pentru a apăsa frînghia pe mijloc, frînînd.

– Iau eu rucsacul şi cobor prima, şopti. La douăzeci de metri mai jos e o cornişă. Am să agăţ alt ancoraj. Şi încă unul după aia, mai jos. Sînt necesare trei rapeluri separate pentru a ajunge pînă jos.

– Ştiu.
– Deci, mai ţii minte cum se face? păru ea să rînjească.
– Am avut o profesoară bună.
– I-auzi. Mă flatezi.
Dispăru, coborînd de-a-ndaratelea de pe margine, ţinîndu-se de porţiunea de coardă aflată deasupra carabinei, iar pe cealaltă apăsîndu-şi-o de talie. Drew îşi imagină graţioasa uşurinţă cu care cădea. Întotdeauna îi plăcuse căderea liberă. O bucată de cîrpă legată lîngă capătul funiei ar fi prevenit-o dacă în curînd urma să se termine. Atunci se oprea şi fixa încă un ancoraj.
Acum urma partea periculoasă, căutarea unui punct solid pe versantul sfărîmicios. După aceea însă nu-i mai trebuia decît să stea în echilibru pe cornişă, în timp ce-şi desprindea frînghia de laţul dintre picioare. Elibera capetele înnodate ale corzii şi trăgea de o parte, trecînd-o pe cealaltă prin ancorajul din vîrf, apoi în jos spre ea. Poziţiona din nou funia, de astă dată pe noul ancoraj, şi-şi continua coborîrea.
Neliniştit, afecţiunea sporindu-i grijile pentru siguranţa ei, Drew se ghemui, atingînd uşurel coarda şi simţind că începea să se mişte. O.K. Se relaxă pentru un timp. Avea să instaleze un nou ancoraj. Curînd, mai jos, urma să-l fixeze pe al treilea. Cînd considera că avusese timp suficient pentru a ajunge la bază, îndepărtîndu-se de perete şi evitînd orice pietre pe care le-ar fi putut disloca coborînd, numai atunci urma să pornească.
Cinci minute – de atîta avea nevoie. Se întrebă ce făcea echipa de supraveghere. Pesemne deveniseră bănuitori. Profesionişti, probabil aveau un vizor cu infraroşii care le permitea să vadă că Arlene dispăruse. Urmau să se apropie, pentru a cerceta. Dacă nu cobora curînd...
Se întrerupse din numărat, asigură coarda, întoarse spatele spre margine şi, cu stomacul sărindu-i spre gît, se aruncă.

12

Păşi pe o frîntură desprinsă din piatră. Bucata se înclină. Sărind lateral, o auzi rostogolindu-se prin întuneric. Încremeni.

Ajunsese la bază. În spatele Cornului, peretele colinei învecinate se înălța aproape, intensificînd întunericul. Spațiul înghesuit îl sufoca. Se simțea dezorientat, fără apărare. Unde era Arlene?

Un pocnet din degete îi indică locul unde stătea ea. La stînga. Pe cealaltă parte, lîngă versantul opus. Făcînd cît mai puțin zgomot posibil, porni într-acolo.

Îşi dădu seama că oricine ar fi putut emite acel semnal. În întuneric, echipa de supraveghere putea să se fi apropiat de baza Cornului, presupunînd că Arlene avea să coboare prin spate, aşteptînd-o acolo.

„Şi pe mine," îşi spuse. Încordă vederea, spre a vedea o siluetă în noapte. Iarăşi auzi pocnetul din degete. Scoase *Mauser*-ul, cu muşchii întăriți de tensiune, pornind pe furiş înainte.

Un urlet sparse tăcerea. Înspăimîntător, răsunînd de deasupra. Drew simți un curent de aer – tot de deasupra – şi se retrase poticnit, disperat să se ferească, în timp ce un obiect masiv se prăbuşi pe lîngă el, bufnind pe pietre. Deşi părea greu şi solid, scoase un plesnet grețos, ca al unui pepene aruncat de pe un pod pe-o autostradă. Lichid cald îl împroşcă pe față. O mînă îi sări la obraz.

Surpriza i se transformă în şoc. Şocul se preschimbă în imperativ. Deşi ştia ce anume căzuse, trebuia să afle dacă era Arlene. Frica îi făcu bila să-i năvălească în gură.

Deodată însă o simți pe Arlene lîngă el. De la acea

apropiere, îi recunoscu forma, mirosul. Atunci, cine...? Se repezi înainte, chircindu-se cu *Mauser*-ul într-o mînă şi întinzînd-o pe cealaltă. Degetele lui atinseră păr însîngerat, un craniu zdrobit, cald şi cleios. Coborî mîna de-a lungul pieptului. Un bărbat. Hainele erau jerpelite, jegoase, cu nasturi lipsă şi o sfoară în loc de curea. Zdrenţele pe care le-ar fi purtat un beţiv. Sau cineva deghizat în beţiv, unul dintre oamenii care o urmăriseră pe Arlene din oraş.

Dar cum se putuse întîmpla?

În timp ce Arlene îngenunchea alături, Drew încercă să judece. Probabil că echipa de supraveghere îşi pierduse răbdarea. Bănuind că avea să încerce o coborîre pe furiş în timpul nopţii, se despărţiseră. Beţivul încercase să găsească o cale de a urca pe înălţimea din spatele Cornului. La rîndu-i, partenerul său, omul bine îmbrăcat, cu căşti în urechi, aşteptase, în eventualitatea că Arlene alegea calea cea mai uşoară, revenind printre copacii de la intrarea în depresiune.

Pînă acum, era logic, îşi spuse Drew. Beţivul, ascuns în întuneric pe marginea versantului, le auzise scrîşnetul încălţărilor pe pietre la coborîre. Aplecîndu-se prea mult peste margine, putea să-şi fi pierdut echilibrul, căzînd. Destul de uşor să se întîmple, noaptea.

Dar explicaţia îl tulbura. Nu era genul de greşeală la care te-ai aştepta din partea unui profesionist. Lîngă el, Arlene îşi luă mîinile de pe cadavru şi se ridică încet. Ştia că şi ea încerca să reconstituie succesiunea evenimentelor. Nu era nevoie – nu *îndrăzneau* – să discute ce se întîmplase. Celălalt membru al echipei încă mai era prin zonă. Poate chiar pe culme, de fapt. Poate urcaseră amîndoi acolo, judecînd că înălţimea din spatele Cornului era locul firesc prin care Arlene să încerce a le scăpa.

Prea multe variabile. Prea multă incertitudine.

Un lucru însă îl ştia. Urletul beţivului în cădere îl prevenise pe partenerul acestuia. Dacă omul bine îmbrăcat se afla în pădurea de la intrarea căldării, se putea

hotărî să vină încoace, pentru a cerceta.

Pe de altă parte, un profesionist n-ar fi trebuit să-şi permită ca un urlet – chiar şi al partenerului – să-l atragă într-o posibilă capcană.

Arlene îl atinse pe umăr, comunicîndu-i aceeaşi nevoie urgentă de a pleca, pe care o simţea şi el. Traversară falia strîmtă şi întunecoasă, oprindu-se lîngă versantul din spatele Cornului.

În urma lor, cadavrul scoase un gîlgîit, presiunea expulzînd din piept gaze şi sînge.

Drew nu luă în seamă zgomotul, concentrîndu-se asupra problemei care-l aştepta. Deşi ascensiunile nocturne erau întotdeauna dificile, peretele din dosul Cornului avea un avantaj. Nu era la fel de abrupt precum Cornul şi oferea mai multe cornişe, mai multe protuberanţe.

Silueta întunecată a Arlenei ridică mîinile, alegînd un sprijin, încercîndu-l, apoi ridicînd gheata pentru a şi-o potrivi într-o crăpătură. Drew medita. „Dacă omul cu căşti l-a însoţit pe beţiv în vîrf, nu vom mai trece niciodată de buza pantei. Ne va împinge înapoi aici, lîngă prietenul lui."

Nu, simţea că totul era greşit. Cînd Arlene se ridică, o trase de spinarea hainei. Femeia se împotrivi, înţepenind. Trase din nou. Ea păşi înapoi, întorcînd spre el faţa nedesluşită. Drew îi apucă mîna şi i-o ridică pentru a arăta în partea opusă falezei, dincolo de Corn, spre intrarea în depresiune. Îi puse mîna pe pieptul lui, apoi pe al ei, şi arătă din nou pe lîngă Corn. Spera că mesajul era clar. Ar putea fi mai bine să mergem pe *acolo*. Arlene păru să stea pe gînduri. Două bătăi pe umărul lui. O.K.

Se furişară afară din fisura dintre Corn şi versant. Dacă omul bine îmbrăcat era ascuns acolo, în bezna pădurii, privindu-i printr-un vizor nocturn, aveau să devină ţinte vizibile, în spaţiul deschis. Dar intuiţia, instinctul, îi spunea lui Drew că situaţia era chiar mai confuză decît şi-o imagina, că nici un glonţ n-avea să-i străpungă

pieptul, că el şi Arlene aveau o şansă mai mare ca oricînd de a scăpa.

Cotiră spre dreapta, lăsînd peretele într-o parte şi coborînd panta cu grohotişuri, pentru a intra în gura îngustă a căldării. Ajunseră în pădurea nemişcată şi rece, dar, datorită desimii, încurajatoare.

Conform antrenamentului, păstrau între ei o distanţă de şapte metri, cu Drew în frunte, ocolind rîpe şi bolovani. Separaţi, erau mai greu de ţintit şi, dacă un ochitor îl împuşca pe unul din ei, celălalt avea şansa să vadă focul la gura ţevii şi să răspundă.

Drew se simţea îmbărbătat de pistolul pe care Arlene şi-l scosese din rucsac.

De astă dată, cînd ajunse la rîu, nu mai pierdu timpul încercînd să găsească un buştean peste care să treacă, ci intră pur şi simplu în apă, iritat de plescăielile nedorite pe care le scotea.

Apoi rîul rămase în urmă şi, auzind-o pe Arlene în spatele lui, continuă să se furişeze printre desişuri şi copaci, călcînd pe frunze, din fericire atît de ude de la ploaia din ajun, încît nu foşneau.

Cu stelele călăuză, se îndreptă spre est, către drumul cu două benzi şi motocicleta pe care o ascunsese în apropiere.

Încordarea i se risipi cînd văzu asfaltul. Luna răsărise, scăldîndu-l în lumina palidă. Silueta scheletică a unui pilon hidrotehnic se profila pe cerul înstelat, în dreapta. Dimineaţă, la sosire, alesese pilonul ca punct de reper pentru a-l ghida înapoi unde-şi ascunsese motocicleta, iar acum, pornind spre dreapta, prin tufişurile de pe marginea drumului, ajunse la *Harley*. O controlă; nu umblase nimeni la ea.

Totuşi, nu voia să pornească motorul şi să atragă atenţia, aşa că o împinse pe şosea, de astă dată la stînga pilonului, pentru a ajunge curînd în locul unde-l aştepta Arlene.

În lumina lunii, o văzu arătînd spre un drum năpădit de vegetaţie, care se afunda în pădure. Boschetele şi

lăstarii erau îndoiţi, ca şi cum ar fi intrat pe-acolo o maşină.

Arlene îi făcu semn s-o urmeze şi, după treizeci de metri pe drumeag, găsiră maşina albastru-închis, aproape de neobservat din pădure.

Era cineva în ea.

Omul cel bine îmbrăcat şedea la volan, neclintit. O tăietură subţire îi încercuia jumătatea din faţă a gîtului. Era adîncă, rezultatul evident al unei garote tăioase ca briciul, strînsă de mîini puternice. Lumina lunii se infiltra printre copaci, dezvăluind sîngele uscat pe pieptarul mantalei mortului.

Drew se răsuci spre bezna pădurii. Beţivul nu căzuse de pe înălţimea din spatele Cornului! Fusese îmbrîncit! Mai era şi altcineva în pădure!

Tăcerea nu mai conta, îşi spuse Drew. Cel aflat acolo le ştia fiecare mişcare.

Încălecă pe motocicletă, apăsînd pedala. Duduitul motorului sparse liniştea.

– Hai să mergem dracu' de-aici.

13

Simţind sînii Arlenei lipiţi de spinarea lui, braţele ei cuprinzîndu-i pieptul, gonea spre parcajul cu prundiş unde îşi lăsase ea maşina – un *Firebird*, scria pe placa mărcii, deşi Drew nu cunoştea modelul.

O inspectară rapid, dar, la fel ca la *Harley*, nu se amestecase nimeni. Porni în clipa cînd Arlene răsuci cheia de contact. Azvîrlind pietriş de sub cauciucuri, ieşi din parking. Drew o urmă grăbit.

Peste opt kilometri însă chiar după o curbă în ac de păr, îi lăsă luminile de poziţie să dispară, pe cînd el se ascundea în tufişurile de lîngă drum, privind după un eventual urmăritor. Aşteptă zece minute.

Nu apăru nimeni. „Nu prea se potriveşte," reflectă

Drew. „Cine i-a omorît pe oamenii aceia ne-a văzut plecînd. De ce nu sîntem urmăriţi?" Încruntîndu-se, ieşi din ascunzătoare şi o găsi pe Arlene aşteptîndu-l la cincisprezece kilometri distanţă.

– *Trebuie* să fie cineva, spuse ea.

– Ştiu.

Privi în lungul drumului întunecat.

– Niciodată n-am crezut c-o să mă deranjeze că nu sînt urmărit.

– Hai să mai încercăm o dată. După următoarea curbă, trage iar pe dreapta şi aşteaptă.

Nu-i urmărea nici o maşină. Tulburat, Drew se grăbi s-o ajungă din urmă.

– Deci, asta e, murmură Arlene. Să mai cîştigăm cîteva mile. Stai pe-aproape. O voi lua pe drumul lăturalnic.

– Încotro?

– Chiar tu ai spus. Avem de găsit un loc sigur, unde să-mi poţi răspunde la întrebări.

Părea extenuată.

– Şi să-mi spui ce legătură e între toate astea şi Jake.

Răvăşiţi, priviră amîndoi în urmă. *Ce se întîmplase în pădure.*

– Trebuie *neapărat* să-l găsim pe Jake, insistă Arlene.

14

Îndreptîndu-se spre sud, prin Pennsylvania, se opriră la Bethlehem, pe Lehigh River. Motelul pe care-l aleseseră se afla pe o stradă laterală, un şir de căsuţe vecine cu cîte un loc de parcare în faţa fiecărei uşi. Vorbind cu un recepţioner somnoros, se înregistrară ca doamna şi domnul Robert Davis, cerură locul cel mai retras („Ca să nu ne trezească maşinile dimineaţă") şi descoperiră că,

la ora trei noaptea, toate braseriile din zonă erau închise. Fură nevoiți să se sature cu restul hranei reci, brînză veche şi crochete dintr-un automat aflat în holul motelului.

Parcară *Firebird*-ul în fața căsuței, lăsînd însă motocicleta după colț, nevăzută din stradă, încuiară uşa după ei, traseră draperiile şi abia după aceea aprinseră luminile. Arlene se prăbuşi numaidecît pe pat, cu brațele întinse. Profilată pe aşternutul alb, părea un copil care face îngeri în zăpadă. Închise ochii, rîzînd.

– Exact ca pe vremuri, hm? Îmi aminteşte de văgăuna din Mexico City. Tu, eu şi...

Deschise ochii, cu relaxarea risipită.

– Şi Jake, completă Drew.

Arlene se încruntă.

– E timpul.

Nu-i răspunse.

– Mi-ai promis.

– Sigur. Exact aşa.

– Jake. Spuneai că ai fost într-o mănăstire. Că acum şase ani Jake te-a omorît. Ce înseamnă asta?

. Vocea i se înăspri.

– Spune-mi.

Ştiuse că avea să sosească acest moment. În timpul drumului agitat pînă acolo (din nou cumplita întrebare: *Ce s-a întîmplat în pădure? De ce n-am fost urmăriți?*), încercase să se pregătească.

Dar tot nu era gata.

– Mă tem că va dura o vreme.

– Atunci, nu pierde timpul. Începe.

Arlene se ridică, scoțîndu-şi scurta kaki şi începînd să-şi deschidă cămaşa de lînă groasă.

Gestul ei intim îl surprinse, deşi era clar că femeia nu stătuse pe gînduri, încă simțindu-se ca şi cum ar fi fost amanți. Îl încercă un nou val de dragoste față de ea, o dulce-amăruie nostalgie pentru viața lor trecută.

– Şi, în timpul ăsta, – deschise ea uşa băii – eu fac un duş.

Se răsuci nerăbdătoare, nepăsîndu-i de colțul unui sîn ce i se vedea prin deschizătura parțială a bluzei.

– Haide, Drew. Vorbeşte-mi.

Gîndurile lui erau în plin haos, subconştientul luptîndu-se să nu renunțe la coşmarurile pe care le îngropase. Coborî privirea în podea.

Cînd ridică ochii, Arlene dispăruse. Auzi din baie clănțănitul inelelor de la perdeaua duşului, stropii de apă în cadă.

Perdeaua clănțăni din nou, iar Drew intră. Umbra Arlenei se mişca dincolo de paravanul cu flori galbene. Hainele de alpinism, prăfuite, zăceau grămadă sub lavabou. Se ridicau aburi, umplînd încăperea.

– Drew?

– Aici sînt. Încerc să mă hotărăsc cu ce să-ncep.

Îşi muşcă buza, închise capacul toaletei şi se aşeză.

– Ai spus că acum şase ani...

– Nu. A început mai demult. Dacă nu ştii ce s-a întîmplat înainte, restul nu va avea nici un sens.

Privi aburii ce inundau baia. În pofida intimității dintre ei, niciodată nu-i spusese nimic din toate acele lucruri. Amintirile erau prea deprimante.

– Japonia, murmură el.

– Ce? Nu te-aud. Din cauza duşului.

– Japonia, repetă Drew, mai tare.

Ceața se îndesea. Preț de-un amețitor moment, avu o senzație de prăbuşire.

PARTEA A CINCEA
NĂPASTA

PĂCATELE TRECUTULUI

1

Japonia, 1960

În ziua de 10 iunie, anterior unei vizite planificate a preşedintelui american Dwight D. Eisenhower, o mulţime furioasă de zece mii de manifestanţi japonezi antiamericani au umplut aeroportul din Tokyo. Protestau împotriva unui nou tratat de apărare japonezo-american care permitea continuarea prezenţei bazelor militare americane şi, mai rău – ţinînd seama de bombele atomice pe care Statele Unite le lansaseră peste Hiroshima şi Nagasaki –, includerea armelor nucleare pe pămînt japonez. Ţintele imediate ale furiei lor erau ambasadorul american în Japonia şi cîţiva membri ai personalului lui Eisenhower de la Casa Albă.

Ca avertisment privitor la revolte viitoare şi mai grave, dacă preşedintele sosea în Japonia, mulţimea a înconjurat limuzina cu care contingentul american intenţiona să ajungă la ambasadă, atît de ameninţătoare faţă de ocupanţii maşinii, încît un elicopter al Infanteriei Marine S.U.A. a efectuat o aterizare de urgenţă în mijlocul pro-

testatarilor, preluînd oficialitățile pentru a le duce la adăpost.

Peste şase zile, guvernul japonez a cerut o amînare a vizitei lui Eisenhower. Demonstrațiile masive însă au continuat.

2

Tokyo, o săptămînă mai tîrziu. Recentele „tulburări" – în ultima vreme, Drew îl auzise adeseori pe tatăl său folosind această expresie – provocaseră contramandarea petrecerii de ziua lui.

Nu ştia ce anume erau tulburările (ceva în legătură cu locul misterios, numit „ambasadă", unde lucra tatăl său), dar ştia că anul trecut, cînd împlinise nouă ani, fuseseră douăzeci de copii la ziua lui, iar de data asta, a doua zi, n-avea să vină nici unul.

– Cu toate tulburările astea, nu e sigur ca americanii să se întrunească, spusese tatăl tău. Atît de mulți părinți şi maşini, sosind la noi. Ar atrage prea tare atenția. Nu ne mai putem permite şi alte incidente. Sînt sigur că înțelegi, Drew. La anul, îți promit, vom organiza o petrecere mai mare şi mai frumoasă decît cea pe care o plănuiserăm pentru anul ăsta.

Dar Drew nu înțelegea – nu mai mult decît să fi înțeles de ce tatăl lui îi spusese mamei, cu o seară în urmă, la cină, că era posibil să se mute de-acasă, la ambasadă.

– Temporar.

Uneori, tatăl lui folosea cuvinte prea savante pentru ca Drew să le înțeleagă.

– Pînă se stabilizează situația.

Ce-o mai fi însemnînd „stabilizează"? Drew nu avea alt indiciu că ceva nu era în ordine decît acela că, în ultimele cîteva săptămîni, majoritatea servitorilor japo-

nezi demisionaseră. Iar acum, cînd stătea să cugete, mai fusese ceva. Cel mai bun prieten al său din zonă, un băiat japonez, nu mai venea să se joace cu el. Drew îi telefona adesea, dar părinții spuneau mereu că băiatul nu era acasă.

– Auzi, nu te supăra din cauza petrecerii, amice, spusese tatăl lui, ciufulindu-i jucăuş părul. Nu mai fi aşa de posomorît. Tot vei primi cadouri. O mulțime. Şi un tort mare de ciocolată, favoritul tău. Nici n-am să mă duc la lucru, stînd acasă ca să te-ajut să sărbătoreşti.

– Chiar vei putea să scapi, adică? întrebase mama lui Drew, încîntată. Nu vor avea nevoie de tine la ambasadă?

– Cu cîte ore am lucrat, i-am spus ambasadorului că fiul meu e mai important decît orice nenorocită de criză.

– Şi nu s-a supărat?

– N-a făcut decît să rîdă şi a spus: „Urează-i băiatului tău la mulți ani din partea mea."

3

O limuzină lungă şi neagră se oprise în fața casei, a doua zi la ora două după-amiază. Drew privise emoționat de la fereastra dormitorului său. Maşina avea un stegulet american pe o baghetă de metal, lîngă oglinda retrovizoare a şoferului. Plăcile de înmatriculare erau de acelaşi fel ca ale maşinii tatălui său – numere de ambasadă.

Coborîse un american în uniformă, care luă de pe bancheta din spate un pachet mare, alb cu roşu şi albastru, aranjase funda panglicii şi se apropiase pe aleea din fața casei, pe lîngă o grădină japoneză ornamentală, spre intrare.

Ciocănise la uşă şi, în timp ce aştepta, îşi potrivise chipiul de şofer, atras de cîntecul unei păsări nevăzute

dintr-un cireş înflorit din apropiere.

O japoneză vîrstnică, una dintre puţinele servitoare localnice care nu renunţase la slujba de-acolo, deschisese şi făcuse o plecăciune graţioasă, în kimonoul ei portocaliu. Şoferul se înclinase uşor la rîndul său, după care, conform obiceiului american, dusese un deget la chipiu.

– Vă rog să-i spuneţi domnului MacLane că ambasadorul îi trimite complimente.

Rînjise.

– Sau cred c-ar trebui să-i spuneţi fiului său. Şi să-i daţi acest cadou de ziua lui. Ambasadorul speră să compenseze petrecerea contramandată.

Şoferul îi dăduse servitoarei pachetul, se înclinase din nou şi revenise la limuzină.

4

În ciuda nerăbdării crescînde, Drew se supusese instrucţiunilor şi aşteptase în camera lui pînă cînd părinţii se asiguraseră că totul era aranjat corespunzător.

– Sîntem doar noi trei, spusese mama sa. Dar ne vom distra ca douăzeci.

Băiatul răsfoia nerăbdător nişte albume americane cu benzi desenate – Superman şi Davy Crockett erau favoriţii lui – pe care tatăl său rezolvase să-i fie aduse special.

– În valiza diplomatică, spusese el, deşi Drew ştia că glumea. Nimic nu e prea bun pentru fiul meu.

Zăcea pe pat, privind neliniştit spre tavan.

– O.K., Drew, o auzise pe mama sa strigînd din grădina de după casă. Acum poţi ieşi.

Sărise din pat, repezindu-se pe uşă afară. Cel mai scurt drum spre grădina din spate trecea prin cabinetul tatălui său.

Trecînd pe lîngă birou, îşi văzuse prin uşa glisantă părinţii aşezaţi la o masă rotundă, plină cu daruri de toate mărimile şi culorile. Razele soarelui străluceau, reflectate de paharul înalt, opac, din mîna mamei sale.

– Ei, pînă şi ambasadorul ţi-a trimis un cadou, spusese ea, emoţionată, cînd îl văzuse venind, şi ridicase paharul la gură.

– N-a avut nevoie. Se gîndeşte la toate. Mă-ntreb ce e înăuntru, adăugase tatăl, scuturînd cutia.

Drew ieşi în grădină.

Năucitoarea explozie îl asurzi, azvîrlindu-l înapoi prin uşa deschisă a cabinetului, unde îl trîntise cu putere peste birou. Probabil leşinase un moment. Nu-şi amintea cînd căzuse de pe birou pe podea. Următorul lucru pe care-l ştiu era că se ridica în picioare, clătinat. Vuietul din urechi îl făcea să-i vină rău. Avea vederea împăienjenită. Împleticindu-se spre ruina neclară a uşii cabinetului, îşi dădu seama – confuz – că avea hainele ude şi, coborînd privirea, înnebunit să se şteargă la ochi, văzuse că era plin de sînge. Doar sîngele ar fi fost de ajuns pentru a-l face să urle. Dar n-o făcuse. Nu ţipase nici de panică, speriat de posibila gravitate a rănilor, nici cînd îşi dăduse seama – nu! – că sîngele nu era al lui.

Se repezise prin uşa sfărîmată, văzîndu-şi mama şi tatăl zăcînd sfîrtecaţi în bucăţi pe iarba grădinii, udă de sîngele lor. Tortul de ciocolată, farfuriile, paharele şi cadourile ambalate frumos, care acoperiseră masa, nu mai existau. Masa însăşi se dezintegrase. Fumul acru al exploziei se învălătucea gros în jur, făcîndu-l să se înece. Un tufiş din apropiere ardea.

Dar nu urlase nici atunci.

Decît cînd ochii i se opriră pe capul aproape retezat al mamei lui. Forţa exploziei îi înfipsese în gură paharul din care bea. Baza circulară a acestuia îi ţinea buzele despărţite. În gură, restul paharului se spărsese. Cioburi ascuţite ieşeau prin obrajii mutilaţi, înroşite de sînge.

Abia atunci urlase.

5

Aburii începuseră să se subţieze. Silueta Arlenei stătea nemişcată după perdea. În baie domnea tăcerea. Drew nu fusese conştient că închisese apa.

Liniştea fu spartă de clinchetul inelelor de metal al perdelei, cînd Arlene o trase parţial, cu trăsăturile marcate de compătimire.

– N-am ştiut.

– N-aveai cum. E un lucru despre care nu-mi place să vorbesc. Chiar şi acum, e prea dureros.

Atîta numai că, îşi spuse Drew, odată, într-un moment de slăbiciune, îi spusese lui Jake.

Îşi şterse din jurul ochilor umezeala provenită, poate, de la aburi.

– Îmi pare nespus, nespus de rău.

– Mda.

Glasul îi suna plat.

– Cadoul de la ambasadă...

– În hîrtie roşu-alb-albastră.

– ...era minat?

Drew dădu din cap.

– Dar nu provenea de la ambasadă, limuzina nu era o maşină oficială, iar numerele de înmatriculare erau falsificate.

– Bineînţeles. Iar şoferul – nimeni nu ştia nimic despre el. Personalul de securitate al ambasadei mi-a dat nişte fotografii să le privesc. Nimic.

– Clasic.

– Mda.

Drew închise ochii.

– Orişicît, nu-i aşa?

6

Cu mintea golită de orice gînduri şi trupul amorţit de suferinţă, stătea în faţa ambasadorului, în biroul spaţios, apăsător. De la înălţimea celor zece ani ai săi, plafonul îl tulbura; era atît de sus, încît îl făcea să se simtă nesigur, ca şi cum dintr-o dată ar fi devenit mai scund. Mobilierul voluminos era î[illegible]cat în piele şi arăta inconfortabil. Pereţii aveau lambriuri de culoare închisă, cărţi mohorîte pe rafturi masive, fotografii neliniştitoare ale unor persoane importante la înfăţişare. Covorul era atît de gros, încît nu ştia dacă avea permisiunea să stea cu pantofii pe el.

– Asta e tot, domnule? îl întrebă un gardian al ambasadei – Drew făcuse ochii mari la vederea pistolului din teaca de la centură – pe bărbatul vîrstnic, cu păr alb, de la biroul din capătul îndepărtat al sălii imense.

Drew îl recunoştea, după ce-l întîlnise de mai multe ori, cînd părinţii săi îl aduseseră la petrecerile de Crăciun şi 4 Iulie, organizate de ambasadă. Omul purta un costum gri, cu dungi subţiri, şi vestă. Mustaţa sa, tunsă îngrijit, era la fel de albă ca părul. Avea un chip slab şi ridat, obosit.

– Da, îţi mulţumesc, îi spuse el gardianului. Transmite-i secretarei să-mi reţină toate telefoanele şi audienţele timp de cincisprezece minute.

– Am înţeles, domnule.

Paznicul se retrase de-a-ndaratelea, ieşind din birou şi închizînd uşa după el.

– Bună. Tu eşti Andrew, nu-i aşa? îl studie ambasadorul, părînd să-şi aleagă cuvintele. De ce nu vii mai aproape, să iei loc?

Derutat, Drew se supuse. Cînd se aşeză, cu picioarele atîrnînd spre podea, fotoliul de piele scîrţîi.

– Mă bucur că ai ieşit din spital. Sper că te-au îngrijit bine.

Drew se mulţumi să ofteze. În spital existaseră soldaţi cu arme, care-l speriaseră. În salon nu fuseseră alţi copii şi, ameţit de injecţia administrată pentru a-l adormi, nu înţelesese de ce surorilor li se spunea locotenenţi.

– Doctorul mi-a spus că în afară de cîteva zgîrieturi şi vînătăi – şi arsurile de pe sprîncene – n-ai păţit nimic. Un miracol, zău aşa. Apropo, a spus să nu-ţi faci griji. Sprîncenele îţi vor creşte la loc.

Drew se încruntă, nedumerit. Sprîncenele? Ce contau sprîncenele? Părinţii lui – cioburile de sticlă ieşind prin obrajii găuriţi şi însîngeraţi ai mamei – erau cei care contau.

Durerea îi crispă stomacul, urcîndu-i rece spre inimă.

Ambasadorul se aplecă spre el, preocupat.

– Te simţi bine, fiule?

Lui Drew îi veni să suspine, dar se stăpîni, înghiţind un nod şi dînd din cap.

Ambasadorul aşteptă, încercînd să zîmbească.

– Şi camera ta din ambasadă? Sînt sigur că ţi-e dor de casă, dar, în împrejurările date, nu te prea puteam lăsa să stai acolo, nici chiar cu pază. Înţelegi. Sper că acum cel puţin te simţi comod.

Dormitorul care-i fusese oferit îi amintea de o cameră de hotel – dacă ar fi avut vocabularul necesar, ar fi numit-o impersonală – unde locuise împreună cu părinţii, odată cînd petrecuseră o vacanţă în Hawaii. Se sili din nou să dea din cap.

– Ştiu că personalul meu te tratează bine, continuă ambasadorul. De fapt, am ordonat la bucătărie să-ţi dea toată îngheţata pe care o doreşti. În următoarele cîteva zile, cel puţin. Cea de fragi e favorita ta, cred.

Gîndul la îngheţata de fragi, cu culoarea şi consistenţa ei, îi amintea lui Drew de obrajii însîngeraţi ai mamei sale.

– Îți mai pot oferi ceva? Ceva de-acasă, de care ți-e dor, eventual?

Mama și tatăl meu, îi veni lui Drew să țipe. Se mulțumi să sufere în tăcere.

– Chiar nimic?

Conștient de tensiunea din încăpere, Drew se chinui să spună ceva, orice, și murmură primele cuvinte care-i trecură prin minte.

Ambasadorul își îndreptă spinarea.

– Scuză-mă, fiule. N-am auzit ce-ai spus.

Nu-mi zi „fiule", clocoti Drew în sinea lui. *Nu-s fiul tău. Nu-s fiul nimănui. Nu mai sînt.*

Dar nu spuse decît, nepăsător:

– Benzile mele desenate.

Ambasadorul păru ușurat.

– Firește. Tot ce poftești. Voi trimite după-amiază un om să ți le-aducă. Ai vreo preferință, unele la care ții în mod deosebit?

– Superman.

Oricum nu conta. Drew dorea cu disperare să iasă din cabinet.

– Davy Crockett.

– Voi pune să-ți aducă o cutie întreagă.

Ambasadorul țuguie buzele.

– Acum, ia să vedem.

Se ridică, ocoli pînă în fața biroului și se rezemă cu șoldurile de margine, aplecîndu-se pentru a-și coborî ochii la înălțimea lui Drew.

– Avem de discutat cîteva lucruri. Nu-i ușor, dar trebuie neapărat. Funeraliile părinților tăi...

Drew tresări. Deși avea numai zece ani, oroarea din ajun îl învățase dintr-o dată să înțeleagă moartea. Categoric, după ce-și văzuse părinții rupți în bucăți, știa că nu exista nici o posibilitate de a fi adunați la loc.

– ...vor avea loc mîine dimineață. Asistenții mei și cu mine am discutat de cîteva ori problema. Știm cît de dureros e pentru tine, dar am căzut de acord că trebuie să participi. Ca să-ți potolești coșmarurile, ca să zic așa.

Şi să reprezinţi un simbol...

Drew nu înţelese cuvîntul.

– ...a ceea ce poate face ura. Sau ce n-ar trebui îngăduit să se mai repete. Ştiu că este îngrozitor de neclar pentru tine, dar uneori trebuie să găsim binele din orice lucru rău. Vrem ca la ceremonia funerară să stai în rîndul întîi. Te vor fotografia mulţi reporteri. Va asista multă lume – lumea întreagă, de fapt. Îmi pare rău că trebuie să te maturizezi atît de repede. Dacă foloseşte la ceva, sînt încredinţat că mama şi tatăl tău ar fi dorit să fii prezent.

În sfîrşit, Drew începu să plîngă. Indiferent cît de tare se străduia, nu se putea stăpîni.

Ambasadorul îl îmbrăţişă strîns, bătîndu-l uşurel pe spate.

– Asta este. Dă-ţi drumul. Uşurează-te. Crede-mă, nu face nimic dacă plîngi.

Drew nu avea nevoie de încurajări. Continuă să suspine, cu convulsii atît de puternice, încît era convins că i se va frînge inima. În cele din urmă, spasmele i se liniştiră. Ştergîndu-se la ochi, simţind înţepătura lacrimilor pe obraji, se încruntă spre ambasador, chinuit.

– De ce?

Avea gîtlejul atît de umflat, încît glasul i se auzi ca un horcăit.

– Îmi pare rău, Andrew. Nu-s sigur că te-am înţeles. De ce – ce?

– Cine i-a omorît? *De ce?*

Ambasadorul oftă.

– Şi eu aş vrea să ştiu. În vremurile astea, America nu e foarte simpatizată, teamă mi-e.

Înşiră cîteva ţări, în majoritate necunoscute lui Drew – Cuba, Camerun, Algeria, Congo.

– Nu numai aici, în Japonia, au loc revolte împotriva noastră. Totul e în schimbare. Lumea a devenit altfel.

– Dar nu e *nimeni* pe care să-l puteţi pedepsi?

– Regret. Pur şi simplu nu ştim destul. Dar îţi promit că facem tot ce putem ca să aflăm.

Drew clipi din ochi, printre lacrimi.

– Detest că trebuie să le facem pe toate dintr-o dată. Mai avem de discutat despre ceva. Adineaori, am spus că am dat ordin la bucătărie să-ți aducă toată înghețata pe care o vrei în următoarele cîteva zile. Motivul limitei de timp e acela că, după înmormîntare, cînd vei fi avut răgazul să te odihnești, vei fi expediat înapoi în State. Trebuie să aibă grijă de tine cineva. Am vorbit cu unchiul tău și am stabilit să stai la el. Veți avea posibilitatea să vorbiți prin telefonul transoceanic – ambasadorul se uită la ceas – peste douăzeci de minute.

Nedumerit, Drew încercă să-și amintească felul cum arăta unchiul său, dar nu vedea în minte decît chipul tatei sau, mai degrabă, o imagine neclară a acestuia. Îl alarma faptul că nu-și putea aminti cum arătase tatăl său. Cu excepția fragmentelor de trup împrăștiate pe gazonul roșu de sînge.

7

– Dar cine ți-a ucis părinții? Arlene se așeză lîngă el pe pat, înfășurată strîns într-o pătură.

– N-am aflat niciodată. La ambasadă, am auzit vorbindu-se multe. Americanul care se deghizase în șofer și livrase bomba a fost descris ca fiind liber-profesionist, mercenar. Atunci am auzit prima oară cuvîntul. Se presupunea că fusese angajat de niște fanatici japonezi, dar un om din personalul de securitate al ambasadei – locuia în Japonia de la sfîrșitul războiului – a insistat că bombele nu erau în stilul japonezilor. Tot vorbea despre samurai și bushido și multe alte lucruri pe care nu le înțelegeam. Codul războinicului. Spunea că un japonez demn de acest nume era obligat în numele onoarei să-și ucidă inamicul la vedere, față în față. Nu cu o bombă, nici măcar cu pistolul, ci cu spada. Trei luni mai tîrziu, de fapt, un protestatar japonez exact asta a făcut,

croindu-şi drum prin mulţime pentru a înjunghia un politician local care susţinea noul tratat cu America. Iar paznicul de securitate a mai spus şi că un adevărat japonez n-ar fi încercat să omoare soţia şi copilul duşmanului – numai pe soţ, pe tată.

– Dar dacă nu-i învinuia pe japonezi, atunci pe *cine* dădea vina?

– Pe ruşi. Multe din toate astea nu prea aveau sens pentru mine pe vremea aia, desigur, dar mai tîrziu am priceput ce voia să zică. Scopul noului tratat de apărare era acela de a-i ajuta pe americani să apere Japonia de un atac sovietic. Cu bazele noastre din Japonia, aveam un picior în Asia de Sud-Est şi puteam încerca să oprim răspîndirea comunismului. Teoria ofiţerului era că, dacă sovieticii puteau face să pară că japonezii aruncaseră în aer un diplomat american cu familia...

– Moartea lor ar fi fost atît de şocantă, încît ar fi lărgit prăpastia dintre America şi Japonia. Tratatul ar fi fost ameninţat, completă Arlene.

– Asta era părerea ofiţerului de la pază. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, tactica n-a reuşit. Asasinarea părinţilor mei i-a făcut pe toţi să-şi dea seama cît de grav scăpase situaţia de sub control. Japonezii, stînjeniţi că erau acuzaţi de atentat, au început să oprească demonstraţiile. Criza a trecut.

Arlene îl luă de mînă.

– Dar nu şi coşmarurile tale.

O privi chinuit.

– *Voiam să pot acuza pe cineva.*

8

Participase adeseori la slujbă împreună cu părinţii, dar niciodată nu-şi dăduse seama, pînă la înmormîntarea lor, cît de multe imagini ale morţii îl înconjurau în biserică. Christ pe cruce, cuiele din mîinile şi picioarele

Lui, trupul Lui brăzdat de bice, capul încoronat cu spini, coasta străpunsă de suliță. Într-o carte de rugăciuni, găsise o ilustrație color a mormîntului din care înviase Christos. Apostolii stăteau în fața unei pietre date la o parte, cu chipurile înălțate ceremonios.

Dar știa că nimic nu-i mai putea aduce înapoi părinții. Văzuse frînturile însîngerate din trupurile lor.

Muzica tunătoare, de orgă, îl înspăimînta, latina slujbei era la fel de neînțeleasă ca și engleza folosită de preot pentru a descrie „această cumplită tragedie". Din rîndul întîi, Drew îi simțea pe toți privindu-l. Fotografii îi imortalizau încontinuu chipul. Îi venea să urle.

Ambasadorul explicase că trupurile neînsuflețite aveau să fie transportate cu avionul într-un loc numit Andrews Air Force Base, unde așteptau unchiul său și „chiar și secretarul de stat". Cine-o mai fi fost și secretarul de stat? N-avea importanță. Urma să se țină încă o slujbă, la locul de veci al familiei, din Boston, dar pentru Drew nici asta nu conta, deși se părea că această dintîi ceremonie fusese mai importantă, un simbol – ambasadorul folosise iarăși acel cuvînt – al nevoii de prietenie dintre America și Japonia.

Drew observă mulți oameni cu chipuri dure și sacouri descheiate, ținînd mîna pe ceva ce părea a fi pistoale înfipte la cingătoare. Iar la sfîrșitul slujbei, ambasadorul luă drapelele americane – care acoperiseră, cîte unul, fiecare sicriu – le împături și i le aduse lui Drew să le atingă. Își îndesă fața în ele, udîndu-le cu lacrimi.

9

– De-asta n-aș putea fi acel asasin liber-profesionist despre care mi-ai vorbit. Acel terorist mercenar, pronunță Drew cuvintele cu dezgust. Janus. Fiindcă un om ca Janus mi-a omorît părinții. Și n-a fost singur. Ambasadorul mi-a spus că mai existau mulți alți mercenari

asemeni celui ce se deghizase în şofer.

Deveni rigid.

– Fără onoarea unui japonez. Nişte laşi. Hoţi fricoşi, care n-au avut demnitatea să-şi înfrunte inamicii pe faţă. Mame, taţi, copii – pentru ei nu conta pe cine loveau, ce dureri şi suferinţe provocau. În fiecare noapte, plîngînd pînă adormeam, repetam un jurămînt pe care-l făcusem faţă de mine însumi.

Strînse din dinţi.

– Dacă n-aveam să aflu niciodată satisfacţia de a-l vedea pe omul care-mi asasinase părinţii primindu-şi pedeapsa meritată, aveam să-i pedepsesc pe ceilalţi ca el. Datoria mea urma să fie aceea de a mă răzbuna pe toţi.

– Aveai – cît? – zece ani, ai spus? se arătă Arlene uimită. Şi ai luat hotărîrea asta? Te-ai ţinut de ea?

– Nu e nimic surprinzător, înghiţi Drew un nod amar. Vezi tu, eu mi-am *iubit* părinţii. Pînă-n ziua de azi, mi-a fost încontinuu dor de ei. Obişnuiam să merg la mormintele lor. Mult.

Glasul i se frînse.

– La zece ani, credeam că mă puteam răzbuna de unul singur. Nu ştiam cum. Dar mai tîrziu, în adolescenţă, am aflat că şi alţii simţeau la fel ca mine. Am început să lucrez pentru...

– Scalpel, abia şopti ea.

Telefonul sună strident, întrerupîndu-i.

10

Drew se răsuci surprins spre noptieră. Privi pătrunzător spre Arlene. Cu ochii mari, femeia părea la fel de uimită ca el. Se întoarse din nou spre telefon, care suna a doua oară.

– Greşeală? întrebă Arlene, văzîndu-se clar că n-o credea.

Drew nu se osteni să clatine din cap. Telefonul sună şi a treia oară.

– Recepţionerul? continuă ea cu presupuneri. O fi uitat să ne spună ceva?

– Ca de pildă?

Nu-i trecea nimic prin minte. Telefonul continua să sune.

– Poate vorbim prea tare. Poate am trezit vreun vecin, spuse Drew. Există un singur mod de a afla sigur.

Se întinse de pe pat să ridice receptorul. În pofida încordării, rămase cu glasul calm:

– Alo.

– Da. Nu vreau să vă alarmez...

Glasul de la celălalt capăt al firului era bărbătesc, răguşit, cu puternic accent străin.

– ...dar n-am avut încotro. Trebuia să vă telefonez.

Indiferent de această asigurare, Drew se simţi alarmat, sîcîit de cumplita suspiciune că mai auzise glasul, deşi nu-l putea identifica. Arlene se ridică din fotoliu, apropiind capul de al lui, pentru a asculta în receptorul pe care Drew îl îndepărtă uşor de ureche.

Glasul continuă:

– Din păcate, chiar cu cele mai bune echipamente, nu pot auzi tot ce vorbiţi în cameră. Duşul, îndeosebi, a prezentat mari probleme. Şi aţi ajuns la partea care mă interesează.

Drew se cutremură, simţind un punct rece între omoplaţi, cînd îşi aminti cu înspăimîntătoare claritate unde mai auzise glasul. Îi aparţinea preotului care apăruse pe neaşteptate din confesional, cînd Drew fusese atacat în capela refugiului din Berkshire Hills. Preotul cu piatră roşie la inel, pistol 45 şi accent slav. Preotul care-i împuşcase pe cei doi atacanţi şi-l urmărise pe Drew prin tunel.

– Îmi dau seama că aveţi nevoie de timp pentru a vă obişnui cu intruziunea mea, urmă glasul. Fără îndoială, v-am luat prin surprindere. Dar, vă rog, nu mai ezitaţi

multă vreme. Cum se spune, timpul ne presează.

Drew strînse în mînă patul *Mauser*-ului.

– Unde eşti?

– În camera alăturată. Observaţi cît de deschis vă spun. Mă dau pe mîna voastră.

Drew privi încruntat spre peretele opus.

– Cum ne-ai găsit?

– Toate la timpul lor. Doresc permisiunea de a intra în camera voastră. Aş prefera totuşi să nu ies din clădire. O uşă încuiată desparte camerele. Dacă trageţi zăvorul din partea voastră, voi face şi eu la fel şi ne vom putea întîlni, în sfîrşit.

Drew înălţă întrebător sprîncenele spre Arlene. Femeia dădu din cap, arătînd spre sine, apoi către pat. Următorul gest îi indică lui Drew să se apropie de peretele camerei alăturate.

Drew vorbi în receptor:

– Dacă vedem vreo armă...

– Te rog, răspunse glasul, înţeleg regulile. Am riscat telefonîndu-vă. Respectaţi-mi francheţea. Descuiaţi uşa.

Arlene dădu iarăşi din cap, cu fermitate.

– În regulă, spuse Drew.

Puse receptorul în furcă. Arlene trecu pe pat, cu spatele rezemat de perne. Drew îşi pregăti pistolul şi păşi spre uşa de legătură.

Răsuci încuietoarea yale, destul de tare pentru ca zgomotul să fie clar, apoi păşi spre perete, pentru a rămîne ascuns cînd se deschidea uşa. Dar, ca măsură suplimentară de prevedere, se retrase spre colţ, pentru cazul că s-ar fi tras vreun glonţ prin perete.

Încuietoarea din partea cealaltă se răsuci. Uşa se deschise spre camera lor, scîrţîind.

Pe pat, Arlene – complet vizibilă prin uşa deschisă – îşi îndepărtă marginile păturii în care se înfăşurase, dezvăluindu-şi sînii ispititori, cu sfîrcurile întărite de neaşteptatul frig, părul pubian...

Drew profită de diversiune. Nu-i trebui decît o se-

cundă. Trase complet de uşă, trîntind-o de perete. Înfigînd cu putere ţeava *Mauser*-ului în şalele individului, îl percheziţionă rapid, expert.

Preotul gemu, împins de ţeava pistolului.

– Nu e nevoie. Mi-am lăsat arma în cameră.

După ce se cocoşase de durere, acum se ridică.

– V-am spus, înţeleg regulile. Nu reprezint o ameninţare la adresa voastră.

Drew îşi termină căutarea, vîrînd o mînă chiar şi între pantalonii negri ai preotului, pipăindu-i zona din jurul testiculelor.

– Şi, te rog, îi spuse acesta Arlenei, fii bună şi acoperă-te din nou cu pătura. Sînt preot. Dar nu sînt imun la ispitele carnale.

Arlene trase pătura la loc.

– Îţi mulţumesc.

Omul purta un veston negru, pieptar negru, guler alb. Era ciolănos, de înălţime medie, robust, musculos, cu fire cărunte în mustaţa stufoasă şi părul des, negru înspicat cu argintiu. Chipul îi era pătrat, colţuros, cu oase puternice, de o fizionomie europeană aspră.

Părea trecut cu puţin de cincizeci de ani, dar o nuanţă melancolică a ochilor, mult mai negri decît hainele, mustaţa şi părul, conturaţi de riduri aprige şi adînci, sugera că experienţele trăite îl îmbătrîniseră incomparabil mai mult.

Drew făcu un pas înapoi, precaut.

– Cum ne-ai găsit?

– La refugiu, ţi s-au dat haine curate. Ţi s-au schimbat pantofii.

Aşteptă ca Drew să tragă singur concluzia.

Drew se strîmbă, dezgustat că nu bănuise.

– Un dispozitiv de localizare?

– În călcîiul unui pantof. După ce ai fugit de la seminar, i-am urmărit semnalul. Am găsit maşina episcopului, acolo unde ai lăsat-o – şocant de distrusă, aş putea să adaug.

Preotul îşi îngădui un chicotit. Drew dădu să vorbească, dar preotul ridică o mînă.

– Lasă-mă să termin. Am descoperit că schimbaseşi *Cadillac*-ul ruinat cu o motocicletă. Inspirat din partea ta. Te-am urmărit prin Concord şi Lexington. Ai dat telefoane. De acolo, te-am urmărit pînă în Greenwich Village, la New York, şi ţi-am observat eforturile de a o contacta pe această tînără domnişoară. M-ai îngrijorat cînd ai schimbat pantofii cu ghetele acelea de munte, la Cornul lui Satan. Dar ţi-am ataşat un semnalizator de motocicletă. Şi – aruncă el o privire spre Arlene – de maşina dumitale.

Pentru prima oară de cînd intrase preotul, vorbi şi ea:

– Şi între timp?

Se încruntă.

– I-ai ucis pe oamenii care...

– Te urmăreau? A fost inevitabil, mă tem. Nu-i puteam lăsa să vă facă acelaşi lucru amîndurora. Existau alte obligaţii. Vedeţi cît de deschis sînt cu voi?

– L-ai împins în prăpastie pe omul deghizat în beţiv? întrebă ea.

Preotul înclină uşor din cap.

– Iar celuilalt i-ai tăiat beregata cu o garotă?

– A fost necesar. Altminteri, n-aţi mai fi în viaţă, ca să purtăm această conversaţie.

– Un preot care ucide? Îl privi Drew îngrozit.

– Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare, deşi de fapt nu eşti preot, ci doar frate. Chiar şi aşa, nu eşti nefamiliarizat cu omorurile. Sau mă înşel?

Se priviră lung.

Arlene sparse tăcerea.

– Are sens ce spune. Cu un aparat de reperare, putea sta destul de departe pentru ca să nu-i vezi maşina cînd ai aşteptat pe marginea drumului.

– Perfect adevărat, spuse preotul. Am păstrat distanţa. Dar, în cele din urmă, iată-ne împreună.

Drew scutură iarăşi din cap.
– De ce?
– Nu e evident? Atacul asupra mănăstirii.
– Episcopul afirmă că n-a avut loc.
– I s-a spus să susţină astfel. După ce am înlăturat urmele.
– *Aţi?*
– În timp util.
– Episcopul a mai susţinut că Hal *nu* fusese ucis la refugiu. Că eu n-am fost atacat.
– Respecta alte instrucţiuni. Am rămas un scurt răstimp la refugiu pentru a organiza degajarea. Seminariştii nu ştiu decît că un oaspete a făcut o criză de nervi. Nu s-a compromis nimic.
Drew lovi cu pumnul în perete.
– Iar eu nu mai pot s-aştept! Vreau explicaţii!
– Fireşte. Dar, te rog, nu e nevoie de gesturi dramatice. Sînt păzitorul dumitale.
Drew îngheţă.
– *Ce* eşti?
– În momentul cînd ai sosit cu părintele Hafer ca să-i daţi episcopului raportul, a trimis după mine. N-am fost niciodată prea departe. De două ori – în capelă şi la Corn – ţi-am salvat viaţa.
Pe Drew îl mînca pielea capului.
– Mi-ai salvat viaţa? *De ce?* Şi de ce nu mi-ai spus de la-nceput ce făceai?
– La refugiu, nu ţi-am spus pentru că nu voiam să mă arăt. Doream să văd ce se întîmpla dacă păreai să rămîi singur, cu excepţia lui Hal. Cum am bănuit, aparenta ta vulnerabilitate a provocat un atac.
– M-ai folosit ca momeală?
Drew tremura de indignare.
– Părea un mod expeditiv pentru a-ţi atrage inamicii la lumină.
– Trebuia să mă fi prevenit!
– Nu sînt de aceeaşi părere. Pînă şi un profesionist

ca dumneata...

– Un *fost* profesionist.

– Asta-i problema. Nu eram sigur cît de bine te vei adapta la revenirea în lume. Extrem de bine, după cum a reieşit. Dar, în acele momente, mă întrebam dacă şase ani de sihăstrie nu ţi-au tocit talentele. Dacă ţi-aş fi spus că voiam să te folosesc ca momeală pentru a provoca un atac? Şi dacă nu mai erai capabil să se comporţi firesc, aflat sub tensiune? O singură privire în direcţia mea, şi i-ai fi prevenit pe atacatori de posibilitatea unei curse. Apropo, cei doi care au năvălit în capelă nu erau preoţi. S-au travestit ca să nu atragă atenţia în seminar. Doresc să subliniez că nu aparţineau bisericii.

– Cine erau?

– N-am reuşit să aflăm. Nu purtau, fireşte, acte de identitate. Am făcut fotografii şi i-am amprentat. Contactele noastre încearcă să le găsească numele, dar bănuiesc că nu vom descoperi altceva decît că erau mercenari, neexistînd nici un mod de a stabili legătura cu cei care i-au angajat. După atacul de la refugiu, am încercat să-ţi explic cine sînt şi de ce eram acolo, dar ai fugit. Ar fi timpul să mă prezint.

Întinse mîna.

– Sînt părintele Stanislaw.

Drew studie mîna întinsă, nesigur.

– Stanislaw?

– E un nume polonez. M-am născut acolo, şi m-a amuzat să iau numele sfîntului patron al ţării strămoşilor mei.

Fără tragere de inimă, Drew îi luă mîna.

Strînsoarea preotului era puternică. Drew întinse mîna spre cealaltă. Stînga. Cea cu inelul pe degetul mijlociu.

Părintele Stanislaw nu se opuse.

Inelul avea montură şi bandă lată de aur. Piatra era mare, vizibilă, strălucitoare, roşie – un rubin cu un bla-

zon gravat pe el. O spadă încrucişată cu o cruce de Malta.

– Nu cred că am văzut vreodată simbolul ăsta. Ce ordin reprezintă?

– Ordin? clătină din cap părintele Stanislaw. Nu tocmai un ordin, deşi existăm de mai mult timp decît majoritatea ordinelor. De pe vremea cruciadelor, mai precis. Însă ne numim frăţie.

Drew aşteptă.

– *Frăţia Pietrei*. Vom vorbi şi despre asta, cu timpul. Dar mai întîi, trebuie să actualizăm cîte ceva. Dacă-mi permiteţi...

Preotul reveni în camera lui şi aduse o servietă, din care scoase o mapă, dîndu-i-o lui Drew.

Nedumerit, acesta o deschise, pentru a descoperi un dosar al lui însuşi – detalii din tinereţe.

– Stai o clipă, ridică el privirea. De unde-ai aflat toate astea?

– Nu e important. Important este, spuse părintele Stanislaw, să înveţi să ai încredere în mine. Îţi arăt dosarul pentru a-ţi dovedi că ştiu deja multe despre dumneata. În consecinţă, sper că-mi vei spune lucruri pe care *nu* le ştiu. Consider-o o confesiune. O confidenţă. O bază a înţelegerii. Poate că îţi va salva viaţa. Şi, mai important, sufletul.

Arlene se aplecă înainte.

Ţinîndu-şi cu o mînă pătura înfăşurată pe trup, luă nerăbdătoare mapa de la Drew, şi-o puse în poală şi începu să răsfoiască documentele.

– *Ce*-i asta?

– Ceea ce mi s-a întîmplat după ce mi-au fost asasinaţi părinţii.

Glasul lui Drew era îngroşat.

– Dar ce are de-a face cu Jake? Fratele meu se află la necaz. Ce ştiu eu, poate chiar să fi murit!

– Ce are de-a face cu Jake? repetă Drew. Totul. Dacă nu ştii de la început, nu poţi înţelege.

11

– Am ajuns, Drew.

Unchiul său opri *Mercury*-ul roşu în faţa unei peluze ce urca în pantă spre o casă gen *ranch*, cum o numea el.

– Am pus s-o clădească în toamna trecută. Nu-s multe ca ea în Boston. Ultimul model. Sper că vei fi fericit aici. Te afli acasă.

Drew privi clădirea, simţindu-se înstrăinat şi singur. Lungă şi joasă, casa era construită din cărămizi. Avea un horn; o grădină cu flori, aglomerată; cîţiva copaci scunzi. Cu siguranţă, numai a fermă nu arăta şi nu se putea abţine să n-o compare cu casa tradiţională japoneză făcută din lemn, cu acoperiş înalt şi oblic, din Tokyo, unde îşi trăise jumătate din viaţă. „Cărămizi?" se întrebă. „Ce s-ar întîmpla aici în caz de cutremur?"

Şi de ce era grădina atît de înghesuită?

Acasă, spusese unchiul său, dar pe Drew asta îl înfuriase. Nu. Aici nu era acasă. Casa lui se afla în Japonia. Unde locuise cu părinţii săi.

Din casă ieşiră o femeie şi un băiat. Mătuşa şi vărul lui Drew. Nu-i mai văzuse de la vîrsta de cinci ani, cînd îl luaseră din America părinţii lui, şi nu şi-i amintea. Dar atîta lucru era clar: amîndoi – şi unchiul, cînd făcu prezentările – erau nesiguri, stingheriţi. Mătuşa îşi tot frămînta mîinile.

Vărul stătea tot timpul încruntat. Iar unchiul spunea încontinuu că totul avea să se rezolve, pe bune, da, cu toţii aveau să se înţeleagă de minune.

– Vei fi fericit aici.

Drew însă se îndoia. Îl încerca senzaţia cumplită că niciodată n-avea să mai fie fericit. În ziua următoare, se duse la a doua înmormîntare a părinţilor săi.

12

A petrecut vara singur, uitîndu-se la televizor sau, dacă intra cineva în cabinet, citind comicsuri după uşa închisă a camerei pe care toţi continuau s-o numească „de oaspeţi".

Ori de cîte ori mătuşa sa îi spunea unchiului că nu era firesc ca băiatul să stea vara în casă, unchiul răspundea:

– Lasă-i timp să se adapteze. Adu-ţi aminte, a trecut prin multe. Ce-i cu Billy? Spune-i lui Billy să se joace cu el.

– Billy zice că e obosit.

În realitate, Billy nu era, iar Drew ştia motivul – gelozia pe noul copil din casă.

Mătuşa spunea:

– Billy îl consideră ciudat. Faptul că nu vorbeşte niciodată şi...

– Tu n-ai părea ciudată?

– Eşti la serviciu toată ziua. Nu ştii cum se poartă. Se furişează peste tot. Calc rufe şi nici nu-l aud. Deodată, îl găsesc chiar lîngă mine, privindu-mă. E exact ca...

– Ce? Haide, zi-o.

– Nu-s sigură, nu ştiu. Un strigoi. Mă nelinişteşte.

– E greu pentru noi toţi. Dar va trebui să ne obişnuim. În fond, e fiul fratelui meu.

– Iar Billy e *propriul* tău fiu şi nu-nţeleg de ce trebuie să-i dăm mai multă atenţie unui...

– Şi unde-ai vrea să se ducă băiatul, mm? Asta să-mi spui. Nu el a cerut să-i arunce cineva părinţii în aer. Ce naiba ai vrea să faci?

– Nu mai striga. Au să te-audă vecinii.

– La fel şi copilul, cînd vorbeşti despre el, dar asta nu pare să te deranjeze!

– Nu-ți permit să-mi vorbești așa. Nu...

– Lasă. Nu am poftă să mănînc de cină, O.K.? Bagă ceva în frigider, pentru mine. Merg să fac o scurtă plimbare.

Drew, care ascultase din hol, nevăzut, se înapoie în camera de oaspeți, unde închise ușa și mai citi un comics.

Cu Batman.

13

În septembrie a fost și mai rău. În prima zi cînd se întoarse de la școala locală, Drew avea gumă de mestecat în păr.

– Cum naiba ai reușit? întrebă mătușa sa.

Drew nu răspunse.

Încercă să-i desprindă guma, trăgîndu-l de păr pînă i se umplură ochii de lacrimi. În cele din urmă, tăie guma cu foarfecele, lăsîndu-i un loc pleșuv în creștetul capului, care semăna cu o tunsoare de pufarez din armată sau de călugăr.

A doua zi, Drew reveni de la școală cu crestături negre pe tot brațul stîng.

– Doamne ferește, ce-ai mai făcut?

Mătușa sa examină crestăturile, luă penseta și-i scoase din piele vîrful unui creion.

– Asta cum Dumnezeu s-a mai întîmplat?

În ziua următoare, genunchiul pantalonilor noi ai lui Drew era rupt, cu pielea julită pînă-n carne.

– Pantalonii ăștia costă mult, să știi.

A patra zi, mătușa lui Drew îi telefonă urgent soțului, la biroul său de tranzacții imobiliare.

Abia putea vorbi. Dar, printre suspine, bărbatul înțelese suficient. Șocat, acceptă să se întîlnească la școala lui Drew după terminarea cursurilor.

14

– Eu nu neg că nepotul dumneavoastră a fost provocat.

Directorul avea o bărbie dublă, tremurătoare.

– Elevul Whetman e cunoscut ca bătăuş. Presupun că-i cunoaşteţi părinţii? Tatăl lui conduce reprezentanţa *Cadillac* de pe Palmer Road.

Mătuşa şi unchiul lui Drew nu recunoscură numele „Whetman", dar cunoşteau cu siguranţă cuvîntul „Cadillac".

– Deci, situaţia e următoarea, îşi tamponă directorul fruntea cu batista. Tînărul Whetman are doisprezece ani. E mare pentru vîrsta lui şi-i place să-şi arunce greutatea încoace şi-ncolo. Fapt este... V-o spun confidenţial. Presupun că n-o veţi mai repeta. Puştiul se ia după taică-său – agresiv. Dar tatăl donează mulţi bani pentru fondul nostru de atletism. Oricum, băiatul le dă tuturor de înţeles cine-i şeful. Deci, nepotul dumneavoastră... Mă rog, nu s-a lăsat, pe scurt. Trebuie să-i acord tot creditul. Dură maimuţică. Toţi ceilalţi cedează. Nu ştiu de ce nepotul dumneavoastră n-a făcut-o. Cînd a început şcoala, cred că Whetman s-a uitat să vadă cine-a apărut nou prin zonă şi s-a hotărît să se ia de Andrew ca exemplu. Din cîte-aud, Whetman i-a băgat gumă în păr. Apoi, a înfipt în el creioane. Iar în recreaţie l-a trîntit pe pietriş, rupîndu-i pantalonii.

Unchiul lui Drew întrebă:

– De ce nu s-a luat nici o măsură ca să înceteze?

– Sînt doar zvonuri, lucruri pe care le-aud de la copii. Dacă aş crede tot ce-mi spun elevii...

– Continuaţi.

– Ei, în esenţă...

Directorul oftă.

– Astăzi, tînărul Whetman i-a dat una lui Andrew. Destul de tare. I-a spart buza.

Unchiul lui Drew îngustă ochii, furios.

– Şi?

– Andrew n-a plîns. Şi pentru asta trebuie să-l laud. Este, cu siguranţă, o maimuţică dură. Problema însă e că ar fi trebuit să i se plîngă unui profesor de pe terenul de joacă.

– Ar fi avut importanţă?

Directorul se încruntă.

– Mă scuzaţi. Nu înţeleg.

– Nimic. Spuneţi.

– În schimb, Andrew şi-a ieşit din fire.

– Nu-mi pot da seama de ce.

– L-a lovit pe Whetman în gură cu o bîtă de baseball.

Unchiul lui Drew păli.

– Ei, căcat.

– I-a slăbit lui Whetman dinţii din faţă, asta a făcut. Ei, puştiul ăla trebuia disciplinat, sigur. Asta n-o discut. Dar o *bîtă de baseball?* Cam exagerat, nu credeţi? Iar domnul Whetman a trecut mai devreme pe-aici. E supărat, nici nu-i nevoie să vă spun. Vrea să ştie ce fel de şcoală conduc. M-a ameninţat că se duce la inspectorat şi la poliţie. Slavă Domnului, am reuşit să-i mut gîndul, dar problema e, pînă se rezolvă situaţia... Ei bine, motivul pentru care v-am chemat aici este ca să vă spun că nepotul dumneavoastră a fost eliminat. Nu mai are voie să intre în şcoală.

15

– V-aţi nenorocit, le spuse în aceeaşi seară domnul Whetman unchiului şi mătuşii lui Drew, în livingul casei lor. Dacă fiul meu rămîne fără dinţi, vă dau în judecată atît de repede...

– Domnule Whetman, vă rog. Ştiu că aveţi toate motivele să fiţi supărat, ridică unchiul lui Drew mîinile. Credeţi-mă, noi înşine sîntem foarte nemulţumiţi de situaţia asta. Îi voi plăti bucuros fiului dumneavoastră medicul sau dentistul. Sper că băiatul nu e desfigurat.

Whetman fierbea.

– Dar nu graţie nepotului dumneavoastră. Doctorul spune că nu vor rămîne cicatrice după copci, dar deocamdată buzele fiului meu sînt cît doi cîrnaţi. V-o spun de-a dreptul. Directorul mi-a vorbit despre trecutul nepotului dumneavoastră, despre ceea ce s-a întîmplat cu părinţii lui. Îngrozitor. Este singura scuză pe care o pot găsi pentru comportarea sa. E evident că nepotul dumneavoastră e tulburat. M-am hotărît să nu mă adresez poliţiei. Cu o condiţie. Ca băiatul să beneficieze de un ajutor profesional.

– Nu sînt sigur la ce vă referiţi.

– Un psihiatru, domnule MacLane. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. A, da, şi încă ceva.

Unchiul lui Drew aşteptă.

– Nu vreau ca acest băiat să se mai apropie de fiul meu. Transferaţi-l la altă şcoală.

Drew asculta de după uşa întredeschisă a camerei lui. Ochii îl înţepau amarnic. Dar îşi făgăduise sieşi un lucru şi se ţinu de cuvînt. Nu plînse.

16

În cea de-a treia zi de după transfer, mătuşa lui Drew auzi telefonul sunînd în timp ce aducea cumpărăturile la bucătărie.

Se grăbi să lase jos sacoşele şi să răspundă.

– Doamna MacLane?

Tonul oficial o descumpăni.

– La telefon.

– Îmi cer scuze că vă deranjez. Sînt directorul şcolii

primare Emerson.

Femeia se încordă.

– Sînt sigur că nu e mare lucru. Probabil că, în fine, ați uitat.

Se agăță de dulap.

– Dar, cum n-am primit nici o veste azi-dimineață, m-am gîndit că e mai bine să sun ca să întreb dacă nepotul dumneavoastră este bolnav.

Ea însăși se simți bolnavă.

– Nu.

Înghiți ceva cu gust acru.

– Din cîte știu eu, nu. Părea perfect sănătos dimineață cînd a luat autobuzul. De ce? S-a plîns de dureri de stomac?

– Tocmai asta e, doamnă MacLane. Nimeni de-aici nu l-a văzut, ca să-l întrebe.

Gemu în sinea ei.

– Am presupus că l-ați ținut acasă și ați uitat să anunțați biroul administrativ. Se întîmplă tot timpul. Dar întrucît sînt conștient de situația nepotului dumneavoastră, m-am gîndit că nu strică dacă întreb. Pentru orice eventualitate, înțelegeți.

– Pentru orice eventualitate?

– În fine, nu cred că i s-a întîmplat ceva, deși nu se știe niciodată. Dar nici ieri n-a fost la școală.

17

Stînd lîngă polițist, Drew privea trotuarul din fața casei unchiului său.

Ușa cu plasă se dădu de perete. Își privi pe furiș unchiul care ieșea ca o furtună.

– E trecut de ora cinei. Andrew, ne-ai speriat. Unde Dumnezeu ai fost?

– La cimitir, spuse polițistul.

– *Ce?*

– *Pleasant View*. La zece mile nord de-aici.

– Da, domnule ofițer, îl cunosc bine.

– Au avut loc recent unele acte de vandalism. Adolescenți care se strecoară înăuntru, răstoarnă pietre funerare, din astea. Nu-mi pot închipui de ce-ar găsi cineva amuzant așa ceva. Oricum, directorul cimitirului ne-a cerut să facem de pază, așa că trecem pe-acolo în timpul rondului. Ieri dimineață, l-am văzut pe acest tînăr privind niște morminte. Nu mi-a prea atras atenția, mai mult fiindcă tocmai fusesem chemat prin radio la un caz de spargere, și a trebuit să alerg pînă la un magazin de băuturi. Dar azi dimineață, iarăși treceam prin cimitir, și iarăși băiatul era acolo, și m-am gîndit: „Ia stai nițel" și-am oprit. Sigur, nu prea vorbește, nu-i așa?

– Mai mult ca sigur, confirmă mătușa lui Drew.

– Nici chiar cînd m-am apropiat de el nu mi-a dat nici o atenție. Nu făcea decît să se uite nemișcat la morminte. Așa că i-am dat ocol și am văzut că numele de familie de pe pietrele funerare erau ambele la fel.

– MacLane, spuse unchiul lui Drew.

– Exact. Un bărbat și o femeie.

– Robert și Susan.

– Exact. Așa că l-am întrebat ce făcea acolo și primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Stau de vorbă cu mama și tata".

– Doamne ferește.

– Pe urmă s-a șters la ochi, dar, ciudat, nu vedeam lacrimi. Am bănuit că mai era cineva cu el, dar cînd m-am uitat, nu se vedea nimeni. Și la majoritatea copiilor, știți, uniforma asta le atrage atenția. Lui însă nu. Stătea doar și se uita la mormintele acelea. N-a vrut să-mi spună cum se numea, nici unde locuia. Singur-singurel. De ce nu era la școală? Așa că, ce puteam să fac? L-am dus la secție.

– Ați procedat bine, spuse unchiul lui Drew.

– I-am cumpărat chiar și o ciocolată, dar tot n-a vrut să-mi vorbească, iar în portofel nu avea acte, așa că atunci am început să sun la toate familiile MacLane din

carte. Ziceți că sînteți tutorii lui?

– A spus adevărul, răspunse unchiul. Părinții lui sînt înmormîntați acolo.

– Sigur, îmi pare rău pentru el.

– Mda, este o poveste lungă și tristă. Poftiți, să vă plătesc ciocolata pe care i-ați cumpărat-o.

– Nu trebuie. Cadoul meu. În plus, e un băiețaș dur. Nici n-a mîncat-o.

– Exact, făcu unchiul lui Drew. Un băiețaș dur.

18

Doamna Cavendish coborî arătătorul pe care-l îndreptase spre lista înmulțirilor de pe tablă.

– Andrew, ți-am pus o întrebare.

Copiii chicotiră.

– Andrew?

Doamna Cavendish merse cu pași mari printre șirurile de bănci pînă ajunse lîngă un loc din fundul clasei. Drew stătea prăbușit peste pupitru, cu capul pe brațe, dormind. Se opri asupra lui, încruntată, întrebînd cu voce sonoră:

– Andrew?

Băiatul mormăi în somn.

Îl înghionti în umăr. Și încă o dată.

– Andrew! lătră profesoara.

Drew se ridică drept ca un vătrai, clipind din ochi.

– Ți-am pus o întrebare.

– Mă iertați, doamnă Cavendish, scutură el din cap ca să și-l limpezească. Cred că nu eram atent.

– Firește că nu. Cum ai fi putut? *Cînd de fapt dormeai*.

Copiii să răsuciseră în bănci să vadă distracția. Acum, cînd doamna Cavendish îi fulgeră cu o privire furioasă, se întoarseră la loc, cu gîturile roșii ca singur

semn al rîsului pe care se chinuiau să şi-l stăpînească.
– Nu e prima oară. Te plictisesc atît de mult, încît te ia cu somn?
– Nu, doamnă Cavendish.
– Atunci se vede că matematica te adoarme.
– Nu, doamnă Cavendish.
– Şi atunci?
Drew nu răspunse.
– Ei bine, tinere, poţi dormi pe timpul altcuiva. De-acum încolo, treci în prima bancă, drept în faţa mea. Ridică-te.
Îl conduse în faţă şi-l puse să schimbe locurile cu alt elev.
– Iar acum, tinere, data viitoare cînd vei mai fi tentat să-mi arăţi cît de plicticoasă sînt, adormind, nu va trebui să întind mîna prea mult – luă ea indicatorul şi-l trînti cu putere de bancă – pentru a te trezi.
Dintre toţi copiii, numai Drew nu tresări.

19

Patru dimineaţa. Un vînt rece de octombrie biciuia obrajii lui Drew în timp ce stătea cu poliţistul în faţa casei.
– Sînt dezolat că vă deranjez la ora asta, spuse poliţistul, dar am bănuit că sînteţi înnebuniţi de îngrijorare.
Prin uşa de la intrare se revărsa lumina. Mătuşa lui Drew îşi ţinea strîns în faţă capotul. Lîngă ea, profilat în cadrul uşii, unchiul privea nervos spre casele întunecate din lungul străzii, parcă sperînd că vecinii nu vor observa maşina poliţiei parcată în faţă.
– Mai bine poftiţi înăuntru.
– Înţeleg.
Poliţistul îl conduse pe Drew în casă şi închise uşa.

– Sînt sigur că nu aşteptaţi musafiri. Rămîn aici, în antreu.

– *Dar unde l-aţi găsit?*

Poliţistul ezită.

– În cimitir.

Unchiul lui Drew clipi din ochi.

– Nici măcar nu ştiam că plecase.

Mătuşa ridică o mînă tremurătoare la fileul de pe cap.

– L-am pus în pat imediat după cină. Am verificat înainte să mergem la culcare.

– Se pare că s-a strecurat afară după aceea. Am bicicleta în portbagaj, spuse poliţistul.

– A mers cu bicicleta zece mile? se rezemă unchiul lui Drew, moale, de perete. Noaptea, pe frigul ăsta? Probabil că-i...

– Epuizat, spuse mătuşa; îşi privi soţul: Doamne sfinte, doar nu crezi...?

Cu un fior, se întoarse spre Drew.

– Asta făceai? De-asta eşti aşa de obosit la şcoală?

– De data asta, am reuşit să-l fac să-mi vorbească, spuse poliţistul. Nu mult, dar destul ca să mă lămuresc. Deduc că merge cu bicicleta pînă acolo, noaptea, şi... poate e mai bine să vă spună el singur. Haide, Drew. De ce-ai mers acolo? Nu mă refer doar la vizitarea mormintelor. O poţi face şi ziua. De ce noaptea?

Drew privi de la poliţist la unchiul şi mătuşa sa. Apoi lăsă ochii în pămînt.

– Haide, Drew, se lăsă poliţistul pe vine. Spune-le ce mi-ai spus şi mie.

Unchiul şi mătuşa aşteptau severi.

– Vandalii, spuse Drew.

Cei doi părură şocaţi.

– Vandali?

Băiatul dădu din cap.

– Iar i-a mîncat pisica limba, spuse poliţistul, aşa că să completez eu golurile. Data trecută cînd l-am adus

acasă, m-a auzit vorbind despre adolescenții care devastaseră cimitirul.
– Mi-amintesc, spuse unchiul lui Drew.
– Ei, se pare că asta l-a pus pe gînduri. Pentru început, nu știa ce înseamnă „vandali", așa că zice că a căutat în dicționar. Nu știu ce-a citit, dar l-a tulburat cu siguranță.
– Asta tot nu explică de ce se strecoară noaptea pe furiș din casă ca să meargă la cimitir, spuse mătușa.
– Ba da, dacă stați să vă gîndiți. Ceea ce face, este...
Drew se foi în loc, conștient că toți îl priveau.
– ...să-și apere mormintele părinților.

20

Dimineață de sîmbătă, însorită și rece. În timp ce un grup de copii din vecini jucau fotbal în depărtare, Drew stătea singur pe un leagăn, în capătul opus al terenului de joacă.
O umbră se așternu peste el. Din spate.
Drew se întoarse. La început, cu soarele în ochi, nu putu distinge chipul bărbatului înalt, în pardesiu.
Dar, cînd vederea i se deprinse cu lumina soarelui, deodată rînji emoționat și alergă spre el.
– Unchiule Ray!
În realitate, omul nu era înrudit cu Drew, dar de-a lungul anilor băiatul se obișnuise să-l numească astfel.
– Unchiule Ray!
Își azvîrli brațele pe după mijlocul lui, simțind materialul moale al pardesiului cafeniu.
Omul rîse, îl ridică de subsuori și-l învîrti.
– Ce bine-mi pare că te văd, amice. Cum se poartă lumea cu tine?
Drew era prea încîntat ca să fie atent la întrebare.

Cum bărbatul continua să rîdă, rîse şi el, bucurîndu-se de minunata ameţeală a învîrtitului.

Omul îl lăsă jos şi, zîmbind, se ghemui în faţa lui.

– Surprins?

– Mă nene, ba bine că nu!

– Eram întîmplător în Boston cu treburi şi mi-am zis: „Ce mama naibii, dacă tot sînt aici, aş putea foarte bine să-i fac o vizită vechiului meu prieten Drew."

Unchiul Ray îi ciufuli părul.

– Bine-am făcut, mm? Cînd te-am văzut pe leagănul ăla, arătai destul de posomorît.

Drew ridică din umeri, amintindu-şi cum se simţise, cu amărăciunea revenindu-i.

– Ai necazuri, amice?

– Mda, aşa se pare.

– Şi ai vrea să-mi povesteşti?

Drew îşi frecă adidaşii prin iarba uscată.

– Chestii.

– Ei, s-ar zice că pe unele le ştiu deja. Am trecut pe-acasă. Mătuşa ta mi-a spus unde erai.

Tăcu o clipă.

– Şi mi-a mai spus şi ce se întîmplă. Problemele de la şcoală.

Îşi muşcă buzele.

– Şi celelalte. Şi aud că te baţi cu vărul tău.

– Nu-i place de mine.

– Zău? Eşti sigur de asta?

– Moare de draci că locuiesc aici. Mereu îmi face farse sau mi-ascunde temele sau mă acuză pentru lucruri pe care nu le-am făcut.

– Îmi dau seama. Aşa că l-ai croit, mm?

Drew rînji, ridicînd mîna dreaptă.

– Mi s-au învineţit degetele.

– Se pare că sînteţi chit. I-am văzut şi lui vînătaia de la ochi.

Omul avea aceeaşi vîrstă pe care o avusese tatăl lui Drew. Din cine ştie ce motiv, „treizeci şi cinci" i se înti-

părise în minte. Avea păr blond-nisipos, pieptănat cu grijă, ochi albaştri, expresivi, şi un chip îngust, plăcut, cu bărbia puternic conturată. Lui Drew îi plăcea mirosul dulce al after-shave-ului său.

– Mda, mare încăierare, continuă Ray. Întrebarea este, ce măsuri luăm? Ai chef de-o plimbare, amice?

21

Nedumerit, cu inima bătîndu-i, Drew asculta în hol, nevăzut, discuția din *living-room*.

– Cum bine ştiți, tatăl lui Drew şi cu mine am fost foarte apropiați, spunea Ray; glasul său calm răzbătea în lungul culoarului. Îl cunoşteam de ani de zile. Am învățat la *Yale* împreună. Instructajul de la Departamentul de Stat ni l-am făcut tot împreună. Amîndoi eram detaşați în Japonia.

Unchiul lui Drew spuse:

– Deci erați la ambasadă cînd au fost ucişi părinții lui?

– Nu, la vremea cînd au început demonstrațiile, fusesem deja transferat la Hong Kong. Cînd am auzit ce se întîmplase, ce să spun, nu mi-a venit să cred că ar fi fost cineva în stare de o asemenea grozăvie. Pe vremea aceea eram implicat într-o urgență diplomatică şi n-am putut pleca din Hong Kong nici măcar ca să merg la înmormîntare. De fapt, misiunea mea a fost destul de serioasă, încît abia săptămîna trecută am putut să scap. Înțelegeți, sînt convins, că nu pot vorbi concret despre ceea ce făceam. Dar, de îndată ce-am putut, am vrut să vin aici la Boston – ca să-mi prezint condoleanțele, să le văd cel puțin mormintele. E greu de exprimat în cuvinte. Desigur, era fratele dumneavoastră, domnule MacLane, aşa că sper să nu mă înțelegeți greşit dacă spun că simțeam... mă rog, tot ca şi cum i-aş fi fost frate. Cum

spuneam, am fost foarte apropiaţi.

– Înţeleg, spuse unchiul lui Drew. Fapt este că, probabil, dumneavoastră l-aţi cunoscut mai bine decît mine. În ultimii cinci ani nu l-am mai văzut şi nici chiar înainte nu prea aveam relaţii.

– Dar cu băiatul?

– Nu cred că l-am văzut de mai mult de trei, patru ori. În total. Fratele meu şi cu mine am fost singuri la părinţi. Au murit acum cîţiva ani. Aşa că, firesc, cînd fratele meu mi-a dat telefon ca să-mi spună că întocmise un nou testament şi urma să-l preiau pe Drew în custodie dacă li se întîmpla ceva lui Susan şi lui...

– Da, normal, aţi acceptat.

– Nu era nimeni altcineva căruia să i-o poată cere, înţelegeţi. Dar nici n-am visat vreodată că va trebui să mă ţin de promisiune.

– Iată despre ce vreau să vă vorbesc. Întotdeauna am ţinut la Andrew. Cred că mă simt ca un unchi faţă de el. Din nou, nu vreau să vă jignesc. Nu încerc să fiu prezumţios. Dar soţia mea şi cu mine nu avem copii. Se pare că nu putem. În orice caz, date fiind dificultăţile pe care le aveţi cu el...

– Dificultăţi. E puţin spus.

– Mă întrebam dacă ne-aţi lăsa să-i preluăm noi custodia.

– Să-l luaţi în custodie! Vorbiţi serios?

– Ar putea fi soluţia mai multor probleme. Durerea pe care o simt după prietenul meu. Ataşamentul faţă de băiat. Soţia mea şi cu mine ne gîndiserăm deja să ne adresăm unei agenţii de adopţii. Adăugaţi la asta problemele pe care le aveţi dumneavoastră cu Drew.

Unchiul lui Drew păru suspicios.

– Ce vă face să credeţi că *dumneavoastră* v-aţi înţelege mai bine cu el?

– Nu sînt sigur că pot. Dar aş dori să încerc.

– Şi dacă nu merge?

– Nu vi l-aş aduce înapoi în prag, dacă la asta vă referiţi. Aş respecta înţelegerea. Dacă ezitaţi însă, dacă

vă gîndiți că l-ați dori înapoi, putem aranja un compromis. Poate că băiatul ar petrece o lună, două, cu mine şi soția mea şi, după aceea, putem să discutăm cu toții din nou. Astfel, ați avea o şansă de a vă reface viața familială aşa cum era înainte.

– Nu ştiu. Unde l-ați duce?

– La Hong Kong. Jumătate din viață a trăit în Orient. Hong Kong-ul nu e Japonia, desigur. Dar poate că s-ar simți mai acasă dacă ar reveni în Extremul Orient.

Unchiul lui Drew oftă.

– E greu de... Oferta dumneavoastră este, desigur, tentantă. Mărturisesc că ajunsesem la capătul răbdării. Dar ar putea exista o problemă. Să zicem că băiatul nu vrea să plece?

– Putem oricînd să-l întrebăm.

Ascuns în hol, cu inima cît un munte, Drew striga mut: *Da!*

22

Vîntul amarnic îi înlăcrima ochii, deşi ar fi putut plînge şi dintr-un alt motiv, privind mormintele părinților lui.

Unchiul Ray îşi ridică gulerul pardesiului şi-şi îndesă mîinile în buzunare.

– Şi mie mi-e dor de ei, amice.

Părul său blond flutura în vînt.

– Poate ar...

– Da? Continuă. Ray îl cuprinse cu un braț pe după umeri.

– ...fi trebuit să le-aduc totuşi flori.

– Pe-o vreme ca asta? N-ar fi rezistat mult. Nu, e mai bine să le lăsăm să mai trăiască puțin la florărie.

Drew înțelese. Nu exista nici un motiv ca să moară şi florile. Numai oamenii care-i uciseseră pe părinții lui trebuiau să moară.

– Deci, ce crezi? întrebă Ray. Ştiu că ai vrea să mai

rămîi, dar sîntem aici de-aproape o oră. Trebuie să prindem avionul de ora cinci. Nu vei sta o veşnicie, să ştii. Într-o zi, ai să te-ntorci.

– Sigur. Doar că...

– Ţi-e greu să te desparţi de ei? Te cred. Dar avem fotografii. Încă ţi-i vei mai putea aminti cînd vei fi plecat. Vreau să zic, nu prea poate omu' să-şi facă tabăra aici în cimitir, nu-i aşa?

– Nu.

Ochii lui Drew ardeau, înceţoşaţi, de astă dată categoric nu din cauza vîntului. Îi era greu să respire.

– Cred că nu.

23

Citind sumarul obiectiv al dosarului, Drew îşi amintea – şi retrăia – emoţiile din tinereţe Parcă redevenind copil, mergea cu Ray spre maşina care avea să-i ducă la aeroport. În dureroasa-i amintire, privi în urmă, cu un nod în gît, spre mormintele părinţilor lui. Ştia că intenţia preotului fusese de a-l face să vorbească despre zilele acelea şi o făcu deschis, fără să-i pese că-i împlinea dorinţa. Trebuia să-şi dea frîu liber tristeţii.

– În anii următori, ori de cîte ori veneam la Boston, mă duceam din nou la cimitir. Am trecut pe-acolo şi înainte de-a deveni carthusian. Săptămîna trecută, însă, n-am apucat să-i vizitez.

– A fost prudent să n-o faci, spuse părintele Stanislaw. Cei care-ţi doresc moartea vor fi plasat o echipă de supraveghere în apropierea mormintelor, la fel cum era urmărită şi Arlene, în caz că apăreai.

Luă înapoi dosarul.

– Încă doar cîteva amănunte. La Hong Kong, ai început să umbli cu o gaşcă de copii chinezi de stradă. Omul pe care-l numeşti unchiul Ray ţi-a înţeles motivaţia – de a dobîndi priceperile pe care le considerai necesare

pentru a-i da de urmă ucigaşului părinţilor tăi. Ca să-ţi asigure securitatea, a aranjat ca nepotul unui *Gurkha* să-ţi dezvolte simţul străzii. Copilul se numea Tommy Limbuk.

– Limbu, preciză Drew. Cunoscut ca Tommy Two.

Părintele Stanislaw operă o corijare în dosar.

– Iar după aceea, oriunde era detaşat unchiul Ray – în Franţa, Grecia, Coreea – aranja să înveţi talentele marţiale ale populaţiei locale. Box cu piciorul, lupte, judo, karate. Cînd aveai şaptesprezece ani, nevoia de răzbunare încă nu ţi se potolise. Pe timpul şederii în diverse ţări, învăţaseşi un număr impresionant de limbi – şi dobîndiseşi o remarcabilă educaţie în artele liberale, aş putea să adaug. Unchiul Ray, conştient de ambiţia vieţii tale, ştiind că nu puteai fi convins altminteri, te-a abordat cu o sugestie. Statele Unite, neliniştite de sentimentele antiamericane crescînde din lume, hotărîseră să înfiinţeze o unitate contrateroristă, menită să se confrunte cu înşişi inamicii pe care singur ţi-i aleseseşi. Aşa că i-ai acceptat propunerea şi te-ai înscris la *Şcoala Industrială Muntele Stîncoş* din Colorado, acoperire pentru instrucţia în informaţiile militare, instituţie de învăţămînt cu mult mai secretă decît ferma din Virginia pe care o foloseşte C.I.A. pentru agenţii săi operativi.

– Scalpelul, spuse Arlene.

Părintele Stanislaw o privi surprins.

– Ştii despre asta?

– Am făcut parte din ea. Şi Jake la fel. Acolo l-am cunoscut pe Drew.

Preotul se rezemă de spătarul fotoliului.

– Slavă Domnului. Începeam să cred că tot n-aveţi încredere în mine. Mă întrebam dacă-mi veţi oferi vreodată informaţii.

– N-ai pus întrebările potrivite. Îţi voi spune tot ce pot, răspunse ea, dacă asta mă ajută să-l găsesc pe Jake.

– Atunci, ceru părintele Stanislaw, vorbeşte-mi despre Scalpel.

24

– 1966: anul cînd terorismul internațional a devenit organizat. Într-un efort de a uni lupta grupărilor comuniste din Africa, Asia şi America Latină, Fidel Castro a invitat revoluționari din 82 de țări să vină în Cuba la o sesiune de instructaj intensiv, cunoscută drept Conferința Tricontinentală. A rezultat o şcoală de gherilă urbană, unde au fost instruiți membri ai aproape tuturor organizațiilor teroriste infame de mai tîrziu. I.R.A., Brigăzile Roşii, Gangul Baader-Meinhof. Principiile terorismului elaborate în şcoala aceea au devenit o biblie a Diavolului. Qaddafi a urmat exemplul lui Castro şi a organizat şcoli de instructaj proprii în Libia. Cu enorma bogăție de țiței a Libiei, Qaddafi a reuşit să realizeze mai mult decît Castro, nu numai oferindu-le instructaj teroriştilor, ci şi finanțîndu-le operațiunile. Asasinate la întîmplare; ocupări de ambasade; masacrarea atleților israelieni la Olimpiada din 1972 de la Mnchen. Răpirea delegaților O.P.E.C. la Viena, în '75. Avioane comerciale distruse de bombe. Autobuze de şcoală aruncate în aer. Şi aşa mai departe. Lista orourilor se prelungea cu fiecare an, dar toate datau din 1966, de la Castro şi Cuba. Nici chiar sectele musulmane fanatice din vremea cruciadelor nu erau atît de barbare.

(La menționarea cruciadelor, părintele Stanislaw îşi atinse inelul cu rubin de la mîna stîngă, urmărind simbolul spadei intersectate cu crucea de Malta.) Arlene continuă:

– În 1968, Departamentul de Stat al S.U.A., avertizat de sursele informaționale despre şcoala de terorişti a lui Castro, şi-a finanțat propria şcoală de contraterorişti. Departamentul de Stat ar fi putut, desigur, să apeleze la

C.I.A. pentru acest gen de servicii. Dar, dată fiind notorietatea dobîndită de C.I.A. de cînd cu Golful Porcilor, Departamentul de Stat a preferat în schimb să-şi sponsorizeze propria unitate clandestină. O unitate *cu adevărat* clandestină, scutită de demascări în *The New York Times* şi *Washington Post*. Nu ştiau despre ea decît cîteva cadre interioare.

Arlene tăcînd, părintele Stanislaw dădu din cap.

– Scalpelul.

Privi spre Drew.

– Unitatea în care te-a recrutat unchiul Ray.

– Ei, stai o clipă, protestă Drew. El nu m-a recrutat în nimic.

– Atunci hai să zicem că a făcut o sugestie discretă. Putem să ne jucăm cu cuvintele cît vrei. Ceea ce contează e rezultatul final. Te-a pus în temă, iar tu te-ai înrolat. De ce a fost ales ;„Scalpel“ ca denumire-cod a unităţii?

Drew încercă să-şi înăbuşe furia.

– Înlăturare chirurgicală de precizie.

– A, da, desigur. Teroriştii erau ca un cancer. În consecinţă, extirparea lor era moralmente permisibilă. Un nume ingenios ales. Îşi simboliza propria justificare.

– Te deranjează ceva la concept? întrebă Arlene.

Părintele Stanislaw rămase cu ochii spre Drew.

– Se vede clar că pe *tine* te-a deranjat, altfel nu demisionai.

– Nu conceptul mă deranja. Ceva din mine însumi.

– Aha. În acest caz, poate-ar fi trebuit să ne întîlnim mai din timp.

– De ce?

– Ca să-ţi împrospătez amintirile despre Sfîntul Augustin. Conceptul că omorurile sînt necesare dacă un război este drept.

– Război?

– Nu o luptă între naţiuni, nu un război convenţional. Cu toate acestea, un război. Cel mai vechi, mai fundamental dintre toate: binele împotriva răului. Teroriştii,

prin definiţie, întorc spatele standardelor civilizate. Arma lor e atacul scandalos – pentru a perturba astfel viaţa cetăţenilor de mijloc, astfel ca respectivii cetăţeni să se revolte împotriva puterii. Dar nici un scop nu poate justifica asemenea mijloace infernale.

– Crezi asta? îl fulgeră Drew.

– Se pare că tu nu.

– A fost o vreme cînd aş fi crezut-o.

– Dar? întrebă părintele Stanislaw.

Drew nu răspunse.

– În sfîrşit, reluă părintele Stanislaw. Am ajuns. *Partea pe care n-o cunosc.*

Oftă.

– După absolvirea *Şcolii Industriale Muntele Stîncos* – o instituţie remarcabilă, după cum sînt informat – ai lucrat pentru Scalpel. Din '69 pînă la începutul lui '79, te-ai angajat în acţiuni de ripostă împotriva oricăror terorişti ce atrăgeau mînia directorului vostru. De asemenea, uneori, loviturile aveau loc nu după, ci chiar *înaintea* faptului. Preventiv. Devenite necesare în urma unor rapoarte informative de nădejde. Activităţile teroriste erau stîrpite în faşă, ca să zicem aşa. Imboldul tău de a-ţi răzbuna părinţii ar fi trebuit să te facă să fii cu atît mai zelos. *Ce s-a întîmplat?* De ce ai intrat dintr-o dată în mănăstire?

Drew privi în podea.

– Nu. Răspunde-i, îl îndemnă Arlene. Vreau să ştiu la fel de mult ca el.

Îi întoarse faţa spre ea, făcîndu-l s-o privească.

– Ce-i cu Jake? *E implicat şi el?*

Drew îi văzu spaima din ochi. Detesta ceea ce trebuia să-i spună.

– În ultimă instanţă.

PARTEA A ŞASEA
ŞARTREZA

Imagine în oglindă, Dublă expunere

1

– Misiunea a fost complicată.

– Cînd? întrebă părintele Stanislaw. Fii concret.

– În ianuarie '79. De fapt, îmi amintesc că eram nedumerit, fiindcă niciodată nu mai fusesem trimis într-o misiune la fel.

– Ce o făcea neobişnuită? insistă părintele Stanislaw. Hazardurile?

– Nu. Factorul timp. Înţelegi, nu mi se dăduse o sarcină, ci două, şi trebuia să fie îndeplinite în interval de patruzeci şi opt de ore. Ambele aveau loc în Franţa, aşa că asta nu ridica probleme, putînd ajunge dintr-un loc în celălalt în limita de timp. Dificultatea consta în metoda pe care mi se spusese s-o folosesc. Aceeaşi în ambele cazuri. Iar în prima misiune, geografia crea dificultăţi.

Drew tăcu, descumpănit, sortîndu-şi informaţiile, căutînd să le organizeze. Arlene şi părintele Stanislaw îl priveau atenţi. Într-un tîrziu, continuă:

– Celălalt lucru care făcea ca misiunea să fie ieşită din comun era faptul că nu primisem informări despre ținte. De obicei, mi se spunea pentru ce era pedepsit criminalul. Cîți oameni nevinovați ucisese. Pentru care maniac lucra. Aflam totul despre obiceiurile lui, despre vicii. Iar asta făcea să-mi fie mai uşor. Nu e greu să omori lighioanele.

Drew se întrerupse din nou, apoi reluă:

– Uneori, metoda de execuție era lăsată în seama mea. Împuşcare de la distanță. Maşină-capcană imitînd bombele pe care le plăcea atît de mult teroriştilor să le detoneze. Otravă. Viruşi mortali. De obicei, metoda se potrivea cu crima. În acest caz însă misiunea trebuia să fie îndeplinită într-un anume mod. Şi, cum am spus, erau de fapt *două* misiuni. Cu un termen scadent. Foarte neobişnuit.

– Asta nu te deranja?

– În Colorado, fusesem instruit să nu discut ordinele. Iar după ce ai ucis de atîtea ori ca mine, cînd te consideri justificat, nu te mai deranjează nimic. Decît...

Arlene se aplecă înainte.

– Spune-i totul. Cum îți primeai ordinele.

– Aveam nevoie de o acoperire care-mi permitea să dispar în orice moment, pentru cîte o săptămînă, fără a atrage atenția. Nu intrau în discuție muncile angajate, erau cu prea multe restricții, prea mulți oameni în fața cărora să răspund. Dar trebuia să fac *ceva*. Aşa că m-am instalat într-un oraş universitar şi am devenit student. Acoperirea era simplă. Învățam întotdeauna bine. Toată viața mi-a plăcut să urmez cursuri. Arte liberale. Literatură mai ales. Am luat o diplomă de la un institut, apoi m-am mutat la altul şi am luat încă o diplomă. Între timp, devenisem prea bătrîn ca să fiu student, aşa că m-am înscris la o a treia şcoală şi am luat un master. De fapt, am două, şi lucram la al treilea, cînd...

– Tot nu văd avantajul acestei acoperiri, spuse părintele Stanislaw.

– Un student poate fi anonim. Dar trebuie să alegi o

şcoală cu efective mari. *Big Ten* era preferinţa mea. Oraş universitar, de genul unde studenţii depăşesc numeric populaţia locală. Studenţii se află în tranzit, aşa că dacă veneam în oraş şi stăteam un an, doi, după care mă transferam la altă şcoală, ei bine, mulţi studenţi făceau la fel – nu era ceva neobişnuit. Urmam numai cursuri de mare audienţă şi nu mă aşezam niciodată în acelaşi loc, aşa că, dacă profesorul nu făcea prezenţa – şi mă asiguram să nu fie genul – nu atrăgeam atenţia cînd dispăream pentru cîteva zile. Dintotdeauna am fost un singuratic, aşa că nu mi-a fost greu să rezist împrietenirilor cu alţi studenţi. Nu-mi trebuiau alţi prieteni în afară de cei pe care-i aveam, profesionişti ca Arlene şi Jake – zîmbi Drew spre ea. Între semestre sau în vacanţele de vară, mă duceam în vizită la ei. În şcoală, eram invizibil. Singurul risc faţă de anonimatul meu era că în fiecare dimineaţă mergeam la o sală locală de gimnastică, pentru a fi sigur că rămîneam în formă ca să-mi îndeplinesc misiunile, la ora unu mîncam într-un restaurant aglomerat, la patru mă duceam la librărie, iar la şapte, la băcănie.

– De ce să-ţi asumi riscul? De ce acele locuri şi ore anumite?

– Trebuia. Orele erau alese arbitrar. Locurile în sine nu contau. Aş fi putut înlocui librăria cu un cinematograf, sau băcănia, cu o masă de lectură la bibliotecă. Ceea ce conta era regularitatea. Astfel ca un curier să aibă mai multe posibilităţi de a mă contacta uşor şi, mai important, discret. La restaurant, cineva se putea aşeza lîngă mine, lăsîndu-i un quarter[1] canadian ospătăriţei. Sau, la băcănie, o femeie putea cere bere mexicană. Acesta ar fi fost semnalul să mă duc acasă cît mai repede. Dacă pe chiuvetă era o cîrpă de vase, însemna să mă uit sub pat, unde găseam în valiză tot ce-mi trebuia ca să ajung

---

1. – Sfert, pătrar; monedă de 25

în locul unde aveam de mers. Bilete de avion, paşaport, acte de identitate sub un alt nume. Bani în diverse valute. O adresă într-un oraş din străinătate.

– Arme? întrebă părintele Stanislaw.

– Nu, răspunse Drew cu tărie. Arme, niciodată. Întotdeauna mi le punea la dispoziţie omul de legătură de la adresa din străinătate. În lipsa mea, un alter-ego îmi lua locul şi urma acelaşi program. Nu era greu să se facă substituirea. Nimeni nu mă cunoştea cu adevărat. Sigur, mă vedeau. Cel mai adesea, însă, de la distanţă. Nu eram decît o parte din decor. Studenţii şi localnicii nu mă cunoşteau. Astfel, cu o dublură, o pată de culoare într-o margine a mulţimii, aveam un alibi dacă se întîmpla ceva neprevăzut.

Părintele Stanislaw tresări.

– Ce este? întrebă Drew.

– Nu te opri. Îmi spui mai multe decît crezi.

Drew îi aruncă o privire Arlenei.

– Ce vrea să zică?

– Se completează tabloul, spuse ea cu voce scăzută. Sînt de aceeaşi părere. Continuă. Cum era cu misiunile?

Drew inspiră adînc.

– Am primit instrucţiuni să mă duc în Franţa, dar pe cale ocolită, prin Londra, unde m-a înlocuit dublura. El a făcut un tur al reperelor literare – Stratford, Canterburri, locuri de genul ăsta, care l-ar fi interesat pe un student la limba engleză. Eu le vizitasem deja, aşa că, dacă trebuia să raportez despre sejurul în Anglia, o puteam face cu uşurinţă. În timp ce alibiul îmi era stabilit, am zburat la Paris, folosind un alt nume, şi mi-am primit instrucţiunile. Am aflat că în Alpii Francezi, mai sus de Grenoble, era o mănăstire.

– Desigur! exclamă preotul. Şartreza carthusiană. *La Grande Chartreuse*.

– Mi se spusese că urma s-o viziteze un bărbat. Îmi fusese descrisă maşina lui. Pînă şi numărul de înmatriculare. Urma să-l omor.

Îşi muşcă buza.

– Ați fost vreodată la *La Grande Chartreuse?*

Părintele Stanislaw clătină din cap.

– E extrem de retrasă. În Evul Mediu, călugării fondatori au ales cu băgare de seamă locul. Erau de părere că lumea se ducea dracului, ceea ce pare permanent să se întîmple. Aşa că au vrut să scape de corupția societății şi au urcat de pe şesurile Franței pînă în Alpi, unde au construit o mănăstire primitivă. Papa a obiectat. La urma urmei, în Evul Mediu, ce rost avea să fii preot dacă duceai o viață de privațiuni?

Dumnezeu a părut să fie de partea Papei, rostogolind asupra mănăstirii o avalanşă care a distrus-o. Dar trebuie să le acordăm călugărilor credit. S-au mulțumit să mute mănăstirea la o distanță sigură, mai jos, apărată de alunecările de zăpadă, însă tot izolată de lume. Şi, de-a lungul secolelor, au construit un lăcaş magnific. Îmi amintea de un castel medieval. O puternică fortăreață pentru Dumnezeu.

Cînd ordinul s-a întins pînă în Anglia, călugării au fost martirizați de Henric al VIII-lea. Întrucît el dorea să divorțeze şi Papa a refuzat, Henric şi-a întemeiat propria biserică, s-a intitulat conducătorul ei şi a decretat că divorțul rîvnit de el avea autorizație divină. Cînd călugării carthusieni din Anglia au protestat, Henric i-a condamnat la moarte în cel mai crud mod posibil. Au fost spînzurați, coborîți din ştreang înainte de moarte, eviscerați, dar lăsați în viață suficient timp pentru a-şi vedea măruntaiele mîncate de cîini. În cavitățile trupurilor li s-a turnat metal topit. Cadavrele au fost zdrobite şi tăiate în bucăți, fierte, apoi aruncate în şanțuri.

– O descrii foarte expresiv, comentă părintele Stanislaw, cu glasul calm. Ce s-a întîmplat la *La Grande Chartreuse?*

Drew începu să transpire. Nu-şi mai putea înfrîna emoția.

– Misiunea mea era aceea de a planta explozivi pe marginea unui drum în serpentine care urca spre mănăstire. Locul a fost ales cu mare grijă. În partea cea-

laltă, un perete muntos. Încoace, o prăpastie abruptă – spre mine, care aşteptam pe panta muntelui opus. După ce am plasat explozivii, noaptea, mi-a trebuit o jumătate din ziua următoare ca să mă cobor şi să dispar printre rîpe, pînă am ajuns pe înălţimea opusă. Munţii erau înzăpeziţi. Aş fi putut schia cîteva mile în ambele direcţii. Numai de-aş fi făcut-o.

Clătină din cap.

– Eu însă m-am ghemuit după tufişuri, cu cizmele în zăpadă şi canadiana nu destul de groasă pentru vremea de-afară, şi, privind printre aburii respiraţiei ce mi se înălţau pe dinaintea ochilor, am supravegheat serpentinele drumului. Curînd, maşina-ţintă a apărut urcînd spre mănăstire. Ocupantul admira peisajele, înţelegeţi. Se delecta cu atracţiile locale. Desigur, n-ar fi putut niciodată să intre în mănăstirea propriu-zisă, să-i vadă pe pustnici. Dar putea să ocolească perimetrul, să se plimbe prin curtea centrală şi eventual să ofere o donaţie generoasă în schimbul unei mostre din faimoasa băutură de *Chartreuse*.

Drew simţea chiar şi acum frigul; auzea scîrţîitul zăpezii sub tălpi şi-şi amintea nemişcarea dintre acei cumpliţi munţi claustrofobici.

Clipind din ochi, reveni brusc în camera de motel, lîngă Arlene şi preot.

– Plantasem explozivii pe cealaltă parte a drumului. Lîngă peretele stîncos. Unda de şoc avea să împingă maşina spre mine, în prăpastia din faţa mea. Iar maşina urma să se prăbuşească, în flăcări. Aici însă e partea cea mai deşteaptă. Pesemne că cineva din Scalpel s-a gîndit îndelung şi pe-ndelete. Mi se dăduse un aparat de fotografiat. Urma să observ prin teleobiectiv curba drumului din munţi. Iar cînd apărea la cotitură maşina pe care o aşteptam, cînd mă asiguram de două ori că aceea era, verificînd numărul de pe placa din faţă, trebuia să încep să fac fotografii.

– Atîta tot? Doar s-o fotografiezi? se ridică părintele Stanislaw, începînd să umble prin cameră.

– Nu tocmai. Vedeți, declanşatorul aparatului era cuplat cu detonatorul bombei. Camera avea obturator automat, destinat expunerilor rapide şi repetate, tot timpul cît țineam degetul pe buton. Clic, clic, clic. Bomba a explodat. Maşina a cotit lateral, spre mine. Rezervorul de benzină a luat foc. Şi, nu uitați, obturatorul ticăia încontinuu. Vedeam totul prin teleobiectiv. Exact în clipa cînd maşina a început să se răstoarne peste margine, o portieră din spate s-a deschis...

– Şi? îl întrebă neliniştită Arlene.

Drew ridică glasul:

– Dumnezeu mi-a arătat un semn. Mi-a trimis un mesaj.

– *Ce?* tună părintele Stanislaw. Nu poți vorbi serios.

– Dar aşa a fost.

Dintr-o dată, glasul lui Drew se calmase.

– Crezi în fulgerul luminos care l-a doborît pe Saul din şa pe drumul Damascului, nu? Saul, păcătosul, care a înțeles de îndată că Dumnezeu îi spunea ceva, care în clipa aceea şi-a schimbat viața pentru a urma calea Domnului. Ei bine, acesta a fost fulgerul meu luminos. Semnul meu de la Dumnezeu. L-aş numi miracol, numai că un miracol ar trebui să te facă să te simți bine, iar ăsta... A căzut afară un copil. Un băiat. Am privit de multe ori fotografiile. Băiatul era...

– Cum?

Din nou, vocea Arlenei.

– ...identic cu mine.

Femeia se holbă la el.

– Vrei să spui că ai observat o asemănare. Aceeaşi colorație, poate. Şi statură. Băieții de aceeaşi vîrstă tind să semene.

– Nu, a fost *mai mult* de-atît. Vă spun că asemănarea era nefirească. Dacă ar fi crescut, ar fi putut deveni dublura mea de la colegiu. În timp ce eu eram plecat să ucid.

– Să execuți. Să pedepseşti. Să-i împiedici s-o mai facă.

Părintele Stanislaw vorbea aspru.

– Vorbeşte precis. Nu exagera. Te aflai sub stres. Trebuie să ţii seama de...

– Circumstanţe? De moment? Ascultaţi, momentul ăla e singurul lucru la care mă tot gîndesc. Copilul... *eu*... rostogolindu-se din maşină. Groaza din ochii lui.

Drew căută în buzunarul pantalonilor, scoţînd cele patru fotografii îndoite pe care le luase cu el de la mănăstire. Le împinse spre părintele Stanislaw. Arlene se aplecă repede lîngă preot să le vadă.

Chipul lui Drew era chinuit.

– Ele sînt tot ce am păstrat din viaţa mea trecută. Înainte de a intra la carthusieni, m-am dus prin toate locurile unde ascunsesem bani, paşapoarte, arme. M-am descotorosit de ele. Am nimicit tot ce mai ţinea de fosta mea existenţă, m-am şters de pe faţa pămîntului, mergînd chiar pînă la a da impresia că murisem.

Cutremurîndu-se, Drew aruncă o privire spre fotografii. Cunoştea imaginile pe dinafară.

– Cel de deasupra sînt eu. În Japonia, în 1960. Sînt fotografiat în grădina din spatele casei părinţilor mei. Cu trei zile înainte de a fi fost asasinaţi.

Părintele Stanislaw o puse deoparte.

– În următoarea, continuă Drew, sînt părinţii mei. Din nou, acelaşi loc, cu trei zile înainte să fie ucişi. Pe celelalte le-am făcut în '79, mai jos de *La Grande Chartreuse*. După ce am detonat bomba şi băiatul a căzut din maşină. Am pus să-mi mărească un detaliu din fotografia băiatului, ca să i se vadă faţa. Imaginea e granulată, sigur. Iar fumul exploziei plutea prin faţa lui şi începuse să ningă. Dar cred că vedeţi ce vreau să zic.

Preotul ridică ochii de pe fotografie, privind spre Drew. Mîinile îi tremurau.

– La început, am crezut că a treia fotografie e o copie proastă după prima. Credeam că eşti...

– Eu. Dar nu sînt eu. Dacă te uiţi atent, foarte atent, vei vedea că nu sînt. Am încercat să-mi spun că asemănarea e o coincidenţă. Cum zicea Arlene, copii tind

adesea să arate la fel. Dar asta-i mai mult decît o asemănare vagă. Asta e...

– Neliniştitoare.

– Şi nu fac decît să încep. Uitaţi-vă la ultima fotografie. Am făcut-o după ce s-a prăbuşit maşina de pe munte. Dar nu s-a rostogolit pînă în fundul prăpastiei. S-a agăţat de un colţ, cu botul în jos şi, între timp, flăcările rezervorului de benzină începuseră să se prelingă pe zăpadă. Atunci au zburat în lături portierele din faţă şi au sărit afară doi adulţi. Primisem instrucţiuni clare. Fă cît de multe fotografii poţi. Aşa că, în pofida şocului de a-l fi văzut pe băiat, am privit prin ocular, potrivind telebiectivul şi apăsînd pe declanşator şi atunci mi-am dat seama că Dumnezeu continua să-mi trimită semne.

Glasul i se frînse.

– Bărbatul şi femeia arătau ca părinţii mei. *Erau* părinţii mei.

– Dar sînt în flăcări, spuse părintele Stanislaw.

– Uitaţi-vă atenţi! insistă Drew.

– Mă uit!

– *Sînt* părinţii mei. Ştiu că nu pot fi, dar *sînt*. Nu le-am putut prinde clar feţele cînd au sărit din maşină. Însă înainte ca maşina să fie în flăcări, chipurile li s-au distins perfect. Pe munte, pe culmea aia geroasă, am fost sigur că erau mama şi tatăl meu.

În odaie se lăsă tăcerea.

– Desigur – nu vreau să te jignesc – n-avem nici o cale de a controla comparaţia, spuse părintele Stanislaw. Garantez că băiatul din maşină, chiar camuflat de fum şi ninsoare, ar putea fi alter-ego-ul tău. La început, într-adevăr, am crezut că tu erai. Dar, acceptînd coincidenţa, nu e posibil să te fi furat imaginaţia? N-ai fi putut face saltul logic de la băiatul care semăna cu tine pînă la bărbatul şi femeia care, mă rog, ţi-ai *imaginat* că semănau cu părinţii tăi?

– Ştiu ce am văzut, replică Drew răguşit. Pînă la urmă, n-am mai putut ţine degetul apăsat pe butonul obturatorului. Am coborît aparatul. Dincolo de prăpastie,

flăcările ajungeau la fețele lor. Rezervorul de benzină a explodat. Mama şi tatăl meu s-au dezintegrat. Exact ca în 1960. Numai că, de data asta, eu eram omul care-i ucisese.

– Împrejurările erau altele.

– *Oare?* Ceea ce în tabăra lor se numeşte mercenar, este un agent operativ într-a noastră. Eram la fel cu omul pe care-l vînasem. Eram propriul meu duşman. Bucăți din trupurile lor s-au rostogolit în prăpastie, cu hainele şi carnea arzînd. Le-am simțit *mirosul*. Şi, la marginea pantei, profilat pe zăpadă, vedeam chipul îndurerat al băiatului – nu mă mai uitam prin teleobiectiv, dar mi se părea că-i văd lacrimile în plan-detaliu. Lacrimile *mele*. După nouăsprezece ani, nevoia de răzbunare mă ajunsese din urmă. Şi nimic nu mai conta. Decît iertarea lui Dumnezeu; ca să-mi mîntuiesc sufletul.

Arlene îl atinse pe umăr. Drew tresări, apoi îi acceptă recunoscător mîngîierea.

– Ca să-ți mîntuieşti sufletul? repetă părintele Stanislaw, cu glasul ridicat de uimire. În tot timpul cît ai fost agent operativ, te-ai simțit *religios?*

– Aveam propria mea religie. Justiția Dumnezeului furios din Vechiul Testament. Dar Dumnezeu era de altă părere. Eu sînt mai onorat decît Saul pe drumul Damascului, doborît de pe cal de către un fulger. Mie Dumnezeu mi-a trimis nu unul, ci *două* semne. Este cu siguranță generos. Tot ceea ce v-am descris s-a întîmplat poate în vreo zece secunde, deşi a părut o veşnicie. Bubuitura se rostogolea prin munți şi, pe măsură ce ecoul i se stingea, eu auzeam altceva – țipătul băiatului de peste prăpastie, ridicînd mîinile la față, încercînd să alunge imaginea pe care tocmai o văzuse, propriii lui părinți în flăcări. Urla printre degete. Şi după aceea? Al *treilea* semn al lui Dumnezeu pentru mine. Nu era de ajuns că mă recunoscusem, că mă întorsesem în cerc şi-mi ucisesem părinții pe care fusesem hotărît să-i răzbun. În timp ce ecourile exploziei se îndepărtau, băiatul se îneca în propriile-i țipete şi se lăsa din nou liniştea,

am auzit un cîntec.

Mai tîrziu, am înţeles de ce. Era 6 ianuarie. Praznicul Epifaniei – cînd Magii L-au văzut pe Christos şi l-au salvat viaţa. Fiindcă înţelepţii, văzîndu-l pe pruncul lisus, văzînd propria lor lumină, au refuzat să se mai întoarcă la Irod şi să-i dezvăluie locul unde se găsea Christos, deşi îi promiseseră. *De-asta,* pare-mi-se, Biserica a hotărît ca Epifania să fie un praznic important. Nu fiindcă înţelepţii l-au văzut pe pruncul lisus, ci pentru că într-un fel erau agenţi dubli, care în sfîrşit au ales în ce parte să creadă. Exact cum şi eu, în ziua aceea, am ales.

Călugării, în cinstea Magilor şi a acelei zile cruciale pentru continuarea existenţei lui Christos, programaseră un sobor deosebit. De deasupra, din capela mănăstirii din munţi, le-am auzit cîntarea. Imnul lor omagiind această aniversare. Plutea prin prăpăstii, peste piscuri, acoperind ecoul exploziei şi urletele. Imnul proslăvea voia lui Dumnezeu, neţărmurita Lui prevedere, atotcuprinzătorul Său plan. Dar cuvintele nu erau nici pe departe la fel de puternice ca sunetul glasurilor ireale ale acelor eremiţi ce se despărţiseră de fariseismele lumii.

Mi s-au înmuiat picioarele. M-am pomenit îngenuncheat, privind cu ochi mari spre băiatul de peste prăpastie. Încerca să coboare panta pentru a-şi regăsi părinţii. Îmi venea să mă ridic dintre tufişuri şi să-i strig să n-o facă, pentru că ar fi căzut şi ar fi murit. „Creşte mare!" voiam să urlu. „Caută-l pe omul care ţi-a ucis părinţii! Care i-a omorît şi pe-ai mei! Vino după mine!" Şi atunci am devenit religios. Fie asta, fie... mă sinucideam.

Tăcu, epuizat.

Arlene îi studie chipul torturat. Îl cuprinse cu braţul, iubitoare.

– Şi pe urmă? întrebă părintele Stanislaw.

– Am rătăcit trei zile prin munţi. Perioada de timp a avut semnificaţii religioase potrivite, nu vi se pare? Desigur, nu mi-am dat seama ce făceam. Mai tîrziu, am văzut, uimit, că nu scăpasem din mînă aparatul. Nu ştiu cum am trăit, nici unde-am dormit sau ce-am mîncat.

Ningea, iar eu rătăceam. Sînt sigur că autoritățile cercetaseră regiunea. Dar viscolul îmi ascunsese urmele pașilor. A fost oare o coincidență fericită sau încă un semn de la Dumnezeu? Nu-mi amintesc pe unde am umblat sau cum.

Următoarea imagine clară pe care o am e a unui sat de la poalele munților, fum ieșind pe coșuri, copii patinînd pe un iaz înghețat, sănii trase de cai clincănind pe un drum. Imagine de carte poștală ilustrată. Iar mai tîrziu am aflat că făcusem, nu știu cum, o sută de kilometri, motiv pentru care poliția locală n-a stabilit nici o legătură între mine și asasinatele de sub *La Grande Chartreuse*. M-am prăbușit în fața unei case de bîrne. O bătrînă m-a luat înăuntru. Mi-a dat supă și pîine și cele mai dulci pateuri pe care le-am gustat în viața mea.

– Trei zile? întrebă Arlene. Atîta ai rătăcit prin munți? Dar...

Părintele Stanislaw îi întregi gîndul:

– Însărcinarea ta constase din două misiuni în patruzeci și opt de ore. Termenul celei de-a doua trecuse.

– Inițial, nu m-am gîndit la implicații. Eram viu și acest lucru în sine mă uimea. Ca să nu mai pomenesc de viziunea pe care o avusesem. Imaginea părinților mei, – *a mea însumi* – cercul închizîndu-se, răzbunarea ducînd la... Băiatul acela, cînd creștea, avea să mă urmărească. Cînd m-am simțit destul de întremat ca să călătoresc, m-am dus la Paris să-mi găsesc omul de legătură. În drum, am căutat prin ziarele din zilele trecute ca să aflu cine fuseseră victimele. A reieșit că bărbatul fusese un om de afaceri american, din industria petrolului, care-și adusese soția și copilul în Franța, într-o vacanță îndelung amînată. Ziarele descriau asasinatul ca lipsit de sens. Eram de acord. Desigur, ceea ce citești în ziare nu-i întotdeauna adevărat. Dar dacă... Aveam senzația că se produsese o greșeală îngrozitoare. Ce legătură să aibă un oficial al petrolului și familia sa cu terorismul? Ce motiv putea să justifice în vreun fel omorurile? Aveam nevoie de răspunsuri. Voiam să

mă dau la fund. Să ajung la o casă sigură. Să mă odihnesc. Încă-mi mai rămăsese în mine ceva lumesc, egocentric. S-a sfîrşit şi asta curînd.

Părintele Stanislaw ţuguie buzele.

– Fiindcă încurcaseşi borcanele. Şi acum erai suspect.

2

La Paris, Drew ieşi din gară, pierzîndu-se în mulţime. Merse pe jos pînă în arondismentul vecin, asigurîndu-se că nu era urmărit, şi abia atunci folosi un telefon public. O măsură de prevedere în plus, inutilă poate, dar, în împrejurările date, recomandabilă.

Telefonă la numărul pe care-l primise sosind în Franţa – în urmă cu o săptămînă, cu o viaţă de om. Lăsă să sune de patru ori, apoi întrerupse şi mai formă o dată numărul. Glasul bărbătesc răguşit care-i răspunse în franceză anunţă numele unei case de modă.

Drew răspunse tot în franceză:

– Mă numesc Johnson. Acum o săptămînă, am cumpărat două rochii pentru soţia mea. Una i se potriveşte, cealaltă nu. Doresc o a doua vizită.

Proprietarul se repezi:

– Dar, da, am bănuit noi că era ceva în neregulă cu a doua măsură. Am încercat să vă contactăm, dar n-am reuşit să vă găsim. Tot ce-am putut a fost să sperăm că ne sunaţi dumneavoastră. Vă preţuim afacerile. Ne puteţi vizita cît de curînd posibil? Am dori să studiem rochia şi să aflăm ce n-a mers.

– Azi după-amiază sînt liber.

– Cum poate vă amintiţi, sîntem în curs de a ne muta. Noua noastră adresă...

Drew memoră indicaţiile.

– Într-o oră, încheie el.

Casa cea veche era clădită din piatră şi acoperită cu

iederă. Avea un etaj, cu fumul ieşind pe horn. O grădină de zarzavaturi părăginită se întindea la stînga, doi meri desfrunziţi în dreapta. Iar în spate, Sena, îngheţată, acoperită de pojghiţă. În pofida gheţii, Drew auzea foşnetul subtil al curentului. Simţea miros de peşte mort şi fum sulfuros de la fabricile din amonte.

Scoţînd aburi pe gură, merse agale pînă în spate, ca şi cum ar fi locuit acolo. Intră pe uşa scîrţîitoare, într-un coridor îngust, mirosind a pîine franţuzească, caldă şi proaspătă. Lăsîndu-i gura apă, deschise o a doua uşă care dădea într-o bucătărie întunecoasă.

Văzu aburii înălţîndu-se dintr-un ibric pus pe aragazul mare şi simţi o mînă împingîndu-l înainte, în timp ce alta îi înfigea un pistol în şale. O a treia mînă îl apucă de păr pe la spate, proptindu-i un cuţit pe mărul lui Adam.

– *Fă bine şi dă o explicaţie bună de futu-i mă-sa, băiatu'.*

Tresări şi încercă să se întoarcă pentru a-i vedea, dar îl ţineau imobilizat. Nu putu nici vorbi, cu respiraţia tăiată, cînd îl trîntiră cu burta peste masa de bucătărie, percheziţionîndu-l brutal.

Nu avea armă. Misiunea nu necesitase şi nu avusese nevoie să treacă pe la ascunzătoarea lui din Paris. Nu că ar fi contat cu ceva.

– De ce...?

Nu avu timp să termine propoziţia. Îl traseră de pe masă, ţinîndu-l un moment în aer, după care îi dădură drumul. Căzu cu faţa la podea. Imediat, îl smuciră în picioare, îmbrîncindu-l pe o uşă deschisă, într-un salon. Se prăbuşi pe o canapea prăfuită şi roasă. Mirosea a mucegai.

Camera era mai luminoasă decît bucătăria. Într-un şemineu ardeau buşteni. Draperiile jerpelite erau închise. Un covor uzat acoperea mijlocul podelei. Nu mai exista ca mobilier decît un balansoar, un lampadar fără abajur, o măsuţă joasă şi zgîriată, cu pete circulare de

apă şi o bibliotecă goală. Pe pereţi, urme dreptunghiulare, mărginite de praf şi jeg, indicau locurile unde fuseseră agăţate tablouri.

Drew se îndreptă de spinare, cu faţa spre atacanţi.

– Nu înţelegeţi, spuse, cu inima bătîndu-i. Mi s-a spus să vin aici. N-am intrat prin efracţie.

Cel înalt purta un pulover de pădurar şi cizme de teren. Gesticulă cu cuţitul, şuierînd:

– Nu, băiatu', *tu* nu înţelegi. Ştim că trebuia să vii aici. Ceea ce *nu* ştim e de ce futu-ţi mama mă-tii nu ţi-ai terminat misiunea.

Al doilea – avea mustaţă, umeri masivi şi un sacou sport în carouri maro, întins peste muşchi – ţinea un pistol *22 Hi-Standard* cu surdină. Armă de călău.

– Cît te-au plătit ca s-o faci?

– Cum te-au contactat? întrebă al treilea. Spre deosebire de ceilalţi, părea mai aristocrat. Mîinile sale delicate deschiseră o mică geantă, scoţînd o seringă şi o fiolă cu lichid, pe care le depuse cu grijă pe masa de cafea.

Întrebările li se succedau atît de repede, încît, de îndată ce deschise gura ca să răspundă la prima, Drew fu întrerupt de a doua şi a treia.

– Ai compromis reţeaua? întrebă primul om.

– Cîţi operativi sînt în pericol? Cît le-ai spus? se răsti al doilea.

– *Cui* să-i spun?

– Dacă insişti.

Al treilea om umplu seringa. Apăsă pistonul, epulzînd bulele de aer.

– Scoate-ţi haina. Suflecă mîneca.

– E o nebunie.

Lui Drew îi ardea stomacul. Clătină din cap.

– Nu aveţi decît să întrebaţi. Nu vă trebuie toate astea...

– L-am rănit în amorul propriu, comentă al doilea. Vrea să fim politicoşi. Crede că am venit aici la o cafe-

luță și cornuri.

Apăsă comutatorul lampadarului. Lumina bruscă a becului gol îi accentuă furia de pe chip.

– În caz că n-ai priceput mesajul, vreau să vezi ce te așteaptă.

Pumnul său strîns se mări deodată.

Capul lui Drew zvîcni înapoi în spătarul sofalei. Sîngele avea gust coclit. Amețit, își repezi mîinile la gură. Atinse fierbințeala cleioasă a sîngelui, simțindu-și buzele care se și umflau, îndurerate.

– Așa e destul de politicos pentru tine? Poate că nu.

Individul îi dădu un șut în fluierul piciorului stîng. Gemînd, Drew coborî mîinile, să-și maseze piciorul, și mai primi un pumn în buzele ciopîrțite. Capul îi zbură îndărăt.

– Ți s-au pus niște întrebări ca să le răspunzi, spuse omul al treilea, cu glasul uscat, apropiindu-se cu seringa plină. Aș prefera să nu pierdem vremea așteptînd pînă își face amytalul efectul. Te rog, scutește-mă de efort. De ce n-ai terminat treaba?

Cuvintele lui Drew erau deformate de buzele umflate.

– După ce am aruncat mașina în aer, am fost văzut!

– De copilul care a supraviețuit?

– A căzut din mașină înainte de a se fi rostogolit în prăpastie. Nimeni n-ar fi putut ghici ce-avea să se întîmple. Dar nu el m-a văzut!

Își înghiți sîngele. Profitînd de rană, își prelungi un acces de tuse, căutînd timp de gîndire. Acum era evident că dacă le spunea acestor oameni ce i se întîmplase cu adevărat în munți, ar fi crezut că-și pierduse mințile. Ajungeau la concluzia că era chiar mai nedemn de încredere decît bănuiseră la început.

– Altcineva a fost, spuse el, icnind. Cînd am fugit pe panta opusă, la cotitura drumului a apărut o mașină.

Tuși din nou.

– Cobora dinspre mănăstire. A coborît un om. Eu am întors capul. M-a văzut. Mașina avea o antenă de radio

cu emisie-recepţie.

Respiraţia îi şuiera strident printre buzele maltratate.

– Ştiam că va anunţa poliţia. N-am îndrăznit să mă duc la maşina închiriată pe care o parcasem într-un sat din josul drumului, aşa că am luat-o în partea opusă – în sus – prin munţi. A început viscolul. M-am rătăcit. Aproape am murit. Atîta a durat pînă am ajuns la Paris.

Primul om clătină din cap.

– Proşti ne mai crezi. Se zice că eşti expert cînd e vorba de supravieţuit în munţi. De-asta ai fost ales pentru misiune. Copilul pe care l-ai văzut. De-asta ne-ai vîndut? Fiindcă ţi-ai pierdut calmul?

– Nu mi-am pierdut calmul! V-am spus adevărul!

– A, sigur. Dar hai să vedem dacă povestea rămîne aceeaşi cînd îşi va face efectul amytalul. Pentru informarea ta personală, operaţiunea a fost necesară. Avea o miză enormă.

Gura lui Drew se umpluse de sînge; îl scuipă în batistă.

– Nimeni nu mi-a explicat nimic.

– Iranul, spuse al doilea.

– Opreşte-te, interveni părintele Stanislaw. Doar nu vrei să zici că ţi-au spus scopul misiunii?

– Totul.

– Doamne fereşte.

– Mda, aşa mi-am zis şi eu. Auzeam lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştiu.

– Nu intenţionau să te lase să ieşi viu din casa aia.

– Categoric, aşa se părea. Pînă atunci, crezusem că aveam şanse egale de supravieţuire. Dacă puteam scăpa printr-un bluff. Dar cînd au început să-mi ofere informaţii...

– Iran, spuse al doilea om. Poporul se revoltă. Şahul e pe cale să fie debarcat. Deci, întrebarea e cine ajunge în locul lui? Omul pe care l-ai omorît în munţi – şi pe

nevastă-sa, şi aproape şi pe fiul lui, îşi spuse Drew – susţinea că venise să-şi facă vacanţa în Franţa. De fapt, era aici ca să reprezinte interesele petroliere ale Americii, să negocieze continuarea afacerilor în condiţii normale cu viitorul conducător al Iranului. Ştii despre cine vorbesc.

Drew clătină din cap, nedumerit.

– De unde naiba să ştiu?

– Lasă-te. Sigur că ştii cine e. *Din moment ce lui i te-ai vîndut.* Un musulman fanatic exilat. Ayatollahul Khomeini. Locuieşte chiar aici, la Paris. Şi e mai rău decît şahul. Şahul, cel puţin, e pro-american. Ayatollahul nu este. Deci, ce avem de făcut? Să lăsăm Iranul – şi tot petrolul ăla – să se ducă altundeva?...

Primul om îl întrerupse:

– Sarcina ta era să-l omori pe acel om de afaceri, apoi pe Ayatollah. Să-i asasinezi cu explozivi. Şi să fii sigur că te întorceai cu fotografii. Fiindcă voiam să pară că aceiaşi ticăloşi dăduseră ambele lovituri. Fotografiile ar fi fost trimise la ziarele importante, împreună cu un mesaj lăudăros din partea Mişcării Populare Iraniene.

– N-am auzit niciodată de ea, replică Drew.

– Fireşte că nu. Nu există. Noi am inventat-o. Dar ce contează? Mesajul ar fi spus că Ayatollahul şi omul de afaceri american au fost executaţi fiindcă se înţeleseseră să-l înlocuiască pe şah cu aceeaşi veche putere represivă. Iar cînd indignarea Iranului ajungea la apogeu, următorul favorit al populaţiei pentru a conduce ţara, un om aflat imediat sub Ayatollah, ar fi preluat puterea. Dar ar fi făcut exact acelaşi lucru ca şi Ayatollahul. Ar fi cooperat cu companiile petroliere occidentale.

Părintele Stanislaw dădu din cap.

– Şi fiindcă fuseseră omorîţi un american şi familia lui, nimeni n-ar fi bănuit că interesele americanului erau condamnabile. Ar fi putut să reuşească.

– Cu excepţia...

– Într-adevăr, cu excepția faptei tale.

– Şi datorită mie, s-a produs criza ostaticilor din Iran, sovieticii au invadat Afghanistanul, Reagan l-a învins pe Ca ter...

– Ar fi putut să reuşească! strigă cel dintîi la Drew, cu chipul schimonosit de furie. Da', băiatu', doar o problemă. Totul depindea de un orar. Patruzeci şi opt de ore de la un atentat la următorul, *dar tu nu te-ai încadrat în orar!* În astea două zile, ştiam cu certitudine că-l puteai omorî atît pe omul de afaceri, cît şi pe Ayatollah. Le aflaserăm itinerariul. Găsiserăm locurile unde aveau să fie cel mai expuşi!

Drew încercă să arunce vina pe altcineva.

– Trebuia să aveți în vedere toate probabilitățile. Dacă sincronizarea era atît de importantă, de ce nu i s-a încredințat a doua misiune unui alt agent?

– Fiindcă, ticălos tîmpit ce eşti, ambele lovituri trebuia să le dea acelaşi om! *Datorită aparatului de fotografiat!* Amîndouă trebuia să fie imortalizate pe acelaşi rolfilm. Cînd trimiteam fotografiile şi negativele la ziare, voiam ca instantaneele să se înscrie în aceeaşi succesiune numerică – pentru a le dovedi iranienilor că cine-l omorîse pe omul de afaceri îl asasinase şi pe Ayatollah. Trebuia să fie convinşi că vinovatul era unul din grupurile lor proprii.

– Şi de ce dați vina pe mine? Aveți aparatul. Reprogramați a doua misiune.

Primul om oftă, privindu-şi tovarăşii.

– Auziți ce zice? Ce simplu crede că e să se remedieze totul? Băiatu', nu *putem* să reprogramăm! E prea tîrziu, în pizda mă-sii! Ayatolahul a strîns în jurul lui rîndurile gărzii. Nu ne mai putem apropia de el. Nu atît de aproape ca să folosim aparatul. Iar acum, prima lovitură nu mai e de nici un folos! Ai făcut-o degeaba!

Drew auzi urletele de durere ale băiatului.

– Dar a doua sau, mai degrabă, aia pe care n-ai

făcut-o, spuse omul cu înfățișare aristocratică, eșecul ți-a adus ceva, nu? Cît ți-a plătit ayatollahul ca să te pierzi comod în munți? Ai fost la el, este?

– Nu-i adevărat.

– Am zis s-o lași baltă! trecu primul în spatele canapelei, apucîndu-l pe Drew de păr și apăsîndu-i iarăși cuțitul pe beregată.

Al treilea continuă:

– Fii rezonabil. Vrem o scuză care să aibă sens. Mai tîrziu, după ce-ți administrăm amytalul, dacă spui același lucru, vom ști că nu minți. Și dacă-ți putem înțelege motivele, o vom numi o greșeală cinstită. Îți vom da drumul. Firește, nu vei mai fi angajat niciodată. Dar nu cred că vei avea de obiectat.

Gîtul lui Drew era atît de întins, încît nu putea vorbi. Omul din spatele lui păru să înțeleagă; îndepărtă pumnalul.

Drew tuși și înghiți în sec. Nu mai avea ce să inventeze.

– În regulă, spuse el, masîndu-și gîtul. Am mințit.

– Ei, așa-i mai bine. Cel puțin, progresăm, comentă al treilea om.

– Dar n-am trădat. Nu-i ceea ce credeți. Mi s-a întîmplat ceva – altfel nu știu cum să spun – în munți.

– Ce? reveni cel dintîi de după canapea.

Drew le spuse. Le prevăzuse corect reacția; îl priveau de parcă-și ieșise din minți.

– Băiatu', e corect să nu mai fii angajat. Ți s-a întîmplat ceva, cu siguranță. Ți-ai pierdut calmul.

– Există un singur mod de a ști, spuse al treilea, gesticulînd cu seringa plină. După cum ți-am cerut adineaori, te rog să-ți scoți haina. Și să-ți sufleci mîneca.

Drew privi seringa, simțind fiori pe șira spinării. Aduseseră prea mult. Anchetatorii aveau destul amytal ca să-l omoare, de îndată ce obțineau confirmarea poveștirii. Era invitat să participe la propria sa execuție.

– Și sub amytal voi spune același lucru, insistă el.

Fiindcă e adevărul.

Se ridică în picioare, scoţîndu-şi haina.

O aruncă la stînga, spre omul cu cuţitul, acoperindu-i faţa. Trebuia să ajungă la pistol. Dintr-o săritură, răsuci încheietura mîinii celui de-al doilea, întorcînd amortizorul de la gura ţevii spre chipul individului. Apăsă pe trăgaci. Pistolul scoase un zgomot înfundat, ca o lovitură de pumn într-o pernă. Glonţul intră prin ochiul drept al victimei, împroşcînd cu sînge şi creieri.

Omul cu cuţitul îşi smulse haina de pe faţă. Drew aruncă spre el cadavrul inert. În timp ce se răsturnau, se răsuci spre al treilea om, îi smulse seringa din mîna delicată şi-i înfipse acul într-o parte a gîtului. Ţîşni sîngele, într-un jet stacojiu, din artera sub presiune, în timp ce Drew apăsa pistonul pînă la capăt. Aristocratul se prăbuşi.

Drew se întoarse spre lampadar, apucîndu-l ca pe un baston, şi pară cuţitul cu care se repezea spre el primul om, eliberat de haină şi cadavru. Cablul lampadarului se rupse, făcînd becul să se stingă. Lumina pîlpîitoare din şemineu le contura siluetele în mişcare. Drew îşi lovi inamicul în umăr cu baza lămpii, inversă atacul şi împinse capătul cu becul spre mîna înarmată cu cuţitul. Sări înapoi, folosind metodele învăţate în Colorado, îl lovi pe atacant între picioare cu baza lampadarului, iar cu celălalt capăt îi aruncă din mînă pumnalul.

Înhăţă cuţitul de jos, repezindu-l sub bărbia inamicului, prin limbă, prin cerul gurii, pînă în creier.

Rămase cu pumnalul în mînă, simţind sîngele cald revărsîndu-se peste lamă şi degetele strînse pe prăsele. Îl mai ţinu pe celălalt sprijinit în picioare un moment, simţindu-l cum tremura, privindu-i încruntat ochii ce mureau.

Apoi îi dădu drumul. Omul căzu pe spate, lovindu-se îndesat cu capul de cărămizile din faţa şemineului.

Drew îl apucă de ghete şi-l tîrî afară din flăcări, inca-

pabil să suporte duhoarea de păr ars. Se cutremură, privind sîngele, cadavrele din jur. Mirosul de urină şi excremente umplea toată camera.

Deşi pe deplin obişnuit cu mirosul, îi venea să vomite. Nu de frică, ci de repulsie. Moarte. Prea multă. Timp de prea mulţi ani.

3

– Şi apoi? întrebă Arlene. În timp ce vorbea, îl luase de mînă, oferindu-i puţină consolare.

– Lăsasem pistolul în casă. N-am avut timp să-l iau, deşi îmi făcusem timp să înşfac camera. Sînt sigur că un psihiatru ar fi găsit-o o alegere interesantă. Dar mai aveam un pistol în ascunzătoarea mea de urgenţă din Paris, plus bani şi un paşaport sub alt nume. Am închiriat o maşină şi am plecat în Spania. De pistol m-am descotorosit, normal, în caz că eram percheziţionat la trecerea frontierei.

– De ce în Spania? întrebă părintele Stanislaw.

– De ce nu? Bănuiam că aveau să mă caute pretutindeni. Cel puţin, ridică Drew din umeri, în Spania era mai cald. Am lăsat maşina la reprezentanta firmei de închirieri şi am angajat un avion particular care să mă ducă în Portugalia. Acolo, la Lisabona, mai aveam un paşaport fals. Iar pe urmă? Irlanda. America. De trei ori, aproape m-au prins. Odată, la o staţie service, a trebuit să dau foc unei maşini. Dar cel puţin n-a mai trebuit să ucid. Şi în cele din urmă am ajuns acasă. În America. Ştiam exact încotro mă îndreptam. Puţin îmi păsa mie de şahi şi ayatollahi, petrol şi terorişti. Nimic din toate astea nu avea importanţă. Omorîsem doi oameni care echivalau cu părinţii mei. Îl făcusem pe un băiat să sufere în tot restul vieţii la fel de mult ca mine. Lumea era o casă de nebuni. Prin comparaţie, călugării aceia

carthusieni trăiau în paradis. Aveau prioritățile stabilite clar. Priveau în perspectivă. Spre eternitate. Eu, de la vîrsta de zece ani, eram un rătăcitor. Însă după ce am fugit din casa de pe malul Senei, avînd în față perspectiva de a continua să rătăcesc, am găsit în sfîrşit o direcție. Vedeam un țel. Doream pacea.

Un preot, numit părintele Hafer, m-a ajutat. A aranjat să intru într-o mănăstire. Însă înainte de a ajunge la carthusieni, trebuia să scap de toate bunurile. Cu excepția acestor fotografii, desigur. Cînd, însă, am considerat că terminasem, cînd m-am întrebat dacă-mi anihilasem propria existență, mi-am dat seama că mai aveam de făcut un ultim lucru. O slăbiciune sentimentală. O rupere finală a legăturilor.

4

În întuneric, Drew se ghemui după tufişuri şi sări cu greutate, agățîndu-se cu degetele de marginea zidului de beton lîngă care se ascunsese. Era luna martie. Mîinile goale i se umflaseră din cauza gerului aspru. Îşi freca tălpile pantofilor de zid, chinuindu-se să-l escaladeze. Ajunse în vîrf, se întinse pe burtă, respirînd greu, apoi se lăsă pe partea cealaltă, ținîndu-se cu degetele amorțite.

Ateriză pe pămîntul înghețat, îndoind genunchii, şi sări în poziție de apărare, cu mîinile ca singură armă. Şi-ar fi putut aduce un pistol, desigur, dar jurase că nu avea să mai ucidă. A supune cu mîinile goale un inamic, asta o putea justifica. Dar să omoare iarăşi? Sufletul i se chircea la acest gînd. Dacă, la rîndul său, era ucis în noaptea aceea, ar fi fost voința lui Dumnezeu. Nimeni însă nu-l provoca. Scrută întunericul. După lumina felinarelor din cealaltă parte a zidului, ochilor săi le-ar fi trebuit în mod normal o secundă, două, ca să se adap-

teze la beznă. Îi închisese însă sărind de pe zid. Iar acum, cînd îi deschise, avea irişii deja dilataţi.

Văzu prin tenebre copaci şi arbuşti, cîteva ţevi cu robinete la înălţimea taliei, nişte stropitori alături. Şi pietre funerare. Rînduri-rînduri, cu umbrele întinzîndu-se pînă se pierdeau în noapte.

Cimitirul Pleasant View, Boston.

Se furişă printre umbre, trecînd pe lîngă arbori şi tufişuri, ghemuindu-se după pietrele de mormînt, alergînd aplecat pe alei cu pietriş, expirînd de uşurare cînd ajunse din nou pe iarba cea tăcută. Lipindu-se cu spatele de peretele rece al unui mausoleu, scrută întunecimea.

Domnea o tăcere sinistră. N-o tulbura decît murmurul îndepărtat şi monoton al unei maşini.

Şi în sfîrşit, strecurîndu-se mai departe, le văzu, fără a şovăi o clipă cu privire la locul unde se aflau.

Pietrele funerare, mormintele părinţilor lui.

Se apropie de ele indirect, însă descriind cercuri, uitîndu-se în fiecare posibilă ascunzătoare, amintindu-şi de vandalii împotriva cărora îşi apăra părinţii cu atîţia ani în urmă.

În sfîrşit, se opri în faţa lor, privind pietrele de căpătîi unde ar fi găsit numele dacă le-ar fi putut vedea.

Chiar şi noaptea însă ştia că locul acela era al lor. Îşi trecu degetele cu drag peste nume, peste datele de naştere şi de moarte; apoi făcu un pas înapoi, privind îngîndurat, un moment, care deveni un minut, două, apoi trei, pînă cînd în sfîrşit spuse:

– Numai de n-aţi fi murit.

Un glas îl făcu să înţepenească.

– Drew.

Se răsuci.

Glasul era bărbătesc. Răsuna de departe, înfundat.

– De ce a trebuit s-o faci?

Părea al unei fantome.

Drew îşi încordă vederea, dar nu putu răzbate prin

beznă... într-acolo, la dreapta. Nu se simțea amenințat. Nu încă, cel puțin. Fiindcă știa că omul l-ar fi putut ușor împușca în timp ce stătea la mormintele părinților. Ceea ce însemna că omul simțea nevoia de a vorbi.

Îi recunoscu glasul. Al lui Jake.

– Îți dai seama ce căcat a ieșit din cauza ta? întrebă Jake din întuneric.

Drew aproape că zîmbi. Îl podidi un val de prietenie.

– Sau cît de mulți oameni au pus să te vîneze? continuă Jake, cu glas scăzut.

– Dar tu? îl întrebă Drew. Și ție ți s-a spus să mă vînezi? Ești cam departe de New York. Nu te afli aici fiindcă ți-ar plăcea cimitirele la ora trei dimineața. Ai să mă omori?

– Asta ar trebui să fac.

Glasul lui Jake era răsunător, plin de jale.

– Atunci, dă-i bătaie.

Epuizat, gol pe dinăuntru, Drew simți deodată că nu-i mai păsa.

– Sînt deja mort. Aș putea foarte bine să cad jos și să nu mă mai mișc.

– Dar *de ce?*

– Fiindcă ți s-a ordonat, spuse Drew.

– Nu, nu la asta mă refeream. Vreau să știu de ce ai trădat rețeaua.

– N-am trădat-o.

– Ei spun că da.

– Iar eu pot spune că sînt Papa. Asta nu înseamnă că e adevărat. În plus, nici nu i-ai crezut. Altfel, nu mi-ai fi lăsat nici o șansă să vorbesc. M-ai fi împușcat în timp ce stăteam aici. Cum m-ai găsit?

– Disperarea.

– Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine. Simțul explicațiilor lungi.

– Au trimis o echipă să-ți supravegheze locuința, pentru siguranță, dar eu știam că n-ai să te întorci acolo.

De fapt, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi dădeam seama că nu te-ai fi înapoiat în *nici un* loc pe care reţeaua îl asociază cu tine. Cel mai convins eram că te ascunseseşi undeva în munţi. Te pricepi destul să supravieţuieşti acolo luni, ani de zile, chiar şi iarna. Deci, asta era, mi-am spus. Cursa se sfîrşise. Cîştigaseşi.

– Asta nu explică...

– Ajung şi acolo. Vezi tu, ceva mă tot sîcîia. Un crîmpei de amintire. Trebuia să existe un *anume* loc care te atrăgea irezistibil. Pînă şi cei ca noi sînt fiinţe omeneşti. Unde, însă? Ce te-a făcut să devii ceea ce eşti? Şi atunci mi-am amintit ce-mi spuseseşi odată – cînd viscolul ne-a silit să petrecem noaptea pe un vîrf de munte, într-un ger atît de amarnic, încît trebuia să stăm de vorbă încontinuu ca să fim siguri că nu adormeam şi muream. Mai ţii minte?

Drew îşi amintea. Cu afecţiune.

– În Anzi.

– Exact, răspunse din întuneric glasul lui Jake. Şi cînd altceva nu ţi-a mai putut trece prin minte, mi-ai povestit ce li se întîmplase părinţilor tăi şi cum locuiseşi cu unchiul şi mătuşa, în Boston.

– Între timp, unchiul meu a murit.

– Da, dar mătuşa e încă în viaţă deşi, după cum ai descris-o, ştiam că n-ai fi apelat niciodată la ea ca să te ajute. Oraşul Boston însă, îmi amintea despre întîmplarea cu mormintele părinţilor pe care le păzeai. Cum te strecurai noapte de noapte în cimitir. Cum, chiar om mare fiind, încă mai veneai să le vizitezi ori de cîte ori puteai. Nu mi-a fost greu să aflu în care cimitir erau înmormîntaţi părinţii tăi, nici să le găsesc mormintele. Dar mă tot întrebam, înainte de-a te da la fund, înainte de-a te izola de lume dacă aveai să-ţi iei pentru ultima oară rămas-bun, încă mai aveai să te supui vechiului impuls? Sau o făcuseşi deja şi te pierdusem?

– Un mare risc.

– Sigur. Dar şi unica mea şansă.

Drew miji ochii prin întuneric.

– Sînt pe fugă din ianuarie. De-atunci ai pîndit mor-

mintele astea în fiecare noapte?

– Ţi-am spus. Disperarea. Dar mi-am acordat timp pînă la sfîrşitul lunii ăsteia.

Jake rîse.

– Închipuie-ţi ce surpriză cînd ai apărut deodată din umbre. O secundă, am crezut că aveam vedenii.

– E un loc potrivit pentru fantome. Şi revederi. Şi execuţii. Groparul ar putea foarte bine să sară peste funeralii şi să mă îngroape în locul unde voi cădea. Dar tot nu m-ai împuşcat încă. De ce?

În întuneric, Jake oftă.

– Fiindcă vreau să ştiu ce s-a întîmplat de fapt.

Drew îi spuse. Un moment, Jake nu reacţionă.

– E o poveste reuşită.

– E mai mult decît o poveste!

– Dar nu-ţi dai seama? N-are importanţă. *Numai ceea ce cred ei are importanţă.* Au venit la mine. „Eşti prietenul lui," mi-au spus. „Îi cunoşti obiceiurile. Ştii ce urmează să facă. E periculos. Nimeni nu poate şti cui ne va vinde în continuare."

– Ţi-am mai spus. Nu i-am vîndut!

– Şi au mai spus: „Îţi dăm o sută de mii de dolari dacă-l găseşti... şi-l omori."

Drew îşi pierdu răbdarea. Făcu un pas înainte, întinzînd braţele.

– Atunci, fă-o! Ce mai aştepţi? Cîştigă prima!

– Nu te baza pe prietenia noastră, îl preveni Jake, din întuneric. Nu te apropia mai mult şi nu încerca să fugi.

– Să fug? Sînt *sătul* de fugă. Omoară-mă sau lasă-mă să plec.

– Dacă te las să pleci, tot ai să fugi.

– Ba nu. Mîine e vorba să intru într-o mănăstire.

– *Cum?*

– Întocmai. Devin carthusian.

– Adică chiar te-ai apucat de religie? Carthusian? Stai puţin. Ăştia nu-s cei care trăiesc singuri în celulă şi se roagă în fiecare zi? Nişte suciţi de futu-i mă-sa. Parcă te-ai tîrî într-un mormînt.

– Dimpotrivă. E ca şi cum ai învia. Deja mă aflu într-un mormînt. Şi nu datorită pistolului cu care mă ocheşti. Crede ce vrei. Din punctul tău de vedere, intrînd la carthusieni aş fi mort oricum, nu-i aşa? N-ar mai trebui să mă omori.

– Întotdeauna ai fost meşter cu cuvintele, replică Jake.

– Nu voi insulta prietenia noastră gîndindu-mă că te-ar tenta cei o sută de mii de dolari pe care ţi i-au oferit ca să mă ucizi. Nici pe tine n-am să te insult încercînd să te ispitesc cu o sumă mai mare dacă-mi dai drumul. Fapt este că nu mai am asemenea sume. Am renunţat la tot.

– Din ce în ce mai sucit.

– Ceea ce *fac* este să contez pe prietenia noastră. Ţi-am salvat odată viaţa. În aceeaşi misiune din Anzi. Mai ţii minte?

– A, îmi amintesc, nici vorbă.

– Nimeni nu ştie că m-ai găsit. Întoarce-mi favoarea. Cruţă-mi viaţa. Lasă-mă să plec.

– Numai de-ar putea fi atît de simplu. Vezi tu, mai e ceva ce nu ţi-am spus. Şi e o miză mai mare decît simpla sută de mii. Aia este doar morcovul din capătul băţului. Însă băţul mai are un capăt, unul ascuţit, care-mi stă înfipt drept în spate. I-ai înfuriat rău, Drew. O misiune ratată. Una *majoră*. Şi cei trei operativi pe care i-ai omorît. Reţeaua e sigură că ai devenit liber-profesionist, pe cont propriu.

– Se înşală!

– Dar asta *cred* ei. Sînt convinşi că i-ai vîndut. Cu toate cîte le ştii, ai putea face mult rău reţelei. Aşa că s-au repezit după tine cu toate forţele. Nu vor înceta niciodată să te caute. Şi cu cît se vor înfuria mai rău, cu atît se vor descărca mai mult pe alţii. Ca mine. Dat fiind că te cunosc, fiindcă sîntem prieteni, îşi închipuie că te pot găsi. Iar dacă nu te găsesc, înseamnă că şi eu sînt pe cont propriu. Luna viitoare, mă aştept să pună dulăii şi pe urmele mele. Înţelegi ce vreau să zic? Nu-ţi pot da drumul.

Drew auzea în glasul lui Jake tristețea.
– Dar *vrei* să mă omori?
– Pe toți sfinții, nu! De ce crezi că trag de timp?
– Atunci poate e o cale mai bună.
– Dacă este, eu n-o știu.
– Întoarce-te și spune-le că m-ai găsit și m-ai omorît.
– La ce naiba ar folosi? Nu mă vor crede pe cuvînt. Va trebui să le-aduc dovezi!
– Și care-i problema? *Du-le* dovada!
– Vorbește cu înțeles.
– Spune-le că ai meșterit o mașină-capcană și m-ai aruncat în aer.
Drew își amintea metoda de execuție pe care i se spusese s-o folosească în Alpi.
– Fă fotografii. Le plac fotografiile.
– Cu ce? O mașină făcută praf n-o să...
– Nu, cu mine urcînd în mașină și plecînd. Cu mașina explodînd, răsturnîndu-se într-un rîu. În împrejurările date, dacă le spui că nu mi-ai putut veni de hac decît cu o bombă, ce dovadă mai clară ar putea dori? Eu însă n-am să fiu în mașină.
– Oprești mașina și cobori înainte de a exploda?
– Exact. Mîine, trebuie să mă prezint la mănăstire. E în Vermont. Dar mai pot aștepta pînă dimineață ca să te-ajut să faci fotografiile.
Drew porni spre locul de unde se auzea glasul lui Jake.
– *Rămîi unde ești, Drew.*
– Nu mai pot aștepta. Trebuie să știu. E timpul să punem prietenia la bătaie. Împușcă-mă, sau ajută-mă. Altă soluție nu ai.
Întinse din nou brațele. Un gest de capitulare.
– Te previn, Drew, insistă Jake, în panică. Nu mă sili s-o fac. Nu te mai apropia.
– Regret, amice. Fug de prea multă vreme. Am obosit. Și vreau să te văd la față.
– Pentru Dumnezeu!
– Da, exact!
Drew ajunse la zece pași de boschetele unde stătea

ascuns Jake. Cinci paşi. Şi se opri. Privi în întuneric.

– Deci, cum va fi? Vrei să mă ajuţi să le dovedim că m-ai omorît? Pentru ca tu să scapi din cîrlig şi eu să-mi pot petrece restul vieţii în pace? Sau vrei să mă omori cu adevărat?

Aşteptă. Se lăsase tăcerea.

Tufişurile foşniră.

Drew se încordă, temîndu-se să nu fi calculat greşit, imaginîndu-şi că Jake ridica arma.

Din tenebre ieşi o siluetă.

Jake se apropie, cu braţele deschise la fel ca ale lui Drew.

– Dumnezeu să te aibă în pază, prietene.

Se îmbrăţişară.

5

– În '79?

Arlene cerceta chipul lui Drew, cu vocea la fel de încordată de emoţie pe cît fusese a lui.

– În martie. La Boston. În ziua dinainte de-a fi intrat în mănăstire.

Femeia se lăsă moale în fotoliu.

– Ai dreptate. A trebuit să aud totul înainte de a înţelege. E ca...

Drew o privea chinuindu-se să-şi afle cuvintele.

– Mie a ajuns să mi se pară ca o pînză de păianjen, spuse el. Toate întrepătrunse, înlănţuite, închizînd un ciclu complet. Pentru un scop teribil. Fiindcă păianjenul suprem aşteaptă.

Arlene îl studie.

– Iar Jake a făcut ce i-ai cerut? Te-a ajutat?

– Am înscenat fotografiile. Nu ştiu ce-a spus la Scalpel. Dar probabil că a fost convingător. Din cîte mi-ai spus, n-au fost repercusiuni. De fapt, pînă acum două săptămîni, nici n-ai observat nimic anormal.

– Aşa e, spuse ea, pe gînduri. Apoi a devenit nervos.

– Şi curînd după dispariţia lui Jake, mănăstirea a fost atacată, adăugă părintele Stanislaw.

Camera părea să se comprime de tensiune.

– Există o legătură între cele două evenimente? se întoarse preotul spre Drew. A ajuns cineva la concluzia că Jake ştia mai multe decît spunea? A fost silit să admită că încă mai erai în viaţă, să dezvăluie locul unde te găseai?

– Dar de ce amînarea de şase ani? întrebă Drew. Dacă Scalpelul avea îndoieli cu privire la povestea lui, de ce-au aşteptat atîta timp pînă să-l interogheze?

– Scalpelul? făcu Arlene, incredulă. Tu presupui că *ei* sînt răspunzători? Că ei au cauzat dispariţia lui Jake şi au atacat mănăstirea?

– N-am încotro. Toate îi indică pe ei.

– Dar... deveni ea şi mai agitată.

– Ce e? Credeam că eşti la fel de convinsă ca mine.

– Nu, n-ai înţeles. E imposibil.

– Dar totul se leagă.

– Nu se poate! Scalpelul nu mai există!

Drew simţi un gol în stomac.

– *Ce-ai spus?!?*

– Reţeaua a fost desfiinţată, în 1980. Cînd tu erai la mănăstire.

Drew tresări.

– Are dreptate, confirmă părintele Stanislaw. Sursele mele sînt foarte ferme în legătură cu contramandarea. Aşa cum ai descoperit, programul scăpase de sub control. Depăşindu-şi cu mult mandatul, nu se mai rezuma să contraatace teroriştii, ci întreprinsese pasul catastrofal de a interveni în ţări străine şi a complota asasinări ale şefilor de stat. Dacă Ayatollahul afla că americanii încercau să-l omoare, i-ar fi putut executa pe ostatici în loc de a-i sechestra doar în schimbul răscumpărării. Cu siguranţă, ar fi folosit tentativa de asasinat ca dovadă că tot ceea ce spunea el împotriva Americii şi a degenerescenţei ei era adevărat. Fără îndoială că de-asta voia Scalpelul să fii ucis. Pesemne îi înfricoşase eşecul operaţiunii tale şi, mai rău, suspiciunile că deveniseşi

suficient de instabil pentru a le trăda secretele.

– Dar pe-atunci mă credeau mort.

– Şi probabil au dormit bine noaptea pentru prima oară de cînd rataseşi misiunea, preciză părintele Stanislaw. Sursele mele consideră că Scalpelul a decis că ajunsese prea aproape de dezastru. Cîţiva sînt chiar de părere că cineva din Scalpel se îngrijorase îndeajuns pentru a da de veste la Departamentul de Stat cît de primejdios politiceşte devenise programul. Mai ţii minte ce s-a întîmplat cu C.I.A. cînd Comisia Church a Senatului a descoperit comploturile de asasinat ale agenţiei? Contra lui Castro, a lui Lumumba, Sukarno, a fraţilor Diem?

– N-a lipsit mult ca C.I.A. să fie dizolvată, răspunse Drew. Ca o soluţie de compromis, puterile i s-au restrîns drastic. Şi-au fost concediaţi şapte sute de membri ai branşei de operaţiuni acoperite.

– Evident, Scalpelul nu dorea acelaşi scandal. Protejîndu-şi carierele, administratorii săi au destrămat cu grijă şi discreţie reţeaua antiteroristă. Dezmembrarea a durat un an, după atentatul tău eşuat împotriva Ayatollahului.

– Atunci cine dracu' a încercat să mă omoare? Şi de ce? întrebă Drew.

– *Şi ce-l alarma pe Jake atît de tare?* îi privi insistent Arlene.

– Poate otrava ne va da un indiciu, propuse Drew. Dacă aflăm tipul folosit la atacul mănăstirii.

Părintele Stanislaw îl privi lung.

– Da. Episcopul mi-a spus că ai păstrat cadavrul şoarecelui care ţi-a salvat viaţa. Prietenul tău necuvîntător.

– Stuart Little.

Lui Drew îi venea greu să respire.

– M-am aşteptat că ultimul lucru pe care-l mai putea face pentru mine era să mă ajute să găsesc răspunsurile. La o autopsie, dacă otrava se poate recunoaşte,

– Mă întreb. Ai ceva împotrivă? Pot vedea leşul?
– Nu arată prea plăcut.
– Sper că de-acum ştii că nu-s un inocent.
Drew aruncă o privire spre tulburătorul inel cu piatră roşie, pe care se încrucişau spada şi Crucea Malteză.
– Am avut şi eu impresia asta. *Frăţia Pietrei?*
– Întocmai.
– Va trebui să-mi vorbeşti despre ea.
– Cînd va fi momentul potrivit. Şi pînă atunci?
Drew se duse la haină. Cînd scoase punga de plastic, văzu că micul cadavru părea neobişnuit de bine conservat. Era uscat şi zbîrcit, ca o mumie.
Părintele Stanislaw îl primi cu respect.
– De la măruntele făpturi...
Privi de la şoarece la Drew.
– Ţi-am explicat că am ridicat cadavrele din mănăstire. Îngrijorarea ta a fost întemeiată, teama de scandal pe care i-ai exprimat-o episcopului. Dacă autorităţile aflau despre atac, ancheta le-ar fi dus la descoperirea faptului că *un* călugăr supravieţuise. Şi, scormonind mai adînc, ţi-ar fi aflat trecutul. Biserica să protejeze un asasin internaţional? Nu mergea. Aşa că, după propria noastră investigaţie, am şters toate probele. Cadavrele au fost îngropate în conformitate cu tradiţia carthusiană. Cu respect, dar umil, fără piatră de căpătîi care să le identifice. Am menţinut discreţia pe care o doriseră dintotdeauna călugării. Autopsii însă s-au *efectuat*. Otrava *este* cunoscută. Şi, în circumstanţele existente, potrivită.
Drew aşteptă.
– Gluga-călugărului[1].
Jocul de cuvinte părea o blasfemie.
– Dacă pun vreodată mîna pe...
– Răbdare, îl întrerupse părintele Stanislaw; depuse punga pe scrin şi-şi atinse gulerul alb, preoţesc. Ar fi

---

1. – Aconit – *Aconitum* (n.tr.)

trebuit să-mi port patrafirul.

– Pentru ce?

– Pentru confesiunea ta, căci asta a fost. O problemă dificilă a legii canonice. Mă întreb dacă scăparea mea îți invalidează spovedania.

Lui Drew i se frînse glasul.

– Nu cred.

– Nici eu. Dumnezeu înțelege. Acesta este sfîrşitul? Mi-ai spus tot ce crezi că este semnificativ? Tot ce duce la atacul asupra mănăstirii?

– Tot ce mi-a trecut prin minte.

– Atunci, pleacă-ți capul şi desăvîrşeşte ritualul.

– Părinte, regret din toată inima aceste păcate şi păcatele din toată viața mea.

Părintele Stanislaw ridică mîna dreaptă, făcînd semnul crucii. Se rugă în latină. Drew recunoscu petiția de iertare adresată lui Dumnezeu.

Preotul se opri.

– A ucide o altă ființă omenească este una dintre crimele supreme. Numai sinuciderea e mai mare. Dar împrejurările îți atenuează culpabilitatea. Precum şi calvarul tău de-o viață. Săvîrşeşte un bun act de umilință.

Drew se supuse.

– Mergi în pace, încheie preotul. Apoi adăugă, cu glasul dintr-o dată aspru: Dar nu te mişca din loc.

Drew ridică privirea, surprins.

– A sosit momentul să vorbim despre Yanus.

– Ai mai spus asta şi în capela refugiului, se încruntă Drew. A durat ceva timp pînă să mă lămuresc. Din cauza accentului. Te referi la *Janus?*

– Asasinul, îi întrerupse Arlene.

Părintele Stanislaw dădu din cap.

– Zeul cu două capete. Care s-ar zice că este Drew.

PARTEA A ŞAPTEA
JANUS

Păcatele prezentului

1

În Roma antică, cînd o armată imperială pleca la război, trebuia să fie îndeplinite ritualuri complexe, pentru ca luptele să nu fie lovite de nenoroc. Unul dintre cele mai importante asemenea rituri cerea ca armata să treacă pe sub un arc ceremonial, în timp ce se invocau favorurile zeilor – şi îndeosebi ale unuia, zeul bunelor începuturi.

Prin tot oraşul se găseau numeroase asemenea arcade, majoritatea nefiind legate de ziduri sau clădiri, înălţîndu-se izolate, parcă pentru ca lipsa oricărui rost practic să le accentueze funcţia simbolică. De asemenea, uneori erau construite mici clădiri fără nici un alt scop în afara aceluia de a oferi un decor potrivit în care să intre şi să iasă un preot sau un om politic.

Cea mai respectată dintre aceste clădiri era o capelă sacră de la nord de Forum. Simplă, rectangulară, avea uşi duble de bronz la răsărit şi apus, cu faţa spre deşteptarea şi asfinţitul soarelui, ca pentru a arăta că, în vreme ce se nădăjduia bunul început al unei campanii, la fel de fericit avea să se şi sfîrşească. La fel ca arcul pe sub

care defilau puternicele legiuni romane în drum spre bătălie, şi acest templu era asociat cu războiul. Într-adevăr, generalii imperiului treceau atît de frecvent prin uşile duble de la răsărit şi de la apus, încît acestea, în mod tradiţional, stăteau tot timpul deschise. Uşile se închideau numai cînd în Roma domnea pacea, eveniment ce rareori se întîmpla – în timpul primilor şapte sute de ani ai măreţiei oraşului, de la domnia lui Numa pînă la cea a lui Augustus, numai de trei ori.

Zeul căruia-i era închinat acest altar nu era, cum ne-am fi putut aştepta, Marte. În schimb, statuia în faţa căreia meditau preoţii, politicienii şi generalii, între trecerea printr-o uşă şi prin următoarea, îi aparţinea unei mai mari zeităţi, Janus, uşor de deosebit de toţi ceilalţi zei prin faptul că avea două feţe, una înainte, cealaltă în spate, cătînd spre ambele uşi, de la răsărit şi de la apus, începutul şi sfîrşitul.

Cînd i se cerea succesul, la începutul zilei, era cunoscut ca Matutinus, de unde şi cuvîntul *matins,* sau utrenie, termenul Bisericii Romano-Catolice pentru prima slujbă canonică a zilei, imediat după miezul nopţii. Însă Janus mai era solicitat şi la începutul fiecărei săptămîni, al fiecărei luni şi, mai ales, la începutul fiecărui an. În mod adecvat, prima lună a calendarului roman era denumită, în cinstea lui, ianuarie.

Janus, cel cu două feţe, privind etern înainte şi în urmă. Spre început. Şi spre sfîrşit.

2

– La început, spuse părintele Stanislaw, ceea ce am avut erau mai mult zvonuri. Acum aproape un an.

– Aţi? se încruntă Drew. Cine? arătă el spre inelul părintelui Stanislaw, cu rubinul magnific pe care se intersectau spada şi crucea. *Frăţia?*

– Este oare necesar să fiu explicit? Pentru un om cu

experiența ta...

Părintele Stanislaw îl privi lung.

– N-ar trebui să te mire. Cu cele şapte sute de milioane de discipoli ai săi, Biserica reprezintă, virtualmente, o națiune în sine. Într-adevăr, în Evul Mediu a fost o națiune, alcătuită din întreaga Europă, pe timpul Sfîntului Imperiu Roman. Are nevoie să-şi vegheze propriile interese. Întocmai la fel ca tuturor națiunilor importante, îi trebuie o rețea de informații.

– Rețea de informații? se înăspri glasul lui Drew. Încep să înțeleg.

– Cel puțin crezi că înțelegi. Dar să explicăm pe rînd. Principalele noastre surse de informații sînt felurițiii membri ai unui ambiguu ordin religios care a trecut în planul întîi de cînd ai intrat tu la mănăstire. Ordinul e cunoscut ca *Opus Dei,* marea lucrare a lui Dumnezeu. Îl numesc ambiguu fiindcă membrii săi – în majoritate, profesionişti de mijloc realizați, medici, avocați, oameni de afaceri – continuă să-şi urmeze vocațiile laice în pofida jurămintelor de sărăcie, castitate şi obediență. Se îmbracă după moda din societate, deşi mulți se retrag noaptea în mănăstiri şi cu toții îşi consacră Bisericii averile. Au vederi conservatoare. Îi poartă o desăvîrşită credință Papei. Apartenența lor la *Opus Dei* e strict secretă.

– Cu alte cuvinte, un ordin invizibil.

– Corect. Teoria este aceea că pot răspîndi influența Bisericii folosindu-i doctrinele în practica afacerilor de zi cu zi. Un fel de coloană a cincea catolică, dacă preferi. Imaginează-ți efectul dacă membrii *Opus Dei* ar fi aleşi în Congres, sau dacă unul dintre ei ar deveni membru al Curții Supreme a S.U.A. Dar nu se află numai în America. *Opus Dei* ființează, în deplinătatea forțelor, în peste optzeci de țări. O sută de mii de profesionişti, folosindu-şi ambiția, străduindu-se să cîştige cît mai multă putere laică pot, în sprijinul Bisericii Catolice. *Ei* sînt baza rețelei de informații a Bisericii. Şi, din zvonurile pe care începuseră să le adune, am aflat prima oară despre...

3

...Un mercenar liber-profesionist, apărut ca de nicăieri pe scena europeană şi avînd reputaţia de a fi autorul a cinci asasinate în succesiune rapidă, toate implicînd preoţi catolici. În toate cazurile, preoţii – activi pe plan politic, influenţi şi opunîndu-se ferm facţiunilor comuniste din guvernele ţărilor lor – muriseră în condiţii ce, iniţial, păruseră a fi simple ghinioane. Un accident rutier, de exemplu, un atac de cord, un incendiu.

La mare distanţă una de alta, decesele n-ar fi atras atenţia, dar avînd loc atît de multe într-un timp atît de scurt, şi mai ales în Italia, au trezit suspiciunea *Opus Dei*. Membrii puternici ai ordinului şi-au folosit influenţa pentru a se asigura că investigaţiile se efectuau cît mai scrupulos. Curînd, au început să pară suspecţi diverşi factori ai fiecărei morţi, deşi fără a incrimina categoric. În cazul accidentului de maşină, se defectaseră frînele, şi totuşi acestea fuseseră revizuite recent. În cazul infarctului, autopsia victimei nu a relevat nici o slăbiciune a sistemului cardiovascular. În incendiu, nimeni nu-şi amintea ca preotul, care fusese întotdeauna pedant, ordonat, să fi permis vreodată ca în pivniţa presbiteriului să se strîngă cîrpe îmbibate în ulei.

În acelaşi timp, la Geneva, o tînără femeie foarte îndrăgostită, a făcut o descoperire înspăimîntătoare. Bărbatul cu care avea legătura, un american generos, instalase recent un stelaj de cărţi în apartamentul ei. Unul dintre suporţii care ţineau rafturile pe perete se desprinsese din tencuială, făcîndu-le să se încline îngrijorător. Întrucît prietenul ei, Thomas McIntyre, era plecat din oraş cu treburi (ce fel de treburi, femeia nu ştia, ceva cu importuri şi exporturi), i-a telefonat fratelui ei să vină şi să se sfătuiască în legătură cu rafturile. Cînd cei doi au încercat să privească în spatele bibliotecii, au obser-

vat în perete o gaură care înainte nu existase. Şi, explorînd în continuare, au descoperit o cavitate plină cu exploziv plastic, detonatoare, arme automate, muniţie şi un container metalic din care au scos echivalentul a o sută de mii de dolari în diverse valute europene, plus trei paşapoarte pe numele Michael McQuane, Robert Malone şi Terence Mulligan. În ciuda diferenţelor de nume, toate paşapoartele purtau aceeaşi fotografie. Îl reprezenta pe prietenul femeii, Thomas McIntyre.

După o discuţie îndelungată, pasională şi violentă, în care femeia şi-a apărat amantul, ameninţînd că nu va mai vorbi niciodată cu fratele ei dacă iubitului nu i se dădea posibilitatea să se explice, fratele a telefonat autorităţilor. În mai puţin de-o oră, au sosit trei poliţişti. Au examinat obiectele ascunse după rafturi şi s-au deplasat imediat la apartamentul prietenului, care – a reieşit – se întorsese mai devreme din călătoria de afaceri şi, fără a-şi fi informat iubita, dădea o petrecere. După ce poliţiştii au bătut la uşă şi i-a primit un invitat, fără tragere de inimă, s-au pomenit în faţa unui grup de petrecăreţi beţi în mijlocul căruia un om ce semăna cu fotografiile din diferitele paşapoarte a acceptat să le răspundă la întrebări, în dormitor. Odată ajuns acolo însă americanul a scos un pistol, i-a împuşcat pe cei trei poliţişti şi a fugit pe o scară de incendiu. Un poliţist a supravieţuit pentru a relata întîmplarea. Noi cercetări au dezvăluit că în containerul de metal ascuns în perete, după biblioteca fetei, se mai găsea un caiet cu adresele din diverse oraşe şi ţări, care au reieşit ca aparţinîndu-le celor cinci preoţi ce muriseră.

4

– Aveţi vreun comentariu? întrebă părintele Stanislaw.

Drew stătea pe gînduri, tulburat.

– Dacă acest McIntyre e un asasin, are nevoie de cîteva lecţii profesionale. Biblioteca aia şubredă. Panica

în fața poliției.

Clătină din cap.

– Un amator.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Doar dacă...

– Nu înțeleg.

– Doar dacă nu premeditase totul.

– Crezi că a *vrut* să se demaşte? întrebă Arlene, surprinsă.

– Dar de ce? adăugă Drew.

– Ca să se anunțe. Să-şi cîştige rapid reputația, răspunse părintele Stanislaw. Şi odată demascat, cu deliberare din partea lui, fără-ndoială, dintr-o dată a devenit profesionist. Autoritățile au făcut tot posibilul să-l găsească, dar n-au reuşit şi, unul după altul, au mai fost asasinați trei preoți cu activități politice. Apoi au început să moară membri ai *Opus Dei.* Directori de corporații, editori, dar mai ales politicieni. Iar acum era clar, acest Thomas MacLane, cu diversele sale alte nume de pe paşapoartele falsificate, se angajase în terorism sistematic împotriva...

– ...Bisericii Catolice.

Îngrețoşat, Drew se întoarse spre Arlene.

– Mi-ai spus că asasina oameni politici, dar nu mi-ai spus...

– ...că făceau parte din *Opus Dei?* De unde să fi ştiut?

– N-aveai cum, confirmă părintele Stanislaw. De unde să fi ştiut cineva din afara rețelei informative a Bisericii? Aici e toată problema. Apartenența de *Opus Dei* e secretă.

– Nu mai e, spuse Drew.

– Şi acum ajungem la tine, se aşeză părintele Stanislaw lîngă el. În timp ce autoritățile investigau, îndemnate de membrii puternici ai *Opus Dei* dornici să afle cine era omul care-i vîna, au început să circule alte zvonuri. Un om cu numele codificat de „Janus" cumpăra arme şi explozivi pe piața neagră din Europa şi în acelaşi timp angaja anchetatori liber-profesionişti pentru a documenta scandaluri implicînd Biserica Catolică. Aceste

scandaluri mergeau de la metresele pe care le ţineau diferiţi oficiali ai Bisericii, pînă la relaţii homosexuale, sau moşii bogate pe care nici un preot, dat fiind jurămîntul de pauperitate, n-ar fi trebuit să aibă resursele materiale de a le deţine. Alcoolism. Toxicomanie. Păcate de moarte. Dacă un preot sau membru *Opus Dei* avea un viciu, Janus voia să-l afle. Şi să primească dovezi. Uneori, se mulţumea să trimită documentaţia, inclusiv fotografii, la ziare. Alteori îl asasina pe preot sau pe membrul *Opus Dei* şi trimitea *după aceea* documentele, aparent pentru a justifica asasinatele.

– Janus, spuse Drew.

– Legătura era evidentă. Thomas MacLane, asasinul cu aceeaşi ambiţie? Putea fi *el* Janus? Într-adevăr, cînd autorităţile au dat de urma unui om de legătură al lui Janus şi l-au făcut să vorbească, omul şi-a identificat şeful în fotografia de pe paşaportul lui Thomas McIntyre.

– Identificat?

Drew deveni ţeapăn.

– Vrei să spui că acest Janus – acest McIntyre – chiar îşi lăsa colaboratorii să-l vadă? Nu avea nici măcar atîta minte să folosească un telefon asigurat? Ceva nu merge. Lucrează atît de stîngaci, încît aproape pare...

– Intenţionat? întrebă părintele Stanislaw. Aproape ca şi cum ar *vrea* să fie prins? Într-adevăr. Acelaşi sistem. Şi totuşi, în pofida eforturilor celor mai puternici membri ai *Opus Dei* şi a considerabilei lor influenţe asupra Interpolului şi Serviciului M.I.-6, nimeni n-a fost în stare să-l găsească.

– Dar *tu* ai crezut că eu eram Janus, îi spuse Drew Arlenei. Sau cel puţin ai crezut-o pînă te-am convins să-mi acorzi beneficiul îndoielii. De ce ai fost tentată, din start, să faci legătura?

– Datorită fotografiei din toate acele paşapoarte, răspunse în locul ei părintele Stanislaw. A durat ceva timp, dar pînă la urmă autorităţile americane au reuşit să găsească acelaşi chip în dosare. O parte din dificultate consta în faptul că propriul tău paşaport legal expirase. Dar, căutînd în dosarele anterioare... Mai tînăr. Mai slab,

deşi nu atît de slab pe cît eşti acum. Totuşi, o asemănare evidentă. Andrew MacLane. Similitudinea dintre numele tău de familie şi numeroasele nume de familie ale lui Janus a atras imediat atenţia. McIntyre, McQuane, Malone, Mulligan. Categoric, un amestec ciudat de irlandez şi scoţian. Dar, cu toate acestea, paralela nu putea fi ignorată. Autorităţile au ajuns la concluzia că Janus nu puteai fi decît tu.

Numele-cod pe care ţi-l aleseseşi a părut derutant o vreme. Ofiţerii de informaţii însă au înţeles curînd. Lucraseşi pentru o reţea antiteroristă americană, acum defunctă, deşi ceea ce făcuseşi în cadrul acelei reţele nu s-a dezvăluit, bineînţeles, niciodată. În '79, te-ai vîndut Iranului. Ai dispărut pentru cîţiva ani, dar acum te-ai întors, ignorîndu-ţi fostele loialităţi, ca să lucrezi pentru cine te plătea mai bine. *Janus.* În acel moment, numele a părut perfect adecvat. Zeul roman care privea şi înainte, şi înapoi.

– Janus, cel cu două feţe, spuse Drew amar.

– Cînd povestea a fost dată publicităţii, interveni Arlene, Jake şi cu mine am rămas năuciţi. Cum puteai să fii un asasin care ataca Biserica Catolică? Nu avea nici un sens. Dar dovezile erau copleşitoare. Jake devenea din ce în ce mai tulburat. A început să se comporte ciudat. Şi a dispărut.

Strînse pumnii.

– *De ce nu mi-a spus ce se întîmpla?*

– Nu putea, răspunse Drew. Pînă nu se asigura că eu eram vinovatul. În fond, Jake ştia că ar fi trebuit să fiu mort. El era omul care susţinea că mă omorîse, iar Scalpelul îi acceptase dovezile. Dar, din cîte ştia Jake, mă aflam într-o mănăstire carthusiană din Vermont. Deci, cum aş fi putut asasina preoţi şi oameni politici în Europa?

– Doar dacă nu părăsiseşi mănăstirea, spuse părintele Stanislaw. Dacă nu făcuseşi decît să te foloseşti de el. Deci, crezi că s-a dus la mănăstire ca să afle?

– Nu l-am văzut niciodată acolo. Dar bănuiesc că nu.

– Atunci?

– S-o luăm aşa: indiferent cine e Janus, a făcut mari eforturi pentru ca autoritățile să creadă...

– ...că el şi cu tine sînteți unul şi acelaşi, îi întregi Arlene gîndul.

Drew se chinuia să se concentreze.

– *De ce* să fi făcut asta? De ce ar fi fost atît de hotărît să arunce vina crimelor în seama mea? Dacă autoritățile mă găseau, puteam dovedi că nu eu le comisesem.

– Adevărat, spuse părintele Stanislaw. Dacă te aflai într-o mănăstire, aveai un alibi perfect.

Pe Drew îl mînca pielea capului.

– Dar Janus nu putea şti că eram în mănăstire. Şi totuşi, era sigur că n-aş putea dovedi niciodată că nu eram Janus. De ce?

Arlene vorbi cu voce sumbră:

– Te credea mort.

Se priviră toți trei.

– Dacă autoritățile urmăreau un mort, Janus nu avea nici un motiv de îngrijorare. Eram diversiunea perfectă. În timp ce ei căutau o fantomă, el putea...

– Să fie invizibil şi să facă tot ce voia.

Arlene se ridică, deznădăjduită.

– Deci, Jake i-a investigat pe foştii săi superiori din cadrul Scalpelului? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Deoarece credea că unul dintre ei se folosea de faptul morții tale – sau al *presupusei* tale morți – ca acoperire pentru Janus?

Drew dădu din cap.

– Iar cel care l-a inventat pe Janus a aflat ce făcea Jake?

Se cutremură.

– Nu pot suporta nici să mă gîndesc, darmite s-o spun. L-a ucis cineva pe Jake pentru a-l împiedica să afle cine se dădea drept tine?

– Arlene, nu putem şti.

– Dar nu asta bănuieşti?

Drew o privi îndurerat.

– Îmi pare rău.

Se făcu palidă la față. Ochii îi deveniră înspăimîntători.

– Şi mai rău o să-i pară cui a făcut-o.

– Dar evenimentele nu s-au oprit aici. Cel ce l-a inventat pe Janus trebuie să-l fi silit pe Jake să recunoască de ce îl cerceta, continuă Drew. Dacă au aflat că încă mai eram viu, în mănăstire, trebuia să mă omoare şi pe mine. Ca să-şi protejeze acoperirea pentru Janus. Iar asta ridica o problemă. Întrucît călugării carthusieni sînt anonimi, trebuia exterminată întreaga mănăstire, pentru a fi siguri că de data asta muream. Iar apoi, cred, cadavrul meu ar fi dispărut.

.Gura părintelui Stanislaw se crispă.

– Iar Biserica, anchetînd, s-ar fi întrebat de ce. Ceea ce ne readuce la îngrijorarea pe care ți-ai exprimat-o față de episcop. Nimeni n-ar fi putut şti că Biserica adăpostea întîmplător un asasin, fie şi unul ale cărui motive se puteau justifica. Controversa ar fi fost intolerabilă, subminînd autoritatea Bisericii.

Glasul lui Drew devenise gutural de mînie.

– Ca o pînză de păianjen. Toate se leagă între ele. Tare amuzant trebuie să i se fi părut lui Janus. Crezîndu-mă mort, m-a folosit pentru a ataca Biserica. Apoi, dîndu-şi seama că eram viu, s-a hotărît să mă omoare, fără ca autoritățile să afle vreodată. Fiindcă Biserica, pentru a se proteja, ar fi trebuit să acopere genocidul. L-ar fi ajutat efectiv. Deştept pînă la limita geniului. Iar dacă îmi iese pasiența, voi avea eu grijă să sufere într-o parte deşteaptă a iadului.

Dublul meu, adăugă Drew deodată. Un iureş de înțelegere îl făcu să se înfioare.

Părintele Stanislaw miji ochii, frecînd spada şi crucea de pe inel.

– Deci ți-a trecut şi ție prin minte?

Arlene dădu din cap, cu putere.

– Adineaori cînd îl menționaseşi, am început şi eu să mă întreb.

Drew se cutremură din nou.

Un asasin cameleonic... asumîndu-şi identitatea lui

Drew, semănînd cu fotografia lui din paşaport, suficient de similar pentru a-i convinge pe cei care-l întîlneau că era Drew.

– Doamne sfinte, spuse el. Pare să fie dublul pe care-l foloseam cînd am lucrat în Scalpel. Alibiul cînd plecam în misiune. Au desfiinţat Scalpelul. Dar trebuie să-i fi contactat pe unii dintre foştii membri, creînd o altă reţea la fel. Sub un alt nume, Scalpelul continuă să existe!

– Dar ce reţea? întrebă părintele Stanislaw şi se întoarse spre Arlene. Ţie şi fratelui tău vi s-a cerut să vă înrolaţi într-o altă unitate de informaţii?

Arlene clătină din cap.

– Actualmente, sînt civilă. Predau tehnici de alpinism şi supravieţuire în exterior.

– Dar fratele tău?

– El lucra pentru o altă reţea. Atîta lucru ştiu. Însă nu mi-a spus niciodată care, iar eu am respectat protocolul de a nu-l întreba. Oricum nu mi-ar fi spus. Nici nu mă aşteptam s-o facă.

– Janus, spuse Drew dezgustat. La fel ca gluga-călugărului, otrava folosită la mănăstire, Janus e o altă şaradă blestemată. Cel cu două feţe. Ipocritul. Sigur. Dar, *literalmente*, Janus este un om cu două feţe identice. Şi singura persoană la care mă pot gîndi ca să ne spună cine se ascunde după toate astea e dublura mea.

– Ştii unde l-am putea găsi? întrebă părintele Stanislaw.

5

Legătura dintre Drew şi colegii săi din şcoala de instructaj a Scalpelului, în Colorado, fusese prea puternică pentru ca împrăştierea lor de după absolvire s-o dizolve. El, Arlene şi Jake păstraseră legătura, de exemplu, rămînînd prieteni; pînă la urmă, Drew şi Arlene deveniseră amanţi.

Dar Scalpelul îi interzisese lui Drew să se asocieze vreodată cu Mike, dublura sa, pentru ca remarcabila lor asemănare să nu atragă atenția și să primejduiască misiunile. Pentru Drew nu fusese o povară să accepte această despărțire, căci, dintre toți colegii de clasă din școala de instrucție, singurul cu care nu se înțelesese era Mike. Asemănarea lor generase rivalitate, mai ales din partea lui Mike, care îi împiedicase să se simtă vreodată apropiați unul de altul. Drew rămăsese totuşi curios cu privire la omul de care depindea viața lui şi, ori de cîte ori se ivea ocazia, îşi întreba foştii colegi ce mai făcea sosia lui. În '78, Drew aflase că Mike urma nişte cursuri la Universitatea din Minnessota. Literatură americană. Acelaşi gen de program master pe care-l urmase şi Drew în Iowa. Se potrivea. El şi dublura nu se rezumau doar să arate la fel; gîndeau la fel. Preferau aceeaşi acoperire de studenți la litere în oraşe universitare.

– Una dintre diferențele dintre noi era aceea că mie îmi plăceau autorii americani clasici, iar lui îi plăceau modernii, spuse Drew. Am auzit că după ce şi-a luat diploma de la Minnesota, plănuia să se ducă la Universitatea din Virginia ca să lucreze la Faulkner. După Faulkner, voia să devină expert în Fitzgerald, apoi în Hemingway. Să acordăm cîte doi ani pentru fiecare masterat. Dacă nu greşesc calculul, acum ar trebui să lucreze la Hemingway.

– Presupunînd că s-a ținut de program, spuse părintele Stanislaw. Şi chiar dacă a făcut-o, asta nu ne va ajuta să-l găsim. În toate universitățile din țară se predă Hemingway.

– Nu, principalii doi specialişti în Hemingway sînt Carlos Baker şi Philip Young. Baker e la *Princeton;* Young e la *Penn State*. Îl abordează pe Hemingway din perspective atît de diferite, încît cineva hotărît să devină expert ar trebui să lucreze măcar cu unul, dacă nu chiar cu amîndoi. Credeți-mă, am destule diplome ca să ştiu ce vorbesc.

Princeton sau *Penn State?* Dar cum să fie siguri? Cum, printre zeci de mii de studenți, să-şi găsească

prada? Focarul căutării avea să fie catedra de literatură. Şi sala de gimnastică. Întrucît trebuia să se păstreze în formă pentru misiuni, dublura lui Drew va fi exersat zilnic. Dar, cum dorea să fie invizibil, se ducea la sală dimineaţa cît mai devreme, cînd prin jur nu umbla mai nimeni. Drew ştia – era sigur – fiindcă el însuşi urmase acelaşi program.

Părintele Stanislaw dădu telefoane la relaţiile sale din Opus Dei. Peste şapte ore, preotul primi un apel de la campusul Penn State, despre un om care corespundea vîrstei şi semnalmentelor lui Drew, urma cursurile de literatură americană, lucra la Hemingway cu Philip Young şi se ducea în sala de sport zilnic la ora şase dimineaţa.

Şi era un singuratic.

Peste o jumătate de oră, Drew, Arlene şi părintele Stanislaw se aflau pe drum.

6

Un vînt rece biciuia obrajii lui Drew în timp ce stătea ghemuit în marginea unei păşuni, la jumătatea pantei, unde-l ascundeau copacii groşi, desfrunziţi. El, Arlene şi părintele Stanislaw călătoriseră împreună cu *Oldsmobile*-ul negru al preotului, lăsînd *Firebird*-ul Arlenei într-un garaj care închiria locuri de parcare pe termen lung, plătind pe cîteva săptămîni în avans. Drew mersese cu motocicleta pînă la cel mai răpciugos bar pe care-l putea găsi, unde se asigurase că nu-l vedea nimeni demontînd plăcile de înmatriculare. Apoi lăsase motocicleta lîngă lăzile de gunoi din spate.

În cele din urmă, poliţia avea s-o găsească, dar fără numere nu puteau face prea repede legătura cu cea furată din Massachusetts. Şi întrucît îşi ştersese amprentele, nimeni nu putea face legătura cu el.

În timp ce Arlene dormea, Drew stătea lîngă părintele Stanislaw, continuînd să simtă mirosul de fum acru al oţelăriilor din Bethlehem. Privea spre pantele Apa-

laşilor din fața lui.

– Cred că locul ăsta e potrivit, arătă el spre o creastă împădurită ce se înălța în dreapta. Mai bun nici că se poate.

– Crezi că vei întîrzia mult? întrebă părintele Stanislaw.

– Avem de respectat un program. Nu durează mult. Lasă motorul pornit.

Părintele Stanislaw parcă pe acostament şi, cu toate că cerul era albastru şi senin, cînd coborî, Drew simți un vînt înțepător. Strîngînd din pleoape, porni pe panta cu iarbă uscată. Orice şofer în trecere ar fi crezut că mergea spre copaci ca să se uşureze.

După ce trecu de lizieră însă îşi continuă drumul, oprindu-se numai cînd ajunse la marginea pajiştii de sus. Privi în jur, văzînd prin iarbă urme de animale şi mirosind aroma de salvie a toamnei. Da, locul era convenabil.

Cu ajutorul unei crengi solide, săpă prin iarbă un şănțuleț lat de cinci centimetri şi adînc de douăzeci şi cinci. Pămîntul semiînghețat rezista. Vîrful crengii se rupse. Într-un tîrziu însă termină. Ghemuindu-se, vîrî mîna în haină şi scoase punga cu trupul neînsuflețit al lui Stuart Little. Ciudat că şoarecele nu putrezise. Era oare un semn? se întrebă. Un mesaj de aprobare din partea lui Dumnezeu? Alungă gîndul, neîngăduindu-şi să-şi închipuie că ar fi cunoscut starea de spirit a lui Dumnezeu.

Dezlegînd punga de plastic, răsturnă uşurel trupul lui Stuart în fundul gropiței, după care o umplu la loc cu mîinile, acoperind-o cu un ghemotoc de iarbă, bătătorind pămîntul şi netezind totul. Acum, marginea păşunii părea neatinsă.

Privi în jos, amintindu-şi, preț de-un răscolitor moment, de mormintele părinților săi.

– Ei bine, spuse, mi-ai salvat viața. Mai exact spus, m-ai *readus* la viață. Îți sînt recunoscător.

Aproape se întorsese, cînd se mai gîndi la ceva.

– Şi-am să te răzbun, prietene.

Plecă dintre copaci, coborînd mîhnit panta cu iarbă bătută de vînt, şi urcă în maşină.

– Drew?
Arlene se trezise şi se încrunta îngrijorată.
– Te simţi bine?
– Perfect.
– Eşti sigur?
– Ai lipsit douăzeci de minute, spuse părintele Stanislaw. Încă puţin, şi plecam să te căutăm.
– Ei, acum m-am întors. Acolo, sus, am făcut o promisiune. Deci, să mai lăsăm cîteva mile în urmă. Vreau ca blestemăţia asta să se termine. Vreau să fiu sigur că-mi ţin promisiunea.
– Ai o privire... comentă părintele Stanislaw. Dumnezeu să-i apere pe cei după care alergi.
– Nu, nu-i bine spus.
– Nu sînt sigur la ce te referi.
– Dumnezeu să ne apere pe toţi.

7

Lanţurile muntoase se uneau între ele. Pe la jumătatea după-amiezei, ajunseră la Alleghenies, urmînd cotiturile şi curbele drumurilor care treceau pe lîngă povîrnişuri golaşe şi sterpe, şi oraşe muribunde.

Printre copacii scheletici se zăreau uneori sonde de petrol masive, cu ciocurile metalice ridicîndu-se şi coborînd, bufnind apăsător chiar şi prin geamurile închise ale maşinii.

În contrast cu discuţiile lungi şi pasionale din camera de motel, acum nici Drew, nici Arlene şi nici părintele Stanislaw nu mai vorbeau, fiecare meditînd în sinea lui.

Ajunseră la destinaţie, coborînd pe un drum în zigzag care-i scoase într-o vale circulară, amplasată aproape la jumătatea statului Pennsylvania. Iar acolo, în mijlocul văii, sosiră la colegiul de stat.

Era unul dintre acele orăşele despre care Drew spusese că erau ideale pentru acoperire. Campusul era întins, cu clădiri maiestuoase, îmbrăcate în iederă, şi şiruri

de copaci înalți. Întrucît orașul nu avea alte activități majore, populația locală fusese nevoită să se adapteze la toanele celor peste douăzeci de mii de studenți de care depindeau ca să aibă din ce trăi. Tipic pentru orice oraș universitar, jumătate din locuitori erau într-un flux continuu, studenții sosind și plecînd, înscriindu-se și absolvind. Un agent operativ căruia îi plăcea să-și umple timpul dintre misiuni citind și ducîndu-se la cursuri putea găsi aici o viață mulțumitoare și, mai important, o acoperire perfectă. Cîtă vreme nu avea nevoie de viață socială, era invizibil. Putea să dispară.

8

Părintele Stanislaw vorbi la un telefon public dintr-un supermarket de la periferia orașului, transmițînd instrucțiuni bisericii catolice locale. Biserica avea o arhitectură modernă, joasă, prelungă, zidită din beton, în față cu o statuie de fier a lui Christ pe cruce. Parcară mașina și intrară pe ușa principală.

Un bărbat înalt și chel, în costum, stătea pe un scaun, lîngă bazinetul cu apă sfințită din vestibul, citind o carte de rugăciuni. Cînd intrară, ridică privirea.

– Domnul fie cu voi, spuse el.

– Și cu duhul tău, adăugă părintele Stanislaw.

– *Deo gratias.*

– Amin, răspunse preotul. Trebuie să spun că e plăcut să aud latina vorbită într-o biserică.

Drew rămase împreună cu Arlene, în spate, privind cu interes.

– Suspectul e urmărit în continuare? întrebă părintele Stanislaw.

Dînd din cap, omul în costum puse jos cartea de rugăciuni și se ridică.

– Nu pare să-și fi dat seama. Așa cum ați propus, păstrăm o distanță prudentă și îl filăm – așa se spune? – în schimburi.

Îşi îngădui un zîmbet.

– Este aproape ca şi cum am face cu rîndul cele patruzeci de ore ale devoţiunii.

– Ştiţi unde locuieşte?

Omul înclină iarăşi din cap.

– Ne-a fost greu să aflăm. Universitatea îi trimite corespondenţa, notele şi altele asemenea la o căsuţă poştală. Nu e înscris în cartea de telefon. Dar sursa noastră de la compania telefonică a descoperit că are totuşi un telefon, neînregistrat. Adresa figura în fişierul de facturare al computerului.

Vîrî mîna în sacou şi scoase o hîrtie împăturită, dîndu-i-o părintelui Stanislaw.

– E un cartier unde locuiesc mulţi studenţi, continuă el. Am însemnat-o pe hartă. Cu ani în urmă, proprietarul a avut un conac dărăpănat pe care l-a împărţit în cît de multe garsoniere a putut. A cîştigat atîţia bani, încît nu s-a putut abţine să nu extindă casa. Aripi laterale, în spate, în faţă, fiecare cu multe cămăruţe. După un timp, nici nu se mai vedea conacul, îngropat între adaosuri. Şi nici atunci mulţumit, a început să cumpere casele din jur. Şi acelora le-a adăugat camere, pînă s-au contopit toate de nu se mai deosebeau una de alta. Parcă ar fi făcut tot cvartalul implozie. Numai Dumnezeu ştie cîte garsoniere are acolo. Locul este plin de culoare şi alei care se intersectează, pentru ca studenţii să poată ajunge la locuinţele din mijloc. Este un labirint. Poţi să te rătăceşti acolo.

Părintele Stanislaw privi hîrtia.

– Numărul optzeci şi cinci?

– Şirurile nu merg totdeauna crescător. Va trebui să vă descurcaţi şi să cereţi îndrumări.

– Dar acum nu e acasă?

– Din cîte ştiu eu, nu. Avem aici în pivniţă un telefon public. Primesc rapoarte din oră-n oră. Ultimul spunea că a terminat un curs despre romancierii din perioada crizei şi s-a dus la bibliotecă.

– Ar mai trebui să ştiu ceva despre locuinţa lui?

– Numai că studenţii nu văd străinii cu ochi buni. Îşi

dau seama cît de neobişnuit arată locul şi s-au săturat de admiratorii de peisaje.

– Poate că nu vor obiecta faţă de prezenţa unui preot. Aţi făcut treabă bună. Cu toţii. Biserica vă e recunoscătoare. Să le spuneţi şi celorlalţi.

– Noi sîntem recunoscători. Cîtă vreme a fost necesar pentru menţinerea credinţei.

– Credeţi-mă, a fost.

– Pentru cinstirea şi gloria lui Dumnezeu.

– Şi apărarea Bisericii Lui.

Părintele Stanislaw ridică mîna dreaptă în rugăciune.

– Vă rog, continuaţi să primiţi rapoartele. Eu voi telefona periodic, în eventualitatea că situaţia ţintei se schimbă.

Omul în costum înclină capul.

– Se va face voia Domnului, părinte.

– Adevărat se va face. Şi vă mulţumesc din nou.

Părintele Stanislaw se întoarse, făcîndu-le semn lui Drew şi Arlenei să-l însoţească afară din biserică.

Uşa masivă se închise cu zgomot în urma lor.

Afară, aerul era rece, pe cerul întunecat strălucind stelele. Trecu o maşină, pufnind gaze de eşapament.

– *Opus Dei?* întrebă Drew.

Părintele Stanislaw nu răspunse.

9

Drew stătea în umbră, vizavi de complex. Ocupînd un cvartal întreg, acesta se afla pe culmea netedă a unei pante line, mărginit cu arbuşti. Boschetele şi noaptea făceau aproape imposibil de văzut unde se sfîrşea o casă şi unde începea următoarea.

Dar atîta lucru era sigur, existau multe case. Douăzeci? se întrebă Drew. Treizeci? Clădirea fusese extinsă fără să se ţină seamă de consecvenţa stilului sau a materialelor. O clădire simplă stătea lipită de o cabană din lemn cu ornamentaţii, ataşată de un turn modernist

din cărămizi şi sticlă, şi toate acestea ieşeau dintr-un conac victorian cu frontoane şi lucarne. La rîndul său, conacul se unea cu o cabană de bîrne cu un etaj, după care urma ceva asemănător unui castel.

Îngrămădit laolaltă, întregul talmeş-balmeş părea opera unui arhitect pe care-l scoseseră din minţi miraculoasele posibilităţi de a alege, deşi probabil că prozaicul adevăr era acela că proprietarul construise fiecare nouă anexă în stilul impus de cele mai ieftine materiale pe care putea pune mîna de la an la an.

Drew scrută ferestrele luminate ale etajelor învălmăşite din faţa lui. Se adînci şi mai mult în umbră, privind siluetele care dispăreau printre clădirile în contrast nebunesc.

Nervos, se răsuci dinspre lumina lugubră a lămpilor cu gaz de sus, încruntîndu-se spre Arlene.

– Părintele Stanislaw trebuia să se fi întors de-acum.

Ea ridică din umeri.

– Poate i-a fost greu să-şi găsească drumul.

– Sau... Încă cinci minute. Apoi, am face bine să aflăm ce i s-a întîmplat.

– Amîndoi?

– O.K., îşi îngădui el un rînjet, numai tu.

Arlene rînji la rîndul ei.

Înţelegeau amîndoi. Datorită asemănării lui Drew cu omul pe care-l căutau, nu putea risca să atragă atenţia hoinărind prin complex.

Cele cinci minute se făcură zece.

– Asta e. Acum sînt şi eu îngrijorată, spuse Arlene. Mă duc acolo. Trebuia să fi...

Dintre tufişurile pantei de peste drum se ivi o umbră. Drew se destinse, recunoscîndu-l pe părintele Stanislaw.

Preotul se apropie grăbit.

– L-am găsit. *În sfîrşit*. Locul ăla e ca o vizuină de iepuri. Uimitor cît de uşor te poţi pierde acolo.

– Garsoniera?

– Într-un gang îngust. Are o intrare exterioară, fără uşi nici pe-o parte nici pe alta, cu faţa spre un perete de zgură.

– Deci vecinii nu-l pot vedea cînd vine şi pleacă. Iar dacă dispare cîteva zile, n-ar observa nimeni.

– Nici nu le-ar păsa. Oamenii ăştia nu-s ceea ce s-ar numi prietenoşi. De două ori a trebuit să cer îndrumări; nu spre locuinţa lui, desigur, doar pînă în apropiere. M-au tratat de parcă le-aş fi cerut să mi-l dea pe mezinul familiei. Apropo, garsoniera are o fereastră cu geam mat şi perdeaua trasă, dar am observat că lumina era aprinsă.

– Pe automat, probabil, presupuse Arlene. Ultima oară cînd am auzit, încă mai era în centrul oraşului.

– Acum o oră, o preveni părintele Stanislaw. Ai grijă.

– Cum ajung acolo? întrebă Drew.

– În vîrful pantei, vei avea în faţă trei alei. Ia-o pe cea din mijloc. Vei ajunge la un copac cioplit în formă de totem.

– Totem?

– Coteşte la stînga pînă ajungi la o statuie care seamănă cu o elice de avion răsucită. De-acolo, la dreapta.

Oftă.

– Cred c-ar fi mai bine să-ţi desenez o hartă.

10

O lampă cu gaz sfîrîia, abia împrăştiind întunericul. Cînd trecu de statuie, Drew trebui să se aplece pe sub o arcadă şi se pomeni într-una dintre clădiri. La dreapta, de-a lungul unui culoar mucegăit, cu becuri chioare agăţate în tavan, văzu uşi.

În stînga, o scară şubredă de lemn cobora spre o pardoseală de pămînt bătătorit. Iar acolo jos, în umbre, văzu alte uşi. Părintele Stanislaw numise acel loc vizuină de iepuri. Lui Drew îi făcea impresia unui muşuroi de furnici, cu excepţia faptului că furnicile nu ascultau muzică rock, nici nu prăjeau ceapă.

Părăsi clădirea şi intră într-o curte unde o altă lampă cu gaz lumina din faţă trei tuneluri. Schiţa, trasată de părintele Stanislaw, îi indica s-o ia la stînga. Tunelul îl duse printr-o altă clădire, pînă într-o curte ce găzduia un cuibar de găini.

Auzi nişte cloşti cotcodăcind înăuntru. Iar mai încolo, într-o altă curte, găsi o capră într-un ţarc. Coborînd privirea, văzu că lespezile prelungi de piatră pe care călca erau pietre funerare. O nebunie. Cu cît se adîncea mai mult în zigzagul coridoarelor, spre haos, cu atît accepta mai uşor bizareria.

Dublura lui îşi alesese bine locuinţa. În mediul acela, un om care nu se amesteca printre ceilalţi greu ar fi fost observat. Într-adevăr, toţi cei de-acolo păreau să dorească singurătatea, convinşi, parcă, de faptul că restul locatarilor erau scrîntiţi la cap. Drew îşi dădu seama de ce fusese privit cu suspiciune părintele Stanislaw cînd bătuse la uşi pentru a afla drumul. Acolo, prezenţa unui preot era nepotrivită.

De cîteva ori, locatarii îl priviră bănuitori pe Drew. Dar nu le dădu posibilitatea să-i vadă chipul şi, cum mergea hotărît înainte, părînd să locuiască acolo, se liniştiră.

De cum se îndepărta de ei, îşi consulta din nou harta, pentru ca în sfîrşit să ajungă la destinaţie. Gangul cel îngust. Zidul de zgură la dreapta. Singura uşă de pe stînga, geamul opac cu perdeaua trasă şi lumina slabă proiectată dinăuntru.

Se opri, cu obrajii înfriguraţi. Dintr-un apartament aflat undeva în spate, auzi glasuri înfundate certîndu-se în legătură cu Platon şi Aristotel.

„Citiţi-l pe Sfîntul Augustin," spuse Drew în sinea lui, cotind spre capătul gangului. Se opri în întunericul celui mai îndepărtat colţ, retrăgîndu-se după o stivă de scînduri, înaltă cît un stat de om, şi se rezemă în scobitura peretelui, cu haina căptuşită apărîndu-i spatele de frigul zgurei.

Aştepta.

11

Chiar înainte de miezul nopții, în capătul opus al aleii apăru o umbră. Se înscria în timp. Drew urmase adeseori el însuşi acel program. „N-o lua înspre casă pînă nu s-au liniştit vecinii. Pînă atunci, du-te la un film. Poate o retrospectivă Truffaut din alea de la Liga studenților sau, pentru rîs, cel mai recent film cu James Bond, din centru." Într-o comunitate universitară se găseau şi multe alte distracții: o conferință a celui mai important critic literar al anului, versiunea după „Măsură pentru măsură" a unei trupe în turneu, concertul Mozart de la catedra de muzică. Dacă doreai diversiuni liniştitoare, mai ales în fostul domeniu de activitate al lui Drew, universitatea era un mediu perfect. Următoarea pe listă după preoție.

Cu toate acestea, umbra aceea care se apropia putea fi doar un student care trecea prin gang pentru a ajunge şi mai în fund. Pe măsură însă ce silueta se apropia de uşa din fața peretelui, Drew se convinse. Omul ce venea spre el era el însuşi!

Îşi ținu respirația; silueta se opri. Avea proporțiile lui Drew: aceeaşi constituție, aceeaşi statură. Asemănarea fizionomică era de-a dreptul nefirească, făcîndu-l pe Drew să se înfioare. „Mă-ntreb dacă i s-a spus că n-am murit," îşi spuse Drew. „Sau dacă ştie despre mănăstire. Atunci oare nu s-ar fi ascuns undeva?"

Umbra băgă mîna în buzunar, scoțînd o cheie. Drew nu se hotărîse foarte clar cum să acționeze, dar acum îşi urmă instinctele, hotărînd să joace cartea dezinvolturii. Timpurile bune din şcoală.

– Hei, Mike, răsună cu ecou glasul lui.

Umbra se întoarse, în gardă, spre colțul cel întunecat.

– Ce?

– Stai, nu intra în panică, spuse Drew cu căldură.

Sînt vechiul tău coleg de clasă. Drew. Te-am aşteptat ca să stăm de vorbă. Omule, am dat de belea. Te rog, trebuie să mă asculţi. Am nevoie de ajutorul tău.

Mike deveni rigid, privind în întuneric.

– Drew?

– Mai ţii minte jack-rabbiţii[1] ăia pe care ne punea Hank Dalton să-i folosim în şcoală la exerciţiile de tir? Şi cum îi tot halea cîinele lui Hank?

– Nu. Nu poţi fi tu.

În glasul lui Mike se simţea teama.

– Dar coşciugul în care ne ţinea Hank armele?

– Christoase, *tu* eşti!

– Ce mă mai bucur să te revăd, dom'le.

– Dar cum m-ai găsit?

– Îţi spun mai tîrziu. Deocamdată, tre' să m-ajuţi. Găseşte-mi un loc sigur. Am intrat în rahat.

– A, sigur, te ajut. Problema e cine mai este cu tine?

– Cu mine? De ce să...? Tocmai ţi-am spus. Cine să mai fie cu mine cînd sînt la necaz?

– Mda?

Umbra privi în jur cu nervozitate.

– Cîţi ani sînt de-atunci? întrebă Drew. Destui ca să ne-ntrebăm unde-a zburat tinereţea noastră, hm?

Riscă şi făcu un pas la lumină, întinzînd mîna în semn de salut.

– Pentru Dumnezeu, m-ajuţi să scap?

– Eşti sigur că nu e nimeni cu tine?

Pe măsură ce Drew se apropia, asemănarea lui cu Mike devenea şi mai neliniştitoare.

– Cu mine? De ce mă tot întrebi?

– Fiindcă, prieten drag... întinse Mike mîna, rînjind, a trecut atîta timp, şi...

– Da?

---

1. – (În orig.) *jack rabbit* = iepure mare nord-american, din specia *Lepus campestris*, *Lepus callotis* ş.a..

– ...auzisem că ai murit.

Mike se repezi în direcţia lui Drew. Cu inima bătîndu-i, Drew se ghemui în poziţie de apărare. Deodată, în spatele lui trosniră scîndurile, dinspre capătul gangului. Surprins, bănuind o capcană, Drew pivotă într-o parte, gata să se apere nu numai de Mike, ci şi de oamenii care probabil îl păzeau pentru cazul că ar fi apărut el. „Drept în ea am călcat!“ îşi spuse, alarmat.

Din capătul aleii însă nu năvăli nimeni.

În schimb, Mike păru la fel de surprins ca Drew. Încremenind în plin atac, cu privirea spre scîndurile ce se răsturnau, păru convins că Drew minţise spunînd că era singur. Smucindu-se înapoi, în gardă contra atacanţilor nevăzuţi, înjură şi se răsuci scurt, luînd-o la fugă spre capătul opus al aleii, fără să-l mai vadă pe setterul irlandez care ieşi din beznă să adulmece ceva de sub scîndurile pe care le răsturnase.

12

Drew se lansă în urmărire. Trebuia să nu-l scape din ochi. Îl ardeau plămînii, dar ştia că, în labirintul acela de alei, curţi şi tuneluri, Mike nu avea nevoie decît de cîteva secunde pentru a i se pierde urma. Fără-ndoială, cercetase locul, găsind zeci de ascunzători în caz de urgenţă.

Mike dispăru după colţul gangului. Prudent, Drew scoase *Mauser*-ul. Mike putea continua să fugă – sau se putea opri brusc, luîndu-l prin surprindere cînd Drew apărea la colţ alergînd, după el. Drew trebui să reducă viteza, dînd colţul precaut, pierzînd secunde preţioase. Nu credea că Mike avea asupra lui pistol. De ce să-şi asume riscul de a-şi distruge acoperirea dacă îi simţea cineva arma sub haină, în înghesuiala studenţilor la ieşire? Dar un cuţit? Mike putea purta cu uşurinţă unul. Un stilet în gheată, sau un briceag de buzunar. Nimeni nu l-ar fi luat la întrebări. La o adică, Mike nu avea nevoie de altă armă în afara mîinilor lui. Asemenea lui Drew,

putea ucide dintr-o singură lovitură puternică în piept sau laringe. Dar Mike nu atacă în timp ce Drew ocolea colțul. În schimb, Drew îl văzu alergînd în continuarea gangului. Cu pieptul palpitîndu-i, se năpusti după el. Chiar şi în întuneric, avea ținta suficient de vizibilă pentru a nimeri. Dar nu îndrăznea să tragă. Nu numai datorită zgomotului, a agitației ce-ar fi urmat, aglomerației, poliției. Ci fiindcă l-ar fi putut omorî în loc să-l rănească. Iar Mike trebuia să rămînă în viață pentru a-i răspunde la întrebări.

Mike dădu încă un colț; Drew îl urmă. Dincolo de o curte, îl văzu cotind pe lîngă o seră, pentru a se repezi apoi într-o imitație de conac englezesc. Acum Drew putea mări din nou viteza. Intrînd în clădire, se ciocni de un bărbat care ieşea printr-o uşă din stînga. Omul se răsturnă înapoi în apartament, prăbuşindu-se înfundat pe linoleumul crăpat.

– Fii atent unde mă-ta te...!

Drew nu auzi restul. Trecea deja prin holul central al clădirii şi dădea de perete uşa opusă, nefiind îngrijorat că Mike l-ar fi putut pîndi după ea, căci înainte ca uşa să se fi închis îşi văzuse dublura gonind printr-o altă curte luminată de lămpi cu gaz. Aceasta conținea un nisipar şi un set de leagăne.

Clădirea următoare era un hambar. Dar, în loc de a se repezi în el, Mike coti la dreapta, fugi pe o altă alee, sări peste o bicicletă, trecu fulgerător pe lîngă o fîntînă şi, cu o privire fugară în urmă, coborî grăbit treptele de lemn ale subsolului unei enorme case victoriene.

Uşa scîrțîi cînd Drew se furişă în pivniță. Nu fu surprins cînd se văzu în fața unul alt coridor. Pe jos avea pămînt, ca acela pe care-l văzuse mai devreme. Culoarul era mărginit de uşi. Numai jumătate din becurile goale atîrnate sub tavan ardeau.

În capătul opus, Mike sări pe-o altă uşă. Alergînd după el, Drew auzi sub pantofi scrîşnet de sticlă spartă. Se încruntă. Pămîntul bătătorit ar fi trebuit să-i absoarbă greutatea. Cioburile s-ar fi înfipt mai adînc, în loc să se spargă. Detaliul îl tulbura, dar nu se putea lăsa distras.

Avea prea multe la care să se gîndească. Cîştiga teren şi, pe aleea din afara casei sau în curtea următoare, avea şanse mari să-l ajungă. Drew se apropie de uşa pe unde dispăruse Mike.

Îndreptă *Mauser*-ul înainte, deschise uşa şi se pomeni cu un zid de cărămizi drept în faţă. O privire grăbită îi dezvălui un alt perete în stînga, după uşă. Se repezi spre dreapta. Uşa se trînti. Simţi un nod în stomac cînd îl cotropi un întuneric absolut. Oh, Iisuse, se rugă. Prin pîntec parcă îi mişunau păianjeni. Întuneric total.

Înnebunit, se lipi cu spatele de perete şi, deşi îl dureau plămînii de efortul urmăririi, se strădui să nu respire. Căci, acum, răsuflarea sa gîfîită l-ar fi putut costa viaţa. O, Iisuse şi Marie. Căzuse prins într-o cameră obscură. Cioburile de pe pămîntul holului de-afară îşi dezvăluiră sensul. Majoritatea becurilor chioare din tavan nu ardeau. Mike, alergînd de-a lungul culoarului, le lovise, spărgîndu-le. Aşa se explica sticla pe care o auzise Drew trosnind sub tălpi.

Becurile stinse se aflaseră spre acest capăt al coridorului – în apropierea uşii pe unde intrase Drew în încăperea neagră. Dacă ar fi fost luminat întregul hol, Drew ar fi putut vedea în cameră, observînd unde era comutatorul şi aprinzîndu-l pentru a găsi ascunzătoarea lui Mike. Sau poate că Mike nici nu era acolo. Putea să fi scăpat pe-o uşă acum nevăzută, lăsîndu-l pe Drew să creadă că era blocat înăuntru împreună cu un adversar la fel de nevăzut. De-acum, Mike putea părăsi complexul, în timp ce Drew încerca să deducă dacă era în pericol.

Dar trebuia să presupună că Mike se afla acolo. Implicaţiile făcură să i se strîngă inima. O încăpere complet întunecată. Cunoştea bine situaţia – din camera obscură a hangarului de la *Rocky Mountain Industrial School.* Lupta în întuneric fusese principala specialitate a instructorului lor. Iar Hank Dalton îşi antrenase necruţător elevii în principiile acestei iritante forme de conflict. Însă şi Mike fusese instruit la fel de complet. Drew se lupta cu cineva tot atît de priceput. Se lupta cu sine însuşi.

13

În Colorado, Drew şi alţi studenţi – inclusiv Mike şi Jake – se duseseră dimineaţă la ora opt în sala de sport, ca de obicei, pentru primul curs. Priviseră uşile duble prin care Hank Dalton împingea întotdeauna sicriul de cupru lustruit. Deşi mîndri de maturitatea celor optsprezece ani ai lor, simţeau totuşi nerăbdarea copiilor de a-şi primi jucăriile. Nu peste mult, Hank deschidea coşciugul şi le dădea armele, îndemnîndu-i să le demonteze şi să le reasambleze cît mai rapid posibil.

Jake era întotdeauna iute. Dar Drew şi Mike erau şi mai repezi, rivali şi aici ca şi în toate celelalte, cu asemănările fizice părînd a-i face dornici să-şi testeze similitudinea şi în alte domenii.

În dimineaţa aceea, aşteptau să înceapă ora. Cincisprezece minute mai tîrziu decît de obicei, Hank Dalton intră pe uşile duble. Dar fără sicriu.

– Afară pe două rînduri!

Tonul său tăios îi făcu pe elevi să creadă că Hank era supărat pe ei. Dorind să nu-l înfurie şi mai tare, condiţionaţi să fie ascultători, luară poziţia de drepţi şi fugiră pe uşile duble, printr-un culoar, pînă afară, unde priviră, în soarele dimineţii, spre un autobuz oprit în faţa pistei cu obstacole. Motorul duduia.

– La ce căscaţi gura? lătră Hank. N-aţi mai văzut în viaţa voastră un autobuz?

Apoi rînji dintr-o dată şi-şi scărpină obrazul pergamentos.

– E timpul să facem o plimbărică. Hopa-sus.

Uşuraţi că Hank nu era furios, se bulucira toţi înăuntru şi, cu Hank însuşi la volan, părăsiră incinta împrejmuită cu un gard în eclise, pe un drum desfundat, spre munţi.

Peste două ore, după o călătorie aparent fără ţintă, fără alt peisaj decît brazii şi ferigile, Hank intră pe poarta

deschisă a unui alt gard de eclise şi parcă în fața unui hangar din metal ondulat. Alte clădiri nu se zăreau. În depărtare, o mică pistă de pămînt bătătorit trecea printre ierburile micii văi.

Dar elevii nu apucară să studieze locul. Hank îi mînă în hangar şi atunci văzură pentru ultima oară lumina soarelui într-un interval despre care mai tîrziu aveau să afle că durase douăzeci şi cinci de zile.

Hank închise uşa şi-i conduse pe elevi înainte. Se ciocneau unii de alții în întuneric.

– Aveți probleme cu ochii? întrebă Hank. Ei, o s-o rezolvăm. Curînd vă veți simți în beznă ca acasă.

Şi rîse bine dispus.

Într-adevăr, pe măsură ce ochii li se adaptau la întuneric, elevii începură să privească în jur cu interes. Ajutați de slabele gene de lumină ce pătrundeau prin crăpăturile pereților metalici, observară ceva mare în mijlocul clădirii – atît de mare, încît ar fi putut să fie o casă cu un etaj, fără ferestre.

– Mă-ntreb ce-i *aia*, murmură cineva.

– Toate la timpul lor, răspunse Hank, dirijîndu-i spre o zonă umbrită din dreapta construcției. Acolo, găsiră un şir de paturi de campanie, fiecare cu cîte o pătură şi două cearceafuri închise la culoare, iar peste pătură cîte o bluză şi o pereche de pantaloni simpli, tot de culoare închisă.

– Pijamale?

– Mai mult sau mai puțin, răsună din penumbră glasul lui Hank. Dezechiparea şi luați-le pe voi. Vor fi uniformele voastre.

Şi mai nedumeriți, elevii se supuseră. Ochii li se deprindeau tot mai mult cu obscuritatea, îngăduindu-le să vadă că Hank îşi schimbase obişnuitele cizme de cowboy, blugii decolorați, cămaşa de doc şi *Stetson*-ul pleoştit, cu o pijama neagră şi largă.

– Acum faceți bine şi vă odihniți. Fin'că de-acum încolo ne antrenăm noaptea.

Odihnă? În toiul zilei? Drew nu se simțea obosit, dar totuşi căscă de îndată ce se întinse pe pat.

Dintr-o dată, îl trezi glasul lui Hank, bubuind cu ecou dintr-un megafon instalat undeva în hangar.

– Răsari şi străluceşte.

Noaptea?

– Parc-ar fi Dumnezeu, spuse careva.

Cina – sau o fi fost micul dejun? – consta din orez şi peşte, în ceva cu gust ca al sosului de stridii. Fu urmată de ceai.

Instrucţia începu imediat. Hank îi conduse în partea din spate a hangarului unde, pe pipăite, descoperiră saci de nisip stivuiţi lîngă perete. Drew îl auzi pe Hank mişcîndu-se, aplecîndu-se spre ceva aflat după saci şi, imediat, din spatele lor se aprinse o lumină galben-palidă, în capătul opus al hangarului. Se chinuia să răzbată spre saci, prin întunericul altminteri absolut.

Hank ridică din umeri; în pijamaua neagră, arăta ca un oriental.

– Chiar şi noaptea sînt stele. Şi lună, deşi de luminozitate variabilă. Dacă nu-i înnorat. Şi-apoi, voi credeţi în demoni.

Vederea lui Drew se încordă, luptînd să absoarbă cît mai mult din lumina palidă, gălbuie, din latura îndepărtată a hangarului. Fu uimit să constate cu cît vedea mai bine sacii de lîngă perete; imaginaţia sa învăţa să adauge dimensiunile ascunse de umbre.

Hank le arătă cum să ţină corect cuţitul de aruncat. Ore-n şir, îi puse să azvîrle cuţite spre saci. Îi puse să arunce brice drepte, stele japoneze, chiar şi beţe, scrumiere şi pietre.

Exerciţiul nu părea a fi o repetiţie pentru ucidere, deşi adeseori Drew se simţea convins că adversarul său ar fi fost doborît de lovitura adîncă a cuţitului. Mai degrabă, după cum bătea din palme Hank, scopurile păreau a fi iuţeala cu care aruncau obiectul la comandă şi precizia de a lovi ţinta.

– Fiindcă în întuneric nu ştiţi dacă ţinta a murit, lătră Hank. În clipa cînd auziţi arma lovind, trebuie să presupuneţi că inamicul a fost distras şi...

Dar „şi“-ul părea să fie pentru a doua zi – sau

noapte, dată fiind inversarea programului normal –, căci Hank se întrerupse pentru a corecta poziția de aruncare a unui elev.

Le ceru să întoarcă spatele sacilor. Acum, cînd bătea din palme, grupul trebuia să pivoteze pentru a arunca.

Striga comenzi privitoare la echilibru, la nevoia de a ține picioarele depărtate – nu prea mult, doar la lățimea şoldurilor. Şi de a sta cu ele îndoite, astfel ca genunchii – în această poziție flexibilă – să poată acționa ca un mecanism de pivotare mai bun. Învățară să se aplece uşor înainte, şoldurile ajutînd trupul să se răsucească mai bine.

Adesea, obiectele ascuțite, pe care le aruncau în saci, cădeau clănțănind pe duşumeaua de ciment.

Şi acest lucru avea valoarea lui, insista Hank.

– Fiindcă nu vă puteți permite să dați atenție nici unui zgomot pe care-l puteți prevedea. La sfîrşitul şederii voastre aici, plănuiesc să vă familiarizez cu sunetul oricărei arme pe care v-o imaginați, căzînd pe orice suprafață vă imaginați. Nu numai pe pardoseala asta de ciment. Ci şi pe nisip, şi covor, iarbă şi argilă.

În dimineața aceea, Drew se tîrî în pat, extenuat, văzînd lucirea soarelui la răsărit strecurîndu-se prin crăpăturile pereților de metal.

Dar diferența de timp nu conta, îşi spuse, cînd Hank stinse lumina slabă, iar Drew se cuibărea gol între cearceafurile negre, sub pătura neagră. Ceea ce conta era somnul. În vis, arunca spre saci cutii de Coca-Cola.

În noaptea următoare, Hank continuă exercițiile de aruncare. Deveniseră atît de banale, încît Drew nu mai tresărea la sunetul feluritelor obiecte căzînd pe duşumea, în penumbră.

Pe măsură ce treceau nopțile, Hank adăuga rafinamente. Acum elevii trebuiau să sară spre țintă, ținînd un carioca în mînă ca şi cum ar fi fost cuțit, atacînd sacii din întuneric şi spintecînd în sus.

După fiecare asalt, Hank inspecta sacul, folosind un creion-lanternă camuflat şi comentînd corectitudinea

loviturilor. Comanda mereu acelaşi lucru. Folosiţi puţina lumină pe care o aveţi şi învăţaţi să judecaţi restul ţintei după partea vizibilă.

După aceea, Hank îi puse pe elevi să arunce unul în altul cu obiecte fragile, în întunericul aproape total, iar apoi să se repeadă cu pixuri carioca spre a despica pieptul căptuşit cu o pernă al adversarului.

Şi, de fiecare dată, Hank folosea lanterna camuflată pentru a estima vătămarea teoretică.

În cele din urmă, elevilor nu li se mai îngădui avantajul pernelor. Dacă un carioca te zgîria pe abdomen, ei bine, trebuia să fi fost mai atent. Imaginează-ţi că lovitura aparţinuse unui cuţit.

În aceste moduri şi multe altele similare, Hank îşi antrena elevii pentru dezvoltarea reflexelor în întuneric.

Au fost învăţaţi să mişte cuţitul ca şi cum ar fi o prelungire a mîinii. La rîndul ei, mîna să devină o extensie a braţului. Să plimbe braţul, făcînd mîna să-l urmeze. Iar astfel, cuţitul să urmeze mîna. Fluiditate.

Cum să se deplaseze lateral în poziţie ghemuită, nedepărtînd niciodată picioarele mai mult de lăţimea şoldurilor. Mereu încet, *treptat,* mutînd greutatea de pe un picior pe altul. Niciodată înapoi, niciodată înainte. Tăcut.

Au învăţat organele trupului: splina, epiglota, testiculele, sfenoidul, maxilarul, tiroida, sinusul transvers, septul, carotida, humerusul, orbitele. Şi se repezeau prin întuneric spre saci sau unul către altul, cu pixuri carioca, iar mai tîrziu cu palmele sau coatele.

Pe măsură ce antrenamentul devenea tot mai intens, aveau senzaţia că Hank îi pregătea pentru proba supremă. Nopţile se succedau – cît de multe, devenise imposibil de ştiut. Abia aşteptau, privind tot mai des spre construcţia cu un singur etaj care-i aştepta în mijlocul beznei din hangar.

În sfîrşit, după ce-şi demonstraseră cu succes talentul de a ataca un oponent în întuneric, pe diferite suprafeţe care semănau cu o plajă nisipoasă, un covor

gros, o podea ceruită, după ce învăţaseră să păşească silenţios în jurul şi peste obstacole indistincte, cu aceeaşi graţie pe care şi-o formaseră în orele de balet din şcoală, Hank spuse:

– O.K, e timpul. Sînteţi gata să aflaţi ce se găseşte în compartiment.

Nerăbdători, îl urmară prin penumbră, spre uşă. Hank o deschise, dar nici Drew, nici ceilalţi nu reuşiră să vadă înăuntru.

Hank arătă spre Jake.

– După ce eu intru şi închid uşa, îmi dai cinşpe secunde. Apoi intri şi închizi uşa.

Jake ezită.

– Şi?

– Nu te-ai jucat niciodată de-a v-aţi ascunselea? Încearcă să mă găseşti. Reţine un lucru, totuşi. Ne închipuim că eu sînt duşmanul tău. Dacă-mi dai ocazia, dacă nu ai grijă şi mă laşi să te-aud sau să te simt, în realitate, te-aş putea omorî. Deocamdată, jucăm jocul aşa – care îl surprinde primul pe celălalt, atingîndu-l, a cîştigat. Destul de simplu?

– Sigur.

Hank intră. Cincisprezece secunde mai tîrziu, Jake îl urmă, închizînd uşa după el. Peste alte treizeci de secunde, uşa se deschise din nou şi Jake ieşi. Drew îi văzu nemulţumirea pe chip.

– Ce s-a întîmplat înăuntru? întrebă un elev.

– N-am voie să spun. Vrea să vă aliniaţi şi să intraţi unul cîte unul.

Drew se simţea stînjenit. Stînd aproape de capătul şirului, îi privi pe ceilalţi intrînd. Nici unul nu rezistă mai mult decît Jake.

Mike se duse la rîndul său şi ieşi aproape imediat. Drew îi simţi umilinţa. Mereu competitiv, Mike păru să-l provoace pe Drew să se descurce mai bine.

Apoi veni rîndul lui.

Deschise uşa, concentrîndu-se să-şi ascută reflexele, păşi înăuntru şi închise nervos uşa după el. Aproape imediat se simţi sufocat, ca şi cum aerul din

interior ar fi fost mai dens, înăbuşindu-l.

Şi bezna. Crezuse că în hangar era întuneric. Dar abia acum înțelegea ce era întunericul cu adevărat.

Acolo, înăuntru, era absolut strivitor. Tăcerea îi făcea timpanele să țiuie; se frămînă ce să facă. Pornind înainte, în căutarea lui Hank, se ciocni de o masă. Picioarele acesteia scrîşniră pe ciment şi imediat Hank îl apucă de cotul drept.

– Eşti mort, şopti el, atît de aproape, încît respirația sa îi gîdilă lui Drew urechea.

Ieşind din camera obscură, încercînd să nu pară jenat, Drew observă expresia satisfăcută a lui Mike, încîntarea că nici Drew nu avusese mai mult succes decît el.

Hank chemă grupul să se adune şi le ceru să discute despre cele întîmplate. Îi puse să repete exercițiul, îi prelucră din nou şi, treptat, le împărtăşi principiile acelui tip de confruntare.

– Cu toții ați încercat să mă găsiți prea devreme. Nu v-ați lăsat să simțiți nemişcarea. Nervozitatea v-a trădat. Nu vă grăbiți. S-ar putea să fie ultimele momente din viața voastră, aşa că, de ce nu le-ați prelungi? Simțiți-le pe deplin.

Hank îi învăță sisteme de a cerceta camera în loc de a înainta doar orbeşte. Îi încurajă să folosească talentele pe care şi le dezvoltaseră deja, atacînd sacii cu nisip şi evitînd obstacolele din hangar.

– Dar aici e altfel, spuse unul.

– De ce?

– În hangar, aveam loc destul. Iar întunericul nu era total. În plus, dumneavoastră ați intrat acolo primul. Ați avut avantajul de a vă putea ascunde.

– Ei, nu mai spune. Iar dacă lupți contra unui duşman, presupun c-ai să i te plîngi că nu joacă cinstit dacă are şi el un avantaj. În jocul ăsta, trebuie să-ți creezi singur avantajele. Fiind mai bun decît oponentul. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l rețineți – în afară de sistemul pe care v-am spus să-l urmați odată ce ați intrat în cameră – cel mai important e să vă mişcați atît de

încet, încît să fie aproape ca şi cum nu v-aţi mişca deloc.

Au încercat exerciţiul iar şi iar, şi de fiecare dată rezistau puţin mai mult înainte ca Hank să-i atingă. Cu cinci secunde în plus, poate. Apoi, cu zece. Dar această uşoară prelungire a rezistenţei era, comparativ, o realizare majoră. Şi prima oară cînd Drew supravieţui *un minut,* avu după aceea sentimentul epuizant dar îmbătător, de a fi stat mult mai mult în cameră.

– Încă nu vă mişcaţi destul de încet, insista Hank. Încă nu simţiţi întunericul. V-aţi uitat vreodată cum recunoaşte un orb obstacolul din faţa lui, chiar dacă n-are baston? Fiindcă e atît de obişnuit să trăiască în întuneric, încît poate simţi aerul ricoşînd din obiectele înconjurătoare. Le poate simţi în jur, aproape ca şi cum ar emana vibraţii. Şi asta trebuie şi *voi* să învăţaţi. Compensaţi-vă lipsa vederii prin ascuţirea tuturor celorlalte simţuri. Jake, tu te-ai mişcat silenţios, trebuie să recunosc. Dar eşti fumător. Ţi-am simţit mirosul de tutun vechi şi ţi-am cunoscut poziţia exactă, chiar dacă nu te puteam vedea sau auzi. De-acum încolo, nimeni din echipa asta nu mai are voie să fumeze. Şi nu mă refer numai la timpul cît stăm aici. Niciodată. Mike, foloseşti deodorant. Şi ţie ţi-am simţit mirosul. Dezbară-te de el.

– Dar nu pot să nu eman un soi de miros, replică Mike. Transpiraţia, de pildă. E firească sub stres.

– Nu. Genul de stres cu care avem noi de-a face îţi provoacă uscarea glandelor sudoripare. Se opresc din funcţiune. Sau poate că unul, doi dintre voi nu reacţionaţi tipic şi glandele nu vi se blochează. Vom afla curînd. Şi veţi ieşi din şcoala asta.

Nu peste mult, elevii puteau supravieţui şi mai mult timp exerciţiului. Cele două minute se prelungiră la cinci. Apoi, la zece.

Drew învăţa treptat despre obiectele din cameră. Înaintînd încet, metodic, descoperi că amplasamentul semăna cu acela al unui *living-room:* scaune, o sofa, o măsuţă joasă, un televizor, o lampă, un raft cu cărţi. Într-o noapte însă mobila a fost aranjată altfel şi, în loc de ciment, acum pe jos era aşternut un covor. Într-o altă

noapte, decorul a fost transformat în dormitor. Iar într-o alta, camera era plină cu lăzi puse la întîmplare, ca într-o magazie.

– Nu puteți presupune nimic dinainte, îi preveni Hank.

În sfîrşit, fiecare membru al clasei fu capabil să-l pîndească pe Hank timp de o oră fără a fi atins. După care, Hank schimbă exercițiul.

– De-acum încolo, vă pîndiți între voi. Unul intră, apoi altul se duce după el. După aia, procedați invers, al doilea intrînd primul, pentru ca vînătorul să devină vînatul. Şi veți schimba încontinuu partenerii. Toată lumea să aibă ocazia de a lupta cu fiecare dintre toți ceilalți.

Drew aruncă o privire spre Mike, care i-o înapoie, vizibil nerăbdător să aibă prilejul de a-şi încerca priceperea contra lui Drew. N-au fost împerecheați imediat. Abia după alți patru parteneri s-au pomenit împreună în cameră. Drew, vînatul, cîştigă prima rundă. Cînd însă deveni el vînătorul, învinse Mike. Iar mai tîrziu, la următoarea împerechere, avură din nou scor egal. Ultima oară, după ce stătuseră trei ore în cameră, fără ca nici unul să cîştige, Hank întrerupse jocul.

14

Acum, după şaisprezece ani, erau din nou pereche. Numai că armele nu mai constau în pixuri carioca, iar Hank nu era alături, să oprească exercițiul. Rivalitatea lor ajunsese la ultima rundă. N-avea să se mai discute cine era mai bun. Şi nu urma nici revanşa.

Drew nu *dorea* să ucidă. Trebuia să-l țină pe Mike în viață, să-l facă să vorbească despre Janus. Ezitarea sa de a ucide însă era un dezavantaj. Căci Mike, cu siguranță, n-avea să şovăie.

În clipa cînd Drew îşi dădu seama de terifiantele implicații ale acelei pivnițe negre ca smoala, unde-l ademenise Mike, îndoi automat genunchii, luînd poziția pe

care Hank făcuse să-i devină o a doua natură. Depărtă picioarele la lățimea șoldurilor și întinse brațele înainte, tot depărtate, la distanța dintre umeri, tatonînd întunericul cu mîinile. Le deschise și mai mult, simțind spațiul gol dintr-o parte și alta. Imediat, își schimbă locul, mutîndu-se mai la stînga, nu mult, doar la o lățime de trup, și se opri.

Aceste tactici inițiale aveau un singur scop – de a părăsi locul unde stătuse la intrarea în cameră, pentru ca Mike să nu profite de zgomotele accidentale pe care le făcuse și să-l atace cît timp era încă nepregătit. Acum însă Drew era una cu întunericul, întocmai la fel ca Mike. Începea pînda.

Drew era și mai sigur că Mike nu purta asupra lui pistol; avusese prea multe ocazii de a-l folosi. Cu siguranță, cînd Drew intrase în cameră, cu o clipă înainte ca ușa să se închidă, învăluindu-l în întunericul total, Mike avusese o țintă clară.

Chiar și așa, Mike putea să aibă cuțit. Drew reflectă la acest risc și conchise că Mike l-ar fi aruncat în momentul intrării lui. Auzind cuțitul lovindu-l pe Drew, Mike ar fi atacat, profitînd de diversiunea rănii pentru a-l ucide cu mîinile, în caz că n-o făcuse pumnalul. Hank Dalton le înrădăcinase adînc această tactică. O a doua natură.

Deci, trebuia ca Mike să aibă un motiv de a sta pe loc. Singura explicație posibilă era aceea că nu purta armă, bazîndu-se pe dibăcia în lupta corp la corp. Ceea ce însemna că Mike avea să-l aștepte pe Drew pînă se apropia, pentru a-l lua atunci prin surprindere.

Drew avea armă, *Mauser*-ul din mînă, dar în întuneric nu-i era de nici un folos – ba chiar îl stînjenea, limitîndu-i posibilitățile mîinii drepte. În împrejurările date, Drew ar fi preferat să aibă mîna dreaptă liberă, pentru a simți mai bine nemișcarea, vibrațiile subtile din întuneric. Însă nu îndrăznea să riște zgomotul punerii pistolului în buzunar.

Așteptă, ghemuit, în gardă, timp de cinci minute, ascultînd atent. Încăperea părea a fi atît de adînc situată sub nivelul solului, cu pereții așa de groși, încît nu

răzbătea nici un sunet din afară. Ciuli urechea să audă infima respirație. Sau foşnetul unui pas. Dar nu auzi nimic, numai pulsațiile propriului său sînge în urechi.

Inhalînd încet, studie mirosurile din cameră, separîndu-le şi identificîndu-le. Terebentină. Vopsea. Un fel de var. Un iz vag de benzină.

O magazie? se întrebă. Cu cît judeca mai mult mirosurile, cu atît concluzia i se părea mai corectă. Materiale de întreținere. Poate chiar şi o maşină de tuns iarba. Poate unelte.

Avea să afle curînd. Căci trebuia să înceapă vînătoarea, exact la fel cum, bănuia, şi Mike începuse să-l vîneze pe el.

– Nu înaintați niciodată de-a dreptul, insistase Hank Dalton. Evitați mijlocul. Controlați mai întîi laturile. Ceea ce înseamnă că aveți de ales. Stînga sau dreapta. Rămîneți cu spatele la perete. Planul camerei – obstacolele – vor determina care direcție pare mai bună.

În cazul de față, nici stînga, nici dreapta nu păreau să ofere vreun avantaj. Adevărat, păşise la stînga cînd intrase şi recunoscuse capcana. Mike putea presupune că Drew avea să-şi continue drumul spre stînga. Pentru a-l păcăli, trebuia să pornească în direcția la care Mike nu se aştepta, către dreapta.

Dar ghicitul, dublat, triplat, făcea parte din vînătoare. Mike putea anticipa logica lui Drew. Putea presupune că Drew, pornind spre stînga, ca fentă, avea să schimbe apoi direcția.

În cele din urmă, indiferent ce logică folosea fiecare dintre adversari, nici unul nu avea cum să prevadă direcția de începere a vînătorii. Statul prea mult pe gînduri ar fi dus la paralizie.

Arbitrar, Drew se hotărî să-şi continue drumul spre stînga. Cu chinuitoare încetineală. Mişcînd brațele, mîinile pipăind bezna. Deplasînd uşurel picioarele.

Pe jos, la fel ca în culoarul de-afară, era pămînt. Dar cel puțin pămîntul era bine bătătorit, absorbindu-i greutatea în timp ce punea încet piciorul jos. Nici un scrîşnet nu-i indica poziția.

Mutînd delicat picioarele, înţepeni cînd atinse cu marginea pantofului stîng un obiect. O apăsare aproape imperceptibilă pe picior şi şold îl preveni că obiectul era mare, dar, cînd mişcă mîna într-acolo, nu simţi nimic. Orice-ar fi fost, nu-i ajungea mai sus de talie. Coborînd mîna la acea înălţime, simţi lemn, zgîriat şi ciocănit, cu granulaţie mare şi oarecum uleios.

Un banc de lucru. Explorînd silenţios cu mîna, simţi o menghină metalică prinsă de marginea bancului. Un cleşte plin de ciobituri. O cutie de ulei, aspră, cu cioc.

De-acum încolo, complicaţiile se înmulţeau. Din cîte ştia el, Mike putea să aştepte de cealaltă parte a bancului de lucru, gata să atace în timp ce Drew îl ocolea pentru a reveni lîngă zid. Sau poate că Mike se afla exact vizavi, lipit de peretele *opus* şi, de îndată ce simţea că atenţia lui Drew era absorbită complet de problema ocolirii mesei...

Duble deducţii, ipoteze triple. În timp ce începea să dea ocol bancului, Drew îşi imagină gîndurile lui Mike.

„Auzi, Drew, este exact ca atunci în Colorado, cînd eram rivali. Sigur, semănam atît de mult, încît toată lumea se întreba care din nou o fi mai bun, nu-i aşa? Dar n-am lămurit niciodată problema. Ceea ce nu mă mulţumeşte deloc. Fireşte, tîmpiţii de sus aveau impresia că ai fi mai bun ca mine. Altfel, nu m-ar fi ales să acţionez eu pe post de dublură a ta, şi nu invers. Tu erai vedeta; eu, dublura de lumină. Căcat. Dar am rezistat mai mult. Despre tine se zice că eşti mort. Trebuie să-ţi iau locul. Am *devenit* tu însuşi şi-mi convine de minune aşa. N-am să mai schimb rolurile. Nu voi reveni pe locul doi. De data asta, plănuiesc să mă asigur al dracului de bine că *rămîi* mort."

Cu muşchii durîndu-l de tensiune, Drew se strecura prin întuneric, în jurul bancului de lucru. Pentru a verifica însă colţul dintre masă şi perete, trebuia să se lase parţial vulnerabil în faţa unui atac din partea opusă a încăperii de smoală. Îşi încordă simţurile, atent la cel mai mic sunet sau curent prin aerul dens şi neclintit.

Subtil, tăcut, îşi plimbă mîna stîngă prin faţă, spre continuarea zidului. Voia să provoace o uşoară adiere care să-l facă pe Mike să creadă că Drew se afla mai aproape decît în realitate, eventual îndemnîndu-l să atace prematur din colţul bancului cu peretele.

Dar nu avu loc nici un atac şi, în timp ce străbătea cealaltă margine a bancului de lucru, apropiindu-se de zid, Drew îndreptă *Mauser*-ul într-acolo. Dacă Mike se ascundea într-adevăr în acel loc, în caz că ataca, Drew l-ar fi împuşcat de îndată ce-i simţea trupul.

Nu se întîmplă nimic. Şi, cu un oftat interior de uşurare, Drew ajunse la perete, lipindu-se din nou cu spatele de el. Aşteptă în întuneric, adunîndu-şi energia, concentrîndu-se.

– Disciplină, le spunea Hank. Răbdare. Astea sînt secretele de a cîştiga acest joc. O singură mişcare necugetată. Un singur gest neglijent. Atîta trebuie şi eşti mort. Este necesar să nu mai ţii seamă de viitor. Nu-ţi poţi permite să te gîndeşti ce bine te vei simţi cîştigînd şi ieşind din cameră să te relaxezi. Fiindcă cel care contează e *prezentul* şi, dacă inamicul se concentrează asupra ta în timp ce tu eşti în viitor, ei bine, amice, n-ai să mai vezi niciodată viitorul. Vei intra în istorie.

Drew continuă să gliseze de-a lungul peretelui, spre stînga. La fel ca înainte, îşi folosea picioarele, coapsa şi şoldul, pentru a căuta obstacole. Ţinînd *Mauser*-ul pregătit în mîna dreaptă, şi-o mişcă pe stînga prin faţă, aproape mîngîind bezna. Pasul său neauzit atinse un obiect; într-adevăr, simţise că obiectul se afla acolo încă dinainte de a-l fi atins cu pantoful. Era din lemn. Avea patruzeci de centimetri grosime, de la perete spre centrul camerei. Îl pipăi cu mîna stîngă. Urca pînă spre tavan. Iar cînd îşi strecură degetele pe după margine, atinse metalul rece. Hîrtia în care era înfăşurat se rupsese parţial. Acolo, mirosul de terebentină era mai intens. O cutie cu vopsea? Da, conchise. Rafturi cu vopsele, de jos şi pînă sus. Rămînînd cu spatele lipit de rafturi ca şi cum ar fi fost peretele, îşi continuă drumul

către stînga.

Nu înaintase mai mult de trei-patru metri şi era acolo de vreo patruzeci de minute, poate chiar mai mult. Era greu de spus. Într-o cameră întunecată, timpul e distorsionat de chinuitoarea încetineală a mişcărilor. Fiecare secundă părea eternă. Cumplit de plină.

Ţinîndu-şi respiraţia, ajunse la capătul rafturilor, pipăi în jurul lor spre perete, dar nu atinse decît un alt zid. Se prelungea la stînga. Cercetă colţul.

Cu înfiorătoare bruscheţe, ceva lovi rafturile, în dreapta lui. Obiectul căzu zdrăngănind, rostogolindu-se pe jos.

Drew tresări. Nu se putuse stăpîni. Cu inima dilatîndu-i-se parcă gata să plesnească, făcu un efort să nu exclame. De fapt, nu scosese absolut nici un sunet. În schimb, aşa cum îl îndemna antrenamentul, se ghemui instinctiv – atît de jos, încît îşi atinse gambele cu fesele. Rezemat cu spinarea în colţ, ridică mîinile, gata să ochească.

Reacţia fusese atît de instantanee, încît, încă înainte ca obiectul să-şi fi terminat rostogolirea pe pardoseală, era gata.

Poate că Mike ataca. Aceasta fusese una dintre tacticile lui Hank Dalton. Sperie-ţi oponentul. Aruncă ceva. În momentul cînd zăngăne, profită. Atacă-l.

Dar în încăpere se lăsă iarăşi tăcerea şi, în nemişcarea ce se închega la loc, Drew nu simţi nici un impact, nici un trup năpustindu-se peste al lui. Aşteptă, cu stomacul contractat şi nervii întinşi la limită.

Nu se întîmplă nimic.

Încercă să calculeze direcţia din care fusese aruncat obiectul. Nu putu. Ştia însă, cel puţin, că Mike era acolo, că dublura sa nu se furişase printr-o ieşire nevăzută înainte ca Drew să fi intrat în cameră.

Cu atît mai sigur acum, urma să se lase cu moarte de om.

Dar îl mai deranja ceva. De ce nu atacase Mike? Drew analiză problema, încordat, şi înţelese.

Fiindcă Mike nu şi-a dat seama unde sînt. În întuneric, dacă se repede la mine, dar îmi judecă greşit poziţia, ştie că-l pot omorî. A aruncat ceva spre locul unde credea că aş putea fi, sperînd să-mi pierd controlul, să scot un sunet. Dar întrucît n-a nimerit, va mai arunca şi altceva. Dacă mă loveşte, de îndată ce va auzi impactul cu trupul meu, o să presupună că mi-a distras atenţia şi và ataca..

Alta din strategiile lui Hank Dalton.

În timp ce Drew stătea ghemuit cu spatele în colţ şi faţa spre bezna din încăpere, un alt obiect lovi rafturile din dreapta lui. Dangătul se auzi mai aproape, trimiţîndu-i o vibraţie prin uşă.

De astă dată însă Drew se aşteptase la zgomot. Profită de căderea obiectului pentru a se muta către stînga, de-a lungul noului perete.

Sigur, Mike a tras concluzia că merg în direcţia asta. Încearcă să mă localizeze. În momentul cînd mă nimereşte, se va repezi.

Un al treilea obiect izbi colţul unde stătuse Drew ghemuit. Profită iarăşi de zgomot pentru a se deplasa şi mai mult în lungul peretelui nou-întîlnit.

Iar acum, avea mai multe informaţii. Unghiul de ricoşare al diverselor obiecte, direcţia sunetului lor la căderea pe pămînt, îi indicau că Mike se afla în partea cealaltă a camerei, probabil în colţul opus celui unde tocmai stătuse el însuşi ghemuit. Sau, cel puţin, acolo fusese Mike în urmă cu un moment. N-avea de unde şti dacă dublul său nu profitase de zdrăngănit pentru a-şi schimba poziţia, cum făcuse el însuşi.

În care direcţie ar fi pornit Mike, însă? Spre peretele pe care-l urma Drew acum – pentru a-l întîmpina din faţă? Sau către cel dintîi – ca să-l atace din spate?

Drew se întrebă dacă ar fi trebuit să schimbe direcţia. O aruncare cu banul. Şansă fifty-fifty. Puteau continua la fel, ghicind dublu sau triplu toată noaptea. Îşi imagină cum ar fi înconjurat amîndoi camera la nesfîrşit.

Un al patrulea obiect zăngăni. De astă dată însă

rîcoşă din peretele pe unde se furişase Drew prima oară, căzînd pe jos.

Oare Mike crede c-am luat-o înapoi? Sau încearcă să mă facă să mă gîndesc la ce se gîndeşte *el?*

După cum subliniase în repetate rînduri Hank Dalton, acesta era rostul exerciţiului. Să-ţi zăpăceşti oponentul pînă-i obosea mintea, pierzîndu-şi echilibrul.

Iar apoi să-l ucizi.

– Regulile. Aveţi încredere în ele. Bazaţi-vă pe ele, le cerea Hank. Mi-a luat aproape douăzeci şi cinci de ani ca să le descopăr. Şi ele sînt singurul motiv pentru care mă mai aflu acum în viaţă.

Dar, aşa cum le atrăsese atenţia Hank, puţini alţi luptători cunoşteau aceste reguli. În lupta propriu-zisă, un elev de-al lui Hank nu trebuia să aibă nevoie să se extenueze, pîndindu-şi adversarul. Căci sistemul de luptă în întuneric al lui Hank nu se mai folosea în instrucţia standard de nicăieri.

– Ţineţi minte, spunea el, avantajul este de partea voastră. Nu exageraţi cu încrederea în voi înşivă. Dar nici copleşiţi să nu vă simţiţi. Fiindcă, dacă respectaţi regulile, aveţi o şansă mai bună ca oricînd de a învinge.

Sigur, cugetă Drew. Ajunge să urmezi regulile. Dar ascultă, Hank, ia spune-mi un lucru. Ce faci cînd şi oponentul ştie regulile? Atunci, în Colorado, am avut o groază de remize cu el. Nu numai că seamănă cu mine. A fost şi *instruit* la fel ca mine. Cum putem preveni un nou meci nul? Mai ales că în cazul de faţă remiza trebuie spartă. Şi probabil că o va face oboseala. De cînd am plecat din mănăstire, am fugit prea mult. Dacă factorul decisiv e energia, probabil că voi pierde.

Nu intră în panică. În schimb, cu furnicături pe şira spinării, avu o bruscă inspiraţie. Ce faci cînd lupţi cu cineva care cunoaşte şi el regulile?

Fă ceea ce e complet neaşteptat. *Încalcă* regulile. Revino la modul cum ai fi acţionat prima oară cînd ai intrat în camera neagră din Colorado. Înconjuri camera,

de-a lungul pereților, cum insista Hank? Nu. Ia-o drept prin mijloc. Ghemuieşte-te în centrul ei şi aşteaptă ca Mike să arunce din nou.

Şi atunci, cînd simți exact unde e, atacă-l.

Pantofii săi nu păreau să atingă pămîntul bătătorit în timp ce se furişa tăcut spre mijlocul încăperii. Îşi menținu pasul lent şi precaut, legănînd mîna stîngă în față, cu *Mauser*-ul pregătit în dreapta, tatonînd prin întuneric.

Iar cînd aprecie că ajunsese în centru, se lăsă jos, rezemîndu-se cît putea de comod pe coapse, în aşteptarea următoarei mişcări a lui Mike.

Simți curentul de aer cînd obiectul zbură pe lîngă el, la doar cîțiva centimetri deasupra capului, pentru a se ciocni de peretele de unde venise. Acolo. În colțul opus. Drew se trase şi mai aproape.

Un alt obiect despică aerul pe lîngă capul lui, lovind peretele din spate.

Drew se furişă şi mai mult.

Se întîmplă cu şocantă bruschețe. Dintr-o dată, simți un obstacol în fața lui. Nu-l atinse. Nu, aşa cum insista Hank Dalton, n-avea nevoie să-l atingă. Dacă era destul de atent, putea simți efectiv vibrațiile pe care le emana. Obstacolul era un om.

Mike, care semăna cu Drew, care fusese antrenat la fel ca Drew, *gîndea* tot ca Drew. Şi Mike se întrebase cum să pîndeşti un adversar care deține acelaşi avantaj al instrucției cu Hank Dalton, care ştie să anticipeze.

Datorită regulilor. Deci, să încalci regulile.

Şi, cu neaşteptată brutalitate, Drew se pomeni încleştat piept în piept, față-n față, cu dublul său.

Şocul fu amețitor. În timp ce se împingeau într-o parte, apoi în cealaltă, Drew nu se mai temu că făcea zgomot. În schimb, respiră strident, cu o disperată nevoie de oxigen, încordîndu-se spre omul pe care-l prinsese şi de care era prins.

Gemu, lovit în coapsă de un genunchi care abia îi rată testiculele.

Cu o strîmbătură de durere, zbură înapoi peste

muchea tăioasă a bancului de lucru, lovindu-se în şale.

– Mike...

Îşi repezi podul palmei în plexul solar al atacantului. Mike gemu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă...

Urmă o lovitură zdrobitoare într-o latură a gîtului.

– Trebuie să vorbim!

Dar cînd capătul tocit al unei şurubelniţe i se înfipse – şocant, o, binecuvîntate Iisuse – în umărul stîng, haina atenuînd efectul, înţelese că Mike era hotărît să învingă.

Mai avea încotro?

Îl împinse înapoi şi apăsă pe trăgaciul *Mauser*-ului.

Trase.

Şi trase.

Goli tot încărcătorul, cu urechile asurzite de împuşcăturile repetate, cu ochii răniţi de flăcările de la gura ţevii. Totuşi, în pofida diverselor vătămări suferite, plasă cu dibăcie focurile. Iar cînd auzi un glonţ lovindu-şi ţinta, îngustă unghiul de ochire, cu nările inflamate de mirosul acru al corditei şi al pielii pîrlite, al ţesăturii şi cărnii arse.

Îşi trimise sosia drept în iad.

În timp ce sîngele picura pe pardoseala de pămînt, în timp ce-l stropea cald şi sărat peste buze, îl mai simţi o dată pe Mike aruncîndu-se peste el, încă hotărît să continue lupta. Dar Mike se cutremura în ghearele morţii. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, aproape ca doi îndrăgostiţi. Mike căzu spre pămînt, mandibula sa flască frecîndu-se de pieptul, stomacul, sexul şi genunchii lui Drew.

– De ce n-ai vrut s-asculţi? şopti Drew, deşi îi venea să urle; blestemata de disciplină îl obliga să se controleze. *Trebuia să asculţi.* N-aveai decît să-mi spui pentru cine lucrai. Prostule... Încă ai mai fi fost în viaţă. Poate că, pînă la urmă, am fi putut să fim prieteni în loc de...

Rivali? Dubluri?

Janus. Îl ucisese pe Janus, dar omul din spatele lui

Janus încă mai era viu!

Înfuriat de zădărnicia morții, lui Drew îi venea să dea cu picioarele în cadavrul lui Mike, să-i zdrobească dinții, să-i sfărîme nasul.

Prostule...

În schimb, îngenunche în întuneric.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se rugă pentru sufletul lui Mike.

Şi pentru al său.

15

Timpul se deformase atît de mult în camera obscură, încît, cînd părăsi clădirea, Drew clipi din ochi surprins. Noaptea trecuse. Răsărea un soare rece de octombrie. Acum, toate lămpile cu gaz erau stinse, locuințele cufundate în tăcere, doar cîteva găini cotcodăceau nefiresc de undeva. Se vedea bine că locatarii nu auziseră împuşcăturile sau le ignoraseră intenționat, nevrînd să se amestece. Drew urmă coridoarele în zigzag, pasajele şi tunelurile, pînă la aleea îngustă cu un zid de zgură în dreapta, unde, cu o eternitate în urmă, ieşise de la adăpostul stivei de scînduri pentru a se confrunta cu dublura sa.

Se şterse pe față şi mîini, cu batista, de sîngele lui Mike. Cu aceeaşi batistă, îşi opri hemoragia din umărul unde-l lovise Mike cu şurubelnița. Apoi îşi scosese haina şi şi-o pusese împăturită peste umăr, pentru a ascunde atît rana, cît şi pata de sînge de pe haină. O măsură de prevedere inutilă. La ora aceea, nu se putea întîlni cu nimeni.

Înfrigurat, cu umărul pulsînd de durere şi inima frîntă, descuie uşa camerei lui Mike, cu cheia pe care i-o luase percheziționîndu-i cadavrul. Nu se temea de capcane sau alarme contra hoților. Seara, Mike nu-şi luase nici o măsură înainte de a scoate aceeaşi cheie, îndreptînd-o

spre broască. Prin urmare, Drew presupunea că garsoniera era neprotejată. Şi dacă nu era?

Secătuit, nu-i mai păsa. Ucisese din nou, iar altceva nu conta.

Nimic. Decît continuarea căutării. Nevoia de a-i răzbuna pe călugării din mănăstire. De a descoperi pentru cine lucrase Mike.

Apăsă pe clanţă şi deschise uşa, încruntîndu-se cînd nu găsi nici o lampă aprinsă în cameră. Instinctele i se accelerară, alarmate. Aseară, dincolo de geamul mat şi draperiile trase se zărise o lumină. Cine venise s-o stingă? Cu pieptul contractat, scrută încăperea. Chiar cu lampa stinsă, nu era complet întunecată. Soarele la răsărit lumina prin uşa deschisă, risipind umbrele.

În pofida neliniştii, făcu două presupuneri. Prima, că odaia era părăsită. În fond, oricine s-ar fi ascuns acolo avusese deja destul timp să-l atace.

A doua era consecinţa celei dintîi. Luminile erau stinse fiindcă, aşa cum bănuise Arlene seara, funcţionau cu întrerupător automat.

Făcînd încă un pas, văzu rafturi din cărămizi şi scînduri, un birou cu o maşină de scris, un pat-canapea, o masă, un televizor şi un stereo.

Nimic fantezist. Mobilierul pe care l-ar fi avut orice student de facultate. Acelaşi gen de obiecte pe care le avusese cîndva şi Drew, deşi – asemeni lui Mike – şi-ar fi putut permite ceva mult mai de calitate.

Garsoniera consta dintr-o singură încăpere; lîngă o tejghea stăteau un aragaz şi un frigider.

Lîngă sofa, ceva se mişcă. Drew îndoi genunchii, gata să se apere. Apoi, grimasa i se transformă într-un rînjet, care se lăţi amintindu-şi de Stuart Little. Căci acum stătea în poziţie defensivă în faţa unei pisici.

Animalul mieună, apropiindu-se. Nici pisoi, dar nici complet adult. Portocaliu cu pete albe. Altă pisică apăru de sub birou, în întregime neagră, iar o a treia de după tejghea, o siameză cu ochi albaştri, uşor de recunoscut chiar şi în penumbră.

Aproape rîse, dar se stăpîni, cu umărul rănit palpitîndu-i, amintindu-şi iarăşi de paralela dintre Mike şi el însuşi. Pe vremuri, înainte de mănăstire, lui Drew îi plăcuse să ţină pisici. Fuseseră răsfăţul său; viaţa lui socială. Iar mai tîrziu, cînd în chilia sa de la mănăstire intrase nu o pisică, ci un şoarece, se simţise din nou viu. Fiindcă, în ciuda insistenţei carthusienilor de a se autoşterge de pe faţa lumii, singurul lucru căruia îi dusese lipsa fusese posibilitatea de a trăi în comun cu o altă vietate.

– Pisicilor, pariez că vă-ntrebaţi de ce n-a venit nimeni acasă azi-noapte, spuse, cu o neaşteptată viziune a lui Mike mort în camera aceea obscură; cutremurîndu-se, încercă să-şi înăbuşe cumplita emoţie; glasul îi suna răguşit. Pariez că vă e îngrozitor de foame.

Închise uşa după el, o încuie, observă pe perete un comutator şi îl apăsă.

Se aprinseră două lămpi, una lîngă canapea, cealaltă pe birou. Tresări, împleticindu-se înapoi. În stînga se deschise o uşă. Şi, în faţa lui, cineva începu să se ridice de după tejghea. Drew se încordă.

Din uşă apăru părintele Stanislaw. În spatele lui, Drew văzu o debara. Se răsuci spre tejghea, unde Arlene se ridică în întregime.

Veni spre el. Drew simţea o nevoie disperată s-o îmbrăţişeze.

– Slavă Domnului, trăieşti, îl strînse ea în braţe, cu dor. Cînd nu te-ai mai întors la maşină...

Îi simţea braţele în jurul lui, sînii apăsîndu-i pieptul. Instinctiv, se aplecă s-o sărute.

Părintele Stanislaw îşi drese glasul:

– Dacă-mi daţi voie să vă întrerup.

Drew îl privi zăpăcit.

– Te-am aşteptat pînă înaintea zorilor, spuse preotul.

Arlene făcu un mic pas înapoi, continuînd să-l ţină înlănţuit cu braţele. Pieptul lui Drew, însă, păstra senzaţia sînilor ei. Îşi aminti modul cum o îmbrăţişase cu drag, atît de des, pe vremuri. Cum se duceau pe munţi

cu cortul. Şi cum stăteau îmbrăţişaţi în sacul de dormit.
– Dar pe urmă, n-am ştiut ce să mai facem, adăugă ea. *Trebuia* să venim, să te căutăm.
– De-afară, am văzut că în garsonieră era linişte, se apropie părintele Stanislaw. Totul părea în ordine. Dar am raţionat că, dacă avuseseră loc necazuri, omologul tău ar fi fugit, nu rămînea aici. Riscul părea acceptabil. Însă chiar am bătut la uşă înainte...
– Aţi forţat broasca?
Arlene, continuînd să-l ţină în braţe, aruncă o privire spre preot. Văzîndu-l că încuviinţa, Drew clătină din cap.
– Mă surprinzi încontinuu.
– Ei, ridică din umeri părintele Stanislaw. Domnul este cu mine.
– Şi cu şperaclurile tale.
Preotul rînji.
– Cînd ai intrat pe uşă, spuse Arlene, aproape am crezut că erai...
– Dublul meu?
– Aveai haina pe umăr, nu pe tine. Un moment, am crezut că ţi-o luase.
– Nu, înghiţi Drew un nod. E mort.
Lăsă să-i lunece haina de pe umăr, dezvăluindu-şi cămaşa însîngerată şi umflătura din locul unde-şi îndesase batista.
– Drew!
– M-a înjunghiat cu o şurubelniţă. Haina a amortizat lovitura.
Înainte de-a o putea opri, Arlene îi descheie cămaşa. Intimitatea atitudinii ei îi slăbea puterile. Uşurel, femeia scoase batista plină de sînge, privind sub pînza ruptă.
– Putea să fie mai rău, spuse Drew. Cel puţin, s-a oprit hemoragia. Nu cred că are nevoie de cusături.
– Dar are cu siguranţă nevoie de dezinfecţie. Scoate-ţi cămaşa. Aduc un prosop, apă şi săpun.
– Poate aştepta.
– Ba nu poate.
Nici de astă dată nu apucă s-o contrazică.

– *Nu te mişca.*

Se simţea ciudat de bine primindu-i ordinele. În timp ce Arlene îi curăţa rana, folosind o trusă de prim ajutor din baie, ca s-o oblojească, le povesti ce se întîmplase.

Părintele Stanislaw ridică mîna dreaptă, acordîndu-i absolvirea.

– Sînt sigur că eşti iertat. Erai în legitimă apărare.

– Dar moartea lui n-a avut nici un rost.

Drew avea gîtul comprimat, numai parţial datorită umflăturii din locul unde-l lovise pumnul lui Mike.

– Ce-a rezolvat?

– Viaţa ta, insistă Arlene.

– Nesemnificativă. Răspunsurile. *Ele* contau.

– Le-am căutat noi, spuse ea.

Drew o ascultă atent.

– I-am răsfoit hîrtiile. Chitanţe. Cecuri anulate. Facturi de plată.

– Şi ce-aţi aflat?

– Exact lucrul la care te-ai fi aşteptat, răspunse părintele Stanislaw. Omul era profesionist. Nimic.

– Nimic?

Drew stătu un moment pe gînduri.

– Poate. Cel puţin, aşa s-ar părea.

– Nu înţeleg.

– Din ce-ai spus adineaori, reiese că aţi văzut totul, nici pomeneală. Dar n-aţi ştiut ce vedeaţi. Ce să căutaţi.

– Tot nu ştiu la ce te referi.

– Chitanţe, ai spus? Cecuri anulate, facturi?

– Exact.

Drew o privi tandru pe Arlene.

– N-ai fi putut înţelege. Fiindcă tu – se întoarse spre părintele Stanislaw – şi cu *tine,* n-aţi avut acoperirea mea. Aşa cum funcţiona sistemul, foloseam pentru corespondenţă o căsuţă poştală. Anonimă. Cîtă vreme mă asiguram că nu eram urmărit în timp ce-mi luam revistele, cursurile prin corespondenţă, orice. Dar mai aveam o căsuţă poştală, în cel mai apropiat oraş. Şi de-*acolo*

îmi luam lucrurile importante... Ca de pildă, plata.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

– Desigur, înțelese Arlene prima. Scalpelul făcea parte din guvern.

– O parte îngropată a lui. Guvernul în sine nu ştia niciodată ce se întîmpla.

– Dar trebuia să se țină registre, continuă ea. Şi să se justifice statele de plată. Fiindcă rețeaua avea un buget, oricît de îngropată era. Trebuia ținută balanța plăților.

Acum înțelese şi părintele Stanislaw.

– La fel cum şi C.I.A. sau oricare altă rețea de informații trebuie să-şi țină contabilitatea. Dar nu în mod direct. Bugetul îi poate fi canalizat prin Departamentul agriculturii sau cel de interne.

– Oricum ar fi canalizat, banii trebuie să provină de undeva, spuse Drew. Dacă fondurile aparțin sistemului, atunci există o urmă de hîrtie. Trebuie să existe.

– Dar dacă Scalpelul e defunct...

Nedumerită, Arlene privi de la Drew la preot.

– ...dacă rețeaua a fost anihilată, dar cineva a reactivat-o, cineva care nu face parte din guvern, atunci banii provin din sectorul privat.

– Cu atît e mai necesar să se țină registre contabile, explicații pentru destinația banilor. Fiscul e necruțător. Cere acte justificative.

– Şi?

– Ne vom ține pe urma de hîrtie, răspunse Drew. Cecuri anulate. Mi-ați spus unde le-ați găsit. Cum se numeşte banca locală? Şi – se întoarse Drew spre părintele Stanislaw – cine e cel mai puternic contact al *Opus Dei* aici? Cel din afaceri şi operațiuni bancare?

– Aha, făcu preotul, înțelegînd.

– Da, confirmă Drew.

Părintele Stanislaw se uită la ceas.

– E şapte dimineața. Va trebui să aşteptăm pînă...

– Perfect, îl întrerupse Drew. Am ceva aproape la fel

16

Găsi un deschizător în sertarul de sub chiuvetă şi scoase capacele tuturor cutiilor cu mîncare pentru pisici din garsonieră. Zece, în total. Unele erau cu pui, altele cu ficat şi peşte, iar una, *Gourmet Delight*, părea să le combine pe toate.

Găsi două pungi cu mîncare uscată sub chiuvetă şi le deschise şi pe ele, după care duse totul în gangul de-afară şi, în aerul rece al dimineţii, împrăştie bunătăţile de-a lungul zidului de zgură.

Pisicile începură să mănînce cu lăcomie.

– Poftă bună, le ură el. Asta-i tot ce se găseşte. N-o să mai vină.

Simţi o durere în piept.

„Fiindcă stăpînul vostru e mort. Eu l-am ucis."

17

La ora nouă şi cinci, sub privirile Arlenei şi ale lui Drew, părintele Stanislaw îi telefonă din garsonieră omului său de legătură. Explică ce dorea, închise şi, peste zece minute, primi un telefon de la altcineva.

Ascultă iarăşi. Dădu din cap şi-i mulţumi interlocutorului. Numaidecît, telefonă altcuiva, mai primi nişte informaţii şi formă încă un număr.

Totul dură cincisprezece minute. Iar cînd închise telefonul pentru ultima oară, se rezemă de spătarul canapelei, epuizat.

– Ei? întrebă Drew.

– Cînd încasezi un cec, banca păstrează pe microfilm copia tranzacţiei. Moştenirea lui Mike – uneori se numeşte bursă; nu contează, hai să zicem cecurile lui –

provenea de la institutul *Fairgate.* Dar ce este institutul *Fairgate?* Am telefonat interurban, la numărul ăsta. Nu cred că gazda noastră o să se supere. Conform contactelor mele din New York şi Washington, *Fairgate Institute* face parte din *Golden Ring Foundation.* O organizaţie non-profit de ajutorare a celor nevoiaşi etcetera, etcetera. Iar fundaţia *Golden Ring...* reţineţi că fiscul insistă asupra acestor documente... Dumnezeu să binecuvînteze birocraţia... Fundaţia *Golden Ring* face parte din... ei bine, după ce se jupoaie toate straturile, ajungem la nucleu: *Risk Analysis Corporation.* Din Boston.

Drew scutură din cap.

– Şi ar trebui să fac o legătură?

– Nu. Cel puţin, nu pe faţă. N-o să-ţi placă, îl preveni părintele Stanislaw. Colaboratorul meu din Boston a aflat numele omului care conduce această corporaţie de analiză a riscului.

– Şi îl cunosc?

– A, cum să nu, răspunse părintele Stanislaw. Coincidenţa e prea şocantă ca s-o trecem cu vederea. Cred că dovedeşte faptul că analiza riscului e Scalpelul şi că acelaşi om l-a condus şi pe acela.

– *Cine?*

Cînd părintele Stanislaw îi spuse, Drew nu mai ţinu seamă de nimic – de mîna Arlenei pe umărul lui, de miorlăitul pisicilor afară, de amintirea sîngelui lui Mike prelingîndu-i-se sărat pe buze.

Numele.

O, da, numele.

El conta şi altceva nimic.

Lumea lui se aduna la un loc.

Numele era secretul vieţii sale.

PARTEA A OPTA
JUDECATA

FRĂŢIA PIETREI

1

Vocea femeii era afectată, profesională, precisă.

– Bună dimineaţa. *Risk Analysis Corporation.*

În cabina telefonică de pe Boylston Street, imediat după biblioteca publică din Boston, Drew reuşi să-şi înfrîneze mînia, străduindu-se să vorbească pe un ton la fel de oficial.

– Cu domnul Rutherford, vă rog.

– Regret. În acest moment, se află într-o şedinţă. Dar poate doriţi să vorbiţi cu adjunctul executiv al dumnealui.

– Nu. Cu domnul Rutherford trebuie să vorbesc. Nu pot discuta afaceri cu altcineva.

O lăsă să se gîndească. Cabina telefonică înăbuşea vuietul traficului de la ora zece dimineaţa.

– Desigur, răspunse secretara. Înţeleg. În acest caz, ce-ar fi să-mi lăsaţi numele dumneavoastră şi numărul de telefon? Domnul Rutherford va...

– Mă tem că nu e posibil. În momentul de faţă am un program destul de imprevizibil şi nu sînt sigur unde voi putea fi găsit. Este mai bine să revin eu.

Aşa cum se aşteptase, secretara corporaţiei de analiză a riscului nu-i găsi neobişnuită eschivarea. Glasul femeii deveni mai alert.

– Neapărat. Dacă aveţi posibilitatea, telefonaţi la ora unsprezece şi un sfert. Atunci ar trebui să vă poată asculta.

– Sper.

– Şi numele dumneavoastră?

O lăudă în sinea lui pentru că nu se lăsa.

– Spuneţi-i doar că e o problemă urgentă.

Închise. Ieşind din cabină, privi cerul senin şi rece de octombrie, apoi coborî ochii spre maşinile de pe Boylston Street.

Strînse pleoapele. Nu mai era mult, îşi spuse. Îndesîndu-şi mîinile în buzunarele hainei noi, porni pe trotuar. Da, toate se aşezau la locurile lor. O simţea. În adîncul sufletului. Pînă şi revenirea în acest oraş părea adecvată. Boston, mormintele părinţilor lui, unde începuse totul. Iar acum, sfîrşitul. Curînd. Foarte curînd.

În ajun, el, Arlene şi părintele Stanislaw sosiseră cu maşina din Pennsylvania, fiecare conducînd cu rîndul în timp ce ceilalţi doi profitau de timp ca să doarmă. Sau, în cazul lui Drew, *încercînd* să doarmă. Umărul rănit, gîndurile tulburătoare îl ţinuseră treaz.

Cînd ceilalţi erau treji şi ei, le explicase ce voia să facă. Planul îi neliniştise.

Cu un minut în urmă, îi spusese secretarei: *Am un program destul de imprevizibil şi nu sînt sigur unde voi putea fi găsit*. Minţise. Avea programul foarte precis. Şi la fel erau şi al Arlenei şi al părintelui Stanislaw. Aşa cum îi instruise, în acel moment Arlene se apropia de o clădire administrativă din Cambridge, dincolo de Charles River.

Părintele Stanislaw părăsea marginea de nord a oraşului, pregătindu-se să efectueze recunoaşterea unui conac din Golf. Da, curînd. Cu furia acumulîndu-i-se, Drew se plimba pe Boylston Street. Toate aveau să se adune la un loc, curînd.

2

Ofiţerii superiori de informaţii îşi părăsesc rareori de bunăvoie meseria. Adevărat, cîţiva se deziluzionează şi pleacă, dar majoritatea sînt siliţi să se pensioneze sau li se cere să-şi dea demisia. În afara reţelei, se simt pierduţi. Deveniţi dependenţi de secretomanie şi intrigile cu miză de mare risc, caută căi de a-şi satisface pasiunea. Opţiunile lor, de regulă, se reduc la trei.

Prima, a accepta oferta unei corporaţii internaţionale dornice să aibă un expert de informaţii în comitetul director. Un asemenea expert, consideră corporaţia, poate avea o valoare critică pentru rezolvarea crizelor de afaceri care intervin în ţări incomode, dar lucrative. Această tactică a fost deosebit de utilă, spre exemplu, cînd la începutul anilor '70, Salvator Allende, preşedintele marxist al statului Chile, a încercat să naţionalizeze holdingurile firmelor americane din ţară. Disidenţii, despre care se zvonea că ar fi fost finanţaţi de corporaţiile americane sfătuite de foste oficialităţi C.I.A., au iniţiat o lovitură de stat. În cele din urmă, Allende „s-a sinucis".

A doua variantă este aceea de a accepta oferta unui depozit-de-creiere dedicat jocurilor de-a războiul. Cunoştinţele unui ofiţer informativ despre intrigile globale adaugă date în calculele computerizate ale căror tactici, în anumite împrejurări, vor fi folosite de o mare putere pentru a le spulbera pe celelalte.

A treia opţiune constă în a refuza asemenea oferte, intrînd în pîine de unul singur. Concret, a organiza o companie în cadrul căreia fostul ofiţer de informaţii îşi creează o reţea proprie. De astă dată însă reţeaua nu este afiliată guvernului. Aparţine sectorului privat, iar scopul ei – la fel ca al fostului ofiţer de informaţii din comitetul director al unei corporaţii internaţionale – este

de a consilia companiile importante, de a le încuraja sau a le preveni cu privire la situaţia globală în continuă schimbare. Ar trebui o companie să instaleze o sondă de petrol în X? Sau să construiască o topitorie de cupru în Y? O fabrică de potasă în Z? Vor sabota facţiunile antiamericane aceste operaţiuni? Dar cu culegătorii de banane, cu docherii de acolo, cum e? Plănuiesc cumva să intre în grevă? Au vreo bază zvonurile despre o lovitură de stat? Dar starea proastă de sănătate a dictatorului cumpărat? Cît va dura? Cine are şanse să-i ia locul?

Reţeaua de informaţii privată, extrem de lucrativă, finanţată de companii globale, chiar şi de ţări străine, îşi găsea un exemplu tipic în *Risk Analysis Corporation*.

Aici, în Boston. Proprietate a domnului Rutherford, deşi Drew îl numea altfel. Se gîndi din nou la Janus.

3

– Cu domnul Rutherford, vă rog.

La orele 11:15, conform înţelegerii, Drew strîngea în mînă receptorul altei cabine telefonice, pe Falmouth Street, în apropiere de Prudential Center. Îşi imagina ce făceau Arlene şi părintele Stanislaw – în clădirea administrativă din Cambridge şi pe moşia din golful Massachusetts. Da, foarte curînd de-acum, îşi zise, aşteptînd.

Secretara întrebă:

– Domnule, sînteţi aceeaşi persoană care a telefonat la zece?

– Exact. Ca să discut o problemă urgentă.

– Un moment, vă rog. Domnul Rutherford a aşteptat să reveniţi. Vi-l dau la telefon.

Drew auzi un declic.

– Da? Alo?

Glasul era atît de familiar, atît de prietenos, atît de încurajator odinioară, încît Drew simţi un gol în stomac, făcîndu-i-se rău.

– Domnul Rutherford la telefon.

Drew trebui să-şi adune toată autodisciplina, să se silească a vorbi la fel de prietenos.

– De mult nu ne-am mai văzut. Ce mai faci?

– Cum? Mă scuzaţi? Nu sînt sigur cine sînteţi.

– Ei, haide. Doar nu vrei să-mi spui că nu-mi recunoşti glasul?

– Nu. Adică, nu tocmai.

– Zău că sînt dezamăgit. O rudă de mult pierdută şi...

– De mult pierdută...?

– Ce faci, unchiule? Mă bucur să te-aud din nou.

– Unchi?

Glasul suna tot mai nedumerit.

– Nu am nici un nepot.

– Ei, e adevărat, nu sînt tocmai nepotul tău. Vreau să zic, nu sîntem rude de sînge. Dar eu te consider ca pe o rudă. Şi aşa obişnuiam şi să te numesc. Unchiul Ray.

Omul de la celălalt capăt al firului inspiră zgomotos.

– Dumnezeule, eşti... Nu, nu e cu putinţă. Drew? Eşti cumva *Drew?*

– Mda, eu. Nu altul. În carne şi oase.

Ray izbucni în rîs.

– Nu-mi vine să cred! Drew! De ce nu mi-ai spus de la-nceput?

– O glumă practică, chicoti Drew. Mi-a venit cheful să te tachinez. Mai ţii minte cum m-ai salvat de *adevăratul* meu unchi şi familia lui? Cum m-ai dus în Hong Kong?

– Dacă mai ţin minte? Doamne, băiete, cum aş putea să uit vreodată? rîse din nou Ray. Dar sînt *ani de zile* de cînd n-am mai vorbit. Ce ţi s-a întîmplat? Unde te-ai ascuns?

– Ei, aici e-aici.

– Ce?

– Motivul pentru care-ţi telefonez.

Drew înghiţi un nod.

– Continuă. Spune, Drew. Ce e? S-a întîmplat ceva?

– Zău că sînt dezolat că te amestec în asta, dar nu ştiu la cine să mai apelez. Unchiule Ray, am necazuri.

Am nevoie de ajutorul tău.

– Necazuri?

– Cele mai rele. Unii încearcă să mă omoare.

– Stai o clipă. E mai bine să nu continui. Vorbesc de la unul din telefoanele noastre deschise. De multe ori sîntem interceptați și, dacă e atît de grav pe cît crezi, ar fi bine să nu riscăm. Trec la un telefon sigur.

– Bună idee. Te sun imediat. O clipă, să-mi iau creionul. Care-i numărul?

– Scrie...

Ray dădu să dicteze numărul, dar se opri.

– Nu, nu merge așa. Mai bine să te sun eu. Îmi vine un client la unșpe jumate. Nu-l pot amîna. Dar voi termina cu el repede. O jumătate de oră, și vorbim din nou.

– La amiază?

– Chiar mai repede, dacă pot. Stai pe lîngă telefon. Ce număr e?

Drew i-l spuse.

– Perfect. Acum, liniștește-te. Te sun imediat ce pot. Dar, amice, nu trebuie să-ți faci probleme că mă amesteci. Crede-mă, te ajut bucuros.

Drew înghiți din nou în sec.

– Știam eu că pot conta pe tine.

– Păi, sînt unchiul tău, nu?

– Ei, pe bune!

– Nu-ți face griji.

– Unchiule Ray, vorbesc serios. Mulțumesc.

– Haide, ne știm de mult. Nu e nevoie să-mi mulțumești.

4

Din punctul său de observație ascuns lîngă Prudential Center, Drew studia o pizzerie de peste drum și cabina telefonică din fața ei, cea cu telefonul al cărui număr i-l dăduse el unchiului Ray.

La douăsprezece fără zece, în haosul traficului și forfota pietonilor, depistă echipele de supraveghere. Așa

cum prevăzuse, nu întîmpină nici o dificultate. Chiar înainte de amiază, cu toată lumea agitată, cei ce nu se grăbeau atrăgeau inevitabil atenția. Nu era vina lor. Pentru a urmări cabina, nu puteau decît să stea nemişcați. În fond, fuseseră anunțați în ultima clipă. Nu avuseseră timp pentru nimic complicat. O femeie de la colțul străzii privea prea des spre cabina telefonică. La colțul opus, un bărbat se uita mereu la ceas ca şi cum un prieten ar fi întîrziat la întîlnire, dar cabina de telefon părea a fi mai importantă pentru el decît prietenul sau ceasul. Un taxi, parcat în paralel cu celelalte maşini, aştepta un client care nu mai sosea. O dubă cu mai multe antene dădea ocol cvartalului. Un băiat de la pizzerie, părînd să nu-i pese că i se răcea marfa din cutii.

Fără-ndoială că mai erau şi alții. Drew trebui să le acorde tot creditul pentru a se fi mobilizat atît de bine, într-o asemenea grabă. Dar nu destul de bine.

Mesajul era evident. Echipa de supraveghere îl aştepta să apară din ascunziş, la amiază, pentru a răspunde la apelul „unchiului" său. „După care," îşi spuse Drew, „echipa va converge, în timp ce eu sînt distras de unchiul Ray la telefon. Aş fi asasinat în stradă.

Sau, mai bine, din punctul de vedere al meseriaşului, aş fi tîrît în dubă şi omorît pe ascuns de către băiatul cu pizzele. La noapte, o barcă de pescuit m-ar duce departe în largul golfului." Drew strînse pumnii, părăsindu-şi postul de lîngă Prudential Center, pentru a porni pe Belvidere Street, spre apus, în direcția opusă pizzeriei.

5

– Cu domnul Rutherford, vă rog.

În ciuda tonului calm, disciplinat, pieptul lui Drew tremura de furie.

– Îmi pare nespus de rău, răspunse secretara. Domnul Rutherford nu este...

– Nu, ascultați cu atenție. Am telefonat la zece. Şi

din nou, la unsprezece şi un sfert. Credeţi-mă, domnul Rutherford doreşte să vorbească din nou cu mine. Spuneţi-i doar că am întrebat de unchiul Ray.

Secretara tăcu un moment.

– Probabil că am făcut o confuzie. Domnul Rutherford *este* disponibil.

Aproape imediat, glasul familiar şi liniştitor se auzi în aparat.

– Drew, unde naiba *eşti?* Am sunat la numărul pe care mi l-ai dat, dar n-a răspuns nimeni. M-am îngrijorat! S-a întîmplat ceva?

– Mai întrebi? Imaginează-ţi ce surprins am fost cînd a apărut o echipă de şoc.

– O echipă de *şoc?* Cum...?

– Fiindcă ai localizat numărul pe care ţi-l dădusem. Ascultă, Ray, să nu mai pierdem timpul. Cînd toate au început să indice în direcţia ta, mi-am spus: „Nu poate fi Ray. El e prietenul meu. Am locuit cu el de la zece pînă la şaptişpe ani. M-a luat sub aripa lui cînd nu mă dorea nimeni altcineva." Şi m-ai luat, în colimator, nici vorbă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Întotdeauna ţi-am fost apropiat.

– Scuteşte-mă. Nu mă impresionezi. Aşa că mi-am zis că mai bine să nu mă reped la concluzii. Dar nici prost nu voiam să fiu. M-am hotărît să te pun la încercare. Un telefon; o cerere de ajutor adresată cuiva de care am depins cîndva. O şansă ca tu să-ţi dovedeşti loialitatea. Şi, unchiule Ray, ia ghici: ai dat greş.

– Ei, stai o clipă.

– Nu. Stai *tu* o clipă. Ai pierdut ocazia. Vreau o explicaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* Ştiu că te-ai folosit de ceea ce li se întîmplase părinţilor mei ca să mă recrutezi în Scalpel.

– Drew, opreşte-te. Nu mai spune nimic!

Drew însă continuă, furios:

– Pe-atunci, asta voiam şi eu. O şansă de a mă răzbuna pentru ceea ce pătiseră părinţii mei. Aş putea aproape să te iert. Dar de ce ai atacat mănăstirea?

– Ţi-am spus să taci! Sîntem tot pe un telefon ne-

asigurat! Nu pot discuta prin...

– O.K., te sun din nou şi atunci, pe toţi sfinţii, fă bine să ai un telefon sigur. Dă-mi numărul.

Ray i-l spuse. Drew îi ceru să-l repete şi îl notă.

– Mai e un singur lucru, continuă el. După ce închizi, vreau să ieşi din birou, să treci pe lîngă secretară şi să te uiţi în hol.

– Şi asta *ce-o* să dovedească?

– Vei înţelege. După ce ai privit în hol, cred c-ar trebui să telefonezi acasă. Conacul din nordul oraşului? Moşia de lîngă Golf?

– Cum ai aflat?

– Am şi eu relaţii. Fă doar ce ţi-am spus. Ştiu că încerci să reperezi convorbirea, aşa că acum închid. Revin în cinşpe minute. De la alt post.

– Nu, stai!

Drew întrerupse legătura. Dădu un nou telefon, de astă dată Arlenei, care aştepta într-o cabină din Cambridge, pe celălalt mal al rîului Charles. Cabina se afla lîngă clădirea administrativă al cărei etaj patru era închiriat parţial de *Risk Analysis Corporation*.

În zorii zilei, părintele Stanislaw îi dusese pe Drew şi Arlene cu maşina prin faţa clădirii. Aleseseră cabina telefonică şi notaseră numărul. De la ora zece începînd, Arlene aştepta acolo semnalele lui Drew. O sunase periodic şi acum, de asemenea, răspunse imediat.

– E totul gata?

– Nici o problemă, replică ea.

– Atunci, apasă pe buton.

Drew ieşi din cabină. Pornind spre Commonwealth Avenue, zîmbi cu satisfacţie crudă, închipuindu-şi ce se întîmpla în acele momente. Butonul pe care-i spusese Arlenei să-l apese era al unui emiţător radio ce transmitea semnalul la un detonator plasat într-o sacoşă de cumpărături pe care o lăsase în holul de la etajul patru al clădirii, în faţa apartamentului închiriat de *Risk Analysis Corporation*. Unchiul Ray – prea curios de ce-i spusese Drew să privească în hol – trebuia să fi văzut pînă acum sacoşa. Cu puţin noroc, avea s-o vadă chiar sărind în

aer. Dar puterea exploziei era mică. Drew nu dorea victime, deşi oamenii aveau să fie cu siguranţă alarmaţi şi incomodaţi. Minuscula detonaţie urma să umple holul cu fum, iar fumul avea un miros atît de infect, încît tot etajul, poate chiar întreaga clădire, trebuia să fie evacuată.

Pentru a spori confuzia, între timp Arlene avea să fi telefonat la pompieri, poliţie, 911, brigada antibombe. Curînd, pe strada din faţă urma să se instaleze haosul, adunîndu-se maşini de poliţie şi pompieri cu girofarurile aprinse şi urlînd din sirene, blocînd circulaţia în ora de vîrf. Lui Drew îi creştea inima. Avea să fie o întreagă mizerie, ba bine că nu. O porcărie superbă.

Şi nu se rezuma la atît. Imediat ce termina de anunţat autorităţile, Arlene urma să mai dea un telefon – de data asta, părintelui Stanislaw, care o sunase din timp, la fel ca Drew, şi-i spusese numărul unde-l putea găsi. În satul de lîngă moşia de la ţară a unchiului Ray.

6

La jumătatea celui de-al doilea apel, Ray ridică receptorul:

– Nenorocitule! Ce naiba te-a apucat?

– Ia seama cum vorbeşti.

– Cum vorbesc? Nici n-am început! Pentru Dumnezeu, duhoarea fumului ăluia, jur pe toţi sfinţii că a intrat în pereţi – în covor, în *mobilă!* Niciodată n-am să mai scap de el. S-ar putea să trebuiască să mut în pizda mă-sii sediul!

– Ce limbaj. Ai telefonat acasă?

– Asta-i altceva, ticălosule! Cineva mi-a pus o bombă în curtea din faţă! Şi nu doar o bombă puturoasă. Vorbesc de-o *bombă!*

– Or fi fost vandalii din partea locului, spuse Drew, cu inima îngheţată.

– Vandali, sula! Ce ţi-ai pus în cap să...?

– Unchiule Ray, nu mă dezamăgi. Cred că mesajul a

fost cît se poate de clar. Sînt furios. M-ai trădat. Nu numai cu echipa aia de şoc pe care ai trimis-o. Mă cam aşteptam la aşa ceva. Dar te-ai folosit de mine din capul locului. Ai profitat de ce li se întîmplase părinţilor mei, ca să mă recrutezi în Scalpel. Chestia e că pe vremea aia ţi-a cam scăpat din vedere, hm? Ai uitat să-mi spui că tu organizaseşi Scalpelul, că erai şeful lui.

– N-am să-mi cer scuze. I-am *iubit* pe părinţii tăi. Tatăl tău a fost cel mai bun prieten din viaţa mea! Şi tu şi eu, amîndoi doream răzbunarea.

– Dar ai mers prea departe. Nu te-ai mulţumit doar să ripostezi contra mercenarilor şi teroriştilor.

– Acelaşi gen de scîrnăvii care ţi-au omorît părinţii. Să ţii minte asta!

– N-am fost niciodată de altă părere. Mi-am făcut şi eu porţia de omoruri. Dar nu ţi-a ajuns să-i extermini numai pe cîinii turbaţi. A trebuit să-ncepi să prezici viitorul, să judeci care lideri corespund standardelor tale. În Iran, şahul avea plutoanele terorii şi camerele de tortură. Pe el însă nu l-ai atacat. În schimb, a trebuit să încerci să-l asasinezi pe omul care l-a înlocuit.

– Ayatollahul e dement.

– Privind retrospectiv. Dar pe vremea aia n-o ştiai. Te jucai de-a Dumnezeu. Problema e că eu am rasolit atacul. *Şi tu la fel.* Fiindcă ai făcut greşeala de a mă trimite să asasinez mai întîi familia americanului ăluia, a magnatului petrolului care încerca să ungă roţile cu Ayatollahul. Trebuie să recunosc că ce-i al tău, e-al tău. Alibiul Scalpelului ar fi fost perfect. După ce Ayatollahul era omorît în acelaşi fel cu americanul şi familia lui – după ce o sectă de iranieni radicali revendica ambele lovituri – nimeni n-ar fi bănuit că de fapt era responsabilă o reţea americană. Sclipitor, în modul tău smintit. Dar ai răhăţit-o. Trebuia să trimiţi pe altcineva s-o facă. Cînd i-am văzut pe părinţii pe care-i omorîsem, şi pe băiatul care supravieţuise la fel ca mine, care acum avea să sufere aceleaşi coşmaruri ca mine...

– Vorbeşti fără sens!

– *Cu perfect sens.* Devenisem aidoma maniacilor pe

care-i vînam. Mai rău, alesesem calea religiei. Nu mai eram demn de nădejde. Se putea chiar să vorbesc despre Scalpel. Aşa că trebuia să fiu exterminat. Ca să-ţi protejezi glorioasele planuri.

– Drew, ascultă, ai înţeles greşit. Totul nu-i decît o neînţelegere.

– Cred şi eu. Iar cel care nu înţelege, tu eşti!

Drew făcea eforturi să se stăpînească.

– Crede-mă, Drew, nu-ţi dai seama cît de important...

– Ai dreptate. *Nu* îmi dau seama. După ce crezuseşi că eram mort, de ce mi-ai folosit dublura ca să se dea drept mine? De ce l-ai creat pe Janus ca să atace Biserica?

Unchiul Ray nu răspunse.

– Ţi-am pus o întrebare! răcni Drew.

– Nu, înghiţi Ray în sec. Chiar pe un telefon.asigurat, la asta n-am să-ţi răspund.

– A, ba da, tună Drew. Crede-mă. Bomba puturoasă de la birou... Explozia de-acasă. Te întrebi de ce? *Ca să-ţi atrag atenţia.* Fiindcă sacoşa din holul biroului ar fi putut să conţină o bombă *adevărată.* Şi explozia de-acasă? Putea fi mai mare. Putea să-ţi fi pulverizat tot conacul ăla nenorocit – cînd erai şi *tu* înăuntru! Data viitoare, poate că aşa o să se-ntîmple. Numără-ţi binecuvîntările. Numără secundele. Mă pregătesc să-ţi arăt ce gust are duşmanul, unchiule Ray. Urmează să primeşti un curs practic de terorism. Din partea victimei.

– Nu, ascultă!

– Ţinem legătura.

7

Arlene era nedumerită.

– Dar...

– Ce este? întrebă Drew. Ce s-a-ntîmplat?

Părintele Stanislaw aştepta, curios. Îşi dăduseră întîlnire peste drum de Boston Common, la Biserica Park

Street; de-acolo, merseseră la Beacon Hill, unde stăteau acum la o masă de bucătărie din metal şi sticlă, într-o casă cu lambriuri de stejar. Unul dintre contactele din *Opus Dei* ale părintelui Stanislaw aranjase să le-o împrumute pentru următoarele cîteva zile.

– Nu înţeleg, răspunse Arlene. Dacă i-ai spus lui Ray că plănuieşti să-i arunci în aer casa şi biroul, va pune să fie păzite. Nu se va mai apropia de ele.

Drew dădu din cap.

– Aşa bănuiesc şi eu.

– Dar asta nu ne îngreunează misiunea?

– Poate că ne-o uşurează, ridică Drew din umeri. Sper. Ceea ce încerc eu e să sar cîteva etape. Am ştiut din start că nu-l putem înhăţa pur şi simplu. De cînd cu mănăstirea, mă vînează încontinuu. Ar fi fost un nătîng să nu-şi intensifice protecţia personală, în caz că pricepeam cine mă urmăreşte şi mă hotăram să-ncep să-l vînez *eu* pe el. Crede-mă, îl cunosc bine. Nu-i prost.

– În regulă, ridică Arlene mîinile. Asta înţeleg şi eu. Sînt de acord. De cum încercam să-l prindem, am fi fost ucişi. Dar de ce l-ai avertizat că vor exploda şi alte bombe?

– Vreau să-i slăbesc mijloacele defensive, să-l înconjur cu diversiuni. Gărzile cărora le ordonă să-i păzească biroul şi casa vor împuţina numărul celor din jurul propriei lui persoane. Ai dreptate. Va fi atît de neliniştit, încît nu se va mai apropia de acele două locuri. Dar asta-i bine. I-am restrîns mişcările. Am ajuns la acelaşi efect ca şi cînd i le-am fi aruncat în aer. Şi poate chiar la unul şi mai serios. Loveşte acolo unde se-aşteaptă mai puţin. Fă-o cît mai des. Foloseşte principiile de bază ale terorismului.

– Dar *de ce?*

Părea deznădăjduită de vizibila lui bucurie de a-l teroriza pe Ray. Drew îi evită ochii întrebători.

– Nu-s sigur la ce te referi.

– Eu însă da, interveni părintele Stanislaw. Cred că vrea să ştie unde duc toate astea. Scopul tău final este acela de a-l omorî?

Drew se încordă, ocolind răspunsul.
– Trebuie să punem mîna pe el. Avem nevoie şi de alte răspunsuri.
– Să aflăm despre Jake, spuse Arlene repede. Să descoperim ce i s-a întîmplat.
– Dar în final? întrebă părintele Stanislaw.
Îl priviră amîndoi pe Drew.
– Sincer, insistă preotul.
Aşteptară.
Drew oftă.
– Aş vrea şi eu să ştiu.
Se încruntă, privindu-şi reflexia sumbră în placa de sticlă a mesei.
– Timp de atîţia ani, am ripostat contra unor înlocuitori ai ticăloşilor care mi-au ucis părinţii. I-am făcut să afle cum se simte teroarea din partea opusă. Apoi, însă, m-am îndepărtat, scîrbit. Am depus un jurămînt sacru că terminasem. Iar acum, iată-mă aici, făcînd-o din nou. Adevărul? Detest s-o recunosc. Astăzi, m-am simţit la fel de bine ca înainte.
Privi spre părintele Stanislaw. Avea ochii fierbinţi şi umezi.
– Pînă şi Dumnezeu se mînie uneori, replică preotul. Dacă e o cauză dreaptă. Şi, să nu greşeşti, *această* cauză – de a apăra Biserica, de a pune capăt atacurilor împotriva ei, de a afla ce i s-a întîmplat lui Jake – această cauză e justă. Dumnezeu îţi va ierta îndreptăţita mînie.
– Dar eu, mă voi ierta pe mine însumi?
Telefonul sună, făcîndu-i să tresară.
În timp ce Drew şi Arlene se priveau neliniştiţi, părintele Stanislaw străbătu bucătăria spre telefonul instalat pe lambriul de stejar.
– Alo?
Ascultă.
– Şi cu duhul tău. *Deo gratias*.
Luă un notes şi un creion.
– Bine.

Termină de scris.

– Biserica ta e mulțumită.

Închizînd telefonul, se întoarse spre Drew și Arlene.

– Se pare că relațiile lui nu sînt la fel de bine plasate ca ale unchiului Ray. Lui i-au trebuit doar douăzeci de minute ca să localizeze numărul pe care i-l dăduseși, al cabinei de pe Falmouth Street. Nouă, însă, ne-a luat cîteva ore pentru a găsi numărul telefonului sigur pe care ți l-a dat el.

– Știi locul? îl întrebă Drew.

Părintele Stanislaw încuviință.

– Așa cum bănuiai, telefonul nu este în sediul *Risk Analysis*. În schimb, se află pe aceeași stradă, două colțuri mai încolo. Într-o florărie. Dar nu e telefonul magazinului. E un post particular, neînregistrat.

– Acum este acolo?

Preotul clătină din cap.

– Dar a telefonat, luînd legătura cu echipa de supraveghere. Se pare că încă mai controlează zona, pentru cazul că mai ești prin preajmă. Am reușit să dăm de urma unui apel pe care l-a adresat acolo.

Puse foaia de hîrtie pe masa de sticlă.

– Din cîte putem ști, aici se găsește unchiul Ray.

Drew studie adresa.

8

Noaptea, Drew mai dădu o dată ocol cvartalului aparținînd unui cartier rezidențial scump din Cambridge. Se afla în apropierea țintei, și totuși destul de departe pentru a nu fi observat de gărzile unchiului Ray. Din același motiv – ca să nu atragă atenția – se hotărîse să nu stea într-un singur loc, așteptînd, ci mai curînd să pară că făcea o plimbare nocturnă.

Mișcarea îl ajuta să uite de frig. Trecînd pe lîngă felinare, observa rotocoalele de aburi ce-i ieșeau pe

gură. Cu un fior, îşi ridică pe cap gluga hainei, ţinînd în buzunare mîinile înmănuşate.

Trecuse de miezul nopţii. Remarca puţine maşini sau pietoni, deşi zărea activităţi ocazionale dincolo de ferestrele luminate ale caselor luxoase. Copacii erau desfrunziţi, cu crengile fremătînd în vînt.

Auzi o maşină şi, privind în spate, văzu o pereche de faruri dînd colţul, spre el. În lumina unui felinar, observă că maşina era neagră, un *Oldsmobile*. Recunoscu la volan profilul părintelui Stanislaw şi urcă repede, cînd maşina opri lîngă el.

Caloriferul era aprins. Drew îşi scoase mănuşile şi începu să-şi încălzească mîinile.

– Casa pe care o căutăm e la un colţ, spuse părintele Stanislaw. Este înconjurată de ziduri. Aparţine unui prieten de-al lui.

– Vreo lumină în curte?

– Nici una. Totuşi, în casă ard toate.

– Sigur. O flacără pentru fluture. În caz că aflu unde e. Paznici?

– N-am zărit nici unul. Dacă nu ţi-e cu supărare, n-am prea avut cînd. Trebuia să mă deplasez încontinuu. Dar la intrarea aleii e o poartă mare de metal. Închisă. Dincolo de poartă, am văzut cîteva maşini.

– Deci, gărzile aşteaptă nevăzute, în eventualitatea că întunericul arată ispititor şi cineva sare zidul. Atunci se vor aprinde luminile din incintă.

– Aşa bănuiesc şi eu, răspunse părintele Stanislaw. Dădu colţul şi opri în cea mai întunecată parte a cvartalului.

O maşină sport – Drew nu recunoscu tipul – opri în spatele lor. Ieşi o siluetă, apropiindu-se de *Oldsmobile*, căruia îi deschise portiera.

Arlene se aşeză în spate.

– Am verificat casa la fel ca tine, îi spuse ea preotului. N-am văzut nici un paznic.

– Deci, ce credeţi? Să riscăm? întrebă Drew.

Îl priveau cu fermitate.

– E timpul.

Drew se răsuci spre o navetă de lemn, cu răcoritoare, aflată pe bancheta din spate. Sticlele însă conțineau ceva mai tare decît sucurile acidulate.

9

Benzină în amestec cu detergent lichid, fiecare sticlă avînd gura astupată cu cîte un tampon. Napalm de casă. Benzina aprinsă avea să se lipească de orice suprafață pe care o atingea.

Împărțiră sticlele în număr egal, fiecare băgînd opt în cîte un rucsac. Coborînd din *Oldsmobile,* porniră spre colțul străzii. Părintele Stanislaw traversă, continuîndu-şi drumul înainte, în timp ce Drew şi Arlene cotiră la dreapta, luînd-o pe strada adiacentă.

Cînd ajunseră amîndoi la colțul următor, se opriră față în față.

– Ai grijă, spuse Drew, cuprins de un val de tristețe. Ce-o silea să facă asta?

– Cînd totul se va sfîrşi...

Drew aşteptă, nesigur că dorea ca Arlene să continue.

– Noi doi avem foarte multe de vorbit, spuse ea. Lumina unui felinar i se reflecta în ochii iscoditori, concentrați.

Ştia la ce se referea, dar, tristețea intensificîndu-i-se, nu ştiu ce să-i răspundă. Nu-şi acordase timp ca să se hotărască.

– N-am încetat nici un moment să-mi fie dor de tine, continuă Arlene.

Nici acum nu ştiu ce să spună. Cînd îl sărută, însă, nu se opuse. Într-adevăr, fără a-şi permite să judece, îi răspunse la sărut, îmbrățişînd-o strîns.

– În regulă. Cînd va fi totul gata, oftă el chinuit, vom vorbi.

10

Prudent, cu rucsacul în mînă, Drew străbătea strada întunecoasă din spatele ţintei. Trecu de două case cu luminile stinse şi se abătu de pe trotuar pentru a se strecura printre ele, ascuns după garduri vii şi tufişuri. Peste un moment, cu ochii adaptîndu-i-se rapid la întunericul mai dens, văzu aleea paralelă cu strada pe unde tocmai venise. Iar dincolo de alee, se afla zidul din cărămizi, înalt de trei metri, care-l despărţea de spatele casei.

Din acea perspectivă, cu peretele ascunzînd-o parţial, nu vedea decît etajele superioare însă, aşa cum spusese părintele Stanislaw, luminile dinăuntru ardeau. Pentru a-şi proteja vederea pe timp de noapte, Drew nu le privi. Scrută aleea – acum văzu că era cu pietriş – şi cercetă locurile adăpostite unde s-ar fi putut ascunde cineva. Exista oricînd riscul ca Ray să fi postat santinele în afara zidurilor, deşi Drew se îndoia. Pe de o parte, le putea observa vreun vecin, anunţînd poliţia că dădeau tîrcoale spărgătorii. Pe de alta, oamenii lui Ray fiind acum dispersaţi – unii la birou, alţii la moşia din Golf – probabil că dorea să şi-i concentreze pe cei rămaşi în interiorul proprietăţii, răspîndindu-i eficient pentru a se asigura că nu sărea nimeni zidul.

Cu toate acestea, nu strica la nimic să fie atent, îşi spuse Drew. În plus, făcînd mîna căuş peste cadranul luminiscent al ceasului, văzu că mai avea de aşteptat un minut pînă îşi ocupau Arlene şi părintele Stanislaw poziţiile. Deci, putea foarte bine să folosească acel minut pentru a mai verifica o dată aleea întunecoasă.

În casa din spatele lui se aprinse o lumină.

Drew se furişă sub crengile răsfirate ale unui pin.

Simţind mirosul de răşină, privi printre ace, spre fereastră. Se afla la etajul întîi al casei. Perdeaua era dată în lături. Văzu o siluetă stînd într-o parte, nemişcată, timp de cîteva secunde. Apoi silueta se aplecă, apăsă pe ceva şi dispăru. Lumina se stinse.

O baie? se întrebă el. Un bărbat uşurîndu-se? Orice-ar fi fost, umbra nu privise afară. Nu părea să existe nici un motiv de îngrijorare.

Dar, cînd reveni cu atenţia spre zid, de cealaltă parte erupse o văpaie de flăcări, spre faţada casei. Apoi, încă una. Şi încă una.

În timp ce Drew studia lumina din fereastră, atent să nu fie reperat, ceilalţi ajunseseră în poziţiile laterale din faţa casei. Minutul trecuse. Începuseră să aprindă şi să arunce sticlele incendiare. În faţă – la stînga şi la dreapta – curtea se umplea de flăcări.

Calculaseră că aveau nevoie de cîte treizeci de secunde fiecare pentru a aprinde şi azvîrli opt sticle. Poate chiar mai puţin; valul de adrenalină putea face un om să se mişte îngrozitor de repede. Apoi, trebuiau să fugă din zonă. Fiindcă, după treizeci de secunde, factorul surpriză avea să se fi risipit. Gărzile lui Ray urmau să iasă în fugă din curte, cu pistoalele scoase, căutîndu-i.

Drew trebuia să înceapă. Dar, în timp ce se încorda s-o ia la fugă de sub pin, încremeni.

Mai era cineva în preajmă. Din cea mai înunecoasă parte a zidului se desprinse o umbră. Un om cu un pistol dotat cu surdină. Se întoarse să privească peste zid, spre aura flăcărilor din faţa casei.

Vuietul creştea, tot mai aprig. Şaisprezece sticle aruncate la distanţe egale în jurul faţadei şi laturilor. Şi nu era nevoie să se spargă în cădere. Căldura tamponului aprins dădea foc napalmului dinăuntru, făcînd gazele să explodeze şi împrăştiind amestecul arzător de benzină şi detergent. Casa era înconjurată de flăcări.

Cel puţin, ar fi *trebuit* să fie înconjurată, dacă-şi îndeplinea şi Drew rolul său. Îl privi pe omul cu pistol, care

apăruse din bezna peretelui.

Se apropiase astfel încît să rămînă ascuns după boschete. Dacă nu se aprindea pe neaşteptate lumina în casa din spate, ar mai fi înaintat puţin, fiind văzut şi împuşcat.

Deznădăjduit, omul o luă brusc la goană pe alee şi dădu colţul; spre partea din faţă a curţii.

Instinctul îl îndemnă pe Drew să profite de ocazie şi să fugă. Dar nu şi-o putea permite. Planul depindea de efectul deplin al tuturor exploziilor. Dacă unchiul Ray era înăuntru, trebuia să se simtă prins în cursă, complet vulnerabil. Inspirînd adînc de cîteva ori, ca un atlet pregătindu-se, Drew se năpusti înainte de sub copac, scoase sticlele din raniţă şi le aprinse în grabă, după care aruncă înnebunit una, două, încercînd cu disperare să le plaseze cît mai departe posibil în curte.

Trei, patru.

În timp ce le azvîrlea din răsputeri, ochii îi săgetau încontinuu spre colţul aleii.

Sticlele explodară.

Cinci, şase.

Flăcările vuiau, ridicîndu-se peste zid. De cealaltă parte, răsunau strigăte.

Şapte.

Cu inima bătîndu-i, o aprinse pe a opta. În cîteva case din spatele lui se aprinseseră lumini. Razele lor multiple, adăugate vîlvătăilor, îl făceau să se simtă expus ca în plină zi.

Atras de exploziile din spatele casei, omul cu pistolul reveni în fugă de după colţul zidului. Gonind pe alee, se opri derapînd cînd îl văzu pe Drew, şi ridică arma.

Drew nu apucase să scoată *Mauser*-ul. Îşi dădu seama că singura armă la îndemînă era sticla, cu tamponul arzînd lîngă napalm.

Celălalt ochi. Drew aruncă sticla spre el, trîntindu-se la adăpostul pinului. Omul, distras de flacăra ce zbura către dînsul, trase spre Drew, dar nu-l nimeri.

Sticla lovi aleea, în faţa lui. Drew o azvîrlise cu atîta

forţă, încît se sparse în coliziunea cu pietrele, făcînd să erupă un zid de flăcări care tăie drumul.

Omul se retrase poticnit, cu mîinile ridicate, apărîndu-şi faţa. Dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, în timp ce văpaia se întindea spre el. Se rostogoli pentru a evita flăcările. Plesnind cu palmele stropii de detergent aprins care i se lipiseră pe haină, începu să zbiere.

Drew sări în picioare. Pe cînd alerga printre case, un bărbat în pijama năvăli pe o uşă laterală.

– Ce naiba se-ntîmplă aici?

Drew se ciocni de el, trîntindu-l de perete, şi-şi continuă goana spre stradă. În spatele lui, auzea mugetul crescînd al incendiilor din curte. Urlete. Împuşcături, deşi nu ştia dacă îl ţinteau pe el. Văzu reflectarea văpăii pe norii de pe cer.

Cu plămînii torturaţi de efort, traversă strada, fugi printre alte case, peste o altă stradă. Avea cămaşa leoarcă pe sub haina căptuşită. Sări peste un gard, coti la dreapta pe strada următoare şi alergă de-a lungul trotuarului. Se ascunse pe o alee din stînga, privi în urmă, se lovi cu şoldul de un butoi pe care nu-l văzuse, dar nu luă în seamă durerea din muşchi şi-şi continuă goana.

În depărtare, se tînguiau sirene.

11

Şchiopătînd de oboseală, ajunse în sfîrşit la punctul de întîlnire. Fusese silit să se apropie pe drum ocolit, pierzînd timp preţios pentru a se ascunde de fiecare dată cînd vedea faruri sau i se părea că cineva cerceta strada. În cele din urmă însă ajunse într-o parcare. Poziţia de repliere. După atacul asupra casei, Arlene şi părintele Stanislaw ar fi trebuit să plece în grabă cu maşinile, asigurîndu-se că nu erau urmăriţi. Drew, pe jos, trebuia să-i regăsească în acel parking, cu o oră în

urmă. Dar singurele două maşini din întunericul parcajului nu erau nici *Oldsmobile*, nici marca sport.

Se opri, extenuat. Oare îi prinseseră pe Arlene şi părintele Stanislaw? Sau, asemeni lui, fuseseră nevoiţi să alerge la întîmplare, pînă nu mai putuseră reveni la maşini, pentru a ajunge în timp util la locul de întîlnire? Sau poate ajunseseră conform programului, aşteptaseră şi în cele din urmă conchiseseră că prudenţa cerea să plece înainte ca autorităţile să-şi lărgească aria de căutare.

În acest caz, trebuia să traverseze unul dintre cele două poduri din apropiere pentru a ajunge la casa din Beacon Hill, pe celălalt mal al rîului. Dacă mai era sigură. Dar dacă Arlene şi Părintele Stanislaw fuseseră capturaţi? Dacă...?

Nu, îşi spuse, furios pe sine însuşi. Nici Arlene şi nici părintele Stanislaw, prinşi fiind, n-ar fi vorbit. Numai dacă se foloseau chimicale.

Scăldat de sudoare, tremura. O pereche de faruri îl prinseră în lumina lor. De lîngă o clădire din stînga. Înţepeni, întrebîndu-se dacă să accepte ideea că era Arlene sau să fugă.

Farurile porniră spre el.

În caz că era un poliţist, Drew hotărî să-şi vadă de drum – drept înainte, în partea opusă maşinii. Încercă să se poarte firesc, ca şi cum una dintre cele două maşini din parcare ar fi fost a lui.

Farurile cotiră după el. Reflexele i se accelerară. Se răsuci să privească.

Şi oftă, recunoscînd-o pe Arlene în maşina sport.

Frînă, iar Drew intră, trupul său primind cu bucurie căldura, şansa de a se destinde.

– Punctual mai eşti, scoase Arlene maşina din viteză. Începeam să cred că m-ai tras în piept.

Dar, în pofida glumei, vocea nu-i ascundea îngrijorarea, şi se aplecă să-l atingă.

– Iartă-mă. Mai întîi am avut de cîştigat maratonul ăsta.

– Scuze, mereu scuze.

Nu avu încotro; îi răspunse la îmbrățișare.

– Dar acum sînt aici. N-ai pățit nimic?

– Mare noroc că am picioare lungi. Mi-au fost de folos la fuga din astă noapte, răspunse ea. Dar am întîrziat la întîlnire. De fapt, n-am ajuns aici decît acum douăzeci de minute. Credeam că ți s-o fi întîmplat ceva. Sau că ai plecat deja. Mă tot aşteptam ca o maşină a poliției să controleze parcarea.

– Asta am crezut şi eu despre tine.

Îi studie fața.

– Îți mulțumesc. Că ai riscat. Că m-ai aşteptat.

– Ține-ți gura. Vrei să-mi mulțumeşti? Călugăr, necălugăr, stai şi nu te mişca.

Îi aplică pe buze un sărut, blînd, gingaş şi plin de iubire.

În acea noapte a surprizelor, trupul lui Drew reacționă. Imediat, dîndu-şi seama, se retrase.

– A trecut atîta timp, clătină el din cap, chinuit. S-au întîmplat prea multe. Am jurat să duc o viață de celibatar.

– Asta nu-nseamnă căsnicie. Nu te pețesc. Te las cît timp vrei.

O privi lung.

– Nu-ți pot promite nimic.

– Ştiu.

– Destul de corect.

Arlene ambreie şi demară din parking.

– Unde-i părintele Stanislaw? A mers înainte la casa sigură?

– A fost împuşcat, spuse ea pe ton profesional.

– Doamne fereşte.

– E viu. Sîngerează abundent. Dar mi s-a părut că glonțul îi trecuse prin umăr. Nu cred că i-a atins vreun organ vital. Asta-i unul dintre motivele pentru care am întîrziat. A trebuit să-l duc să fie ajutat.

– La spital? Poliția o să...

– Nu, i-a telefonat unuia de-al lui. I-au dat adresa

unui medic în care putem avea încredere. Şi au trimis pe cineva să ia *Oldsmobile*-ul.

– Părintele Stanislaw şi contactele lui.

Glasul lui Drew era plin de admiraţie.

– Au motivaţii puternice.

– Să-şi mîntuiască sufletele.

Arlene dădu un colţ. În faţă, Drew văzu podul care avea să-i ducă la Beacon Hill.

– Şi dacă poliţia a blocat drumurile?

– Atunci, le vom spune pur şi simplu adevărul.

Drew nu înţelese.

– Am fost în parcajul ăla, să ne mozolim, continuă ea; ochii i se încreţiră. Ei, un fel de mozoleală, oricum.

12

Vocea femeii era la fel: manierată, precisă, profesională.

– Bună dimineaţa. *Risk Analysis Corporation*.

– Cu domnul Rutherford, vă rog, ceru Drew, într-o cabină telefonică din Charleston, pe aceeaşi stradă cu Bunker Hill Monument.

– Regret. Domnul Rutherford nu vine la birou astăzi.

– Presimţeam eu. Dar mă întreb dacă i-aţi putea transmite un mesaj.

– Nu sînt sigură că...

– Unchiului Ray? I-aţi putea spune că nepotul lui doreşte să discute cu el?

Vocea femeii se însufleţi:

– Şi-a exprimat într-adevăr speranţa că-l veţi suna. A lăsat un număr de telefon unde îl puteţi găsi.

– Bine. Abia aştept să vorbesc cu el.

Secretara îi dictă numărul; Drew îl scrise.

– Dacă vorbiţi cu el în următoarele cîteva minute, spuneţi-i că voi telefona la acest număr de îndată ce...

Secretara îl întrerupse:

– Domnul Rutherford m-a rugat să vă spun că astăzi are un program extrem de încărcat. Nu-l veți putea găsi la acest număr decît după-amiază la ora patru. A spus că, dacă telefonați mai devreme sau mai tîrziu de acea oră, nu-l veți găsi.

Cînd închise, pe Drew îl durea capul.

Arlene stătea lîngă el. În apropiere, turiştii admirau monumentul Bunker Hill.

– Deci? întrebă ea.

Drew îi reproduse tot ce i se spusese, apoi îi arătă numărul de pe hîrtie.

– La patru. O.K., ce este? De ce te-ncrunți?

– Încă nu-s sigur. Ceva. Nu ştiu... să zicem, o premoniție. Am senzația că sînt manipulat.

– Trebuie să ne aşteptăm că va vrea să ți-o plătească.

– Aici e-aici. De ce-mi lasă toată ziua la dispoziție ca să aflu adresa noului număr?

Privi spre turiştii de pe Bunker Hill.

– Poate sînt exagerat de prudent, dar mai bine să nu stăm prea mult pe lîngă cabina asta.

Porniră pe Monument Avenue.

– Dacă te nelinişteşte, nu-i telefona, propuse Arlene.

– Trebuie.

– De ce?

– Ca să-i spun că vreau să mă întîlnesc cu el.

Arlene se răsuci, surprinsă.

– Să-l *întîlneşti?* Îți va întinde o cursă.

– Bineînțeles. Dar nu voi veni. Am să găsesc o scuză pentru a stabili altă întîlnire. Însă nici la aia n-am să apar. Între timp, ne putem gîndi la alte căi de a exercita presiuni asupra lui. Vreau să-l hărțuiesc încontinuu, să-l enervez. Sau, mai bine, poate reuşim să plănuim o întîlnire în aşa fel încît să-i zădărnicim capcana.

Drew nu-şi putea stăpîni neliniştea.

– Noul număr pe care mi l-a dat. Ca să-l sun la ora patru. Ce şi-a pus în cap?

– Ai dreptate, trebuie să presupună că vei afla locul.

Drew se opri brusc, cercetîndu-i fața.
– *Asta* o fi? Încearcă să mă ademenească acolo? Vrea să încerc să-l înhaț în timp ce vorbește la telefon?
– Și, în schimb, oamenii lui te-ar omorî.
– Nu, clătină din cap Drew. Ne-a lăsat prea mult timp ca să prevedem capcana. Indiferent ce are în minte, nu asta e. Totuși, tactica i-a reușit. Sîntem derutați. Ne-a pus în defensivă. Ți-am spus eu. Nu-i prost.

13

La amiază, în fața casei din Beacon Hill opri un furgon. Doi bărbați îl ajutară pe părintele Stanislaw să coboare. Preotul era palid și avea brațul suspendat într-o eșarfă. Susținut de cei doi însoțitori, strîmbîndu-se de efort, urcă treptele casei; odată intrat însă, după ce ușa se închise, căzu în brațele lor. Îl depuseră cu blîndețe pe o canapea.

În urma lui intră o femeie între două vîrste. Mai mult agreabilă decît frumoasă, tunsă conservator și fără machiaj, purta o manta albastră *London Fog* și un taior de lînă, gri. După ce ambii plecară, fără o vorbă, închizînd din nou ușa, femeia le explică lui Drew și Arlenei că se afla acolo pentru a-l îngriji pe preot. Rana nu era critică, dar curînd urma să aibă nevoie de încă un sedativ și, spuse ea, exista oricînd pericolul de infecție. Avea la ea o geantă medicală. Drew observă că nu-și spusese numele și nici el, nici Arlene n-o întrebară.

Îl ajutară pe părintele Stanislaw să urce scara pînă într-un dormitor, unde îl ajutară să se instaleze cît de comod se putea și ieșiră ca să-l lase să doarmă.

– Are o constituție remarcabilă, spuse femeia cînd reveniră în living. Polonez, cred. Stofă slavă, rezistentă. Aproape că nu are deloc febră.
– Va trebui să-l trezim curînd.
– Mă tem că nu voi putea permite asta, replică tăios femeia.

– N-am face-o dacă am avea altă posibilitate.
– Eu hotărăsc.
Se oprise cu spatele spre scară, ca pentru a-l împiedica pe Drew să revină la etaj.
– Despre ce doriți să vorbiți cu el?
Drew avu o bruscă intuiție. Amintindu-și cum i se adresase părintele Stanislaw omului de afaceri de la biserica din Pennsylvania, spuse:
– Domnul fie cu tine.
– Și cu duhul tău.
– *Deo gratias*.
Femeia se relaxă.
– Deci, sînteți de-ai noștri.
– Nu tocmai. Dar destul de aproape. Timp de șase ani, am fost carthusian.
– În New Hampshire.
Drew simți că era pus la încercare.
– Nu. În Vermont.
Femeia zîmbi.
– Carthusienii sînt sfinți pe pămînt.
– Nu și în cazul de față, teamă mi-e. Sînt un păcătos.
– Nu sîntem cu toții? Dar Dumnezeu înțelege slăbiciunile omenești.
– Așa sper. Trebuie să vorbim cu părintele Stanislaw pentru a lua legătura cu relația lui de la compania de telefoane. Trebuie să aflăm localizarea unui număr pe care l-am primit.
Femeia întinse mîna.
– Dați-mi mie numărul.
– Dar...
– Dacă asta e singura informație pe care o doriți, nu e nevoie să-l treziți pe părintele Stanislaw. Mă ocup eu.
Drew clipi din ochi.
– Cu siguranță, nu vă așteptați să mi se fi îngăduit să mă ocup de el dacă nu eram de încredere, spuse femeia. Vă rog, dați-mi numărul.
I-l dădu.
Femeia se duse la telefon, formă și, cu voce înceată, dădu instrucțiuni. Închise și rămaseră în așteptare.

La ora două, telefonul sună. Femeia răspunse, ascultă, şi spuse:

– *Deo gratias.*

Şi, închizînd, se întoarse spre Drew.

– Un telefon public de lîngă statuia lui Paul Revere şi Biserica Old North.

– Telefon public?

– În North End, preciză femeia.

– Dar...

Arlene se aplecă înainte, dintr-un fotoliu directorial de pînză groasă.

– Ce este?

– Un telefon public? Lîngă statuia lui Paul Revere – într-o zonă turistică?

Drew îşi simţea stomacul parcă plin cu cuburi de gheaţă.

– Iar unchiul Ray ne-a pus la dispoziţie toată ziua ca să aflăm unde e? N-are nici un sens. N-ar *îndrăzni* să folosească telefonul ăla. Este prea expus. În caz că pîndim locul, ne-am da seama imediat dacă Ray ne întinde o cursă. *Niciodată* nu s-ar duce acolo. Dar ar împrăştia oameni prin tot cartierul pentru cazul că mergem *noi.*

– Ceea ce înseamnă că nu vom merge, spuse Arlene.

– Exact. Dar şi Ray se aşteaptă la asta. Din alt motiv vrea să folosească acel telefon. Altcineva, nu Ray, va răspunde la apel. Şi-mi va da un alt număr. Telefonul public nu are decît un rol intermediar. Am face bine să ne grăbim.

– Nu, insistă Arlene. Rămîn aici pînă-mi spui ce se întîmplă.

– E o înscenare, nici vorbă. Cu siguranţă, o capcană. Dar nu cea la care ne-am fi aşteptat. Asta-i algebră transformată în trigonometrie. A sărit vreo duzină de etape. Însă ştiu ce face. Am învăţat-o din acelaşi set de reguli. Şi eu am folosit acelaşi truc, în...

Se cutremură, amintindu-şi.

– Nu-mi explici odată ce se petrece?

– Cînd ajungem în maşină. Hai repede.

Se răsuci spre femeia cu geanta medicală.

– Avem nevoie o cameră care să aibă o uşă cu geam. Trebuie să pot sta afară şi să privesc prin geamul uşii în cameră. Un loc izolat. Şi să aibă şi telefon.

Femeia stătu pe gînduri.

– Nu cred... Nu, stați un moment. Este o parohie locală cu o bucătărie la subsol. Bucătăria are o uşă batantă cu ferestruică, pentru ca oamenii care intră şi ies să se vadă şi să nu se lovească unii pe alții cu uşa. În bucătărie e şi un telefon.

– Care-i adresa?

Femeia i-o spuse. Drew o notă.

– Telefonați şi asigurați-vă să nu fie nimeni acolo.

Se uită la ceas.

– Nu mai avem mult timp pînă la patru.

– Pentru ce? întrebă Arlene.

– Ca să cumpărăm un casetofon. Şi, Dumnezeu să m-ajute, un şoarece.

14

Era alb – spre deosebire de Stuart Little, care fusese sur. Drew îl cumpără cu colivie cu tot. Îi plăti vînzătorului de animale.

– Aveți delicatese pentru şoareci?

– Delicatese pentru şoareci? înălță din sprîncene bărbatul supraponderal, cu păr rar şi şorț găinățat de păsări.

– Sigur. Tot ce-i place cel mai mult unui şoarece să mănînce. Ceva după care să se dea în vînt. *Gourmet*.

– *Gourmet?* îl privi omul de parcă ar fi înnebunit. Auzi, fii atent, te-aş putea înşela, dar vreau să plece clienții fericiți de la mine.

Îl privi şi adăugă:

– N-ai nici un motiv să arunci banii pe mîncare pentru şoareci. Chestia asta de-aici e ieftină, îl satură şi nici nu ştie diferenţa. Vreau să zic, un şoarece, ce naiba pricepe un şoarece?

– El e singurul care o mănîncă, aşa-i?

– Mda, numai că şoarecele ăsta de-aicea e femelă.

– Atunci, *ea*. Vreau tot ce poate fi mai bun pentru ea. Să se îndoape cu cea mai grozavă masă din viaţa ei. Şi puţin îmi pasă cît costă.

Omul oftă.

– Cum preferi. E portofelul matale. Vino pe-aici. Ce am eu pe raftul ăsta, s-ar putea numi *Rolls Royce*-ul mîncărurilor pentru şoareci.

Drew îi mai achită zece dolari şi ieşi din magazin, ţinînd într-o mînă o pungă cu două kilograme de mîncare şi colivia cu şoarecele în cealaltă.

La bordură, Arlene îl aştepta în maşina sport, cu motorul în mers.

– Ce drăguţ, spuse ea. Personal, şoarecii nu m-au deranjat niciodată. I-ai dat vreun nume?

Drew răspunse cu glas amar:

– Stuart Little al doilea.

Deodată, femeia înţelese.

– Of, căca-m-aş.

Îl privi cu o expresie consolatoare.

– Îmi pare rău că am încercat să glumesc.

Drew închise portiera, ţinînd cuşca în braţe.

– Nici o problemă. Lui Ray trebuie să-i pară rău.

15

La ora trei şi jumătate, subsolul parohiei era deja cufundat în penumbră. Pe măsură ce soarele de toamnă cobora tot mai spre orizont, biserica, aflată în partea dinspre apus a holului, îi reţinea strălucirea în scădere. Ferestrele din partea superioară a peretelui de la subsol erau cufundate în întuneric.

Locul era umed. Drew simţi răcoarea, coborînd pe treptele de ciment şi oprindu-se, în timp ce ecoul paşilor i se risipea.

Tăcere.

Miji ochii spre şirurile de mese prelungi, cu placă de plastic, care miroseau a ani în şir de întruniri bisericeşti, fasole şi crenvurşti, salată de cartofi, varză călită.

Arlene coborî grăbită în urma lui, ţinînd în mîini cutia cu casetofonul.

– E cineva aici? strigă Drew.

Glasul răsună reverberat; linişte.

– Perfect.

Şoarecele alerga prin colivie.

Scrutînd umbrele, Drew arătă spre o uşă cu geam, la jumătatea culoarului, în dreapta.

– Aia trebuie să fie bucătăria. Acuma, numai să-şi fi amintit corect prietena noastră şi să aibă telefon.

Avea. Cînd deschise uşa batantă şi apăsă pe comutator, Drew văzu telefonul pe o tejghea, între aragaz şi un frigider ce bîzîia.

– Să ne convingem.

Ridică receptorul şi se auzi tonul.

Puse jos colivia cu şoarecele şi se uită din nou la ceas.

– Nici douăzci şi cinci de minute. În magazin, casetofonul a funcţionat. Să facă bine să meargă şi-acum.

Într-adevăr, după ce luă de la Arlene cutia, despachetă aparatul şi îl băgă în priză, acesta funcţionă perfect. Drew dictă în microfon mesajul şi derulă banda înapoi.

– Sună ca glasul meu? întrebă el, preocupat. Tonalitatea înregistrată nu semăna cu aceea pe care şi-o auzea singur.

Arlene răspunse:

– Mai taie joasele.

Drew se supuse şi puse din nou înregistrarea.

– Aşa e bine, spuse ea. Era şi cazul. Aparatul ăsta a costat o avere.

Drew derulă banda.

– Cinşpe minute. E timpul să ne hrănim prietena.

Desfăcu punga cu delicatese şi presără bucăţelele printre gratiile de sus ale cuştii. Şoarecele începu să se agite extaziat.

– Bun, spuse Drew. Poftă bună.

Îşi frecă fruntea.

– Altceva? Mai bine să reglez telecomanda.

Scoase din cutie un cablu electric, îl conectă în mufa casetofonului şi-l trase peste duşumeaua bucătăriei, prin uşa batantă, pînă în holul obscur. Spaţiul de sub uşă era suficient de larg pentru ca Drew s-o poată închide peste cablu. În final, cuplă la celălalt capăt al firului un comutator manual de telecomandă.

În lumina ce venea prin fereastra uşii, studie butoanele comutatorului.

– *On. Off. Pause. Play. Record.*

Dădu din cap.

– Zece minute. Am uitat ceva?

Arlene se gîndi un moment.

– Pentru orice eventualitate, probează puţin telecomanda.

Drew se supuse. Funcţiona.

– Deci,eu cred că mai avem de făcut un singur lucru.

Arlene nu avu nevoie să-l întrebe despre ce era vorba.

– Să ne rugăm.

16

La ora patru, Drew ridică receptorul telefonului din bucătărie. În jurul inimii părea să i se încleşteze un pumn strîns. Avea să afle curînd dacă judecase greşit. Totul depindea de deducţiile sale logice.

Dar dacă prevăzuse şi Ray aceste deducţii?

Drew privi telefonul. Era negru, de tip vechi, cu disc.

În timp ce teama i se întețea, formă numărul pe care i-l dăduse secretara de la *Risk Analysis*. Cifrele țăcăneau amenințător. O privi pe Arlene, întinse mîna și i-o prinse pe a ei.

Releele se conectară. Drew auzi un zumzet, cînd începu să sune telefonul de la celălalt capăt al firului – în North End, lîngă statuia lui Paul Revere.

Aproape imediat, răspunse cineva. În fundal se auzea rumoarea traficului. Un glas ursuz spuse:

– Alo?

– Cu domnul Rutherford, vă rog.

– Cu cine?

– Cu unchiul Ray. Sînt nepotul său.

– De ce n-ați spus așa? Nu-i aici.

– Dar, se strădui Drew să pară nedumerit, mi s-a spus să telefonez la ora patru.

– I s-a fixat o întîlnire neprevăzută. Puteți lua legătura cu el la...

Glasul cel răgușit îi dictă un număr.

– Ați reținut?

Drew citi și el numărul.

– Perfect, spuse glasul. Dumneata ne-ai încălzit sufletele azi-noapte? Drăguță figura, amice.

Și închise.

Drew se rezemă de tejghea, vlăguit.

– Am avut dreptate? îl întrebă Arlene.

Dădu din cap.

– Ray n-a avut de gînd nici un moment să se apropie de telefonul ăla. Nu era decît un intermediar. Trebuie să sun la alt număr.

– Așa cum te așteptaseși. Dar te-ai putea înșela în privința următoarei convorbiri. S-ar putea să nu fie ceea ce crezi. Poate că Ray era doar prudent și nimic mai mult. Poate a fost convins că vom afla locul numărului care ți-a fost dat azi-dimineață. Așa, folosind telefonul public ca releu, n-a făcut decît să se apere. Știe că n-ai nici o șansă să afli poziția noului număr înainte de a termina convorbirea și a pleca de-acolo.

Pe Drew îl dureau umerii de nervozitate.

– Posibil. Dar nu cred că este cazul. În '68, un om, numit Hank Dalton, m-a învățat o procedură. Am aplicat-o o dată, într-o misiune. Împotriva unui agent de şoc al Brigăzilor Roşii. Iar unchiul Ray era şeful lui Hank Dalton. Trebuie să suspectez că Ray o va încerca pe pielea mea.

Tăcu o clipă.

– Hai s-o luăm aşa: dacă mă înşel, nu avem nimic de pierdut.

– Dar dacă ai dreptate... dădu Arlene din cap, sumbru.

– Nu mai avem timp. Ray îmi aşteaptă telefonul. Nu-ndrăznesc să-l las s-aştepte.

Drew potrivi casetofonul lîngă telefon. Mîna îi tremură în timp ce aşeză alături şi colivia. Înăuntru, şoarecele continua să mănînce lacom, cu burta umflîndu-i-se, mestecînd extatic.

– Sper că eşti la fel de fericită pe cît pari, îi spuse Drew; se întoarse spre Arlene. Mai bine ieşi pe culoar.

Femeia ieşi pe uşa batantă.

Drew privi foaia de hîrtie, îşi puse arătătorul pe prima cifră şi formă numărul.

Aşteptă, auzind telefonul ce suna la celălalt capăt. Ray îşi juca rolul calm, fără să răspundă imediat. După al patrulea semnal însă Drew se întrebă dacă pînă la urmă avea să răspundă cineva.

La jumătatea celui de-al cincilea apel, receptorul fu ridicat.

– Alo?

Drew nu răspunse.

– Alo? Drew? Haide, băiete, vorbeşte. Am aşteptat să mă suni.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Glasul îi aparținea unchiului Ray.

Cu mişcări cît putea de uşoare, Drew lăsă receptorul pe tejghea, fără să producă nici un sunet. Microfonul era lîngă magnetofon, iar difuzorul în apropierea şoarecelui.

Din receptor continua să se audă slab glasul lui Ray:

– Sînt nerăbdător să vorbim, Drew. Vreau să ne lămurim.

Drew însă ieşi din bucătărie. În holul întunecos, unde-l aştepta Arlene, luă telecomanda casetofonului şi apăsă butonul *play*.

Uşa era suficient de groasă, aşa că abia-şi auzea glasul înregistrat. Nu conta. În receptor, răsuna suficient de puternic.

– *Unchiule Ray, vreau să stabilim o întîlnire,* spuse casetofonul. *Aş putea arunca în aer tot ce ai, dar aşa n-aş obţine răspunsurile pe care le doresc. Am nevoie...*

Privind prin fereastra uşii, Drew nu se mai concentra asupra casetofonului. Sau asupra telefonului.

Îşi îndrepta toată atenţia spre şoarece.

– *...să-ţi văd faţa, ticălosule,* continuă glasul imprimat, *să-ţi văd ochii ăia afurisiţi şi mincinoşi cînd vei încerca să justifici...*

Cu iuţeală nebunească, Drew apăsă butonul *stop,* oprind înregistrarea. Căci, prin urechile şoarecelui ţîşniseră două jeturi de sînge. Animalul căzu într-o parte, tremurînd, cu blăniţa albă din jurul gîtului stacojie.

Drew se aplecă şi trase de cablul ce unea telecomanda cu aparatul. Îl smuci, simţind rezistenţa.

– Haide, şopti el insistent. Hai odată.

Se destinse, mulţumit, cînd auzi din bucătărie zgomotul unei căderi.

– A căzut? o întrebă el pe Arlene.

Privind prin ferestruică, femeia dădu din cap.

Îşi simţea genunchii moi cînd se ridică. Văzu unde căzuse pe duşumea casetofonul, răsturnat de pe masă.

– Deci, asta e, murmură el. Am făcut-o. Cînd a căzut aparatul, Ray trebuie să-l fi auzit.

– Iar acum, nu mai aude nimic, spuse ea încet.

– Crede că am murit.

Tonul i se potrivea cu al ei.

– Zgomotul casetofonului căzînd... va crede că eu eram, continuînd să țin telefonul în mînă.

Tactica pe care o învățase de la Hank Dalton în Colorado, în 1968, consta din a ucide un om de la distanță, folosind telefonul. Dacă ținta era suficient de distrasă, dacă se făceau bine toate pregătirile, omul n-ar fi bănuit niciodată.

Dalton îl numise glonțul supersonic. Cu ajutorul unor echipamente electronice sofisticate, prin firul telefonic se putea transmite un ton de super-înaltă-frecvență, care spărgea timpanele victimei, străpungea creierul și-l ucidea pe loc.

Așa cum fusese omorît șoarecele, în colivia sa de lîngă receptor.

De obicei, asasinul închidea imediat. Drew însă bănuia că unchiul Ray plănuise să adauge o variațiune tacticii. Și-l imagina auzind brusca întrerupere a glasului lui Drew, zgomotul cînd acesta, teoretic, se prăbușise, cu telefonul încă în mînă.

Dar ce-ar fi făcut Ray în continuare?

„Continuă să asculte," deduse Drew. „Dacă era cineva cu mine, Ray știe că ar trebui să audă strigăte, țipete după ajutor.

Dar dacă nu e *nici un* strigăt? Dacă Ray nu aude decît liniște de la acest capăt al firului?"

Se concentră. „Trebuie să creadă că eram singur cînd i-am telefonat.

Și, în locul lui, eu aș vrea să mă asigur de două ori că vînătorul, dușmanul, a murit cu adevărat."

Drew medita la pasul final.

În ultimele două ore, analizase concluziile la care ajunsese, căutînd puncte slabe. Dar continuau să aibă sens. Emoția îl însuflețea.

„Dacă telefonul de-aici rămîne deschis, Ray poate urmări convorbirea. Poate afla de unde l-am sunat. În situația în care nu aude nici un sunet prin telefon, va crede că poate trimite o echipă să verifice dacă am murit, fără nici un risc.

Şi, mai important, să-mi ridice cadavrul.

Autoritățile cred că eu sînt Janus. Dacă vrea să continue cu folosirea lui Janus ca acoperire a altor asasinate, nu poate lăsa să-mi fie găsit trupul."

Cu chinuitoare grijă, Drew deschise uşa batantă, atent să nu scîrțîie. Păşi uşurel spre telefon.

– Au trecut cinci minute. Se-aude ceva? recunoscu Drew glasul lui Ray.

– Nimic.

– O.K., mai ascultă, pentru siguranță. Dar cred că merită să încercăm. Începeți localizarea.

Drew ieşi din bucătărie, fără zgomot. În holul întunecos, îi făcu semn Arlenei să-l urmeze. Parcurseră o distanță sigură, oprindu-se la scară.

– Uite hîrtia cu al doilea număr unde am sunat. Găseşte afară un telefon public şi sună la casa sigură. Spune-le relațiilor părintelui Stanislaw să afle unde e postul.

Arlene luă hîrtia.

– Dar tu?

– Cred că e mai bine să stau aici. În caz că oamenii lui Ray ajung mai devreme decît ne aşteptăm.

– Şi atunci?

– Nu-s foarte sigur cum să procedez. Pentru început, vreau să arunc o privire prin jur şi să găsesc o ascunzătoare bună. De cum afli adresa, întoarce-te. Dar ai grijă. Şi asigură-te că oamenii părintelui Stanislaw se duc la adresa respectivă.

Ochii Arlenei erau înspăimîntați.

– Drew.

– Ştiu. De-acum încolo, devine albastră.

Nu mai stătu pe gînduri, lăsîndu-se pur şi simplu în seama impulsului. O sărută.

În penumbră, stătură un moment îmbrățişați.

Vocea Arlenei răsună îngroşată:

– Ar fi timpul să plec.

– Pe curînd, răspunse Drew, simțindu-se gol pe dinăuntru.

– Doamne, zău că aşa sper!

Se mai opri o dată la jumătatea scărilor de beton, întorcînd capul spre el. Apoi urcă pînă sus şi ieşi pe uşă. Peste un moment, în hol se lăsă tăcerea.

Spre uimirea lui, senzaţia pe care o trăia Drew acum era tulburător de nefamiliară. Singurătate. În mod inexplicabil, îşi simţea ochii înfierbîntaţi. *Dacă n-avea s-o mai vadă niciodată?*

17

Chiar înainte de ora şase, după ce soarele de toamnă dispăruse aproape complet, cufundînd pivniţa într-un întuneric şi mai adînc, Drew auzi uşa din capătul scării scîrţîind. Din locul unde stătea ascuns, între şirurile de scaune stivuite lîngă mijlocul peretelui din stînga, la baza scării, mai întîi îşi spuse că se întorsese Arlene şi simţi un val de bucurie. Dar, după ce uşa se închise încet la loc, cel ce intrase nu coborî.

Drew aşteptă. Continua să nu apară nimeni.

Ştia că Arlene ar fi fost prudentă la întoarcere. Poate că întîrzia, ca să simtă dacă era ceva în neregulă. Sau aştepta cu Drew s-o strige. Însă nu-şi putea permite aşa ceva.

Cînd trecu destul timp pentru ca amintirea sunetului uşii să pară o închipuire, Drew auzi un nou sunet. Încet – atît de încet, încît şi acesta ar fi putut fi imaginar – un pantof atinse o treaptă de ciment.

Şi se opri.

Poziţia lui Drew între stivele de scaune metalice era confortabilă. Hank Dalton insistase întotdeauna ca elevii lui să-şi ia această măsură de prevedere. „Nu ştiţi cît timp aveţi de aşteptat. Aşa că, asiguraţi-vă că vă place în ascunzătoare. Altfel, cineva din apropiere v-ar putea auzi cînd întindeţi piciorul ca să alungaţi un cîrcel."

Totuşi, în pofida poziţiei comode, tensiunea crispa

trupul lui Drew. Se strădui să păstreze tăcerea, în timp ce distingea un nou pas delicat pe scara din dreapta lui. Inspiră imperceptibil.

Da! Un sunet. Dar nu dinspre scară, aşa cum prevăzuse. În schimb, sunetul provenea din întunericul aflat vizavi de el, la stînga, spre capătul opus al holului. Ar fi putut însemna orice, foşnetul unei crengi de o fereastră din susul peretelui sau tasarea unei grinzi a plafonului.

Dar îl auzi din nou şi, acum, îl recunoscu – apăsarea uşoară a unei tălpi pe duşumeaua de ciment.

Nu era un singur intrus, ci doi. Mai devreme, după plecarea Arlenei, cînd cercetase subsolul, găsise o scară şi în celălalt colţ. Spre deosebire de scara pe care o folosiseră el şi Arlene, cea din dreapta, această scară nu avea uşă în capătul de sus, aşa că se simţise asigurat. Acum îşi dădea seama, cu inima bubuindu-i în piept, că ar fi trebuit să urmeze scara pe unde cotea ca să urce la parter. Ar fi trebuit să cerceteze şi parterul. Căci era clar că al doilea intrus pătrunsese printr-o uşă de sus pe care Drew n-o descoperise.

În timp de Drew era distras de uşa scării din dreapta, celălalt intrus se furişase pe scara din capătul opus.

„Doi la număr," îşi spuse el. „O.K., cîtă vreme ştiu unde se află, pot să mă descurc cu ei." Reveni cu atenţia spre scara din dreapta, pentru a vedea o umbră ajungînd jos.

Înţelese. Acel prim intrus era o momeală. Trebuia să atragă atenţia. Dacă îl ataca cineva, partenerul său era în partea opusă, gata să-l protejeze.

Lumina vizibilă prin uşa bucătăriei ademenea silueta. În latura opusă a holului, sunetele subtile ale celui de-al doilea încetară. Drew privea, din întunericul dintre stivele de scaune metalice, umbra din dreapta, care se apropia de fereastră. Acum văzu că era un bărbat. Ţinînd în mînă un pistol cu surdină, omul se opri lîngă uşa batantă.

Înainte de a-şi fi ales ascunzătoarea, Drew se întorsese în bucătărie şi, tăcut, cumplit de conştient de

receptorul telefonului care zăcea pe tejghea, luase colivia cu şoarecele mort şi o ascunsese afară, pe culoar. La fel procedase şi cu casetofonul. Ca măsură finală de prevedere, pusese cutia deschisă a casetofonului peste telefon.

Acum, intrînd în bucătărie, intrusul n-avea să vadă nimic care să-l alarmeze. Urma să presupună că telefonul – şi cadavrul – trebuia să se afle altundeva prin apropiere. Împreună cu partenerul său, avea să continue căutarea.

„Dar eu să nu îndrăznesc să încerc nimic," îşi spuse Drew, strîngînd patul *Mauser*-ului, „pînă nu-i am pe amîndoi în cătare."

Umbra de lîngă uşa bucătăriei riscă o privire furişă prin fereastra luminată. Apoi se retrase. Peste zece secunde, mai aruncă o privire.

În capătul opus al holului, cealaltă umbră se urni din loc, strecurîndu-se înainte pentru a i se alătura partenerului său de lîngă uşa bucătăriei. Şi acest al doilea om avea pistol cu surdină. Încadrară uşa din ambele părţi. Un om se repezi înăuntru, celălalt sărind imediat după el. Înainte ca uşa să se închidă la loc, Drew îi văzu stînd spate-n spate, cu pistoalele îndreptate în direcţii contrare.

Acum!

Ieşi din adăpostul dintre stivele de scaune. Cu *Mauser*-ul pregătit, se încordă, ghemuindu-se în întuneric. Aşa cum se aşteptase, nu auzi nici o conversaţie. Pînă nu erau siguri de situaţie, cei doi rămîneau cît puteau de tăcuţi.

„Va trebui să-i împuşc pe amîndoi," îşi spuse Drew. „Acum, cît îi am la un loc.

Dar fără să-i omor. Am nevoie de ei vii. Am nevoie ca să-mi spună unde e Ray. Cînd voi termina cu ei, au să vorbească. Au să-mi *cerşească* să le mai pun şi alte întrebări."

Uşa bucătăriei se deschise; cei doi se strecurară pe culoar, profilaţi pe lumina ferestruicii. Cu faţa spre hol,

unul îi făcu semn celuilalt să caute în stînga, pe cînd el o lua spre dreapta.

– Nu mişcaţi! strigă Drew. Pregătit să tragă, voia să le ordone să arunce armele. Nu apucă.

O împuşcătură răsună în întuneric. Dar nu din partea celor doi. Asurzitoare, provenea din capătul opus al coridorului. Drew se trînti pe duşumea, lovind betonul cu pieptul. Un al doilea foc îi răsună în urechi. Drew trase, însă nu către ochitorul din partea opusă, ci spre ţintele vizibile – cei doi din faţa bucătăriei. În timp ce se aruncau la adăpost, încă vizibili în lumina ferestrei, trase iar, şi iar. Urlînd, se prăbuşiră amîndoi.

Drew se rostogoli, temîndu-se că focurile de la gura ţevii *Mauser*-ului îl ajutaseră pe trăgător să-l ochească. Căzut pe burtă, privi încoace şi-ncolo, de la umbrele celor doi, pe care-i împuşcase, spre pistolarul nevăzut din celălalt capăt al culoarului.

Clipi, cu ochii îndureraţi, cînd luminile din plafon se aprinseră. Orbit, închise strîns pleoapele aşa cum fusese instruit, după care abia le întredeschise, lăsîndu-şi corneele să se adapteze la luminozitatea neaşteptată, apoi ceva mai mult, disperat, ochind. Se pomeni privind pe sub şirurile de mese, spre trupul unui bărbat prăbuşit pe pardoseală, lîngă scara opusă. Nu se mişca. Sîngele îi şiroia din piept. Lîngă mînă îi zăcea un pistol.

Dar cum naiba...?

Cu şira spinării înfrigurată, Drew privi spre cei doi căzuţi în faţa bucătăriei. Unul zăcea nemişcat. Celălalt se ţinea de stomac, gemînd.

Reveni cu privirea spre omul prăbuşit în partea cealaltă. Dintr-acolo proveniseră două împuşcături. Cine însă îl ucisese pe pistolar? Auzi paşi frecîndu-se pe treptele de ciment. Sunetele erau nesigure, încete. Se strîmbă, ţintind, incapabil să vadă cine cobora.

Apăru un pantof. Apoi al doilea. Drew stabiliză poziţia *Mauser*-ului. Pantalonii negri se iviră la vedere. Drew ochi prin înălţător şi cătare. Paşii se opriră.

Vorbi un bărbat. Glasul său, deşi gros, era slăbit.

– Drew? Eşti bine?

Accentul slavon era inconfundabil. Părintele Stanislaw.

– Bine? oftă Drew cu uşurare nervoasă. Aşa cred.

Preotul tuşi. Cu dureroasă încetineală, coborî restul de trepte. Avea braţul stîng susţinut în eşarfă. În mîna dreaptă strîngea un pistol. Şovăind, se rezemă de perete, respirînd de cîteva ori adînc.

– Dar *tu* nu arăţi deloc bine, se ridică Drew.

– Cum se zice la televizor? E doar o rană superficială? Să nu crezi partea cu „doar".

Părintele Stanislaw făcu o grimasă.

– Chiar şi cu sedative, doare.

Drew fu nevoit să rînjească.

– Credeam că voi, polonezii, ar trebui să fiţi duri.

Părintele Stanislaw se sili să se ţină pe picioare.

– Sîntem, crede-mă. Dacă ai fi mîncat vreodată *pierogies,* ai şti despre ce duritate vorbesc.

Rînjetul lui Drew se lăţi.

Dar nu-şi lăsă crescînda afecţiune pentru acel om să-l distragă de la scopurile practice. Privi spre cei pe care îi împuşcase. Unul zăcea la fel de nemişcat ca înainte. Celălalt continua să se ţină de abdomen şi să geamă. Îi percheziţionă şi le luă armele. Abia apoi socoti prudent să traverseze holul, pentru a-l ajuta pe preot.

Părintele Stanislaw îşi adună puterile şi se apropie de Drew, făcîndu-i semn să stea pe loc.

– Am ajuns pînă aici de unul singur. N-am nevoie de ajutor.

– Cum ai venit aici?

– A telefonat Arlene. Cu un nou număr de telefon şi instrucţiuni de a-i găsi locul.

– Ştiu. Eu i-am cerut.

– Eram treaz cînd a sunat. Am insistat să vorbesc cu ea. Mi-a povestit ce se întîmplase cît timp dormeam. Apoi, am insistat s-o însoţesc pînă aici. Prietene, ai încercat să realizezi prea mult de unul singur.

– N-am avut încotro.

– Poate. Dar evenimentele recente, arătă părintele Stanislaw spre oamenii căzuți pe jos, dovedesc că am avut dreptate.

– Arlene, șopti Drew numele. Unde e?

– Afară, păzește casa, în caz că ăștia trei nu erau singuri. Cînd am ajuns aici, ne-am dat seama că nu puteam intra în clădire fără să te alarmăm. Așa că ne-am hotărît să acționăm ca echipă de supraveghere în folosul tău. Am văzut intrînd trei oameni, unul printr-o parte, ceilalți pe sus, prin două uși diferite. Părea evident că plănuiau să-l folosească pe primul ca momeală, ceilalți doi susținîndu-l din urmă.

– Așa că i-ai urmărit pe cei doi care intraseră sus.

– Instinctele nu m-au înșelat.

Părintele Stanislaw se agăță de o masă, să se sprijine.

– Dintre cei doi pe care i-am urmărit, unul a devenit la rîndul său momeală și în cele din urmă s-a alăturat tovarășului său din bucătărie. Al treilea însă rămăsese în urmă, ca să-și apere asociații dacă erau atacați prin surprindere. Cum s-a și întîmplat. A tras în tine. Dar am tras și eu în el.

Închise ochii, înghițind dureros.

– Sigur te simți bine?

– Dimpotrivă. Nu mi-e deloc bine.

Chipul părintelui Stanislaw avea culoarea cretei.

– Mi-a trecut prin minte că asta e a treia oară cînd îți salvez viața. La refugiu, cînd m-am ascuns în confesionalul capelei. La Cornul lui Satan. Și aici.

– Îți sînt îndatorat, răspunse Drew.

– De trei ori, îi aminti preotul.

– Da, își privi Drew prietenul. Cu orice preț, chiar și cu al propriei mele vieți, îți făgăduiesc că am să mă achit.

– În natură.

– Nu înțeleg.

– În natură, insistă preotul.

– Bine. Orice-ar însemna. În natură.

– Să fii sigur că-ţi ţii minte promisiunea. Fiindcă...
Părintele Stanislaw respiră iarăşi dureros, alb la faţă.
– ...cînd vom termina cu toate astea, intenţionez sà-ţi cer... pe onoarea ta... să te ţii de cuvînt.
Tuşi.
– Deocamdată, avem treburi de rezolvat.
Drew înţelese. Se apropie de oamenii pe care-i împuşcase. Apucîndu-l pe cel ce încă mai era viu, îl zgîlţîi cu putere.
– Unde ţi-este şeful?
Rănitul gemu.
– Crezi că acum te doare? continuă Drew. Habar n-ai ce înseamnă „durerea".
Îşi luă avînt, pregătindu-se să-l lovească.
– Nu! îl opri părintele Stanislaw.
Drew abia dacă-l auzi.
– *Unde ţi-e şeful, ticălosule? Îmi spui sau...*
– Nu! îl apucă preotul de mînă.
Drew îl privi încruntat.
– Acum pricep. Nu te deranjează omorurile. Dar nu-ţi place să-ţi vezi victimele suferind. Ce-i cu tine? Nu eşti pregătit să mergi pînă la limită pentru credinţa ta? Fă bine şi ia seama. Ai un punct slab, părinte.
– Nu, îşi îndreptă preotul complet umerii, în ciuda durerii. Pentru credinţa mea, am ajuns la ceea ce numeşti tu „limită". De multe ori. De mai multe ori decît ţi-ai putea închipui.
Inelul cu rubin – spada şi crucea încrucişate – scînteie.
– Dar numai cînd era necesar. Tortură? Cu siguranţă. Dacă nu aveam la dispoziţie chimicale. Dar *numai* cînd trebuia să fac pe cineva să vorbească. Ştiu unde e Ray. Locul ultimului număr care ţi s-a dat. Acum lasă-l în pace pe omul ăsta!
Drew îl privi pe cel pe care-l ţinea de haină, cu inima contractată de dezgustul a ceea ce fusese cît pe-aci să facă, amintindu-şi din nou cît de mult se îndepărtase de mănăstire. Uşor, reverenţios, îl lăsă pe duşumea.

– În regulă. Le telefonăm oamenilor tăi să-i acorde ajutor medical. Nu e decît un instrument. Merită şansa de a trăi. Dar trebuie să spun că e o şansă pe care *mie* ticălosul nu mi-ar fi lăsat-o.

– Desigur, răspunse părintele Stanislaw. Şi asta e ceea ce ne deosebeşte pe noi de ei. La baza motivaţiilor noastre nu se află banii. Sau nevoia de putere. Nici teoriile politice, care sînt prin definiţie trecătoare şi găunoase. Nu, motivele noastre sînt supreme. Iar mila noastră, cînd se cere, e aceea a Domnului.

Drew simţi un neaşteptat val de regret.

– Prea multe, prea îndelungat, spuse el. Am obosit să tot alerg. Vreau să se termine.

– Şi se va termina. La noapte, dacă aşa vrea Dumnezeu.

Strîmbîndu-se de durere, părintele Stanislaw vîrî mîna în buzunarul costumului.

– Am adresa. Te pot duce la unchiul Ray.

18

Dar, cu toată nerăbdarea, Drew avea mai întîi de făcut altceva. La fel ca în străvechiul paradox grecesc care spunea că pentru a călători o milă trebuie să parcurgi mai întîi o jumătate de milă, iar după aceea un sfert, apoi o optime, şi astfel, subdivizînd mereu distanţa, poţi să nu mai ajungi niciodată la destinaţie, tot aşa simţea şi Drew că mai avea ceva de făcut, încă o întrerupere, mereu încă un risc. Poate că acest calvar n-avea să se mai sfîrşească niciodată. Poate că era mort şi ajunsese deja în iad.

Se întoarse spre rănit.

– Mă auzi?

Omul dădu din cap.

– Dacă vrei un doctor, faci ce-ţi spun eu.

Rănitul îl privi neputincios.

– Dar ți-am spus că am deja adresa, interveni părintele Stanislaw. Nu e nevoie să...

– Nu? îl întrerupse insistent Drew. Am uitat ceva.

Şi-i spuse ce aveau de făcut.

Preotul păru descumpănit.

– Ai drepate. Şi trebuie să-l determinăm s-o facă repede.

Drew îngenunche lîngă rănit, dîndu-i cîteva ordine.

– Ai înțeles?

Omul încuviință, transpirînd, chinuit.

– Iar pe urmă, îți aducem un medic. Nu va trebui decît să ne demonstrezi cît de rezistent eşti. Nici o scofală.

Îl tîrî spre bucătărie.

– Dacă vrei să trăieşti, nu trebuie decît să vorbeşti fără să gemi.

În bucătărie, Drew îl aşeză pe jos, rezemat de un dulap şi luă cutia de carton de pe telefonul deschis. Ghemuit, apropie receptorul de chipul rănitului, aplecîndu-se pentru a putea auzi şi el ce se spunea la celălalt capăt al firului. Îndreptă *Mauser*-ul spre tîmpla rănitului, ordonîndu-i cu un gest să vorbească. Omul avea ochii sticloşi, împăienjeniți. Un moment, Drew se temu că urma să leşine.

– Am pus mîna pe el.

Glasul individului, vorbind la telefon, suna răguşit.

– O clipă, răspunse un alt glas, ursuz.

Peste un sfert de minut, unchiul Ray veni la aparat.

– E mort?

– Exact.

– De ce-a durat atît de mult? M-ați făcut să mă îngrijorez.

– La început, nu l-am găsit.

– E singur?

– Da.

– Aduceți cadavrul aici. Vreau să fiu convins că scăpăm de el.

– Venim acum.

Rănitul tresări. Căzu moale spre pardoseală.

Drew puse receptorul în furcă, întrerupînd legătura, apoi culcă rănitul pe jos.

– Ți-ai ales greșit meseria, prietene. Ar fi trebuit să te faci actor.

– Mi-ai promis, gemu omul.

– Și-am să mă țin de cuvînt. Cum ați ajuns aici? Cu ce mașină?

– Un furgon albastru-închis. *Ford.*

Buzele individului erau uscate.

– E în parcajul din spatele casei.

Întorcîndu-se, Drew îl văzu pe părintele Stanislaw privind din ușa deschisă a bucătăriei.

– Acum poți să dai telefon de-aici după un doctor. Și fă bine de le spune oamenilor tăi să ridice cadavrele.

Îl percheziționă pe rănit, găsind ceea ce dorea – cheile mașinii.

– Apropo, îi mai spuse el preotului. Cînd ajungem acolo, voi avea nevoie de ajutor. Ți-a explicat Arlene?

– Voi organiza cele necesare.

– Și, cît timp o faci, eu îi dau Arlenei de știre că sîntem bine. Probabil c-a auzit împușcăturile. E îngrijorată.

– O găsești lîngă biserică.

Preotul ridică receptorul.

– Să mă grăbesc.

– Te rog. Avem multe de făcut.

Drew ieși în fugă din bucătărie. În timp ce urca scara, își aminti emoția puternică, nefamiliară, pe care o simțise cînd Arlene urcase aceleași trepte, cu două ore în urmă, neașteptata singurătate cînd ea plecase, închizînd ușa. Dorul îl chinuia din nou. Părea o trădare a anilor petrecuți la mănăstire, faptul că voia atît de mult s-o revadă, s-o țină în brațe. Și totuși, chiar dacă era trădare, nu-i mai păsa. Păși afară, o văzu așteptînd lîngă biserică și porni spre ea. În pofida întunericului, ochii Arlenei străluciră, ușurată că era viu și nevătămat. Peste o clipă, ajunse în brațele lui.

19

Înfrîngîndu-şi impulsul de a apăsa mai tare pe acceleratorul dubei, ştiind că ar fi fost o neghiobie să rişte a fi oprit pentru exces de viteză, Drew înainta constant spre nord, ieşind din Boston. Luminile oraşului străluceau în oglinda retrovizoare; farurile furgonului desprindeau din noapte copaci şi cîmpii.

Cu falangele amorţite de strînsoarea pe volan, Drew urma instrucţiunile părintelui Stanislaw. La început, nu recunoscuse adresa de pe hîrtia pe care i-o dăduse preotul. Apoi, cu emoţie crescîndă, o identificase, nemaifiind surprins că preotul cunoştea drumul pînă acolo. Fiindcă părintele Stanislaw mai fusese la acea adresă – cu două zile în urmă. Era moşia de la ţară a unchiului Ray, la nord de Boston, pe malul Golfului.

Drew trebuia să admire inteligenţa duşmanului său. Ray, părînd a fi fugit de pe proprietatea din Golf datorită ameninţărilor lui Drew, inversase acum tactica şi se înapoiase, pare-se presupunînd că moşia era ultimul loc unde l-ar fi căutat Drew. Dar, cîştigînd avantajul neprevăzutului, Ray aleşese un loc dificil, greu de apărat. Părintele Stanislaw descrisese moşia ca fiind izolată şi întinsă, prea mare, cu prea multe ascunzişuri pentru a putea fi protejată corespunzător. „Va fi uşor să intri în incintă," spusese preotul. „Pătrunderea în casă însă e altceva. Acolo îşi va concentra oamenii. Ca să intri şi să-l înhaţi, ţi-ar trebui o mică armată."

„Nu va fi necesar," spunea Drew în sinea lui, îndreptîndu-se neabătut spre Golf. „Tot ce ne trebuie sînt cei trei oameni pe care i-am cerut. Şi trei maşini neidentificabile."

Puţin după ora şapte, ajunse în Golf, văzîndu-i clar în întuneric valurile cu creste de spumă. Coborînd geamul,

simți mirosul sărat al unei brize reci și se opri pe marginea drumului, unde farurile mașinii dezvăluiră o placă comemorativă referitoare la războiul de independență.

Așteptă. Peste cinci minute, în retrovizor apăru o pereche de faruri, oprindu-se în spatele lui. Se stinseră imediat. Drew coborî din furgon, observînd cu drag silueta Arlenei la volanul *Oldsmobile*-ului, cu preotul așezat alături, adus de umeri, parcă dormind.

Mai văzu încă trei perechi de faruri apropiindu-se. Încetiniră, oprind la rînd în spatele *Oldsmobile*-ului. Se stinseră și acestea. Din mașini coborîră trei oameni. În timp ce Arlene părăsea *Oldsmobile*-ul, Drew îi întîmpină pe pietrișul drumului.

– Domnul fie cu voi, îi salută el.

– Și cu duhul tău, răspunseră cei trei într-un glas.

– *Deo Gratias*.

Îi studie. Aveau în jur de treizeci și cinci de ani. Purtau haine închise la culoare, tunsori conservatoare, aproape milităresti, ochi neascunși, de o tulburătoare seninătate.

– Vă apreciez ajutorul. Părintele Stanislaw spune că aveți experiență.

Dădură din cap.

– Dacă folosește la ceva să v-o spun, în caz că totul merge conform planului, că nu intervin accidente, n-aș crede că vă sînt viețile în pericol.

– Nu are importanță, spuse unul. Viețile noastre nu contează. Biserica, da.

Portiera din dreapta a *Oldsmobile*-ului se deschise. Părintele Stanislaw coborî din mașină.

– Echipamentele sînt în portbagaj.

Arlene avea cheia. Cînd deschise portbagajul, înăuntru se aprinse o lumină. Drew clipi din ochi, surprins, văzînd armele automate, încărcătoarele pline cu muniție, grenadele și chiar un mic lansator de rachete.

– Ai avut chestiile astea în portbagaj tot timpul? întrebă el, uimit. Puteai începe un război.

– Sîntem în război.

Chipul părintelui Stanislaw era la fel de palid ca eşarfa care-i susţinea braţul.

Se aplecară în portbagaj, scoţînd puşti de asalt, inspectîndu-le şi încărcîndu-le. Becul din interior făcea să sclipească rubinele mari şi roşii de pe degetul mijlociu al fiecărei mîini stîngi. Inelele aveau aceleaşi însemne – spada şi crucea intersectate.

Frăţia Pietrei.

Drew simţi un fior.

– Ce doreşti să facem? întrebă primul, ţinînd arma cu ţeava spre cerul negru.

Ascunzîndu-şi crescînda uimire, Drew răspunse pe acelaşi ton profesional:

– Reglaţi carburatorul fiecărei maşini.

Se întoarse spre părintele Stanislaw.

– Cît de departe e moşia?

– La o milă mai încolo.

– Destul de bine. Sincronizarea n-ar trebui să pună probleme.

Termină de explicat. Cei trei stătură pe gînduri.

– Se poate face, spuse unul. Cu condiţia să reacţioneze aşa cum te aştepţi.

– Îl cunosc. În plus, are cumva de ales? întrebă Drew.

– Dacă te înşeli...

– Da?

– Nimic. Rolul nostru este uşor. Tu eşti cel care-şi asumă riscul.

20

Furgonul se apropie de poarta metalică închisă a moşiei. Dincolo de ea stăteau două santinele înarmate, cîte una în fiecare parte, dar cînd farurile se apropiară îndeajuns pentru a recunoaşte maşina, trecură la acţiune, deschizînd poarta. *Aduceţi cadavrul aici. Vreau să fiu*

convins că scăpăm de el, îi spusese unchiul Ray omului de la telefon. Aşa cum prevăzuse Drew, santinelele aveau ordin să aştepte echipa de recuperare şi să lase furgonul să intre imediat. Fără a opri, şoferul făcu un semn de mulţumire şi trecu rapid prin deschizătura zidului, continuîndu-şi drumul pe o alee asfaltată, printre desişuri şi copaci umbroşi, spre conacul mare, stil Tudor, cu două etaje, din depărtare.

Carburatorul dubei fusese modificat, cu mecanismul său în ralenti reglat, astfel încît motorul să gonească fie şi dacă nu se apăsa pe accelerator. Întrucît maşina avea transmisie automată, şoferul o putea lăsa în viteză, sărind de la volan, ştiind că furgonul avea să-şi continue drumul pe direcţia iniţială: în acest caz, de-a lungul aleii, spre conac.

În timp ce şoferul, cu arma în mînă, se rostogoli lin pe gazon, dispărînd în întuneric, duba îşi continuă goana înainte. Săltă pe un trotuar şi se opri smucit la jumătatea treptelor din faţa casei. Înainte de a sări, şoferul aprinsese un fitil, care ducea în rezervorul de benzină deschis. Deodată, vehiculul explodă năucitor. Masivul glob de foc, mugind, azvîrlind cu schije metalice, sfărîmă intrarea conacului.

Gărzile de la poartă încă n-o închiseseră complet. Răsucindu-se, surprinse, spre tunetul asurzitor, ridicară armele, luînd-o la fugă către pălălaia din faţa casei. În acel moment, alte trei vehicule, cu farurile stinse, se năpustiră prin poarta parţial închisă. Şi acestea aveau transmisie automată, cu fiecare carburator reglat să lase motorului inerţie maximă, astfel încît, cînd şi cei trei şoferi aprinseră fitilele şi săriră din vehicule, maşinile îşi continuară drumul, una spre stînga şi celelalte două la dreapta furgonului incendiat pe treptele conacului.

În succesiune rapidă, vehiculele se ciocniră de faţada clădirii, izbucnind în vîlvătăi pustiitoare. Ferestrele se sparseră. Flăcările vuiau în susul zidului.

În timp ce se grăbeau înapoi spre ascunzişul întunericului, şoferii deschiseră focul cu armele automate,

mitralind rugul care acoperea casa. Ciuruiră maşini parcate, spărgînd cauciucuri, sfărîmînd masca unui *Rolls Royce* şi a unui *Mercedes*. Trasoarele făcură rezervoarele de benzină să explodeze. Carburantul aprins se revărsă pe asfalt. Atacanții aruncară grenade spre gărzile care alergau pe aleea porții. Paznicii zburară de-a-ndaratelea, aterizînd pe drum, nemişcați. Urmară alte grenade, de astă dată țintind conacul.

Arlene, care sărise dintr-unul din vehicule, instală un lansator de rachete portativ. Modelul, un *R.P.G.-7*, era favoritul teroriştilor, nefiind mult mai mare decît un jalon topometric; şi, întrucît cîntărea doar şapte kilograme, îl putuse ține cu uşurință cînd sărise din maşina în mişcare. Trăgea cu proiectile de calibrul 3,3 țoli, capabile să străpungă blindaje de treizeci de centimetri grosime. Rînd pe rînd, explodară impresionant în conac, pulverizînd un colț întreg.

Acum, din clădire ieşiră în goană paznici, unii urlînd îngroziți şi bătîndu-se cu brațele peste hainele în flăcări. Reflectarea incendiului pe nori se vedea, după cum avea să se consemneze ulterior, de la douăzeci de kilometri distanță. Undele de şoc puternice au zgîlțîit ferestrele oraşului din apropiere. Întreaga fațadă a conacului începu să se surpe. Arme automate în defensivă pîrîiau din clădirile vecine unde fugiseră gărzile. Atacanții îşi schimbau permanent pozițiile, trăgînd, încărcînd, trăgînd iar, aruncînd grenade, făcînd forța de asalt să pară enormă, retrăgîndu-se treptat. Trecuseră două minute.

21

Drew nu era printre ei. Mergea spre moşie pe jos, prin întuneric, de-a lungul malului stîncos al golfului. Cu două zile în urmă, părintele Stanislaw cercetase perimetrul proprietății, remarcînd iahtul ancorat la un debarcader. De îndată ce erupseră sferele de foc lîngă casa

din vîrful pantei, cei trei gardieni care patrulau pe plajă se răsuciră spre surprinzătoarea văpaie, luînd-o la fugă pe treptele de lemn, către focurile de armă. Cu hainele negre camuflate pe fundalul apei, Drew alergă pe stîncile țărmului. Străbătu în goană pontonul şi sări pe iaht.

Acolo, se aplecă sub punte. Peste treizeci de secunde, văzu cîteva umbre coborînd scara de lemn, dinspre casă. Valurile plescăiau pe coca iahtului. Acesta se înclină uşor, la tribord, apoi la babord.

Deşi nu-l mai văzuse pe unchiul Ray de şase ani, Drew recunoscu silueta elegantă, bine îmbrăcată, care cobora în grabă scara. Mai identifică şi silueta unui al doilea om, uşor de recunoscut după pălăria de cowboy. Iar pe *acesta* Drew nu-l mai văzuse din 1968. „Măi, măi," îşi spuse el. „Pesemne că ai sărit de şaizeci de ani, Hank Dalton. Ce-i al tău, e-al tău. Ar fi trebuit să ieşi la pensie pînă acum. Dar cred c-o ai în sînge. Nu poți abandona jocul."

Ray şi Hank ajunseră pe plajă înaintea celorlalți. Se opriră pe ponton.

– În regulă, le spuse Ray gărzilor care-l însoțiseră, vorbind calm ca întotdeauna. Ştiți unde să mergeți. Folosiți-vă de întuneric şi dispăreți. Nu încercați să vă luptați cu ei. Au învins. Dar ne va veni şi nouă rîndul. Doar un lucru să țineți minte. Vă apreciez loialitatea. Mult noroc la fiecare.

Paznicii se întoarseră spre focul de automate din jurul conacului incendiat. Nu ezitară decît un moment, înainte de a se despărți, dispărînd în noapte. Ray şi Hank străbătură rapid debarcaderul, bocănind găunos pe scînduri, şi desprinseră în grabă parîmele, urcînd la bordul iahtului. În spatele lor, pe faleză, o nouă explozie zgudui noaptea. Ray se repezi spre prova să pornească motorul. Pupa se scufundă uşor, cînd elicele prinseră tracțiune. Apoi iahtul îşi reveni şi luă viteză, tăind valurile spre întunericul din larg.

Stînd la pupa, cu privirea spre zona de luptă, Hank îşi propti mîinile în şolduri, cu pălăria de cowboy profilată

pe fundalul flăcărilor.

– Căca-m-aş cu sînge. Cine-ar fi crezut? murmură el. L-am învățat mult prea bine.

În toți anii din '68 încoace, Drew se gîndise la Hank ca la un om veşnic. Această bruscă înțelegere a faptului cum puteau elevii să-şi depăşească într-o bună zi dascălii era şocantă. Asta înseamnă să îmbătrîneşti? Apare întotdeauna cineva mai bun, fiindcă e mai tînăr?

Şi era atît de uşor. Nu trebuia decît să se furişeze de sub tambuchi şi să-l înghiontească. Atîta tot. Să-l înghiontească. O uşoară bătaie pe umăr, iar Drew descoperi că fostul său maestru...

„Pe vremea aia, te credeam Dumnezeu. Adormeam cu teama de tine în suflet. Tremuram cînd vorbeai."

...nu era decît o ființă omenească. Hank se rostogoli grațios în golf. Pălăria de cowboy rămase plutind la suprafață. Plescăind, tuşind, reapăru de sub apă.

– Nu te-am întrebat niciodată, Hank! Ştii să înoți?

– Ticălosule! bolborosi bătrînul.

La timonă, Ray se răsuci alarmat. Drew îndreptă spre el *Mauser*-ul.

– Fii foarte atent, unchiule. Ține mîinile pe roata aia. N-aş vrea să fiu nevoit să te omor. Încă mai avem nevoie să discutăm.

În apa înspumată, Hank continua să vocifereze, răcnind obscenități.

– Asta-i chestia, Hank. Nu te descuraja. Eşti destul de aproape de mal – poți ajunge. Mai ții minte ce ne-ai învățat? Aprinde un foc – găseşte haine uscate. N-ar fi bine să mori de hipotermie!

În timp ce trupul legănat de valuri al lui Hank se pierdea în depărtare, Drew – ținînd neabătut *Mauser*-ul – nu-şi lua un moment ochii de la Ray.

– Exact, unchiule, ține mîinile acolo unde sînt. Pe timonă. Fiindcă, crede-mă, mi-am pierdut răbdarea. Un moment, aproape am crezut că-mi vei oferi o scuză ca să trag. Dar n-ai făcut-o. Aşa. Ceea ce cred eu – porni Drew furios înainte – este: *acum stăm de vorbă.*

Lîngă casa de pe culmea falezei, o ultimă explozie zgudui noaptea, cu flăcările reflectîndu-se lugubru în nori. Rafalele automatelor scădeau, pe măsură ce iahtul îşi continua drumul prin bezna golfului. Peste cîteva secunde, duduitul motorului acoperi complet împuşcăturile. Dar acestea aveau oricum să înceteze curînd, îşi spuse Drew. Arlene şi cei trei bărbaţi urmau să se retragă. Îl siliseră pe Ray să fugă din casă, iar acum trebuia să dispară înainte de sosirea poliţiei.

Ray privi de la Drew la conacul incendiat de pe colină, a cărui aură se micşora în depărtare. Noaptea învăluia iahtul.

Drew vîrî mîna în haină şi scoase un pachet de exploziv C-4, ţinîndu-l în faţa luminilor panoului de bord, astfel ca Ray să-i distingă forma de Play-Dough.

– Presupun că-mi recunoşti mijloacele de a stimula conversaţia.

Pupilele lui Ray se dilatară.

Drew puse plasticul deasupra tabloului, scoase din buzunar un detonator şi un cronometru şi le ataşă de exploziv. Răsuci arcul ceasului. Opt minute. Începu să ticăie.

– Deci, reluă el, asta ar trebui să ne lase timp destul pentru o şuetă. Dacă nu...

Ridică din umeri.

– O să sari şi tu în aer.

– Pe moment, obosit cum sînt, sătul să tot fug...

Expiră.

– Zău că nu-mi pasă.

– Nu te cred.

Drew îl studie pe Ray – înalt şi zvelt, cu chip slab, plăcut, şi ochi albaştri adînciţi în cap, lucind în lumina afişajelor de bord. Acum trebuia să se apropie de şaizeci de ani, dar arăta tînăr şi în formă. Părul scurt, blond-nisipos, era înspicat cu argintiu. Pe sub pardesiul descheiat, purta un costum gri, croit impecabil, o cămaşă albă, imaculată, şi o cravată de club, cu dungi. Pantofii îi erau italieneşti, de comandă. Pardesiul, îşi dădu seama

cu furie Drew, era din păr de cămilă, cafeniu, acelaşi gen pe care-l purtase în acea duminică de octombrie din 1960, cînd venise la terenul de joacă din Boston, unde Drew îşi jeluia părinţii şi viaţa distrusă.

Acum, era din nou octombrie. Din nou, Boston.

Muşchii fălcilor lui Drew se contractară.

– A, cred că m-ai ucide, spuse Ray. Ceea ce-ai făcut din casa mea – sau ce i-au făcut *prietenii* tăi casei mele – e absolut convingător. Dar să ne arunci pe amîndoi în aer? Să-ţi iei şi ţie însuţi viaţa odată cu a mea?

Glasul lui Drew se îngroşase.

– Nici acum nu înţelegi.

Cronometrul continua să ticăie. Drew îi aruncă o privire. Mai puţin de şapte minute.

– Ar trebui să te întrebi *de ce* aş vrea să mai trăiesc. Dă-mi un motiv.

Ray se încruntă, neliniştit.

– Ei, dar e evident. Oricine vrea să trăiască.

– Pentru ce? De ce crezi că am intrat în mănăstire? De la vîrsta de zece ani, mi-am urît propria viaţă. Ultimul moment fericit pe care l-am cunoscut a fost secunda dinainte de a-mi vedea părinţii sfîrtecaţi în bucăţi. După aceea, totul n-a fost decît disperare.

– Dar ai răscumpărat ceea ce li s-a întîmplat lor. Te-am *ajutat* să te răzbuni!

– Fii sigur că nu mi-a adus liniştea. Întotdeauna rămînea încă un terorist de omorît, încă un fanatic de pedepsit. Dar apăreau alţii în locul lor. Nu se mai sfîrşea niciodată. Şi ce-am rezolvat?

Ray părea nedumerit. Ceasul ticăia în continuare. Înghiţi în sec.

– Crezusem că aveam dreptate să-mi răzbun părinţii. Teroriştii cred că *ei* au dreptate să atace guvernele pe care le consideră corupte. Cîte dreptăţi pot exista, Ray? În numele a ceea ce credeam eu că e dreptatea, am făcut acelaşi lucru pentru care îi condamnasem pe ei. Am asasinat oameni nevinovaţi. Am devenit însuşi duşmanul pe care-l vînam.

– Cronometrul, spuse Ray.

– Ajungem şi acolo. Stai calm. Deocamdată, vreau să-ţi explic despre mănăstire. Sînt sigur că eşti nerăbdător să auzi de ea. De cum mi-am dat seama ce devenisem, am vrut să părăsesc lumea şi ororile ei, să las nebunia să continue fără mine. N-avea decît să se ducă dracului, ce-mi păsa mie? Mănăstirea mi-a oferit un refugiu. Dar tu l-ai distrus. M-ai adus cu forţa înapoi în mijlocul ororilor. Şi pentru asta, nu te pot ierta.

Şase minute.

– Ceea ce sînt eu, Ray, se numeşte păcătos. Dar şi tu eşti un păcătos. M-ai făcut să fiu ceea ce sînt.

– Ei, o secundă. Nu te-a silit nimeni. Ai *dorit* ajutorul meu!

– M-ai manipulat spre a mă înrola în Scalpel. Ştii ce cred? Uneori, în cea mai întunecată parte a minţii, cred că *tu* ai ordonat asasinarea părinţilor mei.

– I-am iubit pe părinţii tăi!

– Aşa spui tu. Dar nu e interesant cîte motive diferite ar fi putut exista pentru a le dori moartea? Un japonez fanatic se putea decide să-i spulbere ca să se răzbune pentru bombele atomice pe care le-am aruncat asupra Japoniei, ca să ne arate cît de nedoriţi eram acolo. Sau i-ar fi putut ucide sovieticii, ca să intensifice tensiunile dintre Japonia şi America, să primejduiască noul tratat de apărare şi să ţină Statele Unite departe de sud-estul Asiei. Sau, poate, cuiva ca tine i-a venit sclipitoarea idee de a-mi omorî părinţii, pentru ca vina să cadă pe japonezi, ca să-i constrîngă să înceteze cu demonstraţiile.

– Nu-i adevărat! Niciodată n-am...!

– Cineva, dintr-unul din motivele astea întortocheate, a făcut-o! Poate n-ai fost tu. Dar ai fost absolut dispus să mă pui să-l omor pe băiatul acela şi pe părinţii lui, în Franţa. În ochii mei, nu eşti cu nimic diferit de preacinstitul ticălos care mi-a omorît într-adevăr părinţii. Dacă eu sînt un păcătos, *şi tu* eşti un păcătos. Şi cred că e timpul să ne ispăşim păcatele, nu-i aşa?

Ray privi din nou spre ceas. Nici cinci minute.

– Drew. Pentru numele lui Dumnezeu...
– Da, exact. Acum ai nimerit-o. Pentru numele lui Dumnezeu.
Dintr-o dată epuizat, simţi că tremura. Iahtul continua să duduie prin golful întunecat. În spate, pălălaia casei se micşorase cît o luminiţă.
– Nu crezi c-aş sări în aer odată cu tine? întrebă Drew. După cum mă simt în clipa asta, nu pot găsi nici un motiv să n-o fac.
– Nu.
În ochii lui Ray licări brusc speranţa.
– Nu poţi. N-ai îndrăzni. E sinucidere. Ţi-ai damna automat sufletul focurilor iadului.
– Desigur. Dar eu merit să ajung în iad. Cu siguranţă şi *tu* meriţi. Datorită masacrului de la mănăstire. Datorită lui Janus şi a atacurilor asupra Bisericii.
– Dar stai o clipă, Drew. În *realitate,* iadul nu există. Despre ce vorbeşti?
Extenuarea lui Drew se înteţea. Abia mai putea să asculte.
– Nu există Dumnezeu, Drew. Ţi-au luat minţile superstiţiile. Opreşte ceasul ăla. Te rog. Hai să stăm de vorbă.
– *Stăm* de vorbă. Nu există Dumnezeu? Nici iad? Ai chef să pariezi, Ray? Ce-ai zice să aflăm?
– *Nu!*
– Ce păcat. Fiindcă eu am chef. Trebuie să fiu cinstit, totuşi. Ai dreptate. Nu intenţionez să mă sinucid.
– Deci opreşti cronometrul?
– Nu. Am altceva în minte. Un test. Chiar înainte ca iahtul să explodeze, sărim amîndoi peste bord.
– Sîntem la mile întregi de ţărm! Apa este rece ca gheaţa! Niciodată nu vom fi în stare să înotăm pînă...
– Poate. La asta mă refer prin pariu. A fost o vreme, în Evul Mediu, cînd puneau omul la încercare, ca să vadă dacă păcătuise, aruncîndu-l în apă rece ca gheaţa şi silindu-l să stea acolo ore-ntregi. Trecea proba, dacă Dumnezeu îl lăsa să trăiască. Părerea mea este că,

dacă murim în apă, înseamnă că Dumnezeu n-a fost mulțumit de noi. Dar nu va fi sinucidere. Fiindcă acum Dumnezeu este stăpîn. Dacă El ne îngăduie să supraviețuim, dacă El ne lasă să ajungem la mal, va fi un semn că nu e furios. Ne va da şansa de a ne mîntui sufletele.

Ray tremura.

– Ai înnebunit.

Se holbă la apa rece şi neagră. La cronometru. Aproape trei minute.

– Ce vrei să ştii? Da-nchide-odată...!

Ochind cu pistolul, Drew clătină din cap.

– Depinde de ce-ai să spui. Voi fi chiar generos, ajutîndu-te să începi. Scalpelul, Ray. În 1980, fiindcă îți depăşiseşi autoritatea, fiindcă programul scăpase de sub control într-un mod periculos, ai fost nevoit să-ți dai demisia din guvern. Scalpelul a fost dizolvat. Aşa că ai fondat corporația de analiză a riscului.

– Cum ai aflat...?

Ray privi ceasul.

– Bine, da, un serviciu privat de informații.

Drew fierbea.

– Un serviciu privat de *asasinate.*

– Lucrăm pentru corporații majore. Uneori şi pentru alte rețele informative. De exemplu, îi ajutăm pe rebelii din Nicaragua să se organizeze. În felul ăsta, apar mai puține critici că S.U.A. se amestecă în treburile interne ale altor țări. Întrucît agenția nu e implicată oficial, împiedică reclamațiile Congresului, dar continuă să lupte contra comuniştilor din...

– Puțin îmi *pasă* de Nicaragua! Janus, treci la Janus!

Ray luă o mînă de pe timonă, gesticulînd nervos.

– Lasă-mi timp! Sînt...!

Degetul lui Drew se încordă convulsiv pe trăgaciul *Mauser*-ului.

– Pune mîna la loc pe roată, sau n-ai să mai fii viu cînd explodează bomba.

Ray apucă din nou timona. Ochii îi săgetară spre

cronometrul care ticăia. Două minute, patruzeci şi cinci de secunde.

– Janus! repetă Drew. *De ce?*

Pieptul lui Ray palpita greu.

– Mai avem un contract. În Iran. Să-l exterminăm pe Ayatollah.

– Da, zîmbi amar Drew. Vechiul nostru prieten, Ayatollahul. Nu e uimitor, cum toate drumurile duc mereu înapoi la el? Cine v-a încheiat contractul împotriva lui?

– Nu mi s-a spus niciodată. A venit la noi un negociator liber-profesionist, cu oferta. Dar am presupus tot timpul că irakienii erau.

Ray devenea tot mai agitat, în vreme ce cronometrul ticăia necontenit.

– Ce mai contează cine ne-a angajat? Am acceptat bucuros contractul. Ayatollahul e un maniac. Trebuie să se facă ceva cu el.

Două minute, douăzeci de secunde.

– Fă bine şi grăbeşte-te, Ray.

– N-am reuşit să ne apropiem de el. Cinci tentative. Orice-am face, pare să afle. Aşa că am încercat altă tactică. O, te rog, închide... Voiam să forţăm Vestul să decidă că era atît de nebun, încît trebuia oprit. Ceva atît de scandalos, încît S.U.A. şi Europa să se alieze cu Irakul împotriva lui.

– Janus. Ce-a fost cu Janus?

Ceasul ticăia mai departe.

– Ai rasolit un atac împotriva Ayatollahului. Era verosimil ca, dacă o luai pe cont propriu... să i te vinzi lui. Chiar dacă n-o făcuseşi, deveniseşi prea instabil ca să mai prezinţi încredere, cu tot ce ştiai. Am detestat c-a trebuit s-o fac.

– Dar ai încercat să mă omori.

– *Încercat?* Eram *sigur* că muriseşi. Mai tîrziu, după ce s-a format corporaţia, am găsit un mod de a te folosi chiar şi mort fiind.

Un minut, patruzeci de secunde.

Ray se cutremură.

– L-am inventat pe Janus. Cel cu două fețe. Tu. Cameleonul, lucrînd pentru Ayatollah. Întrucît nu mai existai, autoritățile ar fi urmărit o fantomă. Ca să le țin pe urmele tale, îl foloseam pe Mike la cîte o apariție, din cînd în cînd. Pentru nimic periculos. O fotografie neclară făcută lîngă locul unei misiuni. O conversație cu un recepționer de hotel care avea să-l țină minte mai tîrziu, cînd autoritățile întrebau despre străinii prezenți în zonă. Odată ce l-am stabilit pe Janus, Mike s-a dat la fund. A pus ceva carne pe el. Şi-a schimbat tunsoarea. Se ținea de-ale lui, dar respecta un program regulat. Avea alibiuri. Nimeni nu-l putea asocia cu Janus. Apoi, oamenii mei executau misiunile propriu-zise. Drew, *ceasul*.

– Misiuni împotriva Bisericii Catolice?

Drew era atît de scandalizat, încît îi venea să-şi pocnească unchiul peste față cu patul pistolului.

– *Asasinați preoți ca să creați un paravan de fum?*

– Un război sfînt. Voiam să pară că Ayatollahul purta un *jihad* contra ghiaurilor, contra Bisericii. E destul de fanatic ca să facă aşa ceva. O nouă cruciadă. Dar pe invers. De data asta, nu în Orientul Apropiat, ci în Europa.

Cincizeci şi cinci de secunde.

– Închide-l!

Drew atinse butonul de pe cadran.

– Apoi, publicai dovezi despre ceea ce s-ar fi zis că făcea Ayatollahul. Vestul urma să reacționeze ultragiat şi să-l zdrobească. După ce se limpezeau apele, Irakul ar fi cîştigat ceea ce dorea.

– *Lumea* ar fi cîştigat! Nu mă interesează banii. Tot ceea ce-am făcut era necesar!

Drew repetă cuvîntul, aproape scuipîndu-l cu silă:

– *Necesar?*

– Da! Acum, închide-l!

În loc s-o facă, Drew ridică din umeri, lăsînd cronometrul să ajungă la secundele finale. Zîmbi.

– Cu bine, unchiule Ray.

Ray căscă gura.

– Nu! Stai! Chiar ai de gînd s-o faci?

– Fă bine şi începe să crezi în Dumnezeu. Eu să fiu în locul tău, aş face un act de penitenţă. Mai ţii minte cum vine? „O, Dumnezeul meu, regret din toată inima..."

Cu un zbieret, Ray se aruncă spre pupa. Un val lovi iahtul, sporind forţa plonjonului. Omul se rostogoli peste parapet, în apele negre.

Cronometrul se opri. Un vînt rece muşca obrajii lui Drew. Valurile, stropind iahtul, răspîndeau deasupra punţii o ceaţă rece ca gheaţa. Drew opri motorul. Se lăsă tăcerea – mai puţin şuieratul vîntului şi plescăitul apei în bordaj. Luă o lanternă cauciucată de sub tabloul de comandă şi se duse la pupa, privind spre Ray, care se chinuia să rămînă la suprafaţa apei spumegînde.

În panică, Ray strînse pleoapele, orbit de lumina lanternei.

– Eu aş scoate pardesiul, dac-aş fi în locul tău, spuse Drew. O să te tragă la fund.

– Bomba, gîfîi Ray, călcînd apa.

– O omisiune. Am uitat să conectez ceasul la detonator. Cum spuneam, n-aveam de gînd să mă sinucid.

– Nenorocitule!

– Poftim. Ia colacul ăsta, i-l aruncă Drew.

Ray se agăţă de colac, scuipînd apă.

– E rece, spuse, cu glas tremurător. Aşa de rece. Nici nu-ţi închipui.

Drew îl privea lung.

– Te rog. Trage-mă sus.

– Regret. Ţi-am dat colacul ca să nu te îneci. Asta nu-nseamnă că n-am să te las să mori de frig. Înecatul e prea rapid şi se zice că e chiar plăcut. Aşa însă...

– Ticălosule, am făcut ce mi-ai cerut! Ţi-am spus ce voiai să ştii!

Chipul lui Ray era şocant de alb. Îi clănţăneau dinţii.

– *Te rog!*

– Dar nu mi-ai spus totul. Preoţii aceia pe care i-a asasinat Janus. Cum te-ai putut îndura s-o ordoni? Cum

ai putut crede că binele se poate atinge vreodată prin uciderea unor preoţi nevinovaţi?

Cu glasul tremurîndu-i, Ray se zbătea în apă.

– Dacă preoţii ăia credeau cu tărie, au ajuns în rai. Au fost nişte martiri. Şi-au dat viaţa ca să-l oprească pe Ayatollah. *Orice* e justificat ca să-l oprească.

– Susţii că preoţii au ajuns în rai? Dar adineauri ai spus că nu crezi în viaţa de apoi. Ai spune orice, ai *face* orice, pentru ceea ce crezi tu că e just.

Tăcu un moment; simţi certitudinea umplîndu-i sufletul.

– Tu mi-ai omorît părinţii. De dragul unui principiu.

În gîtlej i se ridică bilă amară. Se temu să nu vomite.

– Dar n-am fost eu! Te rog... aşa de frig. Scoate-mă de-aici!

– Mai vedem. Totul depinde de cum răspunzi la următoarele cîteva întrebări. Apoi, voi hotărî ce fac cu tine. Mănăstirea. Trebuie să ştiu despre atacul asupra mănăstirii. Cum ai aflat că nu murisem? De unde-ai ştiut unde eram?

Deşi bănuia răspunsul, gata să verse din cauza lui, Drew avea nevoie să ştie sigur.

– Jake.

Un val lovi gura deschisă a lui Ray, făcîndu-l să se înece.

– *Ce-i cu el? Ce i s-a întîmplat?*

Cu dinţii clănţănind şi chipul tot mai vînăt, Ray se zvîrcolea în apa rece şi neagră.

– L-am prins investigîndu-l pe Janus. Oamenii mei l-au ridicat. Sub amytal, a mărturisit că nu te omorîse. Mi-a spus despre mănăstire.

– Ai pus să-l omoare?

– Ştia prea multe. Nu mai era demn de încredere. Trebuia să se facă.

– Nu! se cutremură Drew de repulsie. Dădu glas durerii, într-un urlet.

Cum avea să-i poată spune Arlenei?

– Brațele...

Ray se scufundă, apoi se chinui să iasă iar la suprafață.

– Cîrcei. Ajută-mă. Rece... Pentru numele lui... Te rog! Aşa de rece...!

Jake era mort? Tot timpul, Drew îşi dăduse seama de această posibilitate. Crezuse că era pregătit s-o accepte. Acum se simțea atît de năucit, încît aproape nu-l mai auzi pe Ray cerşindu-i viața. Un val însă se sparse de bordul iahtului, stropindu-l pe Drew peste față, şocul readucîndu-l la realitate.

Ray dispăru din nou sub apă.

Răzbunarea stăruia. Era o senzație atît de plăcută, să-l lase pe Ray să moară. Şi totuşi, moartea lui Ray n-avea să-l aducă pe Jake înapoi.

Ray nu mai ieşi. Încordat, Drew înțelese. Dumnezeu îl punea la încercare. Iar consecințele aveau să fie definitive. „Nu pot spera ca Dumnezeu să-mi arate milă, dacă eu nu-i arăt milă altcuiva."

Drew trase de frînghia colacului, înnebunit. Dar, cînd îl readuse pe Ray la suprafață, trupul acestuia era nemişcat, cu gura căscată din care curgea apa.

Nu!

Trase de funie. Disperat, îl ridică pe Ray peste bord, căzînd pe punte cu el în brațe.

Rey gemu. Trăia!

„Trebuie să-l încălzesc!"

În căutare de pături, ceai fierbinte, haine uscate, Drew se repezi spre tambuchiul ce ducea sub punte. „Nu!" îşi dădu el seama, copleşit. *„Ar fi trebuit să-l iau cu mine. Acolo sus e prea frig. Ceața de la valuri va umezi păturile!"*

Se răsuci, revenind în goană spre Ray.

Şi se trînti pe punte, cînd unchiul său trase.

Mîna lui Ray tremura din cauza apei reci în care stătuse. Glonțul nu-l nimeri pe Drew, înfigîndu-se în peretele cabinei.

Ray apucă pistolul cu ambele mîini, înjurînd, în timp

ce ochea. Drew îi trase trei gloanțe în față.

Şi urlă. Turbat, frustrat, aproape disperat. Prea multă moarte. Pretutindeni. De astă dată însă încercase s-o prevină.

Inutil. Zadarnic.

Iar cel mai rău era că știa ce urma. Trebuia să-i spună Arlenei că fratele ei murise. Ştia ce avea să-i ceară acum părintele Stanislaw. Calvarul nu se sfîrşise încă.

Valurile îi împroşcau chipul cu cețuri înghețate. Întunericul îl sufoca.

22

Zeul începuturilor.

Drew stătea în cimitirul din Boston, privind din nou mormintele părinților săi, un ritual căruia nu fusese în stare să i se supună de cînd plecase din mănăstire. Robert şi Susan MacLane. Aveau date de naştere diferite, dar aceeaşi dată a morții. 25 iunie 1960.

Cu o tresărire, îşi aminti segmentele din trupul tatălui său împrăştiate prin grădina japoneză. Şi cioburile de sticlă spartă ieşind prin obrajii însîngerați ai mamei.

„În începutul meu este sfîrşitul meu."

Trecuse o zi de la moartea unchiului Ray. Rostind rugăciuni pentru morți, Drew aruncase cadavrul peste bord şi cîrmise iahtul spre sud, de-a lungul coastei, găsind un mic port privat unde, după ce-şi şterse amprentele, lăsă iahtul, neamarat, să plutească în derivă spre larg. În întuneric, porni spre Boston.

Acum soarele asfințea din nou. În timp ce înserarea se lăsa în jur, Drew continua să privească numele tot mai neclare de pe pietrele de căpătîi. O briză rece îi răvăşea părul.

Se apropie o siluetă, nefăcînd nici un efort de a se feri. În umbrele tot mai dense, Drew nu ştia sigur cine

era, dar, întrucît persoana avea grijă să se arate clar, îşi înfrînă neliniştea. Văzu o pată albă pe o manta neagră. Eşarfa unui braţ rănit. Părintele Stanislaw.

Preotul veni lîngă el, cu glasul plin de respect.

– Deranjez? Dacă da, te pot aştepta la maşină.

– Nu. Rămîi, dacă vrei. Nu mă deranjează să-mi ţii companie. Dar de unde-ai ştiut că o să mă găseşti aici?

– Presupun c-aş putea pretinde că te înţeleg destul de bine ca să-ţi prezic obiceiurile. Adevărul este că, după-amiază cînd te-ai trezit la casa sigură, i-ai spus Arlenei unde mergeai. Sper să n-o acuzi că ţi-a violat încrederea, spunîndu-mi.

– Nu, deloc. Am încredere în judecăţile ei.

– E linişte aici.

– Da. Linişte.

Drew aşteptă ca preotul să spună tot ce avea pe suflet.

– Prima oară cînd ne-am cunoscut...

Glasul părintelui Stanislaw era răsunător.

– ...m-ai întrebat despre inel. Ţi-am spus că într-o zi, cînd ne vom cunoaşte, am să-ţi explic.

– Despre *Frăţia Pietrei?* i se trezi imediat lui Drew interesul.

– Da.

Chiar şi în penumbră, rubinul era atît de viu, încît părea să lumineze dinăuntru. Părintele Stanislaw îi frecă blazonul. Intersectarea spadei cu crucea.

– Este copia unui inel care datează din timpurile cruciadelor. Reprezintă istoria. Studiezi istoria?

– Sînt atent la ce-mi spui, dacă la asta te referi.

Părintele Stanislaw chicoti.

– Palestina, continuă el. O mie o sută nouăzeci şi doi. Cruciada a treia. Cu binecuvîntarea Papei, armatele Franţei şi Angliei au invadat Ţara Sfîntă pentru a o recuceri din mîinile musulmanilor, a păgînilor. Dar, în timpul victoriosului asediu al cetăţii Acre, între forţele franceze şi cele engleze a izbucnit o dezbinare. Înţelegi, englezii

revendicau teritorii considerabile în Franța, iar regele Franței, Philip, profitînd de ocazie ca să cîştige un avantaj, s-a hotărît să-şi adune forțele şi să se retragă din Țara Sfîntă, plecînd acasă. Scopul său era de a asigura stăpînirea acelor regiuni din Franța contestate, în vreme de regele Angliei, Richard, a rămas cu armata în Țara Sfîntă, continuînd cruciada.

– Politică, replică Drew cu dispreț.

– Dar abilă. Şi cu rezultate bune. Înainte ca francezii să se întoarcă în Europa, ofițerii lor de informații s-au întîlnit cu omologii lor englezi. Ca un gest de frăție profesională, în pofida disensiunilor politice, francezii au propus o soluție pentru o problemă tot mai periculoasă, cu care de-acum englezii trebuiau să se descurce singuri. Asasinii.

– Da. Primii de soiul lor. Ei au stat la originea terorismului.

– Cruciații erau terorizați, fără îndoială. Cavaleri fiind, erau deprinşi cu un cod de luptă nobil, deschis, față în față. Nu aveau experiență cu un inamic care găsea la fel de nobil să atace la adăpostul nopții, să intre în colțul cortului unui oponent şi să-l ucidă în timp ce omul dormea, neînarmat şi neputincios. Asasinii simțeau o plăcere deosebită tăind capul unui cruciat şi punîndu-l pe altarul unde avea să se țină slujba a doua zi dimineață. Asemenea barbarii le dădeau cruciaților sentimentul că lumea îşi ieşise din țîțîni.

– Scopul terorismului.

– Întocmai. A ucide, ca şi a demoraliza. Dar ofițerii de informații francezi, înainte de a pleca din Țara Sfîntă, au propus o soluție. Cui pe cui se scoate. Să folosească asasini pentru a riposta împotriva asasinilor. Să demoralizeze la fel cum erau ei înşişi demoralizați. Această propunere a întîmpinat obiecții serioase din partea englezilor. „Să ne coborîm la nivelul duşmanului? Niciodată." În cele din urmă însă englezii au acceptat. Fiindcă asasinul creştin nu avea să fie unul dintre ei înşişi, ci un fost musulman. Un palestinian care se con-

vertise la credința unică și adevărată, catolicismul. Călugăr în mănăstirea benedictină de la Monte Cassino, Italia.

Acest călugăr, datorită originii lui, cunoştea tradiţiile asasinilor. Şi pentru că era de-acelaşi neam cu ei, se putea infiltra în rîndurile lor cu uşurinţă. Asasin atacînd alţi asasini, avea să răspundă la teroare cu teroare. Dar *această* teroare urma să fie altfel. Cu binecuvîntarea Papei, asasinul cruciat avea să ucidă în numele Domnului. Teroarea lui urma să fie sfîntă.

Drew asculta tot mai deznădăjduit, întunecimea părînd să-l înăbuşe.

– Numele creştin al călugărului era părintele Jerome. Numele musulman nu i s-a confirmat niciodată, deşi legenda spune că se numea Hassan ibn al-Sabbah, printr-o coincidenţă divină, la fel cu fondatorul primilor asasini musulmani. Consider că această informaţie e apocrifă. Asupra faptelor lui însă nu încape nici o îndoială. A semănat teroarea în rîndurile teroriştilor şi, la încheierea acestui serviciu adus lui Dumnezeu, cînd cruciada a treia a luat sfîrşit, s-a întors la mănăstirea Monte Cassino, unde i s-a dat cinstirea şi răsplăţile meritate.

– Prin „răsplăţi" te referi la inel?

– Nu, inelul a apărut mai tîrziu. De fapt, i s-a dat prima oară altcuiva, deşi în timp l-a primit şi părintele Jerome.

Aerul rece al serii înţepa pielea feţei lui Drew.

– Dacă aştepţi să joc douăzeci de întrebări...

– Iartă-mă că sînt criptic. Istoria e complicată. La sfîrşitul cruciadei a treia, regele Angliei, Richard – cunoscut şi ca Inimă-de-Leu – s-a pregătit să se întoarcă în ţară. O parte din motivul de a întrerupe cruciada era acela că înţelesese greşeala făcută, îngăduindu-le francezilor să se întoarcă acasă înaintea lui. Regele Franţei, Philip, negociase o înţelegere trădătoare cu înlocuitorul temporar al lui Richard. Într-adevăr, şeful activ al statului era fratele lui Richard, John. Tîrgul era menit să rezolve disputa teritoriilor engleze din Franţa. John a acceptat să

renunțe la revendicările teritoriale ale Angliei. La rîndul său, Philip a acceptat să sprijine ascensiunea lui John pe tronul Angliei – împotriva dreptului legitim al lui Richard.

– Aşa că Richard s-a hotărît să pornească spre casă, conchise Drew.

– Dar a fost oprit. În drum dinspre Țara Sfîntă, prin Europa, l-au capturat austriecii, sechestrîndu-l în schimbul unei răscumpărări. Problema era cum să fie plătită. Fratele lui Richard, John, nu voia să fie eliberat. John a făcut tot posibil să împiedice achitarea răscumpărării. A trimis agenți să se dea drept ai lui Richard şi să colecteze valori care să facă parte din răscumpărare. Acele valori, însă, au intrat în tezaurul personal al lui John. Între timp, Richard putrezea în temniță. În cele din urmă, disperat, Richard a ajuns la o cale de a garanta ca supuşii săi să ştie care colectori de răscumpărări erau cu adevărat ai lui şi nu ai lui John.

– Inelul? Am dreptate?

– Da. Inelul. Aproape identic cu cel pe care-l port eu.

Părintele Stanislaw frecă din nou blazonul.

– Richard i-a dat inelul său unui ajutor de încredere. Supuşii săi se învățaseră să identifice inelul cu el însuşi. Arătîndu-l, ajutorul putea dovedi că bunurile pe care le colecta aveau să ajute la eliberarea lui Richard din închisoare, nu să ajungă în tezaurul lui John.

Drew clătină din cap.

– Găseşti vreo problemă la tactica asta? întrebă părintele Stanislaw.

– Ca să-şi oprească fratele, John nu avea decît să-i poruncească unui bijutier o copie a inelului.

– John avea limite mintale. Nu s-a gîndit niciodată. Dacă o făcea, poate că ar fi cîştigat tronul. În schimb, folosindu-se de inel, ajutorul lui Richard a adunat averea şi regele a fost eliberat. S-a întors în Anglia şi şi-a zdrobit fratele. *Datorită inelului.* Cu o mică diferență, a *acestui* inel. Avea importanță. Era o parolă. Poseda putere.

Drew devenea tot mai stingherit; simțea în toată povestea un ton subtil, dar tulburător.

Părintele Stanislaw continuă:

– Richard a refuzat să recunoască înţelegerea lui John cu francezii. Şi-a dus armata pe continent şi şi-a reclamat teritoriile. Acolo însă unul dintre noii săi supuşi, un ţăran francez, l-a văzut într-o zi plimbîndu-se pe lîngă zidurile unui castel şi a tras în el cu o săgeată. L-a rănit în umăr. N-ar fi trebuit să fie gravă, dar tratamentul nepriceput a făcut-o mortală. Pe patul de moarte, Richard a insistat ca atacatorul să fie adus în faţa lui. „De ce m-ai ucis?" l-a întrebat. Ţăranul a răspuns: „Fiindcă mi-ai fi siluit nevasta şi mi-ai fi înfometat copiii." Richard a obiectat: „Supuşii mei mă iubesc. Tot ce doream era pămîntul. Te-aş fi lăsat să trăieşti în pace." Dar ţăranul a spus: „Nu, fratele tău ne-ar fi lăsat să trăim în pace." Iar Richard, înţelegînd cum fusese folosit acel om simplu de către duşmanii lui, a spus: „Dumnezeu să te-ajute. Nu ştii ce ai făcut. Te iert. Lăsaţi-l pe acest om să plece nevătămat." Se spune că preotul care era prezent la căpătîiul lui Richard l-a povăţuit să se pocăiască şi să i se ierte păcatele, dar Richard a alungat preotul şi a murit fără a fi beneficiat de Sfintele Taine.

– Şi ţăranul? întrebă Drew. I s-a dat voie să plece nevătămat?

Părintele Stanislaw se apropie de el, în întuneric.

– Aici este cheia povestirii mele. După moartea lui Richard, sfetnicii lui, furioşi, s-au sfătuit ce să facă în legătură cu ultima dorinţă a stăpînului. Doreau să-l interogheze pe ţăran pentru a afla dacă mai fusese implicat şi altcineva în asasinat. Dar, înainte de a o face, un preot s-a dus să asculte confesiunea ţăranului. Acesta a murit la scurt timp după plecarea duhovnicului. Se pare că s-a sinucis cu otravă, deşi nimeni nu a descoperit cum o obţinuse.

– De la preot? întrebă Drew.

– Ţi-ar fi de vreun folos dacă ţi-aş spune că preotul care auzise spovedania ţăranului era acelaşi cu cel al cărui tratament medical nu reuşise să salveze viaţa lui Richard?

Drew simți un fior pe șira spinării.

– Preotul era părintele Jerome?

– Nu. Trăsăturile sale din Orientul Apropiat l-ar fi dat de gol. Dar preotul fusese *instruit* de părintele Jerome.

– Și de ce l-a omorît...

– Ca să-l împiedice pe țăran să dezvăluie faptul că îl tocmise regele Philip. Numai un preot n-ar fi fost bănuit de a-l fi redus la tăcere pe asasinul lui Richard. Astfel, s-a prevenit un război franco-englez.

– Nu asta voiam să spun. De ce un preot? De ce s-a lăsat implicat personal părintele Jerome?

– În schimbul serviciilor lui – și ale ajutorului său – părintele Jerome a primit o parte din pămînturile engleze din Franța, pentru Biserica la care se convertise.

Lui Drew i se făcea rău.

– Și Biserica a tolerat asta?

– Biserica, Papa și asociații lui, n-au aflat. *Niciodată* n-au știut. *Frăția Pietrei* este un ordin localizat pe litoralul atlantic al Franței, într-una din regiunile revendicate odinioară de Anglia. Simbolul său e acest inel. Spada și crucea intersectate.

– Religia și violența? întrebă Drew, copleșit.

– Simbolul războinicului în numele Domnului. Sfînta teroare. De-a lungul anilor, folosind exemplul părintelui Jerome, Frăția a intervenit pentru Biserică ori de cîte ori lumea profană o amenința. Soldații lui Christos. Militanții Bisericii. Îl înfruntăm pe Satan cu ajutorul tacticilor lui Satan. În timpurile lui Richard. Și cu atît mai mult azi.

La fel ca noaptea trecută, cînd murise unchiul Ray, lui Drew îi venea să verse. Revelația îl puse în gardă. Preotul îi spunea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe.

– Cei trei oameni care te-au ajutat azi-noapte – le-ai observat inelele – sînt membri ai Frăției. Subliniez că ordinul nostru e diferit de membrii *Opus Dei* care ne ajută. *Opus Dei* este serviciul de informații al Bisericii.

Noi sîntem...

– Asasinii Bisericii, completă Drew, scandalizat. Atîta numai că Biserica nu ştie.

– Deşi avem totuşi aprobarea Bisericii.

– N-are nici un sens. Aprobare? Cum? Dacă Biserica nu ştie...

– Prin tradiţie. La fel cum fiecare Papă moşteneşte mandatul pe care i l-a dat Christos lui Petru şi noi moştenim absolvirea primită de părintele Jerome de la Papă, în timpul cruciadei a treia. Un Papă e infailibil. Dacă s-a putut justifica să ucizi pentru Biserică pe vremea aceea, trebuie să fie tot atît de justificat să ucizi pentru Biserică şi în alte timpuri.

– Nu vreau să mai ascult.

– Dar crezusem c-o să ţi se pară interesant, îşi frecă părintele Stanislaw inelul. În fond, ai cerut totuşi o explicaţie despre piatră. Dată fiind reacţia ta, îţi dai acum seama de ce am aşteptat.

– Pînă ne cunoşteam mai bine.

– Da.

Cimitirul era tăcut, în noaptea tot mai adîncă. Drew simţi ce urma.

– Vino la noi, îi ceru părintele Stanislaw.

În ciuda premoniţiei, Drew nu reuşise să se pregătească. Reacţionă automat – cu dezgust.

– Să devin un asasin în numele Domnului?

– În bună măsură, eşti deja. De cînd ai ieşit din mănăstire, ai ucis mai mulţi oameni. Ca să aperi Biserica.

– Aveam un alt motiv.

– Care, să rămîi viu? Să te răzbuni pe cei ce te atacaseră? Eşti un om complex. Aceste motive nu sînt suficiente. În calitate de carthusian, care a fost cîndva ucigaş, dar din motive injuste, ţi-ai putea folosi acum talentele pentru motivele cele *juste*. Ca să aperi Sfîntul Scaun. Să aperi misiunea lui Christ pe pămînt.

– Să apăr misiunea lui Christ?

Drew nu-şi mai putea stăpîni mînia.

– Oi fi citit eu un alt Nou Testament decît tine. N-a spus Christos ceva despre întorsul celuilalt obraz, despre moştenirea *paşnică* a pămîntului?

– Dar asta a fost înainte de crucificare. Lumea, prietene, e un loc al disperării. Fără Frăţie, Biserica s-ar fi prăbuşit demult. Istoria, care este cronica voinţei lui Dumnezeu, ne-a justificat cauza.

– Mă lipsesc.

– Dar nu poţi.

– Omoruri? Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ele. Ceea ce-mi doresc este pacea.

– Dar în lumea *asta,* pacea nu e posibilă. Numai o luptă lungă şi grea. Pînă la Judecata de Apoi.

– Te înşeli. Însă mă voi ruga pentru sufletul tău.

Părintele Stanislaw trase adînc aer în piept.

– De trei ori ţi-am salvat viaţa.

– Ştiu. Ţi-am promis că voi face orice ca să-ţi salvez viaţa în schimb.

– Nu-ţi aminteşti corect. Noaptea trecută, ai promis să-mi restitui serviciile în natură. Mai ţii minte cum am formulat cererea? Să mi te achiţi *în natură!* Iar acum îţi cer să-ţi îndeplineşti promisiunea. Să te ţii de cuvînt. Alătură-te nouă. Nu ca să-mi salvezi mie viaţa – ca să salvezi viaţa Bisericii. Foloseşte-ţi talentele pentru binele Domnului.

– Mă-ntreb, replică amar Drew. Care Domn o mai fi şi ăla?

– Dumnezeu. Îţi cer să-l serveşti pe Dumnezeu!

– Dar cîţi Dumnezei pot exista? Ayatollahul crede că Dumnezeul lui este singurul şi unicul. Hinduşii cred la fel despre al lor. Buddhiştii. Evreii. Musulmanii. Catolicii. Protestanţii. Aborigenii care se roagă la Lună. E clar că Dumnezeu ajunge peste tot. Şi e clar că pare să dorească multe omoruri. Cîte milioane au murit pentru El? Zici că istoria e cronica voinţei lui Dumnezeu? Mie mi se pare un şir neîntrerupt de războaie sfinte. Şi fiecare parte era absolut sigură că are dreptate! Cu deplină încredere că dacă mureau pentru credinţa lor, îşi mîn-

tuiau sufletele! Ei bine, cît de multe cauze adevărate pot exista? Cîte ceruri? Azi-noapte, unchiul Ray mi-a spus că, pentru a-l opri pe Ayatollah, a găsit că era justificat să facă să pară că ataca Biserica Catolică. Preoţii care au murit, spunea el, ar fi atins mîntuirea datorită sacrificiului lor în necunoştinţă de cauză. Ray nici măcar nu credea în Dumnezeu şi totuşi se folosea de religie ca să-şi justifice acţiunile. Nebunie. Religia? Ne salvează de păcatele pe care le comitem în numele religiei.

Părintele Stanislaw se cutremură.

– Atunci, îl justifici pe Ayatollah?

– Nu mai mult decît te justific pe tine. Sau pe Ray. Pot înţelege să ucizi în legitimă apărare. Eu însumi am făcut-o, în ultimele două săptămîni. Dar să ucizi în numele unui principiu? Asta-i de neiertat.

– Atunci, nu avem păreri contrarii.

Drew îşi simţi inima bătînd cu putere.

– Cum poţi spune asta?

– Dat fiind că noi apărăm Biserica, răspunse părintele Stanislaw, *este* legitimă apărare.

– Biserica nu trebuie să aibă nevoie de protecţie. Dacă Dumnezeu stă în spatele ei – sau într-al oricărei alte religii – se va asigura El că supravieţuieşte. Fără violenţă. V-a pus la încercare. N-aţi reuşit. Ţi-am spus, mă voi ruga pentru sufletul tău.

Drew se îndepărtă.

– Încă n-am terminat! strigă după el părintele Stanislaw.

Drew îşi văzu de drum.

Părintele Stanislaw îl urmă.

– Nu-mi poţi refuza oferta.

– Am şi refuzat-o.

În umbre, pietrele funerare se înşirau una după alta.

Părintele Stanislaw se ţinea după el.

– Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus.

– N-o să schimbe cu nimic situaţia.

– Adu-ţi aminte, am spus că inelul e *aproape* identic

cu al lui Richard. Rubinul este la fel. Banda de aur şi montura. Blazonul. Spada şi crucea intersectate.

Drew trecu pe lîngă un cavou.

– Dar există o diferenţă esenţială. Piatra se înclină. Iar sub piatră se află un mic compartiment. Înăuntru, e o capsulă. Otrava are efect instantaneu. Fiindcă dacă un membru al ordinului cade în mîinile duşmanilor, trebuie să garanteze că nimeni din afară nu ne poate ameninţa. Secretul nostru trebuie păstrat. Nu mă pot gîndi la nici o altă situaţie în care sinuciderea să fie justificată. Înţelegi cu siguranţă ce-ţi spun. Dacă sîntem pregătiţi să ne omorîm pentru a proteja secretul ordinului, sîntem gata să recurgem şi la alte măsuri extreme.

Drew îşi continuă drumul prin întuneric.

– Prietene, dacă nu te opreşti în clipa asta şi nu accepţi să vii alături de noi, voi fi silit să te ucid. Nimeni din afară nu poate şti despre noi.

Drew nu se întoarse.

– Vrei să-ţi uşurez sarcina? Ar trebui să mă împotrivesc? Ca să ai o justificare? Pe dracu'. Din spate – aşa va trebui să mă omori. Şi-mi vei face o favoare. Fiindcă, dacă mor refuzîndu-te pe tine, am o bună şansă de a-mi mîntui sufletul.

– Nu mă forţa să fac asta. Am ajuns să te plac. Chiar să te admir.

Drew nu se opri.

– E ultimul tău cuvînt?

Din mers, Drew studia mormintele întunecate.

– Prea bine, atunci, oftă părintele Stanislaw.

– Doar ştii că nu reprezint o ameninţare. N-aş spune niciodată.

– A, sigur. Nu am nici o îndoială. N-ai spune niciodată.

Drew simţi un gîdilat de gheaţă între omoplaţi, în locul unde ar fi urmat să lovească glonţul sau cuţitul. „Legitimă apărare," îşi spuse el. „N-aş păcătui apărîndu-mă."

Scuipatul unui pistol cu surdină răsună cumplit de

aproape în spatele lui. Se aruncă spre dreapta, ascunzîndu-se după un înger al morții sculptat în marmură, cu *Mauser*-ul scos.

În locul unui alt foc, auzi un geamăt. Schimbă direcția, ocolind în sens contrar pe după înger, riscînd să se expună focului.

Riscul era inutil.

Părintele Stanislaw cădea spre movila cu iarbă a unui mormînt. Pistolul său cu amortizor se descărcă. Cu o detunătură înfundată, sfredeli iarba de pe mormînt. Preotul căzu pe iarbă, cu capul spre piatra funerară. Tremură o dată. Şi rămase nemişcat.

Drew se încordă, scrutînd tenebrele.

O umbră se mişcă. Îşi ținu respirația, ghemuit.

Umbra ieşi la iveală, apropiindu-se.

Jake!

EPILOG

"Şi pentru pocăinţa Ta..."
Rătăcitorii

1

O oră mai tîrziu, Drew intră în casa de pe Beacon Hill.

– Mai bine să mergem, îi spuse el Arlenei.

Păru surprinsă.

– Chiar acum?

– Ne-am terminat treaba. E mai sigur să nu rămînem în oraş.

Femeia care îl îngrijise pe părintele Stanislaw întrebă dacă preotul avea să se întoarcă.

– Nu. A fost chemat într-o chestiune urgentă. Mi-a spus să-ţi mulţumesc pentru bunătate. Le mulţumeşte prietenilor dumitale şi omului care ne-a împrumutat această casă. Am băgat maşina sport în garaj.

Drew îi dădu cheile maşinii şi ale casei.

– Domnul fie cu tine.

– Şi cu duhul tău.

– *Deo gratias*.

2

– Ce se întîmplă? întrebă Arlene. De ce atîta grabă?
În noapte, Drew o conduse pînă după colțul străzii.
Se opri, nedumerită, văzînd unde era parcat *Oldsmobile*-ul.

– Dar ai spus că părintele Stanislaw a fost chemat în altă parte.

– În ultimă instanță, așa este. E mort.

– E *cum?*

– L-a împușcat cineva.

Drew arătă spre portbagajul mașinii.

– Cadavrul e acolo.

– L-a împușcat?

– Mi-a salvat viața.

– Dar *cine?*

Drew deschise portiera din dreapta.

Jake rînji.

– Surioară, ce zici de-o îmbrățișare?

Arlene izbucni în lacrimi.

3

Jake se schimbase foarte puțin. Avea mustața la fel de roșie ca-ntotdeauna, părul des, cîrlionțat și roșcovan, fruntea înaltă, rafinată. Purta haine de oraș. Cizme de drum. Lîngă el zăcea un rucsac de nylon.

– Voiau ca moartea mea să pară un accident – să nu mai puneți întrebări, surioară. Era vorba să fi căzut în timpul unei ascensiuni. Au uitat ce priceput sînt, rînji el. I-am făcut pe idioții care erau cu mine să cadă ei în locul meu și m-am cărăbănit de-acolo.

– Aș fi vrut să-mi spui. Puteai să-mi trimiți un mesaj anunțîndu-mă unde erai, ca să nu-mi fac griji.

– Și dacă te interogau? Dacă-ți dădeau amytal, oricît îmi ești tu de soră, ai fi fost nevoită să le spui unde eram, la fel cum au folosit amytalul ca să mă facă pe

mine să spun că Drew era în viață, la mănăstire. Nu puteam risca să te contactez. Tot căutam știri despre un atac la mănăstire. Nimic în ziare, nici la televizor. Am început să mă întreb. Se întîmplase ceva neprevăzut cu atacul? Supraviețuise Drew? Nu puteam veni la tine, surioară, dar știam că exista un loc unde s-ar fi dus Drew dacă ieșea de-acolo. Poate nu imediat, dar pînă la urmă tot venea. Același loc unde-l găsisem în '79.

– Mormintele părinților lui.

– Iar acum sîntem împreună, spuse Jake.

„Dar pentru cît timp?" se întrebă Drew.

4

Plecînd din Boston, au mers cu *Oldsmobile*-ul înapoi în Pennsylvania, la Bethlehem, unde lăsaseră *Firebird*-ul Arlenei în garajul pe termen lung. Călătoria, patru sute cincizeci de kilometri, a durat aproape toată noaptea. Pe drum, s-au oprit lîngă mormîntul lui Stuart Little pentru a-l îngropa pe părintele Stanislaw pe o pantă înaltă, rece și împădurită. Înainte de a acoperi trupul neînsuflețit, i-au scos hainele, o medalie cu Sf. Christopher de la gît și inelul. La fel cum făcuse cînd aruncase cadavrul unchiului Ray în golf, Drew a rostit în tăcere rugăciunile morților. „Poate că Dumnezeu e într-adevăr iertător," își spuse. „Poate e îngăduitor cu cei ce-L adoră prea fervent." Pe cînd începea să cadă o ploaie blîndă – poate în semn de binecuvîntare – Drew se întoarse.

În Bethlehem, la patru dimineața. Arlene trezi un garajist somnoros, își recuperă *Firebird*-ul și-i urmă pe Drew și Jake, aflați în *Oldsmobile*, pînă pe un țărm izolat al rîului Lehigh. În noapte și ploaie, împinseră mașina și armele preotului de pe un mal abrupt, într-o zonă adîncă a apei. Cu geamurile deschise, mașina se scufundă repede. Drew scoase din buzunar inelul părintelui Stanislaw, își plimbă degetul peste încrucișarea spadei cu crucea pe rubin, și-l azvîrli departe în rîu. Întunericul îl împiedică să vadă unde dispăruse.

Ploaia se întețea, întîrziind ivirea zorilor. Merseră

spre est, trecînd rîul Delaware în New Jersey, unde epuizarea îi sili în sfîrşit să oprească într-un popas la marginea drumului. Drew dormi pe apucate, foindu-se pradă coşmarurilor, pînă cînd urletul din claxon al unei semiremorci în trecere îi trezi pe toţi trei de-a binelea, imediat după orele unsprezece dimineaţa. Obosiţi şi nervoşi, îşi reluară drumul spre est.

În tot timpul după-amiezei, actualităţile radio repetară detaliile despre atacul asupra conacului unchiului Ray şi misterioasa dispariţie a acestuia. Fost ofiţer superior de informaţii, devotat luptei contra terorismului, se zvonea că ar fi fost răpit şi asasinat de terorişti ca represalii pentru vendeta lui lungă de-o viaţă.

Un reportaj separat de la *State College,* Pennsylvania, anunţa că trupul unui bărbat găsit în urmă cu patru zile în pivniţa unui complex de locuinţe studenţeşti cu chirie semăna cu fotografiile unui asasin internaţional cunoscut sub numele de Janus. Rapoartele preliminare relevau că acest mercenar folosise felurite identităţi false, inclusiv pe aceea a lui Andrew MacLane, membru al unei grupări guvernamentale antiteroriste desfiinţate, dispărut în 1979. MacLane, se presupunea, fusese omorît de Janus fiindcă asemănarea lor întîmplătoare îi permitea lui Janus să preia identitatea lui MacLane. Urmărindu-l pe MacLane, decedat, autorităţile erau astfel îndepărtate de reala ţintă a cercetărilor.

Conducînd cu rîndul, Drew, Arlene şi Jake ajunseră la New York şi aşteptară pînă seara ca să cerceteze strada 12. Casa de gresie nu era supravegheată. Drew nu se mira; odată unchiul Ray dispărut, *Risk Analysis* distrusă şi Janus demascat, nimeni nu mai avea motive să pîndească locuinţa. Nici Drew şi nici Arlene nu le spuseseră celor din *Opus Dei* cum se numeau. Frăţia nu ştia că părintele Stanislaw murise. Arlene nu putea fi pusă în legătură cu corporaţia. Nici cu Drew. Şi nici Drew cu ea. Păreau să poată intra în deplină siguranţă.

Prudenţi din fire însă au intrat în bloc printr-o clădire de pe strada 11, ieşind prin spatele acesteia, traversînd o grădină strîmtă de pe o alee, unde Arlene încercase odată, fără succes, să cultive flori.

Bucătăria mirosea a mucegai. Arlene deschise ferestrele, se uită în frigider – aruncase tot ce s-ar fi putut altera înainte de plecarea la Cornul lui Satan, cînd începuse căutarea lui Jake – şi deschise cîteva conserve de ton pe care le ţinea în dulap.

– Tot nu mănînci carne, mm? îl tachină ea pe Drew.

El nu zîmbi la auzul glumei.

– E ultimul obicei pe care-l mai păstrez de la mănăstire. *Nu tocmai.*

Jake păru să înţeleagă.

– Cred că pe voi doi e mai bine să vă las singuri.

5

Drew aruncă o privire spre Arlene, peste masă.

– Ce-i cu tine? întrebă ea.

Nu-i răspunse.

– Te nelinişteşc?

– Cum m-ai putea nelinişti? zîmbi el, luîndu-i mîna.

– Fiindcă te-am pus să promiţi că, atunci cînd se va termina totul, vom sta de vorbă.

Drew îşi aminti făgăduiala şi deveni serios.

– Da, ar fi cazul.

– Despre viitor. Despre noi. Nu vreau să te simţi presat. Ştiu că trebuie să te adaptezi în multe privinţe, după şase ani petrecuţi într-o mănăstire. Dar există un lucru pe care-l aveam împreună. În comun. Era ceva deosebit. Poate că într-o zi îl vom putea avea din nou.

– Într-o zi, repetă el mîhnit.

– Vrei să te întorci la mănăstire? Asta încerci să-mi spui?

– Nu. N-am să mă întorc. Nu pot.

– Nu poţi?

Nu se putea îndura să-i explice. Promisese că vor vorbi cînd avea să se sfîrşească povestea. Dar nu-şi putea învinge teama nelămurită că nu se terminase. Să-i explice? Să distrugă ceea ce putea fi ultimele lor momente liniştite împreună? Preferă să se apropie de ea şi s-o îmbrăţişeze. Fără o vorbă, urcară în camera ei.

Şi în sfîrşit făcură dragoste.

Nu se simţea vinovat. Ceea ce spusese cîndva Arlene era adevărat: jurămîntul lui fusese în realitate de celibat, nu de castitate. Dată fiind atitudinea Bisericii faţă de proprietatea obştească, membrului unui ordin nu i se interzicea atît să nu aibă relaţii sexuale, cît să nu se căsătorească. Restricţia era de natură legală, nu morală, pentru a împiedica eventuala soţie să dorească o parte din ceea ce lucra bărbatul ei, patrimoniul Bisericii.

Altminteri, restricţia se referea numai la negarea de sine însuşi. Iar în acel moment, obosit, cu inima frîntă, pe Drew nu-l mai interesa autonegarea. Îi trecu prin minte că două fiinţe omeneşti care doreau să-şi aducă mîngîiere una alteia, să-şi aline durerile, nu aveau cum să făptuiască un păcat.

Gol, cu trupul lipit de al ei, simţindu-i căldura, răspunsul suplu, mlădiu, musculos, faţă de spasmele lui, sînii şi pelvisul înapoindu-i mişcările, dur şi totuşi gingaş, cerînd, dar şi dăruind, se simţi întregit în sinea lui.

Era un sentiment senzual, da. Erotic, desigur. Dar nu numai atît. Căci dincolo de plăcerea fizică, această împărtăşire în comun îi alunga singurătatea, spaimele, senzaţia de osîndă iminentă. În acea clipă prelungită la nesfîrşit, nu se mai simţea damnat. Dar eternitatea fu spulberată. Prezentul insista cu cruzime, Drew auzind că suna telefonul. Se răsuci de lîngă trupul Arlenei, privind spre aparatul de pe noptieră.

„Nu, nu încă! Mai sînt lucruri pe care voiam să le spun! Voiam să...!"

Telefonul sună din nou. Simţi trupul ei devenind rigid.

Dar nu sînt gata! Nu ne mai puteau lăsa încă cîteva ceasuri împreună?

Telefonul sună a treia oară. Ţîrîitul său părea peste măsură de iritant în tăcerea atotcuprinzătoae.

– Mai bine să răspund, spuse Arlene. Poate a văzut vreun vecin luminile şi vrea să se asigure că m-am întors. N-avem chef să apară copoii în căutarea vreunui spărgător.

Drew dădu din cap, chinuit. Arlene răspunse:

– Alo?

Ochii i se întunecară.
– Cine? Regret. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume... A, da, înțeleg. Ştiu. Dacă mă luați aşa...
Acoperi microfonul cu mîna.
Drew nu avu nevoie să întrebe cine era.
– Un bărbat vrea să vorbească cu tine. Nu înțeleg de unde ştia că eşti aici. Zice că-ți dă de ales. Cu binele sau...
– M-am lămurit.
Străduindu-se să-şi înăbuşe teama, Drew luă receptorul.
– Alo?
– Frate MacLane, spuse un glas profund, dar senin; Drew şi-l imagină intonînd o liturghie. Am dori să ştim ce s-a întîmplat cu părintele Stanislaw. Nu s-a prezentat la noi conform celor stabilite. Ştim că plecase să te recruteze. Vrem să ne spui ce-ai făcut cu el. *Şi cu inelul lui*. Camera păru să se clatine.
– Nu pot discuta aşa ceva la telefon.
– Fireşte. Ne putem întîlni în cincisprezece minute? La arcada din Washington Square? E doar la cîteva străzi distanță.
– Voi fi acolo.
– Ştim că vei veni. Sîntem siguri că eşti la fel de dornic ca noi să lămurim orice neînțelegere.
– Asta şi este. O neînțelegere.
Drew închise. Întinse mîna să-şi ia hainele.
– *Cine* era? întrebă Arlene.
Îşi puse cămaşa şi pantalonii.
– *Cine?*
– *Frăția*.
Arlene se înfioră.
– Vor să afle ce s-a întîmplat cu părintele Stanislaw. Să ne întîlnim. În Washington Square.
– Dar nu poți risca!
– Ştiu.
O îmbrățişă, prelung şi cu putere, simțindu-i trupul gol lipit de al lui.
– Dacă-i las să pună mîna pe mine, oricît de mult aş rezista, voi fi forțat să le spun cine l-a omorît pe

părintele Stanislaw. Jake, nu eu. Şi după ce vor termina cu mine, au să vină după Jake, poate chiar şi după tine. Nu pot îngădui asta. Doamne, cît te mai iubesc.

Arlene îl strînse atît de tare la piept, încît îl duru umărul rănit.

– Şi unde-ai să te duci?

– Nu îndrăznesc să răspund. În caz că folosesc droguri ca să te interogheze.

– Vin şi eu cu tine.

– Ca să dovedeşti că eşti implicată? clătină el din cap. Te vor ucide.

– Nu-mi pasă!

– Mie da!

– Aş merge *oriunde* pentru tine.

– Şi în iad? Îţi dăruiesc viaţa. Pe lîngă suflet, ăsta e cel mai mare dar. Te rog să-l primeşti.

Îl sărută, suspinînd:

– Dar cînd ne vom...

Drew înţelese.

– ...mai revedea? Într-o zi din Postul Mare.

– În ce an?

Nu ştia. Ca un înecat care se agaţă de un pai, se agăţă de ea. Apoi slăbi strînsoarea. Şi plecă.

Exilul

Egipt. La sud de Cairo, la vest de Nil.

Rătăcea prin deşertul nitrian, unde în anul Domnului 381 primii eremiţi creştini, fugind de romani, începuseră monahia. Nu-i fusese uşor să ajungă în acea sălbăticie. Fără bani, fără paşaport, urmărit de Frăţie, îi trebuiseră toate şiretlicurile şi vicleşugurile, fiecare dram de putere şi fărîmă de hotărîre. Întortocheata sa călătorie durase şase luni, iar acum, mergînd peste nisipul ars de soare, privind printre pleoape spre culmea stîncoasă din zare unde intenţiona să-şi aşeze chilia, simţea o nespusă

uşurare, ca o povară ce-i cădea de pe umeri. La adăpost, departe de oameni, de ororile civilizației, nu mai avea de ce să se teamă pentru siguranța Arlenei. Singurul pentru care avea a se teme era sufletul lui. Găsind o grotă printre stînci, cu o mică fîntînă alături, un sat de unde-şi putea lua provizii, la o zi de mers, îşi refăcu sistemul de la mănăstire, recitînd tăcut rugăciunile de vecernie, amintindu-şi slujba utreniei, dînd răspunsurile unui imaginar oficiant al liturghiei. Şi medită.

Rareori mai vedea vreun alt om trecînd prin depărtare. Întotdeauna se ascundea. Dar la fiecare şase săptămîni – aştepta cît mai mult cu putință – trebuia să întîlnească lumea, cînd se ducea în sat după provizii. Cu aceste chinuitoare prilejuri, vorbea numai strictul necesar pentru a se tîrgui, iar negutătorii, în mod normal aplecați spre taifas, nu pofteau conversații. Omul acela înalt, slab, ars de soare, cu ochi hăituiți, cu părul lung pînă mai jos de umeri, cu barba răsfirată pe piept şi roba zdrențuită, era în chip vădit unul dintre cei sfinți. Îi acordau distanță şi respect.

Zilele-i erau umplute de singurătate. Nu şi de pace, însă. Cît medita de adînc, încă-l mai loveau adeseori gîndurile la Arlene. „Într-o zi din Postul Mare," jurase, „mă voi întoarce la ea."

Se gîndea la Jake. Şi la unchiul Ray. Şi la părintele Stanislaw. La Frăție. Aveau să înceteze a-l vîna vreodată? Sau făcea şi asta parte din ispăşirea lui, să fie vînat la nesfîrşit? Uneori, îşi amintea de părinții săi. De moartea lor. De morminte. Începuturi şi sfîrşituri.

Căta spre apus, înspre Libia, cu dementul care o conducea, cu teroriştii ce se instruiau acolo.

Căta la răsărit, către Irak şi Iran, spre Israel şi duşmanii acestuia, şi Țara Sfîntă, şi locul de naştere al asasinilor şi al terorismului.

Şi inima i se potopea de mînie.

Avea multe la care să se gîndească.

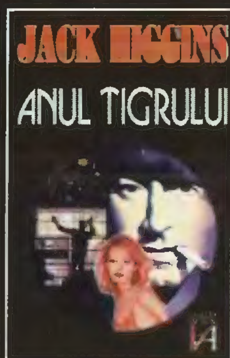
SFÎRŞIT

David Morrell este autorul romanului „First Blood", cel care a lansat faimosul personaj Rambo.

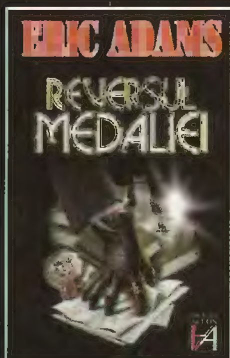
Bestseller-urile lui, precum „Frăția trandafirului", „Liga nopții și a ceții", „Măsuri disperate", au fost traduse în 23 de limbi și publicate în peste 15 milioane de exemplare.

COLECȚIA ACTION

EDITURA MIRON

Lei: 29900